

Maior (în rezervă) Nicolae CIOCÂRLAN
ȘOULE
Volumul I
Constanța 2013

Această lucrare am scris-o pentru toți cei care au trăit evenimentele odată cu mine, precum și pentru cei care, în timp, au devenit eroii acestui roman. Printre ei: Petre Roman, Imre Asztalos (Virgil Măgureanu), Corneliu Mănescu, Generalul Marin Pancea, Ion Iliescu, Silviu Brucan.

Motto: „*Câtă vreme mă indignez, sunt Viu!*”

(Filosof, Gabriel Liiceanu)

CAPITOLUL 1

„Animăluțul” se numește Șoule.

În orașul Mărășești, Raionul Focșani, Regiunea Galați nu a locuit mai mult de 4 - 5 ani, într-o casă „de la țară”, cu ceva pământ aferent, nu departe de gară.

O casă cu două odăi, despărțite de o bucătărie, o frumusețe! În grădină erau pomi fructiferi, legume, culturi de roșii, castraveți, ceapă, viță de vie, o imagine aproape bucolică.

Mama lui Șoule era coafeză și manichiuristă, iar tatăl cizmar. O familie unită și-foarte chibzuită.

Într-o zi, Șoule, împreună cu sora sa Viorica - care era mai mare cu un an și patru luni - merg la fântâna aflată în afara bătăturii, în strada prăfuită. Și cum era cald, foarte cald, iar găleata, confecționată din lemn, era goală, legănându-se deasupra suprafeței sclipitoare a apei din fântână, s-a urcat în găleată, cu sora sa, trăgând lanțul în sus și în jos, făcând huța-huța! huța-huța! Erau fericiți!... Dar lanțul cu găleata zvâcnește, iar Șoule și Viorica se leagănă aproape de apa strălucitoare din fântână... Erau puradei!... Mama lor se afla în apropiere, la coafor, unde era o coadă de 5 - 6 persoane, care stăteau ori pe prispă, ori în interiorul casei.

Și, dintr-odată, o femeie strigă:

— Uite copiii! Au făcut huța-huța, pe găleată, deasupra fântânii!

Mama era concentrată la un client, ca să nu greșească...

O zvâcnire și, în mai puțin de o secundă, ea a ajuns la fântână!

— Dați-vă la o parte! Dați-vă la o parte! spuse mama risipindu-i pe curioșii adunați deja la fântână. Vino-ncoace, vino-ncoace Șoule... și tu Viorica! Ușurel!... Ușurel!...

Și a prins lanțul cu găleata, la buza gurii de la fântână, în afara ei.

Adâncimea era mare, de 10 metri. Adâncă și... adâncă...

Șoule s-a speriat de luciul sclipitor văzut în jos – din când în când, cădeau picături de apă din găleată – iar sus era un soare sclipitor și arșiță!...

Mama a tras în sus găleata cu pricina și i-a scos pe Șoule și pe Viorica din găleată, depunându-i la „țärm”, lângă fântână, teferi! Și dă-i!... Și dă-i!... Cu varga de alun, gata pregătită în bătătură, lângă poartă poartă...

— N-ai vrut să stai locului! a spus mama, huța-huța, huța-huța!... Deasupra fântânii, nu-i așa?!... Acuma iată... și mai pișcă cu varga pe fund și pe picioare... cum a putut și ea... Și dă-i și lui Șoule și dă-i și Vioricăi...

Dar au scăpat ieftin: Viorica a plecat plângând în dormitor, iar Șoule s-a ascuns în grădină, printre roșii.

Mutarea de la Mărășești la Focșani a fost simplă. Nu era în zonă nici școală și nici grădiniță pentru Viorica și Șoule.

Acolo, la Focșani, mama avea o moștenire de la „mama Nica”. Avea pământ și casă, la drum...

Cuvântul Focșani este și simplu, dar și complicat.

Denumit, în multe scrieri, orașul de pe Milcov, râu pe care Voievodul Ștefan Cel Mare a stabilit hotarul dintre Moldova și Țara Românească, în anul 1482, Focșaniul a intrat în conștiința oamenilor drept „Orașul Unirii”.

Toponimia orașului Focșani se trage de la numele familiei Focșa, „moldoveni buni și drepti din vremea lui Ștefan cel Mare”. Deși atestat documentar încă din secolul XVI (30 ianuarie 1575, când Alexandru Vodă din Țara Românească arăta, într-un document, că a fost lovit „cu înșălăciune” la Focșani de Ioan Vodă), așezarea de pe Milcov este mult mai veche. Până la începutul secolului XVII era consemnat ca sat, iar după anii 1615 – 1625 se

menționează denumirea de Târg, devenind cu timpul cea mai importantă așezare între Trotuș și Râmnicu Sărat.

Dar, după o mărturie palpitantă, numele familiei Focșa are o semnificație, în timpul familiei Focșa a izbucnit un incendiu la un han, al cărui proprietar era turc sau tătar și se numea SÂNI. La izbucnirea incendiului acesta a chemat pompierii și a zis cuvintele „Foc” și „SÂNI” – numele proprietarului din buricul târgului. După stingerea incendiului, mulțimea a spus „Foc-sani”, simplu FOCȘANI. Localitatea a intrat în conștiința oamenilor cu numele de Focșani.

La Focșani se află un copac care dăinuie de 500 de ani, de pe vremea Voievodului Ștefan cel Mare, marcând hotarul între Moldova și Țara Românească.

Un Copac! Monument Istoric, la 50 de metri distanță, spre est.

În anul 1958, spre iunie, părinții au cumpărat o bucată de teren de 25 metri lățime pe 35 metri lungime, pentru casă, lângă casa moștenită de la bunici.

Pe terenul cumpărat, de fapt o donație, au mai făcut o casă, la care au muncit toți membrii familiei. Au terminat casa în anul 1959.

În exterior era netencuită, dar în interior era strălucitor de curată, cu tencuiala de un alb imaculat.

Noua casă era compusă dintr-o sufragerie și un dormitor, o toaletă, toate despărțite de un hol. Bucătăria mai avea și o altă ușă în perete.

Casă, acoperită cu tablă albă, se afla pe strada Petru Groza, la nr. 2. Terenul era delimitat în față, pe 10 metri, lateral de șoseaua București-Mărășești-Suceva. Pe dreapta, cum ar veni, era un teren gol. În spate, opus la stradă, o casă în care locuia Mama Nica. Și ultima, pe stânga, o Unitate Militară.

La 4 - 5 metri distanță de casă părinții au construit un grajd cu două compartimente: separat găinile și separat doi grășani de porci!

Găinile erau liniștite, mâncau porumb, mălai și apă...

Dar porcii, ioc! Guițau și de mâncare și de apă.

Dimineața, guiț! La prânz, guiț! Și, bineînțeles, seara tot guiț!

Din spatele bățaturii, la ora 05: 30, deșteptarea!

Deșteptarea și de vizavi, de la Unitatea Militară. La fix, trompeta!

Un soldat dădea din trompetă: Deșteptarea! Deșteptarea! Deșteptarea! O trompetă ușor melodică, iar după trompetă, imediat, la unison, guițau porcii din șopron!

Mama, tata, Viorica și Șoule, erau treziți instantaneu cu cele trei melodii de trompetă și cu guițatul din șopron!

Se auzea și la Mama Nica, care nu locuia mai departe de o casă, în spatele bățaturii, dar mai departe de stradă. Deși era o casă dărăpănată, era încă solidă. Se afla ușor lateral, spre stânga, despărțită de un gard. Casa avea o verandă, până la capăt, un hol care cuprindea bucătăria pe stânga și un dormitor, iar pe dreapta, o sufragerie. Acolo locuia familia Dorungeanu. Erau refugiați din Basarabia, bărbatul fiind pensionar de aproape 5 ani de zile, iar soția lui, casnică.

Și lângă ei, într-o altă încăpere, cum ar fi lateral, spre grădina principală, locuia Mama Nica. Casa ei avea un holuț împreună cu bucătăria, pe dreapta o baie îngustă, pe stânga, dormitorul. Dormitorul era foarte curat, cu o fereastră dublă, ca să nu se facă curent vara și, mai ales, iarna.

Mama s-a transferat de la Mărășești la Focșani tot în Cooperativă, coafeză, iar tatăl a plecat de la Mărășești la Focșani la Poștă și împărțea pensiile, iar în particular, la cizmărie. De fapt, cizmăria era un hobi pentru el!

Mama făcea serviciul în centru, în spatele Primăriei, iar tatăl aproape de Liceul „Unirii” și vizavi de Tribunal.

Viorica a început școala întâi, iar Șoule, grădinița.

Mama Nica era pensionară și ajuta în gospodărie, la porci și la găini, pentru că era important guițatul porcilor, pe la 05: 30, și cotcodăcitul găinilor, la fel!...

Organizarea activității de la ora 05: 30 până la ora 21: 00 era precis stabilită, punct cu punct! Mama era

gospodina, mai ales la mâncare. Tatăl, la serviciu și la cizmărie, iar Șoule avea grijă de grădină.

Ce mai, o familie unită! Și, în plus, trei grădini. De fapt, între casa neterminată până la gardul de lemn era o porțiune cu cinci rânduri de roșii, două rânduri de porumb și, în continuare, castraveți cornișon plus trei rânduri de cartofi. Lângă grădină, la gard, tronau câțiva pomi fructiferi: caiși, peri, vișini, până la gardul dinspre trotuar.

În gădină, (aliniat la intervalul de 0,75 metri), era vița-de-vie, un rând de ceasla, un rând de nobilă, un rând de ceasla, un rând de nobilă, neagră, și, în interior, între vița-de-vie, în jurul ei, lateral, o potecă pe stânga, alta pe dreapta. Lângă gardul Unității Militare o altă minune: dovleac, porumb de doi metri și ceva înălțime... Prima recoltă în 1959!

Pe lângă casă era un câine botezat Ciuculache. Era negru-cărbune și lătra cum trebuie.

Ce frumos!... Era paradisul perfect! Până la un moment dat...

A început Campania Electorală. Și, la poartă, o mulțime de gălăgioși printre care și un inginer, Anghel, care stătea aproape, vizavi, pe dreapta.

— Mamă, a venit gălăgiosul la poartă, a spus Șoule, tare.

Mama era la aproximativ de 20 - 25 metri distanță, agăța rufele spălate pe o sârmă.

Erau mulți oameni gălăgioși în stradă. Șoule s-a speriat puțin. Lângă ei, Ciuculache lătra ca focul de... mitralieră! Era teritoriul lui desemnat până la gardul bătăturii.

Ciuculache era de statură mică-mijlocie, dar era maidanez, nu de rasă.

— Bună ziua! a spus mama. Pofțiți, intrați!

— Uite! Este Campanie Electorală, a spus inginerul Anghel.

— Prima dată, cine sunteți? a întrebat mama și a intrat în curte. Se cunoștea cu inginerul Anghel.

— Faceți cunoștință, a spus inginerul Anghel. Uitați...

un tovarăș...

— Mă numesc Ion Iliescu, a spus omul zâmbind către mama, și faceți cunoștință: Președintele Consiliului Vrancea, consilieri județeni și consilierii de la Focșani. Și alții... Ce mai faceți? a continuat Ion Iliescu. Casa nu este tencuită încă, nu-i așa?

— Da! într-adevăr, nu am tencuit-o, că este casă nouă... Dar poftiți în casă, a spus mama. Haideti în casă. Dă-te la o parte Ciuculache! Fugi de-aici!

— Mușcă, mușcă, nu-i așa? Sau doar mârâie?! a spus Ion Iliescu.

— Mârâie, mârâie și, uneori, mușcă din spate, pe neașteptate... dar acum nu e cazul, că are grijă fiul meu, Șoule, să nu muște! a șoptit mama.

Într-adevăr, câinele Ciuculache s-a mai potolit un pic, dar se uita chiorâș la gălăgiosul Ion Iliescu.

Au urcat cele 5 trepte.

Pe stânga și pe dreapta erau două ghivece de trandafiri! Un hol, aproape de 5 metri lungime și 2 metri lățime care desparte un dormitor de o sufragerie.

În ușa de la sufragerie au poposit mama și cu musafirul „picat pe cap”, gălăgiosul Ion Iliescu, inginerul Anghel și mulți alții. În sufragerie au stat ori pe divan și pe patul dublu, ori la masa cu patru scaune. Teracota de culoare vișinie, dulapul dublu, perdeaua de culoare albă, un covor natural și două carpete lângă el, una la ușă și una pe lângă teracotă întregiau aspectul încăperii. În sufragerie și tavanul și pereții erau albi.

— Îmi place, îmi place, a spus Ion Iliescu. E curat în casă... E zugrăvit și afară?

— Pe afară nu s-a uscat încă, a spus mama. La primăvară o să terminăm și în jurul casei, tot alb.

— Cel mai bine! a spus Ion Iliescu.

— Vreți o cafea, o vișinată, un vin... ce spuneți? a întrebat mama.

— Ce păreri aveți, a spus, către Anghel, Ion Iliescu. Nu-ți amintești, la Facultate, la Iași... Ce vin bun aveți din zona Cotnari...

— Dar, din zona Vrancei, vreți să gustați un vin bun și o cafea... Ce spuneți, sunteți de acord? a spus mama.

— Da, sigur că da! au spus, în cor, Ion Iliescu și inginerul Anghel.

— Sunteți din aceeași promoție de la Facultate... De la Iași?... a îndrăznit mama să întrebe.

— Da! Am fost în aceeași promoție, am fost și în același an. Colegi și, bineînțeles, buni prieteni! a spus sec Ion Iliescu.

— O să pregătesc și niște fursecuri!... Cine dorește? ... Imediat, acum, acum vin, a mai spus mama.

Între timp, cât povesteau în sufragerie, amintirile recente și cele mai importate episoade din Facultate, a apărut mama cu șerbet, fursecuri și cu sticla de vin, plină de bromoroacă, și, bineînțeles, cafelele.

— Dumneavoastră sunteți U.T.C.-istă sau sunteți membră de partid? a întrebat Ion Iliescu.

— Sunt membră de sindicat, atât, a răspuns mama.

— Stai ușor, a spus un consilier de la Primăria din Focșani. Eu cunosc bine această familie, că suntem aproape, vecini. Asta-i una! A doua, au început o casă și, din fericire, au terminat-o. A treia, în jurul gospodăriei este un gard, au pomi și, mai mult, zarzavaturi și, uite, vița-de-vie! Ce mai, este o foarte bună gospodină! Și auziți porcii cum guiță!

Da, într-adevăr, doi porci, grohăiau de foame, că era spre prânz!

— Și ce profesie aveți, a întrebat-o pe mama Ion Iliescu.

— Este coafeză! a continuat consilierul de la Primăria din Focșani. Soțul ei lucrează la Poștă. Are o responsabilitate mare... Distribuie corespondența, pensiile. Are și doi copii: Viorica, mai mare, și Șoule, care este mai mic.

— Deci, sunteți gospodină, aveți ce să lucrați, aveți și copii, aveți ce vă doriți, a concluzionat Ion Iliescu. Asta este o familie unită! Am o propunere: Vreți să fiți U.T.C.-istă, să aveți, în perspectivă, de ce nu, și statutul de

membru P.C.R?

— O să mă mai gândesc!... O să mă mai gândesc! a răspuns mama, apoi a plecat la bucătărie, că avea de adus niște farfurii.

În fața lui Iliescu stătea Șoule.

— Măi, puștiule, cum te cheamă? a întrebat Ion Iliescu. Cum te cheamă? Mai spune odată...

— Mă numesc Șoule! Dumneavoastră ce faceți în băătătură la noi? a zis Șoule printre dinți.

— Păi, a spus Ion Iliescu, uite, am ajuns în băătătură la voi fiindcă am venit în Campanie Electorală. Uite, am de-a face și cu consilierii din Focșani! De față este inginerul Anghel, cu casa aproape de casa voastră, care este consilier municipal și-mi este și prieten. Din cauza legăturii, campania electorală, cu inginerul Anghel, și alții, am ajuns pe meleagurile vrâncene, tocmai în Focșani. Dar tu, puștiule, ce vrei să te faci când vei fi mare, ce meserie o să ai?

— Vreau să merg la armată, a spus Șoule.

Erau mai mulți oameni în sufragerie.

— Bravo! a spus Ion Iliescu. Și în continuare?

— Ei! în continuare, cariera militară, și după aia la pensie, și după aia scriitor, a răspuns semeț Șoule.

Ion Iliescu și consilierii săi au râs în hohote și cu lacrimi, câteva minute bune.

— Să fii cuminte și ascultător, a mai spus Ion Iliescu.

Apoi, a apărut mama cu cafeaua, de la bucătărie.

— Am servit cafelele, să serviți fursecuri și, bineînțeles, vinul.

— Un vin bun într-adevăr! Ce mai! Aspru și bun, a replicat Ion Iliescu. Ce răspuns aveți?

— Eu nu vreau nici la U.T.C. și nici la P.C.R., a răspuns mama, pentru că am de crescut doi prunci: Viorica și Șoule. Am cotizația la zi. Sindicatul este altfel, ce mai! Sindicatul este sfânt! a spus mama.

— Sunteți ferm convinsă să nu aderați la U.T.C. sau P.C.R? a mai spus Ion Iliescu.

— În proporție de 99% nu sunt de acord cu

propunerea dumneavoastră, a spus mama. Am doi copii mici de crescut! în fiecare lună, două sau trei ore la dispoziție. Cu ședința de sindicat!... Dar cu Sindicatul sunt de acord!

— Am înțeles, am înțeles, a spus Ion Iliescu. Am terminat aproape definitiv cu Liberalii, cu țărăniștii sau Garda de Fier!... A fost!...

— Este unicul partid? a întrebat mama. Dar, sindicatul, ce are?

Ion Iliescu n-a mai spus nimic și mama la fel.

Șoule își spuse în gând: „Ce chestie, auzi, două partide sau trei partide ca Liberali, Țărăniști!... Că s-au terminat partidele?!?...”

— Aveți grijă de puști, a spus Ion Iliescu mamei. Aveți grijă de el!

— Bineînțeles, cum să nu. Am grijă de Șoule, dar și de Viorica... Cum să nu! a replicat mama.

— Pentru sora cea mare, Viorica, salutări și baftă la școală, a conchis Ion Iliescu.

— O să-i transmit... O să-i transmit, a spus mama împăciuitoare.

Și a plecat Ion Iliescu, cum au plecat și consilierii municipali sau județeni, ori la Focșani, ori la Iași.

Și a plecat și Ciuculache, mai-mai între picioarele consilierilor, dar a ochit principalul „suspect”, o personalitate: Ion Iliescu!

— Să nu muști! Să nu muști! a strigat Ion Iliescu.

Ușa de intrare a dat în bătătură, iar Ion Iliescu cu consilierii municipali și județeni au plecat spre trotuarul neasfaltat. Dar, dintr-odată, printre gardurile care despart grădina, a țâșnit câinele Ciuculache către „suspectul principal” Ion Iliescu.

— Taci din gură! Taci din gură Ciuculache! Taci din gură!... a spus Șoule. Mușcătura lui Ciuculache a ros din gard o porțiune semnificativă.

— Păi de este rău de tot... A vrut să mă muște, nu-i așa? a spus Ion Iliescu. Aveți grijă... Aveți grijă... Bine!... Bine!... La revedere, la revedere! Ne mai vedem, în

curând!...

Și a plecat agale, tot gălăgios și mai cu chef de vorbă, în direcția inginerului Anghel care stătea aproape la 40 metri distanță de casa lui Șoule, că nu s-a terminat Campania Electorală!

Spre iarnă, la Crăciun, familia era mulțumită. A sacrificat un porc. Viorica a intrat în vacanță, mama și tata, la servicii, Mama-Nica, vizavi, era bine-mersi, și familia Dorungenu la fel... Și la fel și Șoule. În plus, de câteva zile, Ciuculache să îngrășat îngrozitor din cauza oaselor – mai mari sau mai mici – pe care le-a mâncat sau pitit prin băătură.

După Crăciun și Anul Nou, în anul 1959 spre 1960, totul era aproape de normalitate. Mai era de tencuit, în jurul casei, dar la primăvară!

Tot în curtea casei se lenevea, uneori, Ciuculache și, rar, lătra către găini, nu și la porci, și dădea târcoale grajdului.

Ultima întâmplare care s-a petrecut: familia Dorungenu!

În jurul casei, la gardul de vest, era o porțiune de 1, 5 metri lățime cu gard în băătură, acces la băătură – cum ar veni –, băătura nr. 2 la casa „dărăpănată”, care aparținea familiei Dorungeanu, și care împarte în două băătura. Era o dispută „aprigă” între familia Dorungeanu și mama și, mai ales, cu tata. Dar, amicală! Familia Dorungeanu nu mai are acces să iasă la stradă!... Prin urmare, au stabilit pe linia care desparte băătură nr. 2, cu gardul de 1, 5 metri și porțiunea cu garduri la stradă și ușa unică, ca să nu deranjeze, nici familia Dorungeanu, nici familia din băătura nr. 1.

Tot Dorungeanu – mai rar soția –, în fiecare zi mergea la cumpărături, dimineța. Apoi își schimba costumul și, după aia, la gardul străzii!... își schimba costumul cu un halat de casă, un halat sanitar de culoare spre roșu, cu multe spălări în ani și ani de zile, dar curat! Și pantalonii i-a schimbat cu... pijamaua. Și, cel mai mult nu pijamalele ci... galoșii! Uneori, erau mai mari ca număr...

Stătea Dorungeanu la gard, avea și o poziție favorită: o scobitură în gard, cu cei doi galoși mari, pentru că, oricum, pe iarbă, era promoroacă pe poteca stabilită. Promoroacă de 10 centimetri și mai mare, în bățatură.

CAPITOLUL 2

Spre primăvară, mugurii mijesc, streășină acoperișului e plină de apă.

A început, într-adevăr, primăvara!

Ciuculache adulmeca primăvara și, uneori, dădea din coadă. Era mic de statură, dar rapid și iute.

Caișii, cireșii au început să înflorească și în casă se făcea o curățenie desăvârșită. În bățatură, tata, pentru că era noroi cât a plouat, a turnat beton de 1, 5 metri lățime, de la ușa din casă până la trotuarul de la stradă.

Spre vară, a pus araci la vița de vie și a tencuit casa! Era o bijuterie, și în exterior, și în interior, și în bucătărie!

Spre toamnă a început școala. Viorica a intrat în clasa a doua, iar Șoule în clasa întâi. Era boboc! Învățătoarea se numea Carapanceanu. Între altele, erau prieteni de școală: Măricel Rotaru, Gabriel Boscodeală și, bineînțeles, Șoule. Trei prieteni buni!

Au trecut în clasa a patra la actualul Palat al Copiilor. Într-o zi de curs, era la matematică, învățătoarea Carapanceanu l-a scos pe Măricel Rotaru la tablă.

N-a știut o problemă. Învățătoarea, care avea permanent o linie de lemn de 40 cm, i-a dat la palmă lui Măricel, și la stânga și la dreapta... Și dă-i bătaie... Dar, ce bătaie știa învățătoarea!... Și, dă-i în interiorul palmelor cu linia până ce aceasta s-a rupt în trei sau patru bucăți. Măricel Rotaru s-a dus plângând în banca lui.

A doua zi, tă răboi! Au tăbărât părinții băiatului în clasă și s-a ajuns și la urechile conducerii, inclusiv ale Directorului! În final, a fost sancționată învățătoarea cu reducerea, pe trei luni, cu trei sfeturi din salariu și, în plus, a primit și oprobriul părinților.

După întâmplarea cu învățătoarea, din septembrie, în octombrie 1964, vizavi, peste drum, o Vilă și, aproape, în „zare”, un Stejar imens și impunător. O Vilă pe a cărei ușa

scria: „Duiliu Zamfirescu. Diplomat. Ministru de Externe 1920 - 1921. Decedat: 25 Februarie 1922, Agapia, Neamț”. Era un MUZEU! O alee cu dale cubice și iarbă printre crăpături.

În casă stătea o bătrână de 80 de ani, cu ilic în spate și o fustă de culoare neagră.

Șoule a vrut să sune la soneria care era pe stânga ușii, dar n-a ajuns cum trebuie, că era micuț. A reușit însă cumva... A sunat, dar din interior n-a răspuns nimeni și atunci a bătut: Cioc-Cioc! Cioc-Cioc!... Ușor-ușor, și atunci a răspuns cineva aproape instantaneu.

— Nu ești puștiul de vizavi? a întrebat bătrâna.

— Am văzut pe stânga, sus, că scria: Muzeul Duiliu Zamfireascu! a mormăit Șoule. Vreau să văd în interior, în ansamblu.

— Haide înăuntru, a spus bătrâna. Ochiul stâng îi era normal, dar dreptul îi era lipicios, în interiorul lui.

Au intrat în casă. O casă-Vilă, doar cu parter, dar era foarte spațioasă. De fapt, un hol imens și, în fundul holului, era bucătăria. O bucătărie foarte mare, ca un camion de T.I.R., și pe dreapta baia. O baie la fel de mare ca un autoturism de tipul „Pobeda”. Oricum, foarte mare.

În rest, pe dreapta era o sufragerie elegantă, suplă, cu dimensiuni la fel cu bucătăria, și pe stânga un dormitor și, tot pe stânga, cum ar veni, un alt dormitor, o baie mai mică și un alt dormitor. A fost prima, dar și ultima dată când Șoule a vizitat acel muzeu. A vizitat în treacăt Casa Memorială Duiliu Zamfirescu și a plecat mulțumit de vizita făcută.

Traseul era, în continuare, cu un alt scop: Șantierul de lângă Casa Memorială Duiliu Zamfirescu, împreună cu Stejarul de 500 de ani. Șoule și-a luat inima în dinți și cu sufletul la gură a deschis ochii în „splendoarea” șantierului, în aceeași zi, după întâlnirea cu bătrâna.

A dat de un muncitor și, mai târziu, a apărut al doilea.

— Bună ziua! Bună ziua! a spus Șoule. Ce construiți aicea?

A apărut și al treilea muncitor, dar se codeau și muncitorii și Șoule.

— Da, ce faceți aicea? a întrebat Șoule tare, dar, în gândul lui: „Ăștia se poartă ca și cum ar fi pe moșia lor, cu șantier cu tot!”

— Băi puștiule! a spus un muncitor mai tânăr și Șoule a aflat ulterior că era maistru. O să construim o școală. O școală cu opt clase. Ești mulțumit?

În mijlocul șantierului, trei țărushi înfipti în pământ. Era o „hartă”, o schiță de fapt, o „hartă” prăfuită de vânt. Un praf de culoarea lutului.

Era turnată deja temelia.

Șoule a tulit-o repede înapoi pe lângă Muzeu, a trecut și de Școala înființată recent, până la prietenul său cel mai bun, Gabriel Boscodeală.

Casa părintescă a familiei Boscodeală era la o aruncătură de băț de „Școală”, vizavi cu Șoule. Era o distanță de 2 - 3 minute, care desparte familia Boscodeală de casa lui Șoule. Era acasă Boscodeală.

— Uite! Am aflat vestea! De fapt șantierul folosit nu era o cazemată ci o Școală... a spus Șoule.

Traseul folosit de către Șoule era din strada Petru Groza nr. 2 pe bulevardul București, la familia Boscodeală, ce se afla în strada Arhitectul Ion Mincu. Casa avea o verandă și un hol mare, care desparte un dormitor, pe stânga și, pe dreapta, bucătăria și sufrageria împreună, iar drept înainte, o altă despărțitură: pe stânga era baia, tot așa de spațioasă și, pe dreapta, o debara, cu produsele de iarnă.

Pe stânga era bucătăria, sufrageria lateral, dar neterminată! Pe dreapta, către dormitor, mai era un alt dormitor.

În interior, gresie și faianță la bucătărie, baie, hol. În exterior, e tencuit și vărui.

În casă erau Gabi și Rodica. Rodica era mai mare cu aproape doi ani decât Gabriel.

— Mi-a arătat maistrul, împreună cu doi muncitori, o schiță mare, mare de doi metri... a spus Șoule. Pe șantier,

unde se construiește o școală.

Ca să ajungi la ea ocolești strada către Fanarie sau, cel mai bine, drept înainte și pe dreapta colțul lateral.

— Bine c-am auzit, a spus Gabi. Și, mai mult, am nimerit-o ca o mănușă: Gabi, Șoule și cu Școala aproape!

Șoule a plecat mulțumit.

— Mă duc și la Măricel, imediat, a spus Șoule.

Gabi, Șoule și Măricel erau aproape liniar cu casele lor. Din Strada Ion Mincu, Strada Petru Groza și, la nord, Strada Constituției nr. 67, mai departe, la Bulevard, la o distanță de 400 metri era familia Rotaru. Dar, nu era mult.

A parcurs în cinci minute distanța dintre Strada Ion Mincu, dar a luat-o pe Bulevardul București și a intrat direct, pe stânga, în Strada Constituției.

Gardul familiei Rotaru este lipit și înalt de aproape doi metri, scândurile opace ca la pușcărie. Mai mult, avea și o culoare dubioasă de motorină sau păcură.

Și, mai era și soneria! Aveau sonerie de-a lungul casei, pe gard erau firele cu sistemul de priză, ca să nu plouă pe ele sau să dea nămeții.

Șoule a apăsă de două sau trei ori. Și a așteptat... Și a așteptat... După două minute sau mai mult a apăsă butonul dintre poarta semideschisă, cu zăvorul în interior. Și butonul era sus, încât Șoule s-a înălțat mult, mult la sonerie.

A răspuns tatăl. Tatăl familiei Rotaru.

— Bună-ziua! Vreau să discut cu Măricel. Este acasă? a spus Șoule.

— Doarme, a spus tata.

Tatăl era mai în vârstă. Era un bărbat de 60 de ani și ceva, un bărbat înalt, voinic și cu vinișoare roșii de sânge în obraji.

— Doarme, a spus încă odată tata. Ce ai să-i spui?

— Vreau să discut cu Măricel, personal... a spus Șoule.

Tata a întins mâna - pe stânga - la sonerie, sus, pe stâlp și, cum a auzit Șoule, a sunat de trei ori lung, de avarie... Parcă a auzit o locomotivă cu aburi... Ce mai, ca la

gară, avarie la locomotivă... Și a apărut însuși Măricel în cadrul ușii din verandă. Dar era mototolit de somn...

— Vino aici, a spus Măricel și Șoule a tulit-o pe sub brațul tatălui.

Casa propriu-zisă era formată dintr-o verandă spațioasă și, în interior, un hol, tot spațios, care desparte, pe stânga, un dormitor și, pe dreapta, o sufragerie, și, în continuare, jos - 4 sau 5 trepte - bucătăria propriu-zisă. Mai era și o altă bucătărie, însă era de vară.

— Stai jos, a spus Măricel, dar Măricel era cu ochii roșii de somn, mari cât cepele, și capul bulversat... Cât e ceasul?

— Aproape unu... Mai exact doisprezece și cincizeci de minute, a spus Șoule. Dar, ce-i cu tine?!... Te doare capul?...

— Nu! Mă doare măseaua și, în pat, pe lateral, pe pernă, văd pitici în creier!... a spus Măricel.

— Dar drept sau în spate pe pernă, ce vezi? a spus Șoule răutăcios.

— Ei, n-are importanță cum... a spus Măricel. Ce s-a întâmplat?

— Ei, și tu... Ce s-a întâmplat? a spus Șoule. Am aflat destinația Șantierului de lângă Muzeul Duiliu Zamfirescu, cu Stejarul lângă el: O Școală! O Școală...

— Ce școală? a spus uimit Măricel.

— De la clasa întâi până la clasa a 8-a. Ce părere ai? a spus Șoule.

— Atât?! a spus, oarecum dezamăgit, Măricel.

— Păi, atât!... a spus Șoule.

— De unde știi? a întrebat Măricel.

— Am cunoscut un maestru și doi muncitori, a spus Șoule. Era o temelie. Și era și praf. Și mai era și o schiță de doi metri și ceva pe un metru, pe care scria mare: Școala nr. 10, Focșani.

— O temelie... Și cât durează s-o dea gata? a spus Măricel.

— Mi-a spus maestru ca termen limită - cu dotări, mese, laboratoare -, anul viitor. Mai este aproape un an și

ceva...

— Bucură-te... Bucură-te... că e la o aruncătură de băț, a spus tatăl. Bucură-te! Mâine-poimâine am terminat a treia și, după aia, anul viitor, în clasa a patra spre a cincea, avem o Școală modernă...

Au mai discutat și altele, că tatăl a fost ofițer de artilerie, acum ofițer în rezervă.

La plecare, a observat – lângă un alt gard – o javră de câine care stătea la pândă, cu așezătoarea deasupra capului. O cușcă...

— Cum îl cheamă, a spus Șoule către tata și, bineînțeles, Măricel. Cum se cheamă câinele?

— Rex! a spus mândru Măricel. Și mușcă! Dar este legat cu lanțul și cu cușcă cu tot!...

— Acum mă duc acasă, a spus Șoule.

Și a plecat mulțumit!

Între timp, a ocolit traseul stabilit și a luat-o pe strada Constituției, strada Bucegi și a ajuns acasă, în strada Petru Groza nr. 2.

Dar, de departe, a observat ceva cu totul deosebit: tatăl lui vopsea, la bidinea, gardul. Că era la stradă, la trotuar. Și, mai mult, văruia gardul cu vopsea de culoare verde închis.

Când a ajuns la gard, tata i-a spus că a început vopsitul din dreapta către stânga.

— Am început din dreapta către stânga, a spus tata. la și tu o bidinea de vopsea, dar mergi din stânga spre dreapta, cum ar veni. În casă, uită-te la un bidon mai mic... E pe aicea...

Șoule a intrat în casă și a găsit, într-adevăr, și bidon și bidinea, însă era folosită. Și o pensulă lată.

A văruit gardul cu vopsea de la stânga spre dreapta, și de sus în jos, și pe jos, și pe sus, și între crăpături... A reușit, în final, pe toată suprafața gardului și între crăpături, cu totul...

Spre seară, Șoule a plecat în oraș. Când a ajuns înapoi acasă, Dorungeanu era cocoțat, bine-mersi, cu galoșii noi-nouți, cu covorul de iarbă mătăsoasă la picioare,

în centrul gardului și scobitura deasupra scândurii, cu halatul lăbărțat. Dar a nimerit prost... Gardul era umed de vopsea!

— Bună seara! Bună seara! a spus Dorungeanu. S-a uscat drăcovenia?

— Știu și eu?!? a spus Șoule. Verifică un pic... Uită-te la gard!...

— Păi, unde? a spus Dorungeanu.

Galoși noi, halat cu apret, cu umerii înăuntru, și Dorungeanu era în scobitura de gard, care-i place lui!...

Au mai discutat și, dintr-odată, Dorungeanu - când Șoule a plecat spre casă -, s-a schimbat la față: halatul de lângă gard era mânjit cu vopsea! Și, mai mult, coatele, care-i plăceau lui, erau amprentate, ca și halatul de culoare roz bombon, cu vopseaua proaspătă de culoare verde, ca din pădure...

Și ce s-a întâmplat cu învățătoarea Carapaceanu s-a întâmplat și cu Dorungeanu: era la școală de un an și ceva, dar astăzi înapoi, în bățatură.

Și, tot în perioada septembrie-octombrie 1963, tatăl și cu mama lui Șoule au tocmit doi țigani, din zona Covasna-Harghita, care se ocupau cu acoperitul casei cu tablă. O tablă argintie.

Câinele Ciuculache stătea la pândă, până la un moment dat, și a mușcat zdravăn de picior pe un țigan!

— Mă duc acasă! a spus țiganul către celălalt țigan.

Tata era de față.

— Ei, și tu, a spus tata. Câinele a fost vaccinat, acum două sau trei săptămâni... N-are ce să fie rău!... Uită-te, ești imun!... a spus tata. Niște vată cu spirt și pansament la picior și, în câteva zile, trece!...

Spre iarnă, splendoarea zăpezii! Au plecat țiganii - cu pantalonii mototoliți, din cauza câinelui Ciuculache -, dar au muncit mult în jurul tablelor argintii: șapte burlane în jurul casei, ca să nu se stropească casa în de jur-împrejur.

Și, tot în preajma gospodăriei, în Ajunul Crăciunului, erau aliniați, deasupra ușii de la bucătărie, cârnați, șuncă

feliată cu sare și, ulterior, afumată, și porc tăiat în patru, jamboane, învelite cu ziare...

Mișu, maistrul de la Șantierul din spatele Muzeului Duiliu Zamfirescu, i-a arătat lui Șoule că era aproape terminată construcția.

Casa părintească a lui Șoule era foarte apropiată de Bulevardul București, Muzeul Duiliu Zamfirescu, și la un minut de Școala neterminată.

Șoule stătea de vorbă cu maistrul și cu muncitorii aproape zilnic.

— E rece, minus 5 grade Celsius, a spus Șoule. Faceți o pauză - la Șantier - și mutați „calabalâcul”, să se tencuiescă în interior și după aia în exterior și, în plus - ultima „strigare” - asfaltul... Și gata! Ce spuneți, merge?! a spus Șoule.

— Pe 15 Septembrie va fi gata, a spus maistrul. Cu personal didactic și, bineînțeles, și cu elevi... Sigur!... O să aflați că totul este în regulă. O să și asfaltăm și în strada care face legătura cu Bulevardul București - pe stânga -, și pe dreapta, la Fanarie... O să vedeți ce frumos o să fie!...

Șoule a plecat mulțumit de la întâlnirea cu Mișu, cu Școala, însă era obsedat de podețul perpendicular pe Bulevardul București.

Sub pod, un pârau mic, cu lățimea de un metru și ceva, care „se prăvălea” spre casa părintească, lipit de Unitatea Militară. Era, de fapt, și un câmp, dar apa era liniștită...

Doi-trei metri distanță de pârau, între crăpături, stuful era „peticit” de-o parte și de alta. Erau și foarte mulți broscoi care stăteau la soare și pândeau mișcarea până la casa părintească. Spre seară și dimineața-dimineța, în zori, făcea broscoiul: Oac-Oac! Oac-Oac! Oac-Oac... și în interiorul casei părintești, în perete.

Pârâul, la o distanță de un metru și jumătatea de casă, s-a înfundat în abis. S-a evaporat! Era aproape la un metru distanță de gard în băătură.

Șoule s-a întâlnit cu „prietenu” său cel mai bun, Ciuculache, care stătea la pândă la gura râului. Și stătea la

pândă și Șoule...

Ciuculache - uneori singur - da târcoale și din coadă spre o direcție necunoscută, ori la furnici, ori la broaștele din jurul apei, dar, în orice caz, la broscului care orăcăia tare. Și țipa broscoiul cât îl ținea gura. Pe deasupra stufului era câteodată o liniște desăvârșită.

Acum erau doar Ciuculache și Șoule. Și, în gândul său, Șoule: „Am aflat secretul câinelui Ciuculache. Sub gard - la o distanță de câțiva centimetri de vișin - roade în pământ broscoiul, nu mult, dar suficient, o vizuină pitită la doi metri distanță de bățatură, care pare un mușuroi...”

Aproape zilnic Șoule trecea strada principală cu sentimentul că, de fapt, Școala în construcție - cu Stejarul lângă ea - era aproape terminată în exterior, și vrea să vadă și în interior. Și a reușit!

În anul 1964, aproape de sfârșitul verii, a plecat cu totul Unitatea Militară către o altă destinație - spre Rusia - și au sosit - cu atelajele necesare - cei care se ocupau de curățenie în Focșani.

A doua schimbare în bățatură: Viorica s-a înscris în clasa a șasea, la Liceul „Unirea”, în continuare, iar Șoule a terminat clasa a patra și a început clasa a cincea la Școala Generală numărul 10, vizavi! Activitatea trepidantă din ultima vreme anunța și mai multă pasiune și efervescență.

Mijesc zorii, soarele răsare la orizont!

CAPITOLUL 3

Și s-a ținut de cuvânt maistrul Mișu! Școala era terminată și în exterior și în interior! Și, mai mult, asfaltul proaspăt, în toamna timpurie și, pe 15 septembrie 1964, totul era etalon la inaugurarea clădirii Școlii numărul 10, cu clasele 1 - 8!

A început școala, inaugurată la ora 08: 00 în careu, în aer liber, în spatele clădirii.

Cerul era senin și nicio urmă de nori. Era magnific! Directorul Școli și profesorul Voicu (chimist) au făcut inaugurarea rostind discursul din careul care cuprindea dascălii și elevii, dar nu era microfon. S-a sticat. Așa că au început să stinge tare, alternativ: la dascăli și la elevi,

despre construcția care era făcută de maistrul Mișu.

Apoi au fost repartizați elevii, egal ca număr, fete și băieți, în clasele 1 - 8.

Clasa a 5-a era repartizată în sala C.

S-a ales cea mai bună formă: în această clasă, Șoule, Boscodeală și Rotaru... bulbuluc, bulbuluc... și fete și băieți... în total 28 de elevi în sala C la parter.

Șoule, în banca a doua, spre fereastră, Boscodeală în banca întâi, la ușă, și Rotaru, a treia bancă, la perete.

Diriginta era o tânără licențiată, profesoară de engleză, deosebit de frumoasă. Ce frumos erau așezate cărțile de Limba și Literatura Română, Matematica, Geografia, Muzica, Desenul!... Șoule a aliniat, pe stânga băncii, cărțile, nu departe de pereții construiți de maistru Mișu... Impresionant, alarmant de frumos, teribil de liniștit, în Școala nr. 10.

La stradă, două alei: o alee cu parcul, pe stânga, unde stătea liniștit Stejarul, și o alee pe dreapta, pentru profesori. Ambele alei erau asfaltate. Dar era și o alee neasfaltată - cu gropi de-o șchioapă - în stradă, la ieșirea din Școală, pe unde elevii merg spre Fanarie. Era „o splendoare”, ce mai!...

Deci, Viorica mergea la Liceul „Unirii”, intrase în clasa a VI-a, mama la serviciu, tata tot la serviciu, iar Mama-Nica, pensionară, rămânea în gospodărie.

Familia Dorungeanu era sănătaosă tun, nicio boală vizibilă în exterior. Dar bătrânul Dorungeanu are o meteahnă: dimineața și seara, după siestă, pâș-pâș, pâș-pâș, pâș-pâș, cu galoși și cu ciorapi groși, la gard. Scobitura - lângă porțile destul de late, ca să încapă o căruța cu lemne - era acolo ca să stea cocoțat Dorugeanu și să se uite la trecători!

Și, întotdeauna, fără excepții, la gard: „Bună-ziua, bună-ziua, ce mai faceți?”, iar necunoscuții răspundeau „Bună-ziua” și atât. Oricum, meteahna din scobitura de la gard era impresionantă pentru trecători. Și mai mult, stătea Ciuculache scheunând aproape, uneori, de Dorungeanu.

Și, dintr-odată, o tulea instantaneu după broscoiul care dispăre sub gard, ori la vișin, ori sub mușuroi, ori la câmpul care face legătura spre Bulevardul București. Ce mai, o familie unită!

Odată, în primăvara din anul 1967, Șoule cu tata sunt în grădină. O grădină mare, cu pomi fructiferi. Caișii aveau petalale florilor spre roșu-roz. Tata avea o pompă de stropit cu insecticid, în spatele pompei și jos un furtun de un metru și jumătate - ca să aibă loc în jur - și, în continuare, o țeavă de aproximativ 70 centimetri cu un filtru cu strecurătoare de mici dimensiuni, pentru a stropi via.

Din vorbă în vorbă, în treacăt, Șoule a discutat despre proprietate.

— Care este diferența: proprietate sau colectivizare? a spus Șoule.

— Este, cum să nu fie? O diferență există... cum să nu-l... a spus tata.

Este cel mai sfânt lucru proprietatea! Colectivizarea e colectivizare... Să compari proprietatea cu colectivizarea era ca de la cer la pământ! Colectivizarea... o să vedem... o să vedem!...

— Dar, pământul... a spus Șoule.

Și dă-i cu înfundarea duzei pompei din mâna tatălui.

— Hai... ajută-mă, a spus tata!... Colectivizarea cu proprietatea egal... un amestec combinat?!...!

— Cum adică? Proprietatea este sfântă! a spus Șoule. Cum adică?

— În jurul Focșanilor, în interior, este proprietate individuală, cum ar fi bătătura! Dar la colectivizare, totul la stat, nicio recompensă, nimic... a spus tata. Și, mai mult - cu colectivizarea - au făcut și pușcărie unii oameni... Unde dai, și unde crapă! Dacă nu dau proprietatea, uneori la zdup!...

— Nu e normal, în concluzie: ori este proprietate individuală, ori la pușcărie! Ori! Ori! a spus Șoule.

— S-a întâmplat, s-a întâmplat, a spus tata. Ori proprietatea, ori colectivizarea... era... altfel... nu așa!...

Nu te mai obosi! Mâine-poimâne proprietatea înapoi, dar mai durează, știu eu?!... Politica. Politica te omoară... Astăzi ești comunist - în speță, colectivizarea! Azi!... Mâine cu două sau trei partide: partidul Țărănesc, partidul Liberal și tot așa, înapoi la proprietate! Ai răbdare! Să nu te sperii! în afara Focșanilor am o parcelă particulară individulă, mă duc la sapă - cum ar veni -, dar s-a schimbat macazul: proprietatea particulară individuală cu colectivizarea de stat...

— N-am înțeles întrebarea, a spus Șoule. Recent colectivizarea, dar cum rămâne proprietatea? Cum adică?

...

— Aia e problema! Aia e! a spus tata. În martie 1962 au desființat proprietatea - în afara Focșanilor - și au înființat colectivizarea. Dar a rămas - în băătătură, cum ar veni - proprietatea particulară, cu vița-de-vie, legumele...

— Și ce a rămas în afara Focșanilor? a spus, Șoule. Colectivizarea, nu-i așa? Este o prostie, ce mai!... Și venitul în folosul proprietății s-a șters! Și a început colectivizarea până în Martie 1962. Nici hăis, nici...

Dar, tata a înfundat încă odată filtrul pompei! Cu insecticid cu tot!...

Tot în primăvară timpuriu - după întâmplarea, de la vie cu pompa și cu insecticidele, cu tata - Șoule a discutat cu mama.

În paranteză fie spus, Șoule a obținut la școală media 8, 75 cu excepția notei 6 în catalog și, culmea, la materia „cel mai frumos cadou” Desenul!

Și, bineînțeles, o singură persoană. Se numea K. Viorica, aspirant la Universitatea de la București - Arte plastice, studentă în anul al doilea.

În Bibliotecă erau singuri, Șoule cu K. Viorica. Ea făcea curat cu un pământ de praf. Praful era pe suprafața cărților din raft. Făcea de la stânga până la dreapta și invers. Mobilierul nou-nouț, cu număr mic de cărți, pe care scria mare: Lenin... Lenin... Lenin... Și jos: Marx... Marx... Marx... Și ultima: Engels...

Profesoara de Desen era o frumusețe. Tânără și,

bineînțeleles, necăsătorită.

Era o hibă la notele obținute tot la Desen... Șoule a obținut 5 și în ultima clasă, a 8-a, dar în totalul notelor între 8, 5 și 9, 5 cu excepția Desenului!

Mama a discutat – și era și tata de față – în bucătărie:

— Vreau să devin militar! Vreau să devin militar! a spus Șoule, că era mare și tare în bucătărie. Ce mai...

— De unde ai mai scos-o și pe-asta?! a spus mama. Probabil la școală, se pare...

— La școală! a spus un pic iritat Șoule către mama. La Școală! Ieri, la Dirigenție, era în sala de clasă cu Dirigintele o persoană necunoscută, dar în uniformă, cu gradul, probabil, de căpitan, și pe epoletul său scria transmisiuni, Diriginta Voicu, cu profesoara de matematică – o femeie severă și dreaptă, care a învățat matematica ca la carte, nu glumă – și cu căpitanul Pătrașcu, nu-mi amintesc prenumele. Erau toți de față: și fetele și băieții.

„Mă numesc căpitanul Pătrașcu, delegat de la Liceul Militar «Ștefan Cel Mare» din localitatea Câmpulung Moldovenesc, Județul Suceava” s-a prezentat căpitanul. Din alocuțiunea lui reiese că elevii din clasa a VIII-a beneficiază: dacă se înscriu la concurs la Liceul Militar și, bineînțeleles, cu un dosar. Materia era următoarea: Limba și Literatura Română, Matematica – obligatorie – și, în plus, optează, ori istorie, ori geografie. Literatura Română, Matematica – sau Istorie sau Geografie – era și scris și oral. În total 3 (trei) materii. Și Pătrășcu a mai spus că concursul se organizează înainte de cel de la Liceul civil. Era normal, însă cu o lună de zile înainte. Și, mai mult, trenul și cazarea – cu mâncarea, cu tot – erau gratuite. Și, în gândul lui, Șoule: „Asta îmi este dorința!”. Șoule a spus „Da” căpitanului Pătrașcu! A urmat Măricel Rotaru și, bineînțeleles, Gabriel Boscodeală, ca să nu se despartă! Trei Mușchetari din Vestul Sălbatic: Șoule, Măricel și Gabriel! Și uite, au făcut-o!... Au semnat o cerere care cuprinde: numele, prenumele și cu mama și cu tata, o cerere...

— Eu sunt de acord, a spus tata, cu toate că ești încă adolescent, nici de 14 ani...

— Da, și ce dacă?! spuse Șoule.

— Viața merge înainte, a spus mama. Însă o să ne fie dor de tine Șoule. Nu ești mare de statură, dar o să crești! ... Și o să te faci Om! Bucurie și necazuri la o parte! Am verificat la școală – fără să știi – notele din catalog, în fiecare rubrică. Și i-am spus franc dirigintelui: în fiecare săptămână, orice mișcare, să știi tot! Și, în consecință, Literatura Română aproape spre nouă plus, e ceva! E corect, nu-i așa? Da sau nu?

„Dezvăluirea e fantastică!” a spus în gândul său, Șoule. „Mama știe orice mișcare, orice...”

— Orice mișcare, orice, vreau să știi! Atât! a spus mama.

— E corect! a spus Șoule.

— La Matematică, ce notă ai luat? a întrebat mama.

— Sub nouă! a chităit Șoule. Ultima dată am fost examinat – era, de fapt, un extemporal! – și am obținut 8 și 33 de sutimi...

— Și, pentru ce materie optezi? Istorie ori Geografie? a spus mama, calmă.

De înălțime, era mică de statură, dar mama era sclipitor de inteligentă! Și

Șoule era mai mic de statură și pistruiat. Pistrui și pistrui pe suprafața obrazilor și pe nas, până la gât!...

— O să te preparăm cu un profesor de matematică, a spus mama. Am de unde... Mi-a spus și numele, dar l-am uitat. Oricum, e bătrân, bătrân de 75 de ani. Stă în Bulevardul București, într-o casă bătrânească... Și am rezolvat, nu-i așa?... Matematica este obligatorie!

— Mi-a rămas istoria! a spus jovial, Șoule.

— Spune tu, Șoule! Ești indepetent că ești mare: ori un profesor de la Școala nr. 10, ori... Dar m-am gândit, a spus strigând din bucătărie mama. Am găsit! Am găsit!

Și-a îndreptat privirea în bătătură, la o altă casă: Dorungeanu!

— Și fără sacrificiu, că e de fapt subofițer în rezervă – era de serviciu, la prepararea hranei, dar n-are importanță! Și a mai fost și la război... E aici! a spus mama. la verifică!

i-a spus lui Șoule. Ori este în casă, ori la gard...

A găsit scobitura exact unde era și Dorungeanu, la gard!... Era la prânz...

— Vreau să discutați cu mama și cu tata, a spus Șoule.

Și Dorugeanu pâș-pâș, pâș-pâș, în galoșii aproape uscați, îl urmă pe

Șoule.

— Bună-ziuă! Bună-ziuă! a spus Dorungeanu. Ce mai faceți?

— La datorie, la datorie! a spus mama. Gătesc. Stai jos un pic pe divan, Dorungeanu.

Și a stat pe divan Dorungeanu ca un belfer, că era comod. În jurul mesei pregătite cu farfurii, așezate în fiecare loc, stăteau tata, Viorica, Șoule și, în final, mama.

— Haideți la masă, a spus mama, haideți la masă!

— Cu mare plăcere... Cu mare plăcere, a spus Dorungeanu. Aveți o chermезă, ceva? O sindrofie, ceva?

Mama a luat un polonic de mâncare și a împărțit, aproape egal, la comeseni. Era fierbinte, nu glumă!

— Uite de ce am chemat și pe Dorungeanu, a spus mama. Am hotărât... între timp, Ciuculache stătea la pândă, în mijlocul bătăturii, pentru că ușa era deschisă larg... Și mai mult ca sigur, firimiturile între mese sau după masă, osicioarele sau, în cauză, ciolanul preferat, iar troaca rămânea goală.

— Am hotărât! a continuat mama. Aveți o „problemă” de rezolvat. Șoule, ești mic, dar o să te faci mare, însă ești un pic încăpățânat... Mortiș o să te duc la armată influențată de un căpitan, la Școala...

— Ce legătură are? a spus Dorungeanu.

— Ieri la școală, la Dirigenție și la Matematică, a apărut val-vârtej-Directorul Școlii și cu un militar, a spus Șoule. În timpul prezentării - și, ulterior, întrebările, au durat aproape patruzeci de minute - am întrebat de cazare, masă, foile de drum dus-întors, la Liceul Militar din Câmpulung Moldovenesc, Județul Suceava.

Câinele Ciuculache a sărit deodată - că erau la masă

–, pe un ciolan în mijlocul bătăturii. Toți câinii maidanezi sunt la fel: cu purici, cu scărpinarea, de zor, între labe, pe piept, pe lateral, mai precis, pe dreapta.

— Se numea căpitanul Pătrașcu, delegat... a spus Șoule. Vreau militar!

— Vrea militar, a spus și tata.

— Și vreau și la armată.

— Haide, ajută-mă Dorungeanu la meditații la Istorie, a spus mama! Se descurcă destul de bine cu opt spre nouă și, uneori, și zece la Limba Română și la Matematică. La Limba Română se descurcă, nu trebuie meditație.

— O să mă străduiesc și răsfoiesc și Limba Românească, că este la fel, a spus Dorungeanu către mama. De la clasa a 5-a până la clasa a 8-a...

Și, în gândul lui, Șoule: „Am nimerit-o, ce mai...”

— A doua materie, a spus mama, matematica!

— Matematica, matematica, a spus Dorungeanu. Aveți un meditator, ceva?

— Am găsit! a spus mama. Fără nume. A fost un matematician renumit, la doi pași de casă. Este bătrân, cu ochelarii dublii. Fiica matematicianului stă la noi, în casa părintească...

— Și Limba și Literatura Românească și Matematica este obligatoriu, a spus Dorungeanu. Și materia, ori la Geografie, ori la Istorie, recomandăm Istorie, pentru că sunt din Bălți și m-am născut în Republica Moldova... U.R.S.S... Getbeget sunt născut în Bălți din... Sunt refugiat... în fine... Mai puneți un polonic în farfurie, că este bună mâncarea... Mai puneți un polonic, că are un gust deosebit...

În fine s-a ales: Istoria!

— Și ce concluzie avem? a spus mama. Sunteți de acord să meditați la Istorie?

— Să frunzăresc și Literatura Română, a spus Dorungeanu. Sunt de acord, a continuat, cu o excepție: programul de meditație. Vreau la ora 04: 00 dimineața, două ore, atât! în fiecare zi, cu excepție duminica.

Da, într-adevăr, în fiecare Duminică, împreună cu

familia, Dorungeanu este la Biserică, fără excepții!

Dar, totuși, am constatat o singură excepție, caz concret: Maria și Dorungeanu erau o „cutie de bomboane” spicuiți, cu cravată, cu costum și, mai mult, pantofii lustruiți – fără galoși – chiar dacă uneori mai ploua... Și, în urma lui, o colonie după bărbierit, specifică, ca și cum ar fi fost Drogherie. Mergea împreună cu Maria Dorungeanu...

— Eu sunt de acord, a conchis Dorungeanu.

Dar, în gândul lui, Șoule: „Am pus-o!” Și, tot în gând „Cât costă meditația... Cât costă?... „în gând cu mama...

— Și, cât costă o meditație?! a spus mama. Frunzăriți Literatura Română și Istoria?

— Nu costă nimic! Nu costă nimic! a spus Dorungeanu.

A doua intervenție a fost tot Ciuculache. Al doilea fel de mâncare – după ciorbă – a venit fasole cu puțină afumătură, cu cârnați și un pic de murături. De! Era spre primăvară.

Ciuculache era ghiftuit, că a mâncat cu totul castronul. I s-a pregătit, îndată apa de la robinetul din bătătură. Un castron de apă de la robinet, curată! Că mirosea a „Curat” ca și Ciuculache, nu te joci!...

Uneori, Șoule sau tata – rar, mama și Mama-Nica – îi pregăteau de mâncare în castron și, după aia, apa de la robinet suficientă. Și gâl-gâl, gâl-gâl, gâl-gâl în stomac, așa făcea Ciuculache! Și, după aia, strănuta zdravăn și-i trecea. Era mulțumit!

— Și să ne fie de bine și la masă și la școală! a spus Dorungeanu. Și, în concluzie: Literatura Română și Matematica este obligatorie. Ești pregătit?

— Da! Sunt pregătit! Sunt pregătit, a spus Șoule. La Literatura Română sunt în stare. Matematica, nu prea... Dar și la Istorie nu prea bine...

— Păi, mai dimineată, mai dimineată... la ora 04: 00, cu Manualul din clasa a VIII-a la Literatură, cu Manualul din clasa a VIII-a la Matematică și, bineînțeles, Istoria din clasa a VIII-a... Și mai vreau și notițele, separat, a spus Dorungeanu.

Și a muncit strașnic Șoule și, mai ales, Dorungeanu. La ora 03.45 dimineața Dorungeanu a apărut în fața ferestrei – cu trei geamuri însă o fereastră era ușor deschisă și în bățatură și în cameră, că se făceau ferestre duble, cu un pervaz.

Și, mai mult, fără niciun zgomot, o sfoară de jumătate de centimetru în afara ferestrei în bățatură, care are legătură cu piciorul drept al lui Șoule!... în pat!...

Și ceasul deșteptător sub pernă!

Viorica a plecat în dormitor, ca să nu deranjeze noaptea.

Șoule, animăluțul, era singur! Precaut, a dat ceasul deșteptător înalte cu 5 minute. Ceasul era mic, într-adevăr, dar funcționa.

A doua zi s-a trezit concomitent cu ceasornicul deșteptător și sfoara lângă el, către fereastră. Și, dintr-odată, s-a speriat: concomitent, Dorungeanu a tras de sfoară, mai tare. Dorungeanu era în bățatură!

A dezlegat sfoara și a oprit butonul ceasului deșteptător, care era lângă pat, pe pernă, la cap! Și se crăpa de ziuă!...

— În același timp! a șoptit Șoule la fereastră către Dorungeanu în bățatură. Haideți înăuntru! a mai spus Șoule.

A dat la o parte sfoara groasă și grea, a deschis ușa la sufragerie, cea de la hol și apoi ușa casei.

— Bună dimineața, bună dimineața, a spus Șoule. Haideți, haideți, intrați!...

Dorungeanu era deja în hol spre sufragerie și este prima dată, în casă, fără galoși! Galoșii brumării! mai mult, Șoule s-a dat un pas lateral, iar în hol o altă față: tot galoșii! Dar nu știam: în spate era o pungă pe care a deschis-o. Pantofii aproape nou-nouți! Și tot Dorungeanu, tiptil-tiptil, tiptil-tiptil în sufragerie, iar în zare făcea cucurigu-cucurigu! cucurigu-cucurigu! la găinile din coteț.

Dorungeanu a observat sfoara, într-adevăr groasă, care face legătura din pat cu fereastra.

— Era sfoara îndoită, a spus Dorungeanu. Am stat la

pândă să nu dormi.

— Ai o grijă, nu-i așa? a spus Șoule.

— Da' ce-i cu tine?! Aveai și ceasul deșteptător lângă pernă, a spus Dorungeanu.

— Am oprit ceasul! Era rezerva, a spus Șoule. Sfoara și cu ceasul erau sincrone și, uneori, o secundă sau două diferență...

Șoule s-a meditat prima dată cu un „profesor”! Era ceva!...

La ora 06: 00 au închis manualul de Istorie și au frunzărit și Literatura Română. Galoșii murdari erau uscați, pe hol.

A doua „cântare”: găinile pentru că le era foame. Și făceau: cucurigucucurigu! cucurigu-cucurigu! cucurigu-cucurigu!...

Și, tot în curte, doi purceluși - că le era foame -, și făceau: guit-guit! guitguit! și jos: grogro! grogro! grogro! La unison! Și uneori și chițâiau!

— Ne vedem mâine, la ora 04: 00. Fix! a spus Dorungeanu.

— Bineînțeles, bineînțeles, a spus șoptit Șoule în curte.

A dat să plece la ușă, în hol, dar a apărut în bucătărie, către bătătură, tata.

— Bună dimineața! Bună dimineața! a spus tata.

— O, bună dimineața, bună dimineața! E devreme, e devreme, a spus Dorungeanu.

— Nu e devreme, a spus tata. Nu... Și a închis ușa la bucătărie către bătătură. Mă duc să dau de mâncare la găini și la porci.

— S-au mai îngrășat porcii, a spus Dorungeanu și a dat „noroc” cu tata.

— Da, s-au mai îngrășat. Dar nu mult. S-au mai lungit un pic, de la cap până la vârful cozii, a spus tata. Ați terminat meditația?

— Cum să nu! Este prima dată la meditație, dar n-a spus conținutul, a spus Dorungeanu.

Dar și Șoule, la fel.

Și, dintr-odată, a apărut Ciuculache...

— Unde ai fost? a spus Dorungeanu. Unde ai fost?

— La gagici, la gagici, a spus tata. Hai și tu, ia de mâncare, imediat.

Trei tipuri de animale sunt așezate, în ordine: găinile în coteț, și au și un dispozitiv anume pentru ouă-cuibar, într-un coteț alăturat, dar împreună, doi porcușori și, bineînțeles slobod, Ciuculache.

— Dă și apă la coteț la găini și lui Ciuculache, a spus Dorungeanu. Mă duc acasă că sunt un pic obosit.

Promoroaca era aisbergul evaporat din iarbă și galoșii umezi. Dorungeanu a ajuns acasă cu galoșii udați, din grădină.

— Vrei să te ajut? a spus Șoule către tata.

— Haide la găini și la Ciuculache, a spus tata. Zece minute, atât, că am treabă... Și porcii... De porci o să am grijă eu, a spus tata.

Însă tata era prevăzător! Seara târziu - spre noapte, pe la ora 22: 00 - era pregătită mâncarea la găini, firimituri consistente, era și grâu, ori arpacaș și, bineînțeles, apă în oale.

În debara se păstrau terci de cartofi, terci de porumb, terci cu pâine - adunate de o zi sau două -, ori terci de mămăligă. Cu apă!

Problemă era Ciuculache!...

— Mai e de mâncare, la câine? a spus Șoule.

— Mai caută în bucătărie, a spus tata.

Dar, a apărut bunica, Mama-Nica, din senin!

— Bună dimineța, Bună dimineța! a spus Mama-Nica. E devreme, e devreme... Cât e ceasul?...

— Șase, puțin după! a spus tata. Am discutat cu Dorungeanu, un pic, de la meditație, despre Șoule.

— Și eu am discutat cu Dorungeanu, a spus Mama-Nica, în preajma casei. Este spre bine...

— Da! Cum să nu?! a spus tata. Are program stabilit, de la ora 04: 00 până la 06: 00 fix... Ce mai!...

— Mă duc la bucătărie, a spus Șoule. Uite tata, dă de mâncare la găini, și Mama-Nica, de mâncare la porci, și eu,

de mâncare lui Ciuculache. Acum e bine...

Mama-Nica este pensionară de mulți ani și Dorungeanu, la fel, dar destinul a fost să stea împreună în casa veche.

Soțul Mamei-Nica, tata Manolache, era silvicultor, a murit tânăr, în comuna Tudor Vladimirescu, acum județul Galați. Într-o zi de sâmbătă, probabil, în data de 08.03.19... de ziua femeii... era la cârciumă cu niște comeseni, cinstea ori țuică ori vin, spre seară.

Tata Manolache a plecat spre casă, însă nu era lumină pe stradă și, dintr-odată, a apărut un individ:

— Aveți un foc? a spus individul.

— Nu am foc și nu fumez, a spus Manolache. Și, în umbră: nu te cunosc!

Și, dintr-odată, individul i-a băgat adânc, în inimă, cu un cuțit!!! Și a plecat, liniștit, în noapte...

După care Manolache a mai trăit câteva minute și a murit... Mama-Nica-Manolache era mama mamei, care era în pânțece, de 5 - 6 luni...

Văduvă, Mama-Nica Manolache!

După înmormântare, la câteva zile, a apărut la poartă polițistul cu un procuror și au fost poftiți în casă.

— Ce s-a întâmplat, de fapt, a spus Mama-Nica. Ce s-a întâmplat?! De fapt am discutat la comună cu polițiștii despre ce s-a întâmplat cu soțul, însă a fost un șoc devastator și, uite, am ajuns acasă, văduvă... fără să scriu o declarație...

— Vreau să știu cu exactitate - de la cârciumă până în casă -, a spus procurorul.

— Eu nu am știut nimic, a spus Mama-Nica. Azi-dimineață, pe la ora 06: 00, am plecat la serviciu. Dimineață-dimineață am aflat vestea cumplită... Era întuneric!... De la vecini am aflat de agonia și moartea soțului.

Nici polițiștii și, mai mult, procurorii n-au aflat făptuitorul... și nici ieri și nici astăzi și nici mâine... nici poveste...

Eu, Șoule, am deschis bucătăria și a apărut mama!

De fapt, la a doua intrare: una la bucătărie și o a doua intrare care face legătura cu holul, până la sufragerie.

— Sărut-mâna, mamă! a spus Șoule. Și a mai spus: Bună-dimineața, Bună dimineața! Ești gata să pleci la serviciu?

— Apropo! a spus mama. Ai început meditația?

— A durat două ore și ceva! a spus Șoule. O altă lumină, o altă perspectivă...

— Meditația în sine o să dureze o lună și ceva, a spus mama. Mai am de rezolvat matematica... După serviciu - la prânz - o să mă reped, îndată, la profesorul... profesorul de matematică, stă aproape... Și, după aia, o să discut... că n-are ce să fie rău... o să plătesc, și gata!

— Bine, sunt pregătit, a spus Șoule.

— Bine, așteaptă, a spus hotărât, mama.

Șoule a pregătit îndată o pungă de mâncare pentru Ciuculache, care stătea în bățatură, și se învârtea în jurul cozii. De bucurie clipea! Și a mâncat pe nerăsuflate, ce mai...

— Ai și apă! a spus Șoule. Proaspătă de la cișmea, în cratiță, în bățatură... între timp, a apărut Viorica!

— Cât e ceasul? a întrebat Viorica.

— Păi... 6 și... 40 de minute, a continuat Șoule. Mama a plecat, de câteva clipe și am grijă de... Ciuculache...

— Hai să mâncăm la bucătărie, a spus Viorica.

— Tata și Mama-Nica sunt în curte - cu găinile și porciși, apoi, este de mâncare, în bucătărie...

S-a mâncat „pe furiș” în bucătărie și a plecat fiecare în altă direcție: tata, la serviciu, Viorica și Șoule, la școală, și au rămas Mama-Nica, în gospodărie și, în bățatură, era Ciuculache, stăpân în zare, până la poarta casei... în grădină... o altă casă... și, în gardul cu scobituri, aștepta Dorungeanu...

Se mijesc zorii soarelui timpuriu!

Șoule are o altă perspectivă. A început Liceul!...

CAPITOLUL 4

Focșaniul, oraș liniștit de altfel, a început să „strănute” - în exodul Liceelor diferite, unii au optat

pentru Liceul „Unirii”, alții au optat pentru Liceul. Alexandru Cuza”, două Licee, dar ambele foarte bune, iar Șoule a optat pentru... Liceul Militar.

Mai era Școala Profesională, dar cu număr mic de elevi, deci neglijabilă...

La Liceul Militar era elita! O elită purificată la sânge! A contat într-adevăr discursul Directorului și al Dirigintei Voicu cu căpitanul Pătrașcu! Drumul gratuit, mâncare era, la fel, gratuită – la cazan, într-adevăr, dar era ceva... Dar cărțile nu sunt gratuit, însă nu mai conta!

Materia „cenușie” era fericită: Dorungeanu și cu Șoule!

Diriginta, Directorul Școlii Nr. 10, căpitanul Pătrașcu! Și s-a gândit, și s-a gândit, și s-a tot gândit Șoule, și concluzia era la fel.

Șoule: „Mă duc la Liceul Militar dar, undeva, ceva nu este cum trebuie – la școală – și nici perspectiva nu este roz... „Motivul: desenul! O profesoară Doamna X – era acum „cadru didactic”, „profesoară” cu Arte Plastice și Desenul de la București – la fără frecvență – din 6 luni în 6 luni de zile, sesiune de iarnă-primăvară și ultima sesiune din an.

În mintea lui Șoule materiile de bază sunt Literatura Română, Matematica, Istoria și, mai mult, aspirant la Liceul Militar, erau estompate de Desen... Dar, în clasa a 7-a obținut – cu sacrificii! – nota de trecere, iar în clasa a 8-a cât pe ce să... repete anul!

Însă, era și reversul... Lui Șoule îi plăcea enorm „Desenul”, dar desenul „fundulețului” profesoarei era mai apetisant și, în fiecare zi, „pufulețul” de profesoară – până la urmă – avea și o normă în afara catedrei: biblioteca! a observat Șoule, în treacăt.

Pe raft erau la fel așezați Marx, Engels, Lenin, cu pământul și pe stânga și pe dreapta, și pe dreapta și spre stânga, ștergea praful... Pământul – spre primăvară – era aproape uzat și la cărți și la profesoară... Era aproape frumoșică profesoara de Desen!...

Miopul de Matematică era bătrân, dar stătea la o

distanță aproape egală de la Bulevardul București, de intersecția cu strada Arhitectul Mincu - până la prietenul Boscodeală, cu două case alăturate. O casă arătoasă, în Bulevardul București, și trei case alăturate de familia-Muzeu, Zamfirescu. Era foarte aproape.

— Faceți cunoștință, a spus mama, în poartă, cu fiica profesorului de matematică.

Era o casă arătoasă, solidă, cu acoperișul de tablă. În interior, un hol spațios, care desparte - și pe stânga și pe dreapta - două dormitoare modeste și, în zare, un hol, o bucătărie spațioasă și foarte curată. Mai mult, dormitoarele erau la fel foarte curate și erau deschise larg ușile. Și mai era o cămăruță, care cuprindea o masă - pe stânga - întotdeauna, o veioză. Și lângă ea, profesorul de matematică, miop!

— Aveți un musafir, a spus fiica profesorului de matematică.

Era vizavi, aproape de la casa-Muzeu Duiliu Zamfirescu și în spatele Școlii nr. 10.

— Aveți numai de zece minute, a spus profesorul-miop. Stai jos!

O firimitură, de la masă, probabil, pâine pe care profesorul-miop a dat-o deoparte.

Șoule a stat pe un taburet mic-mic, dar avea masa la îndemână, mama a stat în picioare și profesorul-miop vizavi, pe un scaun cu două brațe în lateral. Au aflat ulterior că unica lui fiică era tot profesoară de matematică, dar stagiară!

— Aveți pregătit un carnețel și un creion la îndemână? a spus profesorulmiop.

Mama era prevăzătoare:

— Am discutat înainte - în drum spre serviciu, m-am întâlnit cu fiica dumneavoastră - ieri, că avem nevoie de un carnet și un creion ascuțit, dar moale!

— Sunt pregătit! Sunt pregătit! Cum să nu, a replicat prompt Șoule.

A înmulțit, a împărțit, ca exemple concrete... ce mai... și a făcut Șoule ce a cerut profesorul-miop. În fine, a

durat până la 5 minute și profesorul-miop a spus franc:

— Ești bun! Ai stofă!

Mama a dat banii pentru meditație pe loc, că a spus profesorul-miop: înainte de meditație, nu după. Dar și merita după meditație!

„Găzduirea” de la meditația de matematică a fost benefică.

Între timp, „Fișele” lui Șoule pentru admiterea la Liceu Militar erau în desfășurare, cu plămân, sânge etc... Era ceva...

La Comisia de examinare, în final, a obținut „Apt” la toate analizele necesare. Și, tot în final, nu s-au despărțit nici Șoule, nici Gabriel Boscodeală și nici Măricel Rotaru... Și erau sute de candidați la Policlinica din Focșani, nu glumă!

Fișele erau date în mână, personal, și le-au prezentat la dirigintă, că sunt sănătoși. Este sănătos și animăluțul! și sunt sănătoși și Gabriel Boscodeală! în triumghi – că fără asta nu se poate! – este sănătos și Măricel Rotaru!

Și dă-i la carte! Și dă-i și la școală și la meditație!

Și, iată, Șoule are și... un dosar! Are și numele și prenumele și centralizatorul din școli, din Județul Vrancea! ... Și dosarul, inclusiv cazierul, la Comisie la Liceul Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc, județul Suceava.

A durat la Comisie aproape două sau trei săptămâni de zile. Și, în final, a durat două luni și ceva cu verificările de rigoare!

A început pe 08.03.1968 – cu meditațiile la profesorul de matematică – până pe data de 01.06.1968.

Într-o zi, dirigintele – tot pe data de 01.06.1968 – a înștiințat public, în sală, rezultatele obținute, că cei trei elevi sunt apti pentru Liceul Militar! mai concret! Foile de călătorie, clasa a 2-a, Focșani – Câmpulung Moldovenesc și înapoi, Câmpulung Moldovenesc-Focșani.

Înainte de Examenul la Liceul Militar era zarvă în Gara din Focșani.

Erau de față mama, tata și Viorica! Și împricinatul

Șoule!

Mai erau mama, tatăl și Rodica, din familia Boscodeală, să însoțească la Gară pe împricinatul Gabriel!

Și mai erau mama și tatăl împricinatului Măricel!

Era, un basm... ce mai!... A oprit trenul... la linia a doua - cum ar veni în direcția Mărășești - dar opus, o altă linie - un alt tren care se intersectau: acceleratul de Suceava-Vatra-Dornei și un alt tren - tot accelerat - la Buzău-București. Două trenuri, dar opuse...

Dar... surpriză... ce mai... A oprit locomotiva cu... aburi, cu vagoane inedite de călători, însoțite de elevii aspiranți la Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc, iar opus - un alt tren staționa - era pustiu! spre București! Era o nebunie... ce mai!...

Cu chiu cu vai, Șoule a urcat pe scările trenului, s-a păstrat ordinea de „sosire”: Măricel, că era mai fricos, în hol, Gabriel Boscodeală, la mijloc, pe treapta a doua, și ultimul: Șoule, cu tot cu geamantane și mâncarea împreună, pe ultima treaptă... la firul ierbii... și noapte... la ora... 21: 24 de minute...

Șoule a mai urcat o treaptă la sosirea în Mărășești! Era ceva... și a urcat încă o treaptă pe scară, în sus, și... a ajuns la Bacău... era mai liniște... Și a ajuns în... holul vagonului! în sfârșit, a ajuns și în compartimentul de clasa a doua... Nu era numărul de compartiment corespunzător, dar era - 35 - cu scaune din lemn și, sus-sus, plasa de sforă de culoare kaki...

Împreună cu ceilalți colegi, erau adunați din București - o parte -, din Ploiești, Râmnicu-Sărat și, în final, din Focșani! Era o mulțime cu comportament civilizat...

La Bacău unii au plecat din compartimente către peron, alții în compartimentul de tren - de bagaje. Dus-întors... în fine!... Și, în plus, fumau ca hoții-de-cai.

La Bacău s-au mai rărit călătorii, a apărut „Nașu”... de fapt conductorul de tren, cu semnul specific de C.F.R. aproape albastru, cu beretă, cu un borset în față, până la genunchi.

Rezervarea biletelor nu se potrivea de nicio culoare!

... În compartiment stătea o tânără cu un sugar! și, lângă ea, a doua

„Rezervare”, era un bătrân din zona Vatra Dornei. Doi tineri stăteau față-în-față și șușoteau! Și, lângă tânăr, mai era o pereche de tineri proaspăt căsătoriți!

Clasa a doua: în compartiment era căptușit pe jos – vilinil – și sus era suportul de bagaje de mână, cu sfoară-groasă cu ochiuri de zece centimetri pe zece centimetri...

Bagajul nu mai avea unde încăpea în compartiment și, uneori, era preferat, obligatoriul, holul... Era greu să miști bagaje pe holul principal, prin vagon.

S-a mai potolit aglomerația spre Roman și Suceava.

Călătorii erau și mai rari la Câmpulung Est. Dar, s-a „uitat” că este și Câmpulung... Moldovenesc!

Una: Șoule a scris, în foaia de drum Focșani-Câmpulung, fără a specifica, Câmpulung Est sau Câmpulung Moldovenesc!

A doua, s-a știut de la căpitanul Pătrașcu că sunt 5 km de la Câmpulung Moldovenesc la Câmpulung Est... înapoi... Dar, i-au îndrumat „nașu”:

— Lată! Pe fereastră... în zare... pe stânga... aici... coborâți... pe dreapta, în Stația Câmpulung Est... La Câmpulung Moldovenesc... mai sunt 5 km... o altă Stație!... Și... au oprit... la fix! Și la tren, și la Stație...

Sute și sute de elevi aspiranți dau năvala în stația Câmpulung Est!... însă, trenul accelerat a stat zece minute ca să coboare, la peron! Unii „pasageri” au uitat valizele în tren, alți „pasageri” au uitat pungile de mâncare, iar alții...

— Haideți, la peron... că pleacă trenu, a spus „Nașu”!

— Hai „Bobocii”... haideți... că am de lucru... pleacă trenu’... ce mai!... Un „Boboc” aspirant de la Liceul Militar a rămas în... Câmpulung Est!

De mulțimea de călători, s-a golit trenu’!...

Era o singură linie de cale ferată; în sens opus, pufăia o locomotivă, obosită, spre altă direcție: Câmpulung Moldovenesc și, în final, o altă Stație: Vatra Dornei!

Trenul a plecat și a rămas - după tren - felinarul pe peron, în Stație. Un singur felinar în funcțiune în Stația Câmpulung Est!

Și elevii, ca niște „potârniche” pe peronul cu un singur felinar!...

Grosul „potârnicilor” nu a înțeles orientarea - ori la stânga, ori la dreapta - dar, dintr-odată, în anarhia creată, un glas hotărât din beznă! Că era... noaptea spre zi!

— Alinierea! Alinierea! a spus căpitanul Pătrașcu!

Că i-au recunoscut vocea de la Comisie - era la Centrul Județean Vrancea - dar era și unicul salvator! din beznă!...

A plecat trenu'!...

Era o liniște mormântală și, în zare, se deslușeau munții!

Și, a rămas, pe peron, o lumânare sus, la stâlpul de electricitate, cu un bec, și ăla chior!...

Jos - între piatra cubică din Stație - se deslușea cu greu... încotro?...

— Alinierea! Alinierea! a spus în spatele „casei” - de fapt Stația... Câmpulung Est - căpitanul Pătrașcu.

În beznă s-a dezlănțuit alinierea „potârnicilor”... Alinierea!...

— Haideți, haideți... în rând... câte trei persoane... trei persoane... a spus căpitanul Pătrașcu.

Și, pe rând-pe rând... pe rând-pe rând... mășăluiesc spre... înapoi! Că, de fapt, în tren, nu știau că au trecut de cinci minute de Stația Câmpulung Est... Și mai era și un pic ceață, undeva... o picătură în ocean... Și munții! Și „potârnicile” mășăluiau, mășăluiau în noapte...

— Haideți... haideți... încet, încet... la drum! a spus căpitanul Pătrașcu.

Și au mășăluit împreună, în rândul „potârnicilor”, Șoule era pe dreapta, în centru Boscodeală, și Măricel Rotaru pe stânga, în centru... calea ferată!

Au parcurs aproape o oră, pe Calea Ferată. Uneori, s-au poticnit sub greutatea bagajelor luate și mai era și... beznă!

Între timp, din noaptea cu ceață, cu poticniri, cu greutate, în mijlocul Căii Ferate, a răsărit-o geană de lumină! Noua viziune îți poate fi de folos dacă o pui în aplicare cât mai curând cu putință.

Și, în privința oboselii, nu ai de ce să-ți faci griji: până la... capăt!... La Liceu'... Și, au cotit, pe dreapta la asfalt după patru km de... chin!

Au dat în șoseaua principală care face legătura între Vatra-Dornei și Suceava. Dar, au luat-o pe dreapta. Și, în față... Calea Ferată, cu bolovanii de o șchioapă... Și, tot pe stânga, cum ar veni, Liceul!...

Au văzut un stadion mare, de fotbal, cu porțile larg deschise... Plasele erau, însă, lipsă.

Au urcat, cu greu aleea betonată, șerpuită cu două serpentine, și au ajuns... acasă!

Era monumental! Și, interesant, nu era îngrădit! Era... liber!

Pe platoul respectiv au stat câteva minute de odihnă, împreună cu elevii... și căpitanul Pătrașcu. Și, în mulțime, a apărut un ofițer de infanterie, epoletul de culoarea de infanteriști, cu patru stele... tot căpitan! Doi căpitani - Căpitanul Pătrașcu și căpitanul Beica!

Au aflat mai târziu cum îl cheamă pe noul căpitan.

Pe platou - era, spre dimineață -, iar Luna pe cer nu era luminată total.

Căpitanul Pătrașcu, care a însoțit de la Gară la Liceu „potârnicile” era vlăguit.

— Am ajuns! Am ajuns! Am ajuns la platou, a spus căpitanul Pătrașcu. Am ajuns la... Unitate! Și, bine ați venit!

— L-ai numărat?

— Cine să-i numere!? Sunt aproape o mie! Sau mai mulți... știi eu?! a spus căpitanul Beica.

Deosebirea dintre cei doi căpitani era următoarea: căpitanul Beica era de serviciu - cu centură, cu pistol pe dreapta, și pe stânga, sub epoleți, centura inversată din diagonală și cascheta de culoarea infanteriștilor, roșie. Și, cel mai important din aspectul general de om: cișmele!

Cișmele strălucitoare la lumina soarelui abia mijid. În dreptul lui un parfum proaspăt după bărbierit, și mai proaspăt... și hainele kaki cu cămașa și cravata tot kaki... ce mai!...

Căscau aproape în cor! Elevii, cu geamantanele alăturate, aliniat, aproape liniar, iar opus, prăfuit, obosit – aproape epizat – căpitanul Pătrașcu!

— Bine ați venit! Bine ați venit pe meleagurile noastre moldovenești, a spus căpitanul Beica.

Sunt frumos așezate clădirile: clădirea din față are o semnificație deosebită, specială. Este construită sub conducerea lui... Emil Bodnăraș, fostul ministrul al apărării.

Platoul mare erau două aripi de clădire.

— În esență, constructorul-comandant a fost Ministrul Apărării Naționale, care se numea Emil Bodnăraș! E (Emil) și B (Bodnăraș), a spus căpitanul Beica.

În lateral, în platou, era Comandamentul – cu două arcade –, pe care scria EB, iar pe clădirile adiacente perpendiculare un E și un B...

— Luați bagajele și o luați... pe dreapta, a spus căpitanul Beica.

Nu era megafon în jur, unii au înțeles comanda, dar unii... nu. Și căpitanul Beica a spus:

— Comanda la mine!

Iar căpitanul Pătrașcu a plecat „cu potârniche” aproape adormite...

În spate, o alee spre munte – în perspectivă –, trei blocuri imense pe care era un E! Cu trei nivele! De fapt, două blocuri: în zare, un bloc de clase și lângă, tot un bloc. Între blocuri, o altă clădire, mai mică într-adevăr, Amfiteatru.

Lângă blocul cu Amfiteatru, un alt platou imens, mai mare decât platoul inițial de la început.

În spatele munților – s-a mai luminat un pic –, o altă clădire imensă. Ulterior au aflat că era bucătăria, care lumina în toată splendoarea perspectivei și, mai ales, mirosea a mâncare... într-o atmosferă... sublimă!

Uitați, a spus căpitanul Beica potârnichilor obosite de bagaje și de somn, faceți o pauză, pe alee.

— Uitați-vă! Sunteți la... bucătărie, o altă clădire care desparte E de B!

Era o distanță mică între cele două clădiri E și B, și bucătăria de 70 - 80 metri.

— Stați jos! a spus căpitanul Beica, deasupra geamantanelor. Stați jos. Iată! Pe dreapta, avem E, cu platoul asfaltat... Am terminat E... Pe stânga, bucătăria. Și pe stânga și pe dreapta, două clădiri identice, cu două nivele și parter. Mergem la B, dar în spatele bucătăriei.

— Ați obosit, nu-i așa, potârnichilor, a spus căpitanul Beica...

— Alinierea, alinierea... și la drum!

Și au ajuns la... B! Dar, în spatele bucătăriei.

În spatele bucătăriei, dormitoarele cu două nivele, cu parter, cu două clădiri. Între clădirile cu dormitoarele, erau și pe stânga, și pe dreapta, tot dormitoare. Lateral, o clădire perpendiculară, lipită jumătate între bucătărie și jumătate între clădirea dormitoarelor.

Era o clădire de termoficare și, sus, coșul de 4 - 5 metri diametru, de la pământ până în zare, mai îngustă de un metru.

Și am terminat așezământul! Nu se vedeau garduri în jurul clădirii. Și nici nu are de ce! Nu era decât un Liceu obișnuit, fără secrete!

— Întrebări? a spus căpitanul Beica.

— Unde dormim? au spus, din mulțime, potârnichile.

— Repartizarea pe dormitoare: din județele Constanța, Tulcea, Buzău, Vrancea, Bacău, Iași, Piatra Neamț, Botoșani și Suceava! a spus căpitanul Beica.

Niciun „păs” din mulțime! E ordine sau nu?! în gândul lui, Șoule, dar și căpitanul Beica. S-au repartizat fulgerător dormitoarele eşalonat: Constanța, Tulcea și așa mai departe...

Șoule a stat între Boscodeală și Măricel Rotaru, împreună, cu trei paturi etajate! Câteva ore de somn și... căpitanul Beica:

— Aduna... rea! Aduna... rea!

Buimac, Șoule a trecut de la „etajul” al doilea, din pat, între Boscodeală, la „parter”, că era un pic mai gras, și Măricel la „cucuiate”, sus, la tavan, a sărit la „parter”, adică, mai exact, pe pământ.

În gura mare, căpitanul Beica, pe toate holurile de la parter până la etajul al doilea și ultimul, striga continuu:

— La Amfiteatru! La Amfiteatru!

Și potârnichele, la interval, în fața clădirii. Dar mai înalte, la bucătărie. Puzderie, de oameni și oameni, îmbulzeai. Șoule s-a așezat timid la una din mesele cu patru scaune, care scârțâiau îngrozitor.

În spatele lui, Boscodeală, și mai în spate, Măricel, au stat cuminți să se servească din vasul cu ciorbă din mijlocul mesei.

Pe masă, farfuriile așezate cu linguri și, mai mult, erau pe dreapta, lingurile, și pe stânga, furculițele și cuțitul la îndemână. Și, tot pe stânga, lingurițele înguste. Polonicul trona în castronul aburind, pentru cei patru meseni. Mai „rău”, ciorba era fierbinte!

Bucătăria era imensă, ca un bloc cu două etaje cu parterul împreună. Susținerea clădirii – în interior – se făcea cu un stâlp cu dimensiuni de șapte pe șapte metri. Și, în lateral, ferestrele luminate, iar în fund, cazanele fumurii, care despart sala de mese.

S-a servit masa. În fața era Boscodeală, pe stânga Măricel, pe dreapta Nicolae Nicolae – un elev care a sosit, de un an, la Școala Generală Nr. 10 din Focșant dar la o clasă alăturată și ultima, clasa D.

În treacăt fie spus, tatăl lui era maior la Regimentul din Focșani și stătea vizavi de Școala de Muzică, în Centru.

— Haideți la Amfiteatru, că este târziu, a spus căpitanul Beica. Haideți repejor, repejor!...

Au intrat pâș-pâș, pâș-pâș în Amfiteatru. Era identic cu clădirea de la bucătărie, dar fără stâlpul de șapte metri pe șapte. Era imens, cu ferestrele numai pe dreapta! Scaunele așezate cu brațele comod, aveau o lăsătură – în față – pentru scris, ca să aibă loc potârnichele!

Era imens Amfiteatrul!... Pe dreapta era un culoar oarecum îngust, cu geamurile de sus până la podea. Pe geamuri, și pe stânga și pe dreapta, era o draperie uriașă ce se închidea ziua. Și, după draperie, o ușă pitită, și nu numai... O draperie, o ușă! O draperie, o altă ușă! Și tot așa! În total, 10 draperii, 10 uși!

În sală erau trei culoare: pe dreapta, un culuar cu geamurile imaculate și cu draperiile; în centru, holul cu covorul roșu, mai lat; pe stânga, ultimul, un culuar îngust la fel cu holul cu geamurile.

În spate, un balcon! Un balcon – o jumătate de sală – la parter, dar sus! Șouale nu știa pe unde să nimerească ușile!

Misterul era simplu – la balcon! – din sală era o ușă care face legătura cu scena! Și, mai mult, era un pupitru și masa de conferințe, pe care era o față de masă moale, de culoare bej.

A stat Șouale împreună cu prietenul Gabi Boscodeală și cu Măricel Rotaru. Erau aproape de centrul Amfiteatrului, unde era o harababură de nedescris... Unii zbieau, unii se băteau...

Și, dintr-odată, pe scenă a apărut – la pupitru – un bărbat înalt, cu cascheta cu cozoroc auriu, o bluză – și pe stânga și pe dreapta, pe umeri, o stea aurie – și pe pantaloni – pe stânga și pe dreapta lateral – vipușcă roșie... Cu două dungi. Cișmele străluceau! Se plimba nervos, și la stânga, și la dreapta, și la stânga, și la dreapta...

Și în sală, nervos, dar cu nicio șansă de potolire a harababurii, căpitanul

Beica!

— Am onoarea! Să trăiți! Sunt căpitanul Beica!...

— Am onoarea! Stați jos! Pe scaune!... Sunt Comandantul, Generalul-maior Ștefănescu... Bine ați venit, la... concurs! Trei săptămâni, la carte, și, în final, la concurs! Limba și literatura Română și matematica – scris și oral – este obligatoriu, scris și oral: la Istorie sau Geografie. Note, de la 1 la 10! Cei mai buni, câștigă! Cei mai buni, până la 120 de oameni, rămân!!! Atât!

— Câți candidați aveți? a spus generalul-maior Ștefănescu, la număr!

— 1.700 și ceva de suflete! a răspuns, stând drept, căpitanul Beica.

— O să vedem! O să vedem! a spus generalul-maior Ștefănescu. O să munciți pe rupe!... Aveți meditații, aveți „Casă”, aveți ce să mâncați... Acum... la carte!

A durat puțin la inaugurare: concret și la obiect!

Masele de oameni – de potârnică! – au ajuns afară, în afara Amfiteatrului, șiruite și înapoi la dormitor.

Între timp, unii șoșoteau, alții vorbeau zgomotos. Sigur, înjurăturile de indian au durat o jumătate de oră...

A doua zi la ora 05: 30, deșteptarea: patul, spălarea, îmbrăcarea și la masă.

În sala de mese a apărut un coleg mai mare, în uniformă. Era caporal! Stătea la „pândă” în sală. Șoule îl vedea pentru prima dată – dar nu și ultima dată – cu vipușca de două linii perpendiculare, cu pantalonii exact că ai generalului-maior Ștefănescu, de la pupitru din Amfiteatru.

Și, în gândul lui, Șoule: „Voi fi... general!” în gândul lui...

A venit un caporal, cu repartizarea – pe clase – din județele Constanța, Tulcea, Buzău, Galați, Vrancea, Bacău, în general: Dobrogea, Moldova și Nordul Transilvaniei.

Șoule a nimerit o clasă la etajul al doilea – dar, și ultimul –, în sala C – lângă Sala de Sport –, dar într-o clădire separată.

Caporalii se ocupau de rânduială, cum ar fi: deșteptarea, masa, apelul, etc. De fiecare dormitor sau clasă se ocupa un caporal. Erau în clasa a X-a, promovați din clasa a IX-a, cum ar fi, dirigințele.

Pentru a fi caporal, trebuiau cele mai mari note la absolvire în clasa a IXA.

Bobocii erau selectați de profesori și, implicit, de Comisie! Trei persoane în comisie!

— Dumneavoastră, a spus Șoule caporalului de la clasă, sunteți în vacanță, nu-i așa?

— Exact! Prompt și precis, a răspuns caporalul și - în continuare - a mai spus:

— Aveți metidație de două ore! Cu o pauză de douăzeci de minute, când se mănâncă un sandviș în grabă!

S-a terminat Limba și Litearatura Română! Și, la zece și zece minute, a început mediația la matematică, de două ore!

La ora 12: 10, tot în aceeași clasă, meditație la Istorie sau Geografie, separat! Tot două ore.

— Și, succes! a spus, în treacăt, caporalul.

După masa de prânz, erau liberi. Spre seară, la cină! La ora 22.00, stingerea!

A doua zi, la fel: meditații până la prânz, pauză la dormitor, mesele regulate... Timp de trei săptămâni... și, s-a ajuns, în final la examen!

Examenul se desfășura astfel: Limba și Literatura Română - scris și oral - luni; scris de la ora 08: 00 până la ora 10: 00, fix! Oral, la ora 10: 30, până seara, târziu. Marți - Matematica - scris. Miercuri, de la ora 08.00, până la ora 10: 00, fix! și, oral - la ora 10: 30 de minute, până târziu - noaptea! Joi, la fel! Vineri s-au împărțit mai multe clase - la Istorie - în alte clase, dar mai puțini la Geografie, scris de la ora 08: 00, până la ora 10: 00 fix! Și oral, la ora 10: 30 de minute, până seara, târziu... Și Sâmbăta, la fel!

Forfotă mare pe platoul principal, în fața Amfiteatrului! O mie și șapte sute și ceva de potârnică... Mulțimea zumzăia...

— Acum, rezultatele! a spus căpitanul Beica, și stătea cocoțat pe șapte scări, în spatele Amfiteatrului.

1) A obținut 10 pe line un candidat din județul Iași... Felicitări! Repartizare: în clasa A;

2) A obținut nota 10 un candidat din județul Neamț... Felicitări! Repartizare: în clasa B;

3) A obținut 9.87 un candidat, Șoule! Felicitări! Repartizare: în clasa C.

— Următorul, a spus căpitanul Beica, numărul 17... A obținut 8 și ceva Gabriel Boscodeală! Și următorul pe listă... numărul 78... Măricel Rotaru! Bucurie mare!

Până la 120 de candidați! Restul, aproximativ 1.620, au fost declarați respinși.

Unii au plecat imediat cu mașina, alții au plecat cu trenul, în direcția București.

Șoule a plecat, înapoi cu trenul, spre Focșani. Transportul era gratuit, foile de parcurs, gratuite și, mai mult, mâncare pentru drum!

Erau două garnituri de accelerat în gară. Era noapte! Înșiruiți cu bagajele mai subțiri la plecare decât la sosire, la drum! La tren... La Focșani...

Au parcurs, până în stația Câmpulung Moldovenesc drumul pe jos, dar ocolit. Calea Ferată era la o distanță de 70 metri de Drumul Național care face legătura între Suceava-Vatra Dornei. Au ocolit traseul Căii Ferate din cauza bolovanilor ascuțiți și noaptea era jale! Și, mai era o beznă! Cumplită!

Însă, potârnicile au mers pe Drumul Național, au luat-o exact pe stânga, nu pe dreapta. S-a schimbat conducătorul: cârma a luat-o căpitanul Beica. În ziua respectivă, era ofițer de serviciu căpitanul Pătrașcu.

Au ajuns în Stația Câmpulung Moldovenesc, la timp, întrucât a ajuns și trenul, la fix. Peronul avea exact aceeași imagine, felinarul... singuratic! Era unul singur, și acela chior pe peronul al doilea.

La Bacău, s-au intersectat cu un tren care staționa, pe stânga, în direcție opusă Suceava-Vatra Dornei. Tot accelerat, dar Șoule a plecat în direcția... București Nord.

Spre dimineață – pe la ora 04.30 de minute, a sosit la Focșani. În Stația Focșani erau mai multe lumini decât în Stația Câmpulung Est, unde era, de fapt, un felinar! Și acela plâpând...

Nu îi aștepta nimeni în gară. Șoule, Boscodeală și Rotaru, au plecat pe jos, la casele părintești!

Razele soarelui – abia răsărit – luminau băătăura. Poarta la casă era deschisă, pârâul susura lin... Și, în zare, nu departe, un cor de broscui. Era, într-adevăr, vară!...

Șoule a deschis poarta și a găsit, pitit lângă un pom abia răsărit din primăvară, un dud, pe tata împreună cu

Ciuculache, care lătra la Șoule!

— Eu sunt măi, n-auzi! Și dă-i la lătrat și lătrat... bine cuprins... și lătrau și câinii din vecini și din tot cartierul...

— Eu sunt, Șoule, eu sunt... Ciuculache, eu sunt... Și, dintr-odată, Ciuculache a început să scheaune de bucurie, și sărea la picioare – și pe stânga, și pe dreapta – și, în jurul cozii, în cercuri...

— Nu am cheia de la casă, dar a deschis ușa mama!

— Am ajuns acasă! a spus Șoule.

— Bine ai venit! Hai, intră, intră, a spus mama, din holul principal.

— Am ajuns acasă, a spus Șoule. Și, repede către mama: uite! Am reușit! Am reușit la examen! Am reușit la Liceul Militar din Câmpulug Moldovenesc. Am obținut media 9.87... a treia din clasament... am luat 10 la scris, 10 la oral la Limba Română; Matematica: scris 10, oral 9.35 și, Istorie: oral 10... Media 9.87! Cursurile încep în septembrie, pe 15 Septembrie 1968! Dar, mi-a spus Comandantul să vin mai înainte... pe data de 12.09.1968! Și, am delegația și cu foia de tren, către... Liceu!

— Da, într-adevăr, o mare bucurie! a spus mama tot din hol. O să-i mulțumesc și profesorului meditator de matematică și, bineînțeles, lui Dorungeanu de la Istorie și Limba și Literatura Română. O să vorbim când ne... trezim. Haideti, în sufragerie că am pregătit patul! Nu s-a schimbat de loc! Tata și Șoule sunt la bucătărie, Viorica, în dormitor! Șoule, să fie bine! Haide, odihnește-te!

La prânz, pe la doispe, mama tot în bucătărie; trebuia să meargă la serviciu, la unu.

Era aproape, vară. O vară timpurie și Dorungeanu era la post, adică, la gard în locul cunoscut – o scobitură –, dar avea un luciu pe halatul de spital, de vopsea de culoare verde, de la gardul proaspăt vopsit...

— Ce faceți aici? a spus Șoule de către Dorungeanu.

— Uite, privesc strada, privesc... trotuarul, privesc... copacii și, din când în când, bulevardul din apropiere, a spus Dorungeanu. Dar m-ai speriat un pic...

— Ce faceți aici? Am ajuns acasă!

— Cum a fost... La tren... Și, la Liceu... cum am fost?

— Haideți la masă! a spus Șoule. La bucătărie.

Și, tilic-tilic, tilic-tilic cu galoșii lui Dorungeanu și cu Șoule împreună, la braț!

Erau împreună cu tata, mama, mama-Nica. Viorica era la școală. Era la Liceu. Ciuculache era la datorie: stătea la pândă, cu coada un pic în sus, ca și cum ar vrea de mâncare...

— Ei, cum a fost? a spus Dorungeanu.

— Cum am fost?! A fost bine! A fost, foarte bine! Am reușit! Am câștigat... concursul! a spus Șoule.

— Ce note ai luat? a spus Dorungeanu. La Istorie, ce note ai luat?

— Zece, zece! a spus Șoule. Am obținut zece, pe linie!

— Bravo! Bravo! a spus Dorungeanu. Și restul?

— Am obținut: la Limba și Literatura Română, tot zece - zece, a spus Șoule. Dar, și la matematică... am obținut tot zece... scris, dar, la oral, m-am încurcat un pic... și am obținut 9.35... în total, am obținut 9.87!

— Bravo! Felicitări! a spus Dorungeanu. Dar n-ai uitat de profesorul de matematică... N-ai uitat!?

— O să mă duc - împreună cu mama - la profesorul de matematică, a spus

Șoule.

— Foarte bine! Foarte bine! O să se bucure profesorul de matematică, a spus Dorungeanu. Dar, totuși, cât ai obținut în ierarhie pe tabel... Erai al zecelea... o sută... sau mai mult?...

— A, în ierarhie? a spus Șoule. Am obținut al treilea în tabel. Era o persoană din județul Iași, cu nota 10, 10, 10... O persoană din județul Neamț, tot 10, 10, 10... și... eu! Al treilea, cu nota... 9.87!

Am servit masa mai repede ca de obicei - un pic, nu mult -, mama a întârziat câteva minute. Și așa era târziu...

A plecat „musafirul”, în speță Dorungeanu, făcând tilic-tilic, tilic-tilic, tilic-tilic... cu galoșii lustuiți, spre casă.

Mama-Nica a stat la bucătărie și spăla vasele.

Resturile, oasele și osișoarele, strălucesc în bățatură

pentru Circulache. Uneori, pândeă orice mișcare ca să fie în preajmă, orice mișcare de la bucătărie spre centru bătăturii.

Și, Șoule, cu tata și mama, împreună, în familie, au plecat la profesorul de matematică. Tata, cu bicicleta, pe jos. În bătătură - dar în afară, mai aproape, broaștele pârâului - în surdină - fac: oac-oac, oac-oac, oac-oac...

Au traversat Bulevardul București - dar pe sub pod - ca să meargă la profesorul de matematică și au descoperit minunea, au descoperit... trecerea de pietoni.

— Știință, nu glumă! Știința, știința, și... știința, a spus tata și au traversat strada cu mama și, bineînțeles, Șoule.

— Care e diferența dintre trotuarul propri-zis și trotuarul perpendicular, la Bulevard, că a traversat strada? a spus Șoule.

— Niciuna! a spus tata.

Bicicleta tatălui stătea în afara gardului, la trotuar, la îndemână ca să nu cumva să se fure.

Pe aleile pietruite, profesoara de matematică, fiica profesorului-miop, stătea, de fapt, cu un furtun și uda roșiile și ardeii.

— Bună ziua! Bună ziua! au salutat vizitatorii - Șoule, mama și tata.

— Tata doarme! Este în dormitor pentru că a mâncat, a spus fiica, profesorului. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, a spus mama. Am reușit la concurs, de la Liceu, la Liceul Militar, din localitatea Câmpulung Moldovenesc, județul Suceava. Și mi-a spus profesorul de matematică că am o contribuție importantă...

Dar, în spatele ficei a apărut însuși profesorul de matematică.

— Nu dorm, încă... a spus profesorul. Haideți, intrați! Nu intrați? Nu mai intrați deloc, în casă? Haideți, intrați...

— Nu mai intrăm în casă... pentru că este cald și frumos afară, a spus mama. Uitați-vă... de ce v-am deranjat... Datorită sânguinței și credinței, am reușit o performanță: am reușit la liceu, la Liceul Militar din

Câmpulung Moldovenesc, județul Suceava... Și a doua, tot performanță: clasamentul!

— Da, într-adevăr, ai reușit la Liceu! Felicitări! a spus profesorul. Și, a doua...

— A doua, a spus mama. Clasamentul și sunt mândră cu rezultatele, la Liceu...

— Ce notă ai avut?

— Limba Română am obținut 10, 10 scris și oral; matematica: 10 scris, și 9.35 la oral; și Istoria: 10, oral și, în total, am obținut 9, 87! Este o performanță, nu-i așa!?

— Da, încă odată, un băiat deștept, a spus profesorul miop. Dar... ce ai greșit... unde ai greșit...

— Am greșit un pic, dar nu mai are importanță, a spus Șoule. A trecut...

— Și, ai înscris toate notele în catalog, la școală? a spus profesorul.

— Nu s-au terminat notele din catalog, a spus Șoule. Mai sunt celelalte note principale: Limba Română, matematica și, bineînțeles, Istoria! Însă, este o formalitate și au spus că s-au mediat notele de la școală, cu notele din obține de la examen, la Liceu. Punct!

— Baftă și mult noroc, a spus profesorul miop.

Șoule a plecat mulțumit de la vizita la profesorul miop. Au plecat mulțumiți și mama și tata, la fel, de rezultatele obținute.

La Școală, era la sfârșit de an. Și, dintr-odată, a apărut, în față, profesoara de Desen cu Catalogul în mână, mutându-l când pe stânga, când pe dreapta, când pe stânga, când pe dreapta...

— Bună ziua, bună ziua! a spus Șoule.

— A! tu ești? a spus profesoara de Desen. Ce ai făcut, ai reușit?

— Da... am reușit! a spus Șoule.

— Felicitări! Felicitări! a continuat profesoara de Desen. Ce note ai obținut?

— În clasament... al treilea, a spus cu mândrie Șoule. Dumneavoastră... ce mai faceți?

— Bine! a spus profesoara de Desen. Am o fetiță de...

două luni!

— Nu știam! a spus Șoule. Felicitări! Felicitări! Dar soțul e mulțumit?

— N-are încotro!? A nimerit o fetiță... Mai bine pentru mine! Dacă ar fi un băiat, ar fi fost... Dar... era... un bețiv!

Șoule a observat pe fața profesoarei de Desen, sub ochiul stâng, o vânătaie, mai degrabă o ciupitură. Una mare și lângă piept! Era cald și profesoara avea haine mai lejere, care lăsau să se vadă brațele și decolteul.

— Și, în continuare, ce facem? a spus profesoara de Desen. Vrei să închei mediile?

— Mai sunt două săptămâni, a continuat Șoule. La mijlocul lui septembrie sunt la Liceu! Acum mă duc la Dirigintă, să-i spun că am sosit! Am fugit...

— O să-i spun eu Dirigintei, în Cămară, că ai sosit, a spus profesoara de Desen.

— Vreau să discut și cu Directorul Școlii, a spus Șoule.

— O să discut și cu Directorul Școlii personal, a spus profesoara de Desen. Ești mulțumit?

— Mi-a făcut plăcere că sunt aici... viu, a spus Șoule. Câtă vreme mă indignează, sunt viu!

Și a plecat râzând pe holurile spațioase, dar singur cu profesoara de Desen și, își amintește, cum a construit, cu Mișu, Școala nr. 10. A închis apoi ușa de la ieșire.

Într-adevăr, Șoule era liber cu adevărat, liber... Astăzi are o satisfacție pe măsură și este... suficient!

A plecat foarte mulțumit în sinea sa! Pomul de 500 de ani era în interiorul terenului Școlii...

Spre seară, mama era aproape obosită la bucătărie. Și totuși...

— Știi ceva! a spus mama lui Șoule. Am hotărât: pentru rezultatele obținute la învățătură, după încheierea mediilor din Catalog, a doua zi, mergi... în vacanță! Unde? La... București!

— Unde stau? a întrebat Șoule.

— Ai unde să locuiești! a spus mama. Mama-Nica are

o soră, mai mare cu trei ani ca ea, și o să locuiești în mijlocul târgului. Sora Mamei-Nica se numește Muscă!

Mijeau zorii, soarele răsărea mai altfel ca de obicei, iar la orizont a început... vacanța! Vacanță însoțită de căldura de vară!

CAPITOLUL 5

Șoule a terminat cu brio Școala Generală!

— Uite! Uite! Am confirmarea! a spus Șoule în bucătărie. Mai era de față familia Dorungeanu, familia din bătătura și, bineînțeles, maidanezul Ciuculache - ca să nu piardă nicio firimitură de mâncare din mijlocul bătăturii!

Două săptămâni a durat cu notele și cu Certificatul de Absolvire! 8, 98!... Mai erau două sutimi până la 9 și... mai sus!... Dar n-a fost să fie și pace!

— Uite! Am confirmarea absolvirii școlii! a spus Șoule.

A citit mama, a citit tata, a citit și bunica, Mama-Nica, au citit împreună familia Dorungeanu, strânși în jurul mesei, în fața farfuriilor cu mâncare.

— Uite și tu, Ciuculache! Uite! a spus Șoule. Uită-te și tu!... Am absolvit cu

8.98...

Ciuculache stătea în șezut, dar mișca coada...

— Am promis, a spus mama, la masă. Ai absolvit 8 clase, cu ajutorul neprețuit al lui Dorungeanu, și al profesorului de matematică! Și, am promis, te duci în vacanță la București! Vrei și tu să mergi, Viorica?

Viorica abia a sosit de la școală.

— Da! Sigur că da! a spus Viorica.

— Mama-Nica, mergi și tu, nu-i așa? Că sunt nepoții tăi, a spus mama. Șoule și Viorica!

A doua zi, la șase, bagajele erau făcute. Era pus de mâncare pentru drum. Fără... Ciuculache! Ar fi de folos Ciuculache, dar ar fi un alt „bagaj”... Și direcția... la tren!

În gară, la ora 11: 00, pentru că au plecat trei persoane, plus tata cu bicicleta lângă el; bagajul era compus din două ghiozdane, puse pe stânga și pe dreapta ghidonului, iar în spatele bicicletei era pregătit un bidon

de vin.

— A sosit trenul! A sosit trenul! a spus Șoule.

Locomotiva pufăia îngrozitor în fața șirului vagoanelor fără număr. Era tren personal.

— Haideți, repede, repede, la peron! La linie! a spus tata. A sosit trenul!

Trenul era foarte aglomerat, foarte, foarte aglomerat. Stăteau și pe scara vagoanelor, pentru că ușile erau deschise.

Cu-chiu-cu-vai au ocupat locurile Mama-Nica, Șoule și Viorica. Au urcat bagajele sus, bidonul lângă bagaje. Locurile erau la fereastră. Bancheta îngustă era din lemn șlefuit. Nu prea comoda, dar asta-i...

Șoule, Viorica și Mama-Nica erau în vagoanul de la clasa a 2-a. Au dat biletul de călătorie controlorului de bilete.

Au urmat stațiile Milcov, Costești etc. Călătoria a durat 6 ore și jumătate, călătorii fiind înecați de fumul gros al locomotivei, ca și cei doi mecanici.

Au ajuns la final la destinație!

— O să așteptăm în compartiment, a spus Mama Nica, o să așteptăm pe Ionuț - fiul Mamei Muscă, care era la serviciu. E pe-aicea... Uite! A sosit! Uite!...

Pe peron a țâșnit din mulțime, lângă vagon, Ionuț.

— Vrei să urci în compartiment la bagaje? a spus Mama-Nica pe fereastra deschisă.

Afară era cald, sufocant și mult zgomot.

— Ați călătorit bine? a întrebat Ionuț.

— Am călătorit aproape perfect, și bine, a spus Mama-Nica. La ieșirea de pe peronul cu ușile pe 5 laturi ale Gării de Nord un CFR-ist a întrebat dacă aveau bilete.

— Nu-mi trebuie! Nu-mi trebuie niciun bilet! a spus Ionuț. Sunt... acasă. Pe aici, pe aici! Uite Bulevardul Grivița și traversăm intersecția cu Alexandru Cuza și o altă intersecție, mică. Și după aia, strada Cernat cu intersecția Bulevardul Nicolae Titulescu, la numărul 125! Și, lângă el, un Peco!

Într-adevăr am ajuns în 12 minute, era încă lumină!

Pe Bulevardul Nicolae Titulescu la nr. 125 era, de fapt, o Vilă cu un etaj, care era mare în suprafață.

Vila, în ansamblu ei, avea trei intrări. Avea și gard împrejmuitor de culoare verde, dar înalt ca să nu se vadă în curte. O altă stradă, opusă Bulevardului, Strada Cernat cu o poartă în față, poarta principală din Bulevard Nicolae Titulescu. În curte, o frumoasă grădină cu dale de piatră în zigzag, mari de douăzeci și cinci pe treizeci centimetri, până la gard, la intersecția cu Bulevardul Nicolae Titulescu și cu Strada Cernat.

Au intrat pe dalele perfect aliniat, cu bagajele, Mama-Nica, Viorica, Șoule și, în fine Ionuț Muscă și au închis poarta principală, câteva secunde nu mai mult! De la etaj, o femeie, cu voce plângăcioasă, dar fermă și certărească:

— Dă-mi chiria, dă-mi chiria, a țipat femeia de la etaj!

Era proprietara Vilei, o femeie bătrână de 80 de ani, foarte „uscată”, și la propriu și la figurat.

— Dă-mi chiria, dă-mi chiria, dă-mi chiria, că de două luni... O să vă dau în judecată, o să vă dau în judecată, a țipat femeia în negru de la etaj...

— Haide, haide! a spus femeia-viperă de la etaj.

— Dă-i niște bani pentru o lună, i-a spus Ionuț Mamei-Nica. Dă-mi niște bani...

Și din mototolita de batistă, o altă „încăpere”, a scos banii. Că i-a dat mama de la Focșani Mamei-Nica bani de mâncare, de dulciuri etc. pentru București. După ce a primit banii, femeia în negru, și viperă, a plecat – ca un fulger – din curte, în exterior.

Între timp – cu bagajele, de doi metri pătrați –, Mama-Nica, Viorica și, bineînțeles Șoule au intrat în „ansamblul Vilei”. În a doua curte a apărut Mama-Bună, sora Mamei-Nica.

— Bine ați venit! Haideți în casă! a spus Mama-Bună. Haideți, intrați, intrați.

Și au ajuns în casă!

Tot în „ansamblul Vilei” era cuprinsă ușa principală, iar spre curte, două încăperi: pe dreapta, bucătăria – care

mirosea a mâncare, probabil cu ceapă prăjită - și, pe stânga, un holuț! apoi o altă ușă, ce dădea spre o baie, un beci, un alt holuț!

Unde să stai jos în încăperea principală din „salon”?! Șoule a văzut un divan dublu și două fotolii cu pluș, o masă - tot cu pluș - cu patru scaune cu mânere cu pluș, de culoare verde. Lângă masă, la ușă, pe dreapta, o etajeră cu televizorul deschis.

— Mai fumezi, mai fumezi? a întrebat Mama-Nica pe Mama-Bună. Cât fumezi?

— Trei pachete pe zi! a răspuns Mama-Bună.

A apărut Ionuț Muscă.

— Cum împărți încăperile? a întrebat Mama-Bună.

— Păi, am un loc pregătit în holuț. Am spațiu suficient! Are și un divan, cu cearșaf, cu pernă, pături... E spațios holuțul de deasupra beciului. Și am dat banii de chirie femeii-viperă... colțoasă... Am dat bani pentru o lună, a spus Ionuț. Mai era un chiriaș lângă garsoniera din complexul Vilei, dar nu era acasă.

— Mai este un alt chiriaș? a întrebat Mama-Nica.

— Este un alt chiriaș, într-adevăr, la parter, a spus Ionuț Muscă. Dar vine rar, foarte rar... Un bărbat care are și serviciu, însă este pe teren! Ori la Oradea, ori la Iași, ori la Timișoara, ori la Constanța... Pe teren... pe teren... pe teren... Ești mulțumită? Hai! Hai pe holișor! La holișor!

Dar vioara întâia era Mama-Bună! Și mai era o persoană, soțul Mamei-Bună (Muscă), Iulian Muscă! Iulian Muscă se ocupa cu administrația, la o seră, Mama-Bună era plăpumăreasă și, ultimul din familie - proaspăt „absolvent” la electricitate! - Ionuț Muscă.

Pe lângă bucătăria din incinta Vilei, mai era separat o altă bucătărie, dar de vară. Era foarte mică, de dimensiuni 2 pe 1, 5 metri pătrați! Atât! O masă - pe dreapta - și lângă ea, trei scaune, un aragaz cu butelie și, lângă el, în perete, un dulăpior deschis, pentru ulei, sare, oțet etc. Bucătăria era luminată de un geam de dimensiuni 0.35 pe 0,35 centimetri.

— Nici „Bună ziua” n-am spus musafirilor de la

Focșani la prima lor ședere la Vila din Bulevardul Nicolae Titulescu, a spus seniorul Muscă.

Tot vorbind, căzură toți lăți în patul dublu din sufrageria închisă ermetic, ca un cavou... Ermetic era închis și al doilea „dormitor” - holuțul.

Dintr-odată, un zgomot în sufragerie! S-a trezit seniorul Iulian Muscă.

— Mă duc la serviciu! a spus Iulian Muscă Mamei-Bună. Că vreau să iau primul tramvai! Și, șoptit: o să fug două ore și ceva de la serviciu...

A deschis ușa care desparte sufrageria de „dormitor” și, fără zgomot, direcția baia, pe stânga! Cinci minute la baie, nu mai mult! Arevenit în sufragerie, a închis ușa încet, să nu deranjeze musafirii și a dispărut. În urma sa, beznă totală.

Șușotitul noaptea, în reprize de cel mult cinci minute, era ceva obișnuit. Noaptea, era prăpăd: sforăia de mama focului, seniorul Iulian Muscă! Și, sforăia și Mama-Bună și uneori și Ionuț Muscă.

După plecarea celor trei din familia Muscă la serviciu, Șoule a vizitat Muzeul Antipa, vizavi de Guvern, care nu era departe.

Era colosal! Nu Guvernul ci holul principal al Muzeului Antipa! Era imens. Pe hol era o creatură cu un cap mare, cu dinți feroși și o coadă lungă, înălțimea ei fiind de 7 - 8 metri. Împreună cu Viorica, Șoule a vizitat mai multe standuri, la etaj.

A doua și a treia zi au vizitat Parcul Kiseleff, apoi Președinția - în exterior bineînțeles. Calea Victoriei era păzită între Palatul Guvernului până la Palatul Telefoanelor, din cincizeci în cincizeci metri distanță.

O săptămână încheiată a durat periplul prin București.

— Ești cuminte și ascultător! i-a spus lui Șoule, spre seară, la cină, Mama-Bună împreună cu Mama-Nica. O să aveți o surpriză! O să vedeți! Surpriză, ce mai!... O să mergeți la... mare!

A doua zi, cu bagajele pregătite decuseară, au ajuns

la Gara de Nord, patru persoane, Ionuț i-a condus la gară. La Casele de Bilete era foarte, foarte mare aglomerație! Ca să nu lase bagajele nesupravegheate, făceau cu rândul de pază la bagaje, să nu fie furate, cât și la coadă la bilete. Erau doar două casiere.

Cu chui cu vai, Ionuț a obținut patru bilete - un carton presat care cuprinde vagonul, clasa și locurile. A ieșit cu hainele - cămașa, pantalonii - și sandalele ude learcă!

— Am reușit! Am reușit! Bagajele la peron!...

Și au sosit vagoanele.

— Dar, locomotiva? l-a întrebat Șoule pe Ionuț. Unde este locomotiva?

— Vagoanele, vagoanele fără locomotivă nu există, a spus Ionuț.

În zare, departe, vagoanele alinite, paișpe sau șaișpe. S-a observat fumul locomotivei. Era fum și împrejur...

— De ce, la peron, e întors trenul? a întrebat Șoule. De ce?

— Foarte simplu: este capătul la Calea Ferată, a spus Ionuț

Și era și o bară groasă la fiecare barieră, și lateral, cu două lumini, ca să nu cumva - Doamne Ferește! - să ajungă trenul dincolo, la „pietoni”, în clădire.

— Hai, îmbarcarea! Că a sosit trenul!

Conducătorul, era la ultimul vagon.

— Este tren accelerat? a întrebat Șoule.

— Da, este accelerat! a spus Ionuț.

— Cât durează drumul? a întrebat Șoule.

— Probabil șase ore și ceva, aproape șapte ore, până la Constanța, a spus Ionuț.

Au ajuns! Au ajuns în compătimente, dar nicio diferență la clasa a doua! Era o „ladă” de lemn și sus, bagajele. Bagajele, în plasă! într-adevăr, funie groasă, dar bumbac. Și, pe culoare, fum, spre verde!

— Ați plecat! a spus Nelu-Ionuț Muscă. Salutări la Năvodari!

— O să le spun la Năvodari! a spus, din tren, Mama-

Nica.

De fapt, erau trei surori, nu două! În ordinea nașterii: Mama-Bună era prima - de la București -, Mama-Nica este a doua - de la Focșani -, și ultima, Mama-Victoria - de la Năvodari. Așa a potrivit, destinul!

În trenul de la linia 9, din Gara de Nord, erau patru persoane Mama-Bună, Mama-Nica, Viorica și, bineînțeles, Șoule, în direcția Constanța.

Au ajuns în stația Constanța, iar trenul nu avea întârziere, dar face o pauză de 40 de minute de mutare a locomotivei, care la Năvodari se întoarce.

Fâța-fâța, fâța-fâța au ajuns la Năvodari, cu locomotiva aburită, neagră și urâtă, cu patru vagoane. Au rămas în Constanța 8 vagoane, la depou.

Era cald! Era cald și, din zare, adia plăcut briza mării. Era altfel!

Prima impresie i-a făcut plăcere lui Șoule. În mijlocul peronului - în Stația Năvodari - pe un stâlp, felinarul aprins! A văzut și pe peronul din stația Câmpulung Moldovenesc felinar aprins, însă lumina de la Năvodari era mai intensă. Și, în al doilea rând, erau pe peron niște flori! Pentru cine?

— Bine ați venit! Bine ați venit! A spus Vichi, vărul lui Ionuț Muscă de la București.

— Haideți la mine! Haideți acasă. Haideți! Că nu este departe, a spus Vichi.

Da, într-adevăr, nu era departe Casa de la Năvodari, însă, era o casă, nu la bloc, ca la București.

Era o casă tip țărănească și confortabilă: o verandă pe stânga, dormitor și, lângă el, un alt dormitor. Drept înaintea - la veranda - în legătură și cu un dormitor și cu bucătăria, e sufrageria și, în continuare, un alt dormitor. Dar, are și o casă alăturată - de vară - pe stânga dormitor, în centrul bucătăriei mare și, ultimul, un alt dormitor, mai mic într-adevăr.

A apărut, în verandă, Mama-Victoria, și bucurie mare pe cele două surori: Mama-Bună și Mama-Nica! Dar Vichi, împreună cu Viorica și Șoule au plecat îndată să vadă

mare! Erau pescăruși zglobii și gălăgioși...

Au petrecut încă șapte zile, la Năvodari, și au plecat acasă încântați!

Au ajuns cu patru vagoane plus locomotiva, înapoi, la Constanța.

Dar, locomotiva - ca și cum ar fi intrat în atmosferă - se vedea învăluită de un fum îngrozitor și pufăia una-două, una-două... Pe peron era un felinar - de data asta - stins.

Au ajuns la Constanța și a durat totul o oră și ceva! mai mult a durat prinderea garniturilor cu patru vagoane staționate, și încă patru vagoane care au sosit de la Mangalia. În total, doisprezece vagoane de călători, în direcția Constanța-București! Era inteligent conceput traseul în jurul Constanței: escală - Năvodari; escală - Mangalia către Constanța împreună cu patru vagoane staționate de la Constanța. împreună, trei locomotive, în Stația Constanța, dar a plecat o singură locomotivă în direcția București.

Au ajuns - tot cu accelerat - la prânz la București, pe Strada Nicolae Titulescu Nr. 125.

În curte nu s-a văzut mai văzut sus femeia neagră și, mai mult, colțoasă!

A doua zi s-au întors la Focșani.

Dorungeanu stătea în poartă - spre seară - cu coatele suflecate în dreptul scobiturii obișnuite, dar mai luceau un pic, de la vopseaua verde.

Și a apărut și Ciuculache! A fost mare bucurie: luceau lacrimile!

CAPITOLUL 6

A început școala! Viorica, în clasa a X-a! Și Șoule a început clasa a IX-a la Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc!

Dar, în casă s-a schimbat ceva. Când a plecat Șoule la Liceu, a fost înlocuit cu o altă persoană: Tincuța, o verișoară din Vulturul, proaspăt găzduită pentru Liceul din Focșani.

Șoule a plecat pe data de 13 septembrie 1968, spre seara, din casa părintească către Gara Focșani și s-a

întâlnit cu Dorungeanu. În acea perioadă și atmosfera era mai caldă și mai senină.

Dorungeanu stătea priponit, liniștit, la poarta cu scobitura, pe stânga - erau două porți în interiorul curții - și adulea atmosfera în strada Petru Groza. Galoșii străluceau, spre seara și spre noaptea timpurie, la poartă. Și, uneori, câte un trecător pe trotuar trecea spre casă, și vizavi un alt trotuar la stradă.

Șoule a fost însoțit de Viorica, mama, tata cu bicicleta - lângă ghidon, pe furcă, un geamantan mai mic și, în spatele bicicletei, în „portbagaj” un geamantan mai voluminos. Șoule a fost însoțit și de Mama-Nica și, în spatele ei, câinele Ciuculache. Cu Ciuculache se încheia alaiul! Ciuculache sta la pândă, cu coada între picioare.

— Bună seara! Bună seara! a spus tata lui Dorungeanu.

— Bună seara! Bună seara! a răspuns Dorungeanu. Scuzați-mă, unde plecați? Ca și cum plângea... Dar doamna Dorungeanu, săraca, era la pândă la gard, că pleca alaiul. Alaiul familiei cu Șoule cu tot!

— Uite! a spus tata, mă duc la Gară! Conducem pe Șoule, care pleacă la

Liceu.

Ca să nu cadă bicicleta, mama era însoțitoare.

— Dar, nu este târziu? a spus Dorungeanu. Nu este târziu?

— Nu este târziu! a spus Șoule. Am bilet la accelerat! Cumpărat cu trei zile înainte! Către Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc... De fapt, Câmpulung Est. Și, încă odată, mulțumesc încă odată pentru eforturile depuse de dumneavoastră domnule Dorungeanu, încă o dată, mulțumesc!

— Să fii atent la... și la tren! La școală să fii atent la tot ce spui în clasă, a spus Dorungeanu. Binecuvântează bătătura... Binecuvântează la școală... Binecuvântează în tot ce spui!

— Am înțeles! Am înțeles, tot am înțeles, a spus Șoule. Și dumneavoastră, aveți grijă... să aveți grijă cu

inima! Că nu te joci cu inima...

A plecat Șoule, ca și cum ar fi o piatră pe inimă: Dorungeanu nu mai trăiește de mult!...

Au închis ușa de la bățatură, ușa de la poarta pe stânga. Pe cerul senin, printre crengile de dud frunzele rare erau de culoare neagră, ceea ce înseamnă că este spre finalul verii, târziu.

Au trecut, ușor, pe stânga, spre Bulevard. În câmpul cu pâraiașul de sub casă au apărut broaștele – ca să nu se „sfătuiască” decât după miezul nopții! – și nu departe făceau: Oac-Oac! Oac-Oac! Oac-Oac!

În stradă, la trotuar, a sărit o broască mică, pe care Șoule era să o calce, dar a evitat-o în ultima secundă.

Au traversat strada Petru Groza către Bulevardul București. Între casă și Gară era aproape beznă.

În Gară era aproape noapte-noapte, dar senin. Uneori, iluminatul public era slab între casă și Gară dar, în interiorul încăperii, era lumină puternică pe hol. În fața caselor de bilete era aglomerat. Casiera lua banii de la client și îi arunca murdari în sertarul jegos și întreba dacă la Suceava, ori la Buzău sau în orice direcție din țară, via Predeal, București, Oradea...

În Gară, erau grupuri-grupuri – mai mici sau mai mari –, gara era plină, plină până la refuz!

În holurile principale erau mai multe încăperi, printre care șase sau șapte încăperi compartimentate de casierie și, bineînțeles, biroul de mișcare, unde era întotdeauna activitate 24 de ore din 24.

Puzderie, puzderie de oameni și de bagaje!

Șoule s-a întâlnit cu prietenii: Gabriel Boscodeală, Măricel Rotaru, Nicolae Nicolae și mulți alții. În gândul său, Șoule: Au făcut o faptă bună – ultima dată erau două felinare de electricitate, la peron, pe stânga și pe dreapta, dar a apărut al treilea stâlp de felinar de electricitate! în mijlocul peronului!”

La difuzorul din Gara Focșani, femeia de la informații spune, tare și răspicat: „Trenul accelerat... nr... care oprește la Focșani, la peronul al doilea, la linia a treia, în

direcția Mărășești, Adjud, Bacău, Roman, Suceava, Câmpulung, Vatra Dornei, este compus din locomotivă și 12 vagoane, cu numerotarea...”

Și difuzorul zumzăie de două ori! Dar astăzi difuzorul zumzăie de trei ori – sau mai mult – pentru că era o puzderie de oameni și încurcă-lume: prima dată la casierie, și, după aia, cu bagajele, și, după aia, la peron, cu părinți, frați, nepoți, ce mai alandala! Pentru că era puzderie de oameni! Și, mai mult, a apărut locomotiva cu aburi cu 12 vagoane alăturate. Unu și unu, la peron!

Bineînțeles, Șoule a sărutat cu drag – pe mama, tata, Viorica, Mama-Nica. Ciuculache a mers doar până în centru și s-a întors îndată acasă.

Șoule a urcat pe ultima scară la vagonul de clasa a doua, exact cum a fost și la plecarea la examenul de la Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc – luat cu brio – tot în noapte. Sus, pe scara următoare, Gabriel Boscodeală și ultimul, mai sus cocoțat, Măricel Rotaru, pentru că au cumpărat biletele împreună. Cu loc! Totul a durat doar două minute la tren! Atât!

Trenul s-a mai „golit” de niște persoane de la Mărășești, s-a mai „golit” de niște persoane la Bacău și s-a „umplut” cu trei persoane, „trei brazi” – Șoule, Gabi și Măricel! – spre compartimentele pregătite la Agenția de Voiaj, pe locurile stabilite. Vagoanele s-au „umplut” tot la Bacău, dar și cu „bobocii” de la Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc.

La Suceava s-a mai subțiat, un pic numărul persoanelor. Au rămas bobocii, în direcția Câmpulung Moldovenesc!

Au ajuns în Stația Câmpulung Est dimineța, dimineța cu felinarul pe peron, și nu s-a schimbat nici Mersul Trenurilor, dar s-au schimbat un pic bolovanii ascuțiți, din mijlocul Căii Ferate, s-au mai rotunjit un pic pe traseul la Liceul Militar și, ultima – au fost însoțiți, pe jos, din Stația Câmpulung Est, de către căpitanul Beica Adrian.

Au cotit pe stânga din Stația Câmpulung Est spre

Liceul Militar.

Numărul potârnicilor s-a mai rărit cu 120 de persoane, adică erau 1.100 – 1.200 de persoane.

Între căpitanul Beica Adrian și căpitanul Pătrașcu era o diferență mare: căpitanul Pătrașcu stătea – cu diagonala și cu tocul împreună, în față, iar cișmele erau strălucitoare în noapte!

Ofițer de serviciu era căpitanul Beica, care a luat conducerea elevilor de la Stația Câmpulung Est la Liceul Militar, cu bolovanii un pic rotunjiți pe Calea Ferată!

Șoule și alaiul potârnicilor au parcurs pe jos cei 3, 300 de km de la Stația Câmpulung Est la Liceu, într-o oră și ceva. Nu era nici urmă de lumină de soare, era beznă și era foarte rece. Pe platou se zăreau niște umbre.

Șoule, Gabriel Boscodeală și cu Măricel Rotaru – împreună! Căpitanul Beica a făcut repartizarea dormitoarelor și pe clase – dar separat! – în alte clădiri, cu nr. C, nu A sau B! Era simplu: repartizarea la dormitoare și la clase era pe numărul de la concurs, crescătoare de la nr. 1 până la 120 de potârnic și de la clasa A până la D, cu patru persoane, clasa A 4, clasa B 4, clasa C 4, clasa D 4 și s-a întors la clasa A până la D – cu 4 persoane – și în continuare până la 120 de potârnic și boboci.

Nu s-a schimbat mai nimic: a început Școala! în clasa a IX-a!

Diriginte: profesorul Cojocaru Nicolae. Profesor de Limba și Literatura Română. Lăptos! Și alți profesori.

Nu s-a schimbat nimic până în clasa a X-a. A început tot în 13 spre 14 septembrie 1969 la Stația Câmpulung Est. În clasa a X-a a apărut un alt „contingent”, o companie de „boboci” dar, la alta nou-născută! De la altă companie!

De fapt, două Batalioane la Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc!

Un Batalion – când s-a trecut în clasa a IX-a, la începutul Liceului – era compus din 4 companii, care cuprindea o companie cu 4 clase – și „bobocii” – respectiv, din clasa a X-a și, identică, în clasa a XI-a și ultima, în clasa a XII-a. Era Batalionul „întreg”!

Dar, Batalionul 1 era „ciopârțit” de un braț: o companie de clasa a XI-a, dar Șoule era în Batalionul al 2-lea.

Când Șoule era în clasa a X-a, la Liceul Militar a apărut, din „senin” - 13 - 15 septembrie 1969 - o mulțime de „Năsturei” și s-a format un alt Batalion. Două Batalioane! Deci la Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc s-au înmulțit efectivele!

În total, efectivele, după „revizia” din 13 - 15 Septembrie 1969, erau de 30 ori 4, adică 120 persoane, o companie, înmulțit cu 4 companii: 480 oameni un Batalion plus un alt Batalion - 960 de „năsturei”. Profesorii erau 1.100 de persoane.

Cei din Batalionul al 2-lea, începând din clasa a IX-a până în clasa a XII-a, au fost conduși de căpitanul Beica Adrian.

Cei din Batalionul alăturat - în prima companie de clasa a X-a - în Batalionul al 2-lea, erau conduși de căpitanul Berleanu. Deci el conducea „Boboci”.

În Septembrie 1970, era în voga la Radio muzica românească. Știri, știri, știri, în direct, la Radio România, de la București! Și muzică populară și ușoară!

Printre elevi a apărut un Radio portabil - interzis cu desăvârșire în unitate. Era cumpărat de la colegii de clasă, sau din Companie; printre elevii care ascultau radioul, mai ales în direct, era și elevul al cărui unchi era un generalcolonel din Cluj-Napoca.

Se asculta Radio în școală, dar numai ce se transmitea la difuzoarele din dormitoare, la ore (fixe!) stabilite între 06: 00 - 06: 30 dimineața. Atât! Și, mai era și sâmbăta, de la ora 17: 00 la 18: 00, și duminica, între orele 10: 00 - 12: 00, 17: 00 - 18: 00, prin difuzoare și pe platou!

Dar noi elevii voiam să ascultăm în direct știri proaspete!

Mai era și televiziunea! O singură Televiziune în țară, care a apărut mai târziu, prin clasa a XI-a - XII-a de Liceu (prin primăvară). Televizorul era îngrădit de o carcasă de lemn - pe lateral și în spate, în față, ecranul era închis cu

lacăt! Și etichete - pe dreapta! - sus, pe care scria: între orele 20: 00 - 20: 20 de minute, după care manual se închidea televizorul!

Era o formidabilă restricție în ceea ce privește mass-media! Și la Radio și la Televizor! Cheia de la lacătul carcasei era prinsă - în buzunar! - la un elev mai „sânguincios”, cu notele mai mari!

Deci, Șoule, Michi „elevul unchiului” general-colonel (Hortopan?!?), Gabriel Boscodeală, Măricel Rotaru, Nicolae Nicolae - noua „achiziție” de la Focșani, erau acum în „breasla” elevilor care ascultau la Radio portabil. Se mai adăugau 1 - 2 persoane...

Sâmbătă, după prânz, au plecat la plimbare, prin împrejurimi, deasupra Muntelui, la 10 - 15 minute de unitate, pâș-pâș! pâș-pâș! agale - la distanță, să nu-i vadă sau să-i audă de la unitate!

Era cald și pe Munte era o atmosferă caldă, sufletească.

Era, într-adevăr, o emisiune la Radio România Liberă! Era o emisiune de la MUNHEN, din Germania (R.F.G.), transmisă pentru românii din țara noastră. Din treizeci în treizeci de minute, în direct! Știri, știri, știri - de două minute - și comentariu de trei minute și după aia... muzică. O muzică aproape țipătoare, dar plăcută! Era în vogă BEATLES, o formație din Anglia! Și, sâmbăta, după prânz, era o revelație. După prânz, toamna timpuriu, gașca stătea la taifas liniștită în jurul căpițelor de fân, funcționa Radio România Liberă, ponderat, dar totuși un pic mai tare. Undele erau întrerupte câteva secunde, dar Michi regla Radioul portativ...

Și, dintr-odată - din zare, nu de departe - au apărut căpitanul Beica Adrian, lt. Toma, care era C.1. - stul Liceului Militar Câmpulug Moldovenesc, și doi sau trei civili, printre care profesorul Cojocaru Nicolae și adjunctul Liceului, profesorul Bejenariu.

— V-am prins potârnichilor v-am prins! a spus profesorul Cojocaru. V-am prins!

— Da, într-adevăr, ne-au prins dar de unde vine

muzica de la Radio? De unde? spune It. Toma. E pe aici, în fân... Și, uite! Am găsit! în căpiță! Uite! Este deschis tocmai la... Radio, Europa Liberă!

Da. Am găsit ascuns Radio - sub fâneață - și Michi este răspunzător... Delictul este delict! La Radio! Și, mai mult, delictul este și flagrant - un Radio portativ!

În flagrant este și elevul Șoule, elevul Boscodeală, elevul Rotaru, elevul Nicolae, elevul Michi, elevul... elevul...

Și, de fapt, nu știrile propriu-zise, nu știrile, că nu ne interesează știrile propriu-zis, ci muzica și, mai mult, muzica de BEATLES!

— Se confiscă! a spus It. Toma, C.I-istul.

— Haideți jos, la interogatoriu, au spus, în cor, profesorii și ofițerii! Elevii participanți la eveniment tăceau mîlc de surpriză, că era liniște și Radioul cânta!

— Se confiscă! A continuat It. Toma. Ați ascultat Radio Europa Liberă, nu-i așa? Spuneți!

— Nu este adevărat! a spus elevul „unchiului” de la Cluj-Napoca, generalul colonel Hortopan. Nu este adevărat! Uite! am butonat din greșeală un pic în linie... mai încolo, spre dreapta...

— Nu este adevărat! a spus It. Toma. Ați ascultat Europa Liberă! Punct. La interogatoriu! La interogatorii! La Liceu!

Și, într-adevăr - în șir indian -, au intrat la interogatorii cu „obiectul” delict: Radioul portabil!

Au ajuns la „beci”. La... răcoare!

Într-o altă încăpere a stat Șoule, la interogatoriu! Și, era It. Toma în birou. Birou mare, masiv, cu un scaun înalt și, lângă el, o altă masă, mai departe. Pe un scaun care scârțâia din încheieturi, stătea „inculpatul”: Șoule!

În încăpere mai era un pom de agățat hainele și, pe stînga, Fișetul, bineînțeles, închis. Pe jos, un covor între biroul It. ului Toma și „inculpatul” Șoule. Mai era o fereastră ce dădea exact spre clădirea Comandamentului de la platoul mic, o fereastră destul de mare! Departe, în zare, se vedeau Calea Ferată și șoseua principală de la

Suceava la Câmpulung Est.

Altă încăpere, alăturată, de la parter, era închisă cu lacăt, dar a deschis ușa It. Toma și l-a băgat pe elevul Gabriel Boscodeală și apoi a închis ușa cu lacătul...

Alăturat - dar vizavi - a apărut elevul Măricel Rotaru împreună tot cu It. Toma, care a deschis lacătul de la acea încăpere, l-a introdus pe elev și apoi a închis ușa la loc, cu lacătul. Erau încăperi pustii, cu ferestre mari, de la care se vedea platoul central, în interiorul clădirii și, în zare, departe, bucătăria.

Ultimul, elevul Miche „elevul-unchiului”, generalul-colonel Hortopan de la Cluj-Napoca, a fost adus într-o încăpere alăturată, vizavi de cea a It. Toma și a fost încuiat. Michi era cam nervos. Încăperea era la fel de pustie...

Deci erau patru persoane, plus elevul Nicolae Nicolae, care au participat la audiția de la „căpiță”...

A vorbit It. Toma:

— Ei... spune... Ce s-a întâmplat la „căpiță”?

Șoule nu știa de... numele de cod „Căpiță”!

— Păi... am ascultat muzică populară românească și... printre picături... am ascultat... muzica... The Beatles... de la București!

— Cu antenele pornite... Nu merge, a spus It. Toma. Spune corect: ai ascultat Europa Liberă!!!

— Printre... picături... am ascultat și... Europa Liberă, a spus Șoule.

— Am butonat la... scară, la... unde, cum nu trebuia!

...

Scrie! a conchis It. Toma. Declarație... Subsemnatul... domiciliat... am ascultat Radio Europa Liberă și scrie... și scrie... și a doua scrisoare la... părinți! N-aveți telefon, nu?

— Dar aveți telegraf, în Municipul Focșani? a subliniat It. Toma. După ce termini declarația, o să o trimiți - prin poștă - telegrafiată. Durează până la o oră! Pentru că este urgent!

În gândul lui, Șoule: „Am sfeclit-o!

— Și nota la purtare scăzută la - 7! a spus It. Toma.
Șoule a semnat declarația.

— Am discutat și cu dirigintele, profesorul de matematică Cojocaru...

— Haideți! La arest! a spus It. Toma. La răcoare! Așa-ți trebuie! Europa Liberă, nu?!? La arest!

— Următorul... la rând!

A apărut Gabriel Boscodeală, la fel, la răcoare! O declarație că a ascultat Europa Liberă. Și, la fel, o telegramă la Focșani...

A apărut și Măricel Rotaru în... audiență și, la fel, alți ascultători de Europa Liberă! Și, tot așa, o telegramă la Focșani. La răcoare!

Ultimul a apărut Michi, nepotul generalului-colonel Hortopan, Comandantul Armatei a IV-a din Transilvania... Și, la fel... Declarație că a ascultat Europa Liberă. Prin telegraf scrisoare la părinți... la Cluj-Napoca!

Au stat 4 - 5 ore la audiență - dar separat! - și au fost eliberați din... închisoarea de la parter!

Dar, până în holul de la parter, au stat la coadă și... pe la frizer! Chel! Chel! Chel!...

Întâi Șoule, după aia, Gabriel Boscodeală, după aia, Măricel Rotaru și ultimul, Michi, „elevul unchiului”.

Când Șoule a sosit în dormitor - pe la ora 21: 00 - și-a „ascuns” chelia, dar degeaba: sus era - la tavan! - o „lumânare”, iar cei trei „mușchetari: Șoule, Gabi și Măricel aveau capetele lucioase bec. Mai ceva ca soarele!

Luni... Careul Mare! Cu două Batalioane aliniate și onorul militar. La ora 07: 00. Fix! Profesorii, cu dirigintele alăturat, și, în fața lui, generalul maior Nițu. Sau schimbat un pic generalii! L-au schimbat pe generalul-maior Ștefănescu cu generalul-maior - acum!

— Nițu, proaspăt venit în fotoliu...

Și, pe stânga cum vine, tovarășul elev.

Uite tovarășe elev, a început vorbirea prin microfon generalul-maior Nițu. Rușine și... rușine tovarăși, și... mai rușine pentru că ați ascultat - microfonul s-a dat mai încet!

— Europa Liberă. Apoi, mai tare: Rușine tovarăși!

În careu, pe dreapta, cu profesorii, în prima linie, era aliniat plutonierul major (senior!) Boscodeală. A apărut lângă el seniorul (maior în rezervă) Rotaru și, lângă el, tatăl lui Șoule.

„... Aoleu!”, în sinea lui, Șoule...

— Uitați tovarăși elevi, și-a început pledoaria generalul-maior Nițu. Rușine... rușine și... tot rușine, ce mai! Rușine cu adevărat!

A mai spus generalul-maior Nițu prin microfon, dar mai încet! cu privire la „elevul unchiului”. A vorbit separat, prin telefonul Guvernamental! cu generalulcolonel Hortopan că s-a ascultat Europa Liberă.

— Rușine, Michi, că ai ascultat Europa Liberă! Rușine! I s-a adresat generalul-maior Nițu. Am hotărât: Sanctionarea la purtare cu 7! Cu excepția elevului Michi, sanctionat cu 5 la purtare! Și, rușine tovarăși, rușine pentru că ați ascultat Europa Liberă. Și a dat încet microfonul: că este... interzis cu desăvârșire la... Radio. Au fost sanctionați la purtare și, uitați-vă și dumneavoastră... Dați-vă jos bonetele! Uitați!... Acuma sunt chei!...

A mai continuat cu... rușinea, cu... pedeapsa, cu... ta, la, la...

Și s-a ținut de cuvânt generalul-maior Nițu! în trimestrul întâi, înainte de Crăciun, a scăzut nota la purtare de la 10 la 7 lui Șoule, Gabi și Măricel. Michi a plecat cu totul, cu toate catrafusele. Devenise fostul „elev cu unchi” un general din Transilvania! A plecat, de fapt, și pentru o altă drăcovenie: după două sau trei săptămâni de zile nu s-a astâmpărat și tot la „căpiță”, de fapt, la fâneată! Cumpărase Michi, alt Radio portabil, mai performant, și tot la deal, cu ascultatul, cu patru sau cinci elevi... Și tot „potera”: căpitanul Beica, lt. Toma, adjunctul Liceului, profesor Bejenaru, și alți „tovarăși”. Dar n-a mai fost Careul Cel Mare, cu generalul-maior Nițu și nicio citație, nimic! Pur și simplu a plecat voit la un Liceu din Cluj-Napoca! Cu purtarea sa de nota 5 cu tot!

Nu s-a schimbat aproape nimic în clasele a XI-a și nici a XII-a. Tot așa Calea Ferată dus-întors, de la Stația

Câmpulug Moldovenesc la Focșani și înapoi la Liceul Militar Câmpulung Est, bolovonii mai bontți, felinarele-a apărut încă unul, în clasa a XII-a a apărut și al doilea și erau deja cinci în Stație.

Nici trenurile nu s-au schimbat aproape deloc, cu o excepție: la accelertul Suceava-Vatra Dornei, erau, obișnuit, 8 vagoane, dar la Crăciun și la Paște se atașau locomotivei 12 vagoane. Era lume mai multă!

Nu s-a schimbat aproape deloc nici atmosfera părintească de la Focșani cu, excepția incidentului din clasa a XI-a, când am „îndrăznit” să ascult Europa Liberă! Altfel, nu s-a întâmplat nimic, așa că Șoule a absolvit Liceul Militar la Bacalaureat cu nota 8, 93. Nu a reușit să obțină peste 9! Dar era un rezultat oricum peste media generală...

Opțiunile - pentru Școala Militară - erau oarecum previzibile: nu aviație, nu tancuri, nici transmisiuni. Șoule a simțit vocația! La Infanterie!

Când Șoule a absolvit Liceul Militar - cu preferința Școala Militară de Infanterie - nu s-a mai schimbat „tabietul” din casa părintească: Viorica a terminat Liceul „Unirii” din Focșani și, în septembrie 1971, a început la Asistența Medicală de doi ani; lui Șoule nu i s-a schimbat traseul din casa părintească - dus-întors ori la Focșani, ori la Câmpulung Moldovenesc, iar după absolvirea liceului la... Sibiu!

Nu s-a schimbat aproape nimic din casa părintească din strada Petru Groza din Focșani. Doar câinele Ciuculache: dimineța, la prânz și seara în mijlocul bătăturii, la pândă, cu coada între picioare, aștepta din bucătărie mâncarea.

Nu s-a întâmplat - aproape - nimic în familia Dorungeanu.

Dar totuși, s-a schimbat un pic ceva la gard: s-a mutat scândura folosită din „scobitură”, din centrul porții, mai încolo, spre ușa porții, spre stânga, pentru că lui Dorungeanu îi era mai comod cu o altă „scobitură” din scândură!

Mama era la serviciu - dimineața, ori la prânz -, iar tata tot la serviciu, ori în gospodăria pur românească: grijă la vița de vie, aliniată perfect, la pomii fructiferi, în grădina de lângă casă, la animale... Mai era grădina de la stradă și grădina principală, mai ales vișinul cu vișine mari, dulețele negre spre toamnă!...

CAPITOLUL 7

Șoule a început Școala Militară!

A plecat pe data de 13 septembrie 1972, mai pe seară, din casa părintească către Gara Focșani și s-a întâlnit, întâmplător, cu Dorungeanu.

Stătea liniștit la poartă, stătea la pândă și mai mult, a schimbat scobitura pe dreapta și s-a mutat „vizavi”, de la poarta principală spre poarta mică. De fapt, o poartă foarte mică prin care se traversa din bătătură pe trotuar, lângă un dud cu dulețe negre, care cădeau jos înnegrind trotuarul spre strada Petru Groza.

Șoule a fost însoțit numai de tată la Gară. Uniforma de la Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc era de sergent. Destinația era însă alta: Sibiu.

Tatăl era nedespărțit de bicicletă. Ciuculache stătea lângă poarta mică și dădea din coadă.

— Bună seara! Bună seara, i-a spus tata lui Dorungeanu.

— Bună seara! Bună seara, a răspuns Dorungeanu. Scuzați-mă, dar unde mai plecați? E ca și cum ați merge la o nuntă sau la o petrecere ori, știu eu?... La bâlci! De ce nu?!

— Uite! a spus tata. Îl conduc pe Șoule la Gară.

— Tot la Gară! a subliniat Dorungeanu. Dar, totuși, nu este târziu? Nu este târziu?

— Ei, nu este târziu! a spus Șoule. Am și bilet. La accelerat! Luat cu trei zile înainte! Către... Școala Militară de data asta, la Sibiu. Ați fost la Sibiu?

— Am fost și la Sibiu! a spus Dorungeanu. Cum să nu! Dar, am fost la război. Împreună cu „tovarășul” Stalin! Am stat câteva zile exact la Școala... acum Școala Militară de Infanterie! Tăvălugul rusesc... Am petrecut câteva zile...

Atât! Era de mâncare de la Regiment! Am stat câteva zile... Dar, nu știi, exact locul din Sibiu!

— O să gădesc locul desigur! a spus Șoule.

— Și, să fii atent la tren! a conchis Dorungeanu. Mâine, un subofițer, ceva, vă îndrumă către Școala Militară?!

— La Infanterie! a subliniat Șoule. O să ne îndrume, sigur, un subofițer, un maestru, ceva!... Și, noroc!

— Aveți grijă! Și noroc! a spus - în final - Dorungeanu.

Șoule și cu tatăl lui au părăsit băătăura.

Dorungeanu a rămas la gard, dar și la trotuar, la stradă, cu câinele Ciuculache.

În zare - pe dreapta - a apărut și Măricel Rotaru cu tatăl lui.

— Tot la Sibiu? a întrebat Dorungeanu. Bună seara, sau mai bine, noapte bună! Tot la Sibiu?

— Tot la Sibiu! Tot, a răspuns tatăl lui Rotaru.

— Binecuvântată să vă fie familia și băătăura, și binecuvântată să fie familia Rotaru, a spus Dorungeanu.

Și tatăl lui Rotaru era burdușit cu două geamantane - și pe stânga, și pe dreapta - dar Măricel Rotaru era fudul: niciun bagaj, nimic!

Câinele Ciuculache lătra, și lătra, și lătra!

Dintr-odată, Ciuculache a țâșnit pe furiș de după gard. Lătra și lătra, cu spume, către juniorul Rotaru. La tatăl lui, nu.

— Să nu muști! Să nu muști că e jale! auzi? a spus juniorul Măricel Rotaru.

— Haideti, împreună cu geamantanul, că este greu pentru seniorul Rotaru! La Gară! a spus tatăl lui Șoule.

Șoule a plecat spre Gară împreună cu tatăl, cu seniorul Rotaru și cu Măricel Rotaru.

La intersecția Bulevardului București cu strada Arhitect Ion Mincu (n. 20 decembrie 1852, Focșani, d. OG.decembrie 1912, București) a apărut - din senin! -, pe stânga, familia Boscodeală.

— Unde plecați? a spus tata către seniorul

Boscodeală. Unde ați plecat?

— Tot... la Gară, a spus - de vizavi! - seniorul Boscodeală, și cu fiul, care era și el fără geamantan!

La gara din Focșani nu au stat decât un sfert de oră sau douăzeci de minute până a venit acceleratul.

A sosit trenul, cu escală la Ploiești, în direcția Sibiu, și au parcurs distanța de la Focșani la Ploiești Sud cu o întârziere mai mare decât era prevăzut. Dar, era o hibă: de la Ploiești Sud până la Ploiești Vest era o diferență colosală față de parcursul de la Sud la Vest prin mijlocul orașului!

Șoule, Gabiei Boscodeală cu Măricel Rotaru și cu „potârnicile” și „Năstureii”, urcați pe parcurs, s-au îngrămădit într-un troleibuz - din Gara de Sud! - în direcția Stației Gara Ploiești Vest! Prin mijlocul orașului Ploiești.

Mulți elevi „Năsturei” erau împreună, în troleibuz! În direcția Gara Ploiești Vest la Brașov! Și din direcția Brașov sau spre Făgăraș, un alt Centru de Pregătire și Instrucție pentru ofițerii de Infanterie.

Au ajuns în Gara Sibiu. Șoule și alți „Năsturei” și „Potârnicii”.

Pe data de 14.09.1972 Șoule, Gabriel Boscodeală și cu Măricel Rotaru au sosit la Sibiu, la Școala Militară de Infanterie.

Pentru transportul elevilor militari erau prevăzute 3 - 4 camioane de la Gara din Sibiu, în direcție prevăzută, la fiecare Unitate: Infanterie, Transmisiuni, Geniu ori Artilerie.

În zori, la ora 5 fix! dimineața, Șoule a ajuns la destinație: Școala Militară de Infanterie „Nicolae Bălcescu”. A ajuns la chioșc. De fapt la poartă. Și, a intrat!

În jurul clădirii de mari dimensiuni, pe stânga era Șeful de Stat Major, iar pe dreapta era Comandamentul!

După Comandament, o altă clădire de tip Vilă, unde Șoule a petrecut trei ani din viață!

Vizavi, o altă clădire de patru etaje, mai îngustă ca suprafață, dar mai mare în înălțime - și parterul era mai înalt!

Șoule a poposit tot în clasa „C”, ca la Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc, și s-a mutat la Școala Militară de Infanterie „Nicolae Bălcescu” în alt pluton!

Printre vechii „Năsturei” de la Câmpulung Moldovenesc, din promoția 1972, mai erau și alți „Năsturei”, dar de la Breaza Județul Prahova. Și mai erau și „civilii”, care au intrat, prin concurs! la Infanterie. În total, trei categorii: „Năstureii” de la Câmpulung Moldovenesc, „Năsturei” de la Breaza, și, ultimii, civilii. Adunați din toate colțurile țării!

Platoul imens și, în jurul clădirii, cu aleile pe stânga, pe lângă gard, o clădire veche: Sala de Sport. Lângă ea, o altă clădire, cu trei scări, cu două etaje și cu parter, aparținea elevilor de la Intendență și Grăniceri.

Pe stânga, lateral – între Comandament și „Chioșc” tot la gard! o clădire spațioasă: bucătăria! Are etaj și, mai rău, patru etaje!

În fundul aleilor – dar pe dreapta –, o altă clădire și încă una care aparține de Geniu, Transporturi C.F.R., de fapt un pluton. Tot în fundul aleilor, lângă un gard înfundat: o altă unitate de Transmisiuni!

Și mai era o altă clădire – în mijlocul Unității – cu trei etaje și, la parter, Amfiteatru, cu o scară! Dar, în față mai, sus, câte un pluton de chimiști, din trei ani în trei ani!

Printre altele, când Șoule a început Școala Militară de Infanterie, a cunoscut un sergent, pe elevul Butur Eugen.

Era „aglomerație” în careul imens alcătuit dintr-un Batalion în „clasa de elevi” și din fiecare companie și cu patru plutoane.

Era, unica companie de „Boboci”, cu patru plutoane!

Era, unica companie în „Clasa a doua”, cu 4 plutoane!

Și unica companie, în „Clasa a treia”, cu 4 plutoane. Era un Batalion!

Mai puțini la număr era plutonul de „clasa întâi de boboci”, un pluton în „clasa a doua”, un pluton în „clasa a treia”. În total, o companie de grăniceri!

Mai era un Batalion de Geniu, Construcții, C.F.R.

Acasă la Șoule nu s-a întâmplat aproape nimic interesant, până pe data de 8 Martie 1974. Prin intermediul telegrafului Șoule a aflat că a murit Mama-Nica! A plecat îndată la Focșani. Jale mare la cimitir! După care Șoule s-a întors la școală, la Sibiu.

În anul următor, 1975, Șoule a aflat că s-a demolat casa părintească. Vestea, aflată tot prin telegraf, l-a șocat pe Șoule. A aflat de demolarea casei părintești după Absolvirea Școlii Militare de Infanterie, promoția 23 August 1975.

Secretarul General al Partidului Comunist, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a făcut o vizită scurtă la Focșani, de maxim o oră, în data de 08.03.1975

Președintele țării, care mergea cu mașina, a spus (martori erau prefectul Vrancei, Președintele Consiliului Județean Vrancea etc.):

— Uite!... Uite!... Pe aici o să mergem pe drum drept înainte, nici pe stânga, nici pe dreapta! Demolați... demolați... Demolați casele care sunt pe această direcție!...

Familia lui Șoule, plus familia Dorungeanu, familia Plesnilă, și mai era o familie. Se numea Câmpeanu

Și nu s-a schimbat clădirea, nu numărul de la strada Petru Groza. Era la fel, numărul 2! A schimbat casa și băutura cu casa la bloc!

Motivele era mai multe. Câmpeanu era inginer. Era inginer constructor, coleg de facultate cu inginerul Anghel și cu Ion Iliescu, care se ocupaseră, cu mulți ani de zile în urmă, cu campania electorală. Era prin 1956!

Câmpeanu era și arhitect și consilier municipal. Era gras! O pâine de mâncat, ca la pește! Și mai era și arhitectul lui „pește”!... Era corect să lase familiile în pace! în bătaură! Nu la bloc!

Făcea cu mâna Secretarul General al partidului: „Vreau să merg drept la județeană de partid!”

Au demolat și Monumentul Istoric - casa în care a trăit mulți ani Duiliu Zamfirescu! Ce mai! Era prăpăd!

— Haideți! Haideți! Luați-vă catrafusele și... la bloc!

Aveți loc! a spus Președinta Consilului Județean Vrancea de atunci.

Buldozerele își fac treaba! Au demolat casa familiei lui Șoule, au demolat - bineînțeles! - pe chiriașul Dorungeanu, dar n-are mare importanță!...

Buldozerul a ras casa familiei Plesnilă și, de lângă ei, o vilă în care stătea maiorul Irimia - chiriaș, dar n-are importanță mare!...

Și, vizavi, o casă arătoasă, pe stânga, o altă vilă și pe strada Petru Groza, o altă casă și - ultima! cum ar veni - au demolat o casă la intersecția cu strada Bucegi, a inginerului Anghel, cunoscut de la Campania Electorală condusă de Ion Iliescu!

Au plecat vâjâind familia lui Șoule, familia Dorungeanu și alte familii, de tot, în Centrul Focșanilor. Inclusiv Monumentul Istoric Duiliul Zamfirescu a fost demolat!

Au „demolat” și vița de vie, care nu era încă îngropată, și caisul din mijlocul grădinii, care despărțea casa părintească de familia Dorungeanu, și dudul și, mai departe, gardul verde de care se sprijinea Dorungeanu!...

De „verghe” a rămas un pom fructifer: vișinul. Era în băătăură, la trotuarul din strada Petre Groza.

Au demolat cu buldozerul tot! Cu o excepție: un pom cu vișine!

După ce au demolat băătăura, câinele Ciuculache a murit la câteva zile după aja, că era obișnuit în băătăură, nu în fața blocului!

În zona demolată n-a rămas decât Școala Generală Nr. 10, vizavi, pe Strada Petru Groza.

Și s-au mutat cu totul: familia lui Șoule, familia Dorungeanu, familia Plesnilă, familia Irimescu etc. La bloc! Totuși aproape, în Centru Focșanilor - foarte aproape! - în Cartierul de Sud! Foarte aproape bei de Comuna Golești! Foarte aproape, ce mai!...

Printre „beneficiari” se număra și familia Dorungeanu - cu o garsonieră, în zona Cartierul Bahnei!

Familia lui Șoule a „obținut” în Cartierul de Sud un

apartament cu trei camere, la etajul al treilea! Blocul cu pricina era proaspăt construit și repede!

Era un Cartier mai departe, aproape vizavi de Unitatea Militară de Artilerie, mai aproape de Centrul Focșanilor, o altă Unitate Militară Regimentul Mecanizat și, lângă el, o altă formațiune, dar mai mică, Unitatea Militară de C.F.R.

Ce păcat! Ce păcat! Ce păcat!...

Nu s-a mai ținut cont de proprietatea particulară asupra bătăturii! Degeaba! Degeaba PROPRIETATE!...

Nu s-a mai întâmplat nimic important...

Șoule a absolvit Școala Militară de Infanterie cu nota 8.93 și a fost repartizat la Sighetul Marmăției, județul Maramureș, la Unitatea Militară de Grăniceri!

A plecat cu geamantanul de la Școala Militară de Infanterie în concediu, pe care l-a petrecut cu familia, dar în noua casă - la bloc! - în Cartierul Focșani-Sud! Cu părinții!

Viorica era stabilită la casa ei din Focșani, tot în Sud. Mai precis la câteva blocuri distanță de blocul părinților, la parter. Un apartament cu două camere pentru că a absolvit în 1974 Asistența Medicală din Galați, Județul Galați.

Șoule, a avut parte de un eveniment crucial care îl marchează: era ofițer! Și, mai mult, ofițer de grăniceri! Era locotenent!

Proaspăt absolvent era și lt. Gabriel Boscodeală și lt. Măricel Rotaru, care au rămas la Unitatea Militară de vizavi de Brigata de Artilerie din Focșani.

Erau mulți alții - locotenenți! - din Școala Militară din Infanterie „Nicolae Bălcescu”, promoția 1975, repartizați la Focșani, la Regiment, aproape din Centrul Civic. O aruncătură de băț! Printre ei, lt. Nicolae Nicolae, lt. Bârsan Nicolae și alți „tovarăși”. Au rămas mulți la casele lor din Focșani, dar Șoule a plecat - după concediu - la Unitatea Militară de grăniceri din Sighetul Marmăției, județul Maramureș!

CAPITOLUL 8

Părinții lui Șoule erau neputincioși și sufereau pentru

că le-au demolat casa și le-au luat terenul aferent! Și mai era o chestiune legată de stilul de viață cotidiană: era incomod cu serviciu! Tatăl, avea serviciul departe de centrul Focșanilor, aproape de sediul Consiliului Județean.

Mama s-a mutat vizavi de Biserica la care slujea preotul Bălănuță - în paranteză fie zis, avea o unică fiică, Leopoldina Bălănuță, atunci proaspăt absolventă de teatru și actriță.

Acolo era o clădire, la parter și sus, la etajul doi, tot aproape de strada Petru Groza nr. 2, era Coaforul!

Era o diferență destul de mare față de Focșani Sud, unde părinții stăpâneau casa și terenul de ani de zile. Aproape 20 de ani!

Dar o să se întoarcă roata, curând!...

Apartamentul de la etajul al treilea unde locuiau părinții, scara a patra, era compus din trei camere de comandate. După intrare - lângă hol - era sufrageria și un balcon mare, din hol în față era bucătăria, oarecum mare, mai erau două dormitoare aproape identice și, în fața lor, din holul principal, o baie mare și, pe stânga, o altă baie, oarecum îngustă! în general, apartamentul era relativ mare!

Pe 13 Septembrie 1975 Șoule a plecat cu tata mai, devreme ca de obicei, la Gară! Cu bicicleta la „braț” și la îndemână! în bloc, bicicleta era ținută lângă grilajul de la scară, ca să nu fie furată. Și avea o încuietore modernă, cu un lacăt deosebit.

Șoule a plecat cu tata, cu două geamatane dolidora și cu o sacoșă cu mâncare pentru drum. Bineînțeles, pe jos. La gară, Șoule, care era pregătit de trei zile cu biletele luate de la Agenția de Voiaj, a observat că s-a schimbat un alt felinar! Pe peron: a apărut un alt felinar, ceva mai departe.

La despărțire, Șoule a observat lacrimi pe obraji tatălui său!

Călătoria a fost bună până la Ploiești Sud! Și, sincopa, a revenit! De la Stația Ploiești Sud la Stația Ploiești Vest! Cu autobuzul de la Sud la Vest! Tot seara și

era să scape acceleratul spre Oradea, nu la Sighetul Marmăției!

Motivul, în foaia de călătorie era scris de la Focșani la Oradea, nu la Unitatea Militară de la Sighetul Marmăției, pentru că timp de o lună de zile se făcea reciclare! De la infanterie, la grăniceri! Și în gândul său, Șoule: „Unde dorm?... Unde mănânc?... Dar, în fine!...”

Până și gândurile lui erau anapoda! Ce mai!

Cu toate astea a ajuns la fix la tren la Ploiești Vest, la vagonul de clasa întâi!

Locomotiva era acum electrică! Făcea legătura între Gara de Vest-Ploiești cu Gara Brașov și, mai mult, erau vagoane modernizate. Comod, ce mai! Și la clasa întâi!...

Pe tăblițele trenului scria București Nord-Oradea, dar la coada trenului, care avea 5 sau 6 vagoane, era un vagon de clasa 1, iar pe tăbliță București Nord-Satu Mare, clasa I-a.

Șoule a urcat în vagon și a luat loc în compartiment. Mai erau patru persoane.

Pe stânga - cum ar veni -, un tânăr cu soția, la geam un bătrân, iar vizavi - cum ar veni în față, dar întors de la locomotivă -, o femeie foarte cumsecade.

— Vreau să pun geamantanul sus, că nu este greu, dar e incomod în fața dumneavoastră, a spus Șoule. Haideti, ajutați-mă vă rog!

Femeia a sărit ca arsă și îndată l-a ajutat să urce geamantanul sus, în plasa bagajelor. Era voluminos geamantanul!...

— Să facem cunoștință, a spus Șoule...

— Mă numesc Ștefan Nuța! a spus femeia. Ai așezat cum trebuie bagajul?

— Eu zic că da! a spus Șoule. Unde călătoriți?

— Ei mă duc la Oradea! a spus Ștefan Nuța.

— Aveți, totuși - scuzați-mă! -, 18 ani!? a întrebat Șoule.

— Nu i-am împlinit încă, a spus Ștefan Nuța. Nu i-am împlinit, dar sunt pe-acolo... Sunteți ofițer de infanterie, văd. Mergeți departe?

— Tot la Oradea! a spus Șoule. Mă duc la Oradea în trecere. Treizeci de zile sunt la cursuri și, după aia, la Sighetul Marmației...

— Cum?! La Sighetul Marmației, sus, unde este agățată harta în cui?! a izbucnit în râs Ștefan Nuța.

— Și, mai mult, am schimbat macazul de la infanterie la „gușteri”, a spus, un pic iritat, Șoule. Dar, nu-i nimic, eu am ales, am ales grăniceria și am schimbat Unitatea Militară de Infanterie cu Grănicerii. Oricum, un an sau doi la Sighetul Marmației, unde se agață harta în cui! O să dureze un pic! Deocamdată, asta e!...

— Aveți un loc de muncă! în timp, o să ierarhizezi un pic, un an sau doi ani, știu eu! Dar masa? cu cele necesare, că este greu cu mâncarea? era curioasă Ștefan Nuța.

— La popotă, ce are?! a spus, zâmbind, Șoule.

— Da, aveți - în garnizoană - popotă, ai rezolvat o parte, dar unde dormi în fiecare noapte? a spus, zâmbind, Ștefan Nuța.

— O să vedem! Decizia de la Școala Militară din Sibiu era foarte clară: repartizarea la Oradea! Atât! Cu mențiunea via Oradea, la Sighetul Marmației! a spus Șoule. Un loc de odihnă ori la Unitate, ori la Căminul Garnizoanei, un acoperiș deasupra capului, o resolvăm, în timp...

— A!... Nu durează mult! Treizeci de zile nu este o scofală. Nu e mult! a spus Ștefan Nuța. Sunteți căsătorit?

— Nu sunt căsătorit! a spus Șoule. Dar sunt logodit!

— Ei, da! Ce coincidență! a spus Ștefan Nuța. Și eu sunt logodită. L-am cunoscut de aproape un an și ceva, la poartă, la Băneasa! Prin intermediul unei verișoare. Sunt logodită cu Sarkozi Iosef, ofițer de la Inspectoratul Județean Bihor, la Criminalistică! Dar dumneavoastră ați schimbat profilul de la Infanterie la grăniceri. Sunteți aproape la aceeași breaslă: grănicerii și milițienii. O breaslă împreună! Nu-i așa?

— Este o diferență de la cer la pământ unde sunt grănicerii, care aparțin de Ministerul Apărării Naționale, și „secția” de Milițieni, care aparține de Ministerul de

Interne! a conchis Șoule.

— Și logodnica este din zonă? Sau?... a spus Ștefan Nuța.

— Spuneți dumneavoastră întâi și după aia eu, a spus Șoule.

— Da! Sigur că da! a conchis Ștefan Nuța. L-am cunoscut pe Sarkozy Iosef prin intermediul verișoarei Leana, căsătorită cu elevul Preda. Eu sunt din comuna Traian, satul Gruia, județul Ialomița. Și, uite, sunt logodită cu Sarkozy Iosef. Am un apartament cu trei camere decomandate, la etajul 1, în Cartierul „Nufărul” și sunt casnică. Dar mai am și o vilă în comuna Biharie, județul Bihor. E aproape de frontiera cu Ungaria. Și mai am și o grădină și un stup de albine...

— Scuzați-mă! Uitați! Am trecut de Stația Câmpina, a spus Șoule. Pe la ora 22 și 15 minute o să mă întâlnesc cu logodnica mea, în Stația Sinaia, la peron!

— Cum ați cunoscut-o? Tot în tren?! a „acroșat” Ștefan Nuța și a apostrofat: Tot la tren! Sau?!

— Nu la tren! Eroare! a spus Șoule. Am cunoscut-o în Focșani! Prin intermediul unei verișoare mai îndepărtate! în vacanță!

— Când a început „idila” cu logodnica dumneavoastră?! a subliniat Ștefan

Nuța.

— De, știu eu! 2 luni e mult? Pentru că am absolvit Școala Militară de la Sibiu și eram în zonă, o verișoară din zona cartierului Fanariei, și am cunoscut-o, și uite, m-am logodit! Am ajuns la peronul Sinaia! a spus Șoule

— Du-te repede la peron! a mai spus, în treacăt, Ștefan Nuța.

Și, s-a oprit trenul!

Din compartiment, de la fereastră, Ștefan Nuța, l-a petrecut cu privirea pe Șoule, care s-a îmbrățișat cu o altă persoană de sex feminin. A durat cel mult trei minute în Stația Sinaia și Șoule s-a urcat înapoi în compartiment.

— Uitați! Logodnica mea pe peron! a spus Șoule.

— Ce zic părinții? a spus Ștefan Nuța. Sunt de acord?

- Da! Cum să nu?! a spus Șoule. De ce nu?
- Și căsătoria? a întrebat Ștefan Nuța.
- În curând! a subliniat, Șoule.

La Brașov, linia Ferată care face legătura dintre București Nord cu Brașov era electrificată și au stat aproape treizeci de minute în „întârziere”. Locomotiva electrică a fost înlocuită cu locomotiva diesel, pentru că mai departe Calea Ferată nu era electrificată.

Au mai discutat în compartiment, unele și altele. Printre altele au vorbit de logodna cu Sarkozy Iosef, în drum spre Reghin.

— Am un văr, prin logdnicul meu, îl cheamă Sarkozy Nicolae. Sunt veri! a spus Ștefan Nuța în șoaptă, lui Șoule. Dar a plecat din țară, să nu se știe la Inspectoratul Județean Bihor, să nu se știe! A plecat din țară de mulți ani! Este religiât, și acum, vărul refugiat a ajuns la Paris. Dar nu și-a terminat Studiile la Facultatea de Drept din țară. A început Universitatea din Paris în 1973. A absolvit studiile la Universitatea Paris X-Nanterre, unde a obținut diploma în Drept Public și Științe Politice. De asemenea are o Diplomă în Drept Privat, obținută în anul 1978. Și, uite, în perioadă 1978 - 1983, Sarkozy Nicolae a fost Consilier municipal la Neuilly și, uitați-vă la mine, a început campania electorală la primăria Parisului. Așa că, nu știu nimic de ascendentul vărului Sarkozy Nicolae! Sarkozy Iosef din Oradea cu Sarkozy Nicolae, dar în Paris, sunt veri primari!

Au adormit apoi, când pe stânga, când pe dreapta, când pe stânga, când pe dreapta, și așa au ajuns la Huedin! După Huedin, erau ploi răzlețe. Vor mai cădea prin zonă, dar norii s-au mai risipit și a apărut soarele strălucitor în perspectiva unei zile noi la Oradea!

— O să ne mai întâlnim, cumva? a spus Ștefan Nuța, la scara vagonului spre peron.

— Cu siguranță! a spus Șoule.

Holul gării din Oradea era arhiplin. Și Șoule a plecat exact spre Unitatea de Grăniceri...

Vizavi de Stația CFR din gară, era un chioșc de bilete

pentru tramvai.

— Vreau să merg la Unitatea Militară de Grăniceri, i-a spus Șoule casierei. Cum ajung acolo?

Uite, mergi cu un tramvai până Centru și schimbi un alt tramvai la Cartierul „Nufărul”! Schimbi tramvaiul! Nu este tramvai direct spre Unitate!

Șoule s-a conformat: a cumpărat două bilete. În Centru și, după aia, la Unitatea Militară de Grăniceri. Bagajele erau la fel ca de la Focșani până la Gara din Oradea, cu mențiunea că s-au mai împușinat un pic: mâncarea și apa potabilă.

Cu-chiu cu-vai a ajuns la poarta unității. Un „chiosc”, de fapt!

Pe stânga - la șoseaua Aradului -, de la capăt până în zare, era un zid de cărămidă de doi metri și jumătate înălțime și 75 centimetri lățime.

A intrat în Unitate! O Unitate Militară reală! Era ziua, iar soarele încălzea ușor, dar sigur.

— Mă numesc Șoule, a spus și a dat hârtiile cu Ordinul de Serviciu de la Școala Militară din Sibiu la infanterie, la Unitatea Militară, repartizare la Grăniceri, la Sighetul Marmăției.

Ofițerul de serviciu de la poartă a verificat de o sută de ori documentele, telefoanele zbârnâiau, pentru că Ordinul de Serviciu era ștampilat de la Sibiu pentru Oradea și pentru Sighetul Marmăției...

— Aveți Buletinul la îndemână? a spus Ofițerul de Serviciu.

— Poftim și buletinul, a spus Șoule.

A verificat, de fapt, o hârtie! Ca și cum ar fi la începutul carierei!!

— Dă-i drumul, a spus Ofițerul de Serviciu din „gheretă” de la geam!

Era intrarea pentru toată lumea, de la Comandant până la ultimul soldat, era intrarea și ieșirea cadrelor și soldaților!

Aveai ce să vezi în interiorul Unității militare de Grăniceri!

Pe stânga și pe stânga-lateral, o clădire, de fapt Gărzile care înconjoară Unitatea Militară și, în continuare, o clădire: Comandamentul de Grăniceri de la Oradea.

În jurul clădirii, pe dreapta, era un parc imens și o clădire la fel de impunătoare! Pe dreapta un teren de handbal și, vizavi, alăturat două coșuri pentru panourile de baschet și o pistă de popice și, în dreapta lateral, o altă clădire, doar cu parter.

— Aveți un soldat la dispoziție câteva minute, pentru bagaje, că sunt un pic cam grele, de la tren! îndrumă pe ofițer la dormitor. Popota o găsiți cu trei clădiri mai departe! îndrumă locotenentul... a spus Ofițerul de Serviciu cu „Banderola”, soldatului!

Soule a primit înapoi Buletinul și Ordinul de Serviciu; soldatul era de la Garda permanentă, care păzea perimetrul Unității Militare și Punctul de acces la poartă.

Comandamentul propri-zis de Grăniceri de Pază avea și o altă destinație: era Comandamentul de Instrucție din toată țara!

Soule a petrecut o lună de zile încheiată la Centru de Instrucție la Comandamentul de Grăniceri de la Oradea și a absolvit cu o notă de trecere: cu 9.83, exact ca la absolvirea din clasa a 8-a!

Soule a memorat traseul de la Unitatea Militară de Grăniceri la destinația principală, care era Sighetul Marmăției.

De la Unitatea Militară de Grăniceri din Oradea au plecat 7 locotenenți, promoția din Sibiu, la Unitatea Militară Sighetul Marmăției și au început peripețiile!

Dacă mergi cu trenul, nu era o singură variantă traseul Cluj-Napoca, schimba, de la Cluj-Napoca – Vișeu și, încă o schimbare spre Sighetul Marmăției! în total: Oradea-Cluj-Napoca – 150 km cu trenul și de la Cluj Napoca la Salva – cu escală! – 105 km de la Slava, la Sighetul Marmăției încă 118 km! în total, „distracția” de la Oradea la Sighetul Marmăției: 150 km plus 105 km plus 118 km egal 373 km. Pe Calea Ferată! O zi!

A doua variantă, pe traseul Oradea la Sighetul

Maramației mai era autobuzul! Cu escală la Cărei, o altă Stație la Satu Mare și, ultima, Sighetul Maramației! Adică opt ore!

Și, totuși, 7 colegi au plecat la tren!

Alți colegi de promoție de la Infanterie de la Sibiu au plecat în altă direcție: Brigada de la Timișoara, Brigada de la Turnul Severin, Brigada Giurgiu, Brigada de la Iași și, bineînțeles, Brigada din Oradea, care include Comandamentul de Instrucție de la Oradea.

Dimineața-dimineța, la 4 și ceva, de la Unitate au plecat de la Oradea către Sighetul Maramației, cu trenul personal, clasa 1, 7 locotenenți, cu Șoule împreună!

Au ajuns noaptea în Stația Sighetul Maramației cu escală la Cluj-Napoca, Salva și, în continuare, Sighetul Maramației. Erau frânți!

Exact ce s-a întâmplat în Gara Stației Sibiu - cu camioanele așezate unu și unul, spre Unitatea Militară de infanterie, exact la fel și în Stația de la Sighetul Maramației, dar cu un camion!

Locotenenții au ajuns noaptea, pe la ora 23: 00, în incinta Unității Militare și și-au așezat bagajele lângă Comandament. De fapt erau două Comandamente: unul de pază și, lângă el, un alt Comandament, de Instrucție. Dar clădirile erau unite.

Clădirea, pe stânga de la poartă, avea o „gheretă”, cum era și la Oradea, un „chiosc” mai exact! prin care se intra de la Unitatea Militară de Grăniceri, și altul în afara perimetrului, păzit de un soldat.

Popota de vizavi, în fața Comandamentului de Grăniceri de Pază, cu un Batalion cu un etaj și un alt Comandament, dar de la Batalionul de Instrucție, dar cu un etaj și mai mic ca dimensiune.

De fapt, doi comandanți: comandantul Batalionului de Pază era colonelul Ciobanu și comandantul Batalionului de Instrucție, lt. colonel Rotundu.

În spatele Comandamentului de Pază și Instrucție, pe stânga, era o clădire imensă cu un etaj. În incintă, un platou mare. În spatele Comandamentului de Pază și

Instrucție, care face legătura cu bucătăria și imensul spațiu dintre clădiri, un platou.

Au coborât din camion cei 7 locotenenți, aliniați în fața clădirii Bationului de Instrucție și au ajuns cu bine la ofițerul de serviciu Apoi a apărut Comandantul, It. colonel Rotundu.

Era spre miezul nopții, cerul era mai senin din ceață, dar și atmosfera ideală pentru spiciul rostit de către Comandantul, It. colonel Rotundu. Spiciul era călduros!

— Bine ați venit! a spus It. colonelul Rotundu. Ați călătorit bine?

— Da! Bineînțeles! Cum să nu, a spus unul dintre colegi. Azi dimineața de la ora 4 și jumătate era noapte la Oradea și am ajuns tot noaptea!

— O să dormiți în compania oferită! a spus It. colonel Rotundu. O perioadă! Prima!... Locotenentul... o să dormi în compania 1; următorul, locotenentul... în compania a 2-a, următorul, locotenentul... în compania a 3-a următorul, locotenentul... în compania a 4-a următorul, locotenentul... în compania a 5-a, următorul, compania întâi, M.T.R. (Militar cu Termen Redus) și, ultimul, Șoule, în compania a doua, M.T.R! Și... atât!

— Scuzați-mă! a spus Șoule în miezul nopții. Nu am găsit compania întâi! Unde este compania 1 și, mai ales, compania a doua?...

— Uitați-vă! a spus It. colonel Rotundu. Uitați-vă!... Uitați-vă la o altă clădire, destul de mare, mai departe, cu un bec în fața platoului.

Șoule a văzut, în ceață, într-adevăr, un bec de 100 de Wați, dar era departe, departe și, mai departe, o altă clădire, cu etaj.

Șoule nu știa că locotenenții cu care vorbea, erau cadrele! Știau totul! De la Ordinul de serviciu cu Foile de de tren - separat - s-a trimis și Dosarul de cadre, înainte, prin Poșta Militară, de la Școala Militară „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, și toate dosarele din țară, împărțite și „repartizate” la Unitatea Militară, înainte nu după!

Cadrele doboară ori jos, ori sus! Cum pică!

Șoule a pășit încrezător-totuși pe aleea destul de largă, dar și lungă, lungă (era și Ofițerul de Serviciu), împreună cu alte persoane, tot locotenenți, spre clădirea din fața becului! mai era ceață pe platou...

Pe stânga, Baza sportivă și, lângă ea, un Stadion mare, dar fără tribune!

Pe dreapta aleii, dar nu departe, era un gard de sârmă împletită prin care se vedea trotuarul din stradă. În zare, încă era ceață.

Clădirea, veche de un secol, a Unității Militare de M.T.R. era separată, cu două companii!

Șoule a intrat împreună cu Ofițerul de Serviciu, un locotenent, pe la parter în Cancelarie. Pe stânga, un hol imens și, pe dreapta, trei dormitoare tot imense.

Pe stânga din holul principal, o încăpere la magazia cu rufe, efectele etc., toaletele cu dușuri și... cam atât! Plus, o a doua scară lângă magazie.

Cancelaria era pregătită cu un pat, cearșafurile aferente, și pentru cap o pernă. a în față, o fereastră destul de mare și, pe stânga, un Fișet obișnuit, pe dreapta, un cuier-pom cu două umerase goale. În centrul ferestrei duble, era un scaun cu două brațe și o masă. Era pentru Comandantul de companie. Lângă masa principală, erau trei mese, două una lângă alta și încă o masă, perpendicular cu cea a Comandantului de Companie.

A doua zi, a început munca!

Pe 15 Septembrie 1975 Șoule era în Cancelarie, la ora 06: 30. A apărut It. major Groza Traian, comandantul de companie și, după câteva minute, a apărut It. Ciobanu Nicolae. Mai târziu, dar nu numai peste câteva minute, a apărut It. major Teletin. Formația era completă.

În fiecare zi până noaptea, Șoule era în cazarmă, la cancelarie.

Șoule a vrut să-și facă un rost, dar totuși separat: cazarma-cazarmă și domiciliul-domiciliu, vreo casă, un apartament, ceva. A discutat la conducere, ierarhic, și cu Comandantul, It. colonel Rotundu, și la Garnizoană, a cărui Comandant - Colonelul Ciobanu - era tot în aceeași incintă

a Unității!

A fost și în audiență la colonelul Ciobanu, dar nicio șansă: sunt ocupate toate apartamentele din oraș! Așadar, la anul viitor! Adică, mai stai un pic deoparte!

Cu chui cu vai, Șoule a obținut un apartament cu două camere, din blocul... cartierul „Zimbrul”, la periferie și, mai mult, la etajul al 10-lea!

Apartamentul s-a făcut liber pentru că un ofițer a promovat la gradul de căpitan. Fiind necăsătorit, a plecat la altă garnizoană! Și, tot cu chiu cu vai Șoule a obținut apartamentul de la etajul 10! contractul de închiriere, cu drepturi depline!

A durat o lună! Dar a rezolvat!

Dar Șoule avea și un alt rost de rezolvat, pentru „căminul” de siguranță, căci cazarma-i tot cazarmă. Este mai plăcută căsătoria în final! Și a găsit, mireasa în final, tot printr-o cunoștință la Sinaia, Județul Prahova.

Era în ajunul căsătoriei și Șoule a obținut o permisie de 7 zile și a plecat la Sinaia unde era viitoarea mireasă! Șoule a trimis invitațiile, inclusiv It. colonelului Rotundu, maiorului Țăruș, care era adjunctul It. colonelului Rotundu la Partid, Partidul Comunist Român. Invitația, prevedea și căsătoria religioasă. La Biserică! Invitațiile au fost trimise prin poștă cu confirmare de primire!

Dar n-a venit nimeni la Sinaia și, mai mult, n-a venit nimeni, la Biserică! Na venit, și gata! Ei și ce?!

După permisie - a doua zi -, la ora 7: 00 exact Careu, în frunte cu generalul maior Nițu, de la Liceul Militar din Câmpulung Moldovenesc și, mai mult! exact ca în data de 08.09.1971, când au ascultat, la Radio „Europa Liberă”, exact careu dar la altă dată de 08.10.1975, careul ofițeresc, condus de It. colonel Rotundu și, lângă el, maiorul Țăruș, dar mai înapoi, cu un metru! Și exact ca la Câmpulung Moldovenesc ofițerii aliniați fără subofițeri. Vreo cinzeci de persoane, în fața scârilor.

În discursul aprig, It. colonel Rotundu i-a menționat lui Șoule, ca răspuns la Invitația oferită de la Sinaia: căsătoria civilă se poate face, dar fără Biserică.

Biserica era la o aruncătură de băț de casă. Printre altele, lt. colonel Rotundu a spus:

— Îți mulțumesc pentru Invitația de la Sinaia, dar nu s-a putut, dar nu ați procedat corect! Este interzis la Biserică, creștin sau alte culte! Este interzis! Și mai ales pentru militari!

Șoule stătea ca prostul A invitat - la Sinaia - la nuntă, colegii, prietenii, mai ales pe Comandantul, lt. colonel Rotundu, pe maiorul Țăruș adjunctul comitetului de Partid, că era un eveniment totuși deosebit de important. Șoule a făcut o mare porcărie, stătea perplex! Șoule a trimis o scrisoare obișnuită, cu Antet, că sunt invitați la nuntă, inclusiv la Biserică! Și cadrele știau...

Dar Șoule nu era încă în P.C.R., doar în U.T.C! Dosarul de personal se îngroșă!

Nu te joci, mai ales cu maiorul Țăruș! maiorul Țăruș, l-a sancționat cu avertisment pe Șoule că a participat la nuntă la Biserica din apropiere, din Sinaia! Cadrele își fac datoria! A primit avertisment din partea U.T.C. După ședință!

În sfârșit, Șoule are un rost! Are și casă și soție, totuși a petrecut cele mai importante momente din viața de cuplu, la Sighetul Marmăției și, spre finalul verii din 1976, soția i-a născut un bebeluș. O fetiță superbă! Se numea Monica-Mihaela. Mare realizare!

O fetiță sănătoasă, de 3, 55 kg, născută la Focșani! Asta pentru că Viorica era asistentă medicală la Maternitatea care aparținea de Spitalul din Focșani.

Spre Ianuarie sau Februarie 1976, Șoule a invitat la Sighetul Marmăției pe mama sa și pe tatăl său, în apartamentul de la etajul 10, dar și ultimul!

A stat cu părinții o săptămână, în folosul tuturor!

Tatăl lui Șoule era înnebunit după bicicletă, fie că mergea la serviciu, fie la cumpărături! Și ce treabă avea de făcut! A luat 20 litri de vin, o damingeană sigilată, cumpărată din zona Cotnari, județul Iași, un vin deosebit! Și, a cărat damingeană de la Cotnari-Focșani-Ploiești-Sud, via Ploiești-Vest! Stația Sighetul Marmăției la domiciliu,

fără bicicletă!

Era o distanță apreciabilă de la Cotnari, Focșani, Ploiești Sud, Ploiești Vest, Sighetul Marmăției până la domiciliu!

Mama era și mai harnică! Împreună cu soția lui Șoule au cumpărat o mobilă nou-nouță! De sufragerie! Au cumpărat și un dormitor, ambele din depozitul de la Combinatul de lemn Sighetul Marmăției! Și ultima „Chintesență” tot împreună: mama și soția au cumpărat o bucătărie nouă!

Așa chestie, da!!!

Și nu s-a terminat fericirea!: un cadou, de fapt un cadou la C.E.C! Un avans de mașină!

Aproape doi ani a petrecut Șoule ori la Unitatea Militară, ori la domiciliu. Uneori – cât îi permitea timpul –, mergea la plimbare în Municipiul Sighetul Marmăției și în jur.

Într-o zi, din mai sau iunie, a fost o ședință fulger, care a durat cel mult treizeci de minute, în sala de lângă companie, la etajul întâi, la care era și Șoule. Lângă cancelaria de la M.T.R! Prezidată de către locțiitorul de la Brigada de la

Oradea, care căuta doi ofițeri care să se ocupe, unul de mobilizare și un ofițer de Stat major cu Pregătirea de Luptă.

Șoule a fost de acord să plece la Oradea. Doi ofițeri, din promoția 1975! Infanteriști, și-au schimbat culoarea epoleților de la roșu la verde!

Și, s-a dus Șoule la Oradea!

CAPITOLUL 9

Soarele răsare din direcția Oradea! De la Sighetul Marmăției la Oradea, dar la Căminul Garnizoanei!

Șoule a stat o perioadă la Cămin, nu departe de Brigada de Grăniceri, și nu departe de grădina zoologică. Dar și în Cămin, în care era reședința Garnizoanei din Oradea, și nu departe Diviza Mecanizată din Oradea.

O scurtă perioadă la Căminul Garnizoanei, pentru că are și o familie lăsată în Sighetul Marmăției.

Șoule a fost în audiență, pe rând, la șeful Biroului de Luptă de la Brigadă, care, uite, are o funcție și la proaspăt numitul, It. colonelul Fador, dar acesta s-a făcut că plouă! A fost în audiență, la adjunctul care l-a recrutat pe Șoule și la locțiitorul de Brigadă, colonelul Bejenariu, care stătea în spatele biroului, dar un alt birou alăturat și a spus că nu se ocupă de acest caz, dar că la ședința zilnică – din Biroul Comandantului, colonelul Călin Victor – o să vorbească despre locuință!

Și, într-adevăr, a ținut cont de doleanțele exprimate în Birou, zilnic, de colonelul Bejenariu cu Comandantul, respectiv, colonelul Călin Victor, dar degeaba...

— O să mai vedem... O să mai vedem... încă nu!

Și tot așa!

Șoule a fost în audiență și la Comandantul de Brigadă personal, de fapt, alăturat, dar opus biroului, colonelul Bejenariu! Dar care ocolea holuțul principal, pe stânga! Audiență programată! Cu mult timp înainte! Și:

— O să vedem!

Și încă o să vedem... și tot așa!

A discutat în van! Nu este niciun „loc” în cartierele învecinate.

— O să vedem... O să vedem!

Până la un punct! Și au tot amânat!

Ultima audiență la Comandantul de Brigadă, colonelul Călin Victor (A stat câteva zile cu familia lângă Centrul Civic, aproape de Agenția Tarom):

— Nu mai sunt locuințe, a spus Comandantul. În semestrul al doilea, știu eu! Este planificat în semestrul al doilea, după un an încheiat, cel puțin!

Șoule a plecat dezamăgit, un fel de mânie și furie! Și, s-a înfuriat grozav... Furie și neputință!

Șoule s-a înfuriat până la capăt: „Mă duc în audiență! La Comandantul de Grăniceri din București!”

În gândul său, Șoule: Auzi, mai stai un an și ceva de zile pentru un apartament de 2 camere și, n-are importanță în ce zonă din cartier... Auzi! auzi! Ei lasă!”

Era prin septembrie. Cu prima aeronavă Tarom,

Șoule a plecat cu familia, în direcția București. Cumpărase biletele de la Agenția Tarom (a locuit în Hotelul care se afla la cel mult 50 metri distanță de Agenție!). Erau parcate lângă Agenție taxiuri, care duceau pasageri de la Agenția Tarom până la Aeroport

Șoule, soția și fiica au ajuns în incinta Aeroportului. N-au stat mult și au pornit spre avion.

Au pășit pe scara aeronavei și era pentru prima dată când Șoule a urcat într-o Aeronavă! Era o călătorie și mai plăcută decât cu trenul sau cu mașina! Era, mai ales, soare și frumos!

În Aeronavă au stat două persoane adulte și fiica, care a dormit buștean în Aeronavă! Au ajuns în Aeroportul Băneasa.

Au schimbat aeronava cu troleibuzul, staționat vizavi! Era, încă, după amiază.

Troleibuzul care făcea legătura de la Băneasa la Gara de Nord venea din 10 minute în 10 minute.

Au sosit la Gara de Nord și, vizavi, o panoramă strălucitoare: Ministerul Transporturilor!

Au plecat pe jos în strada Ștefan Furtună, la nicio stație de tramvai. Au găsit și Comandamentul de Grăniceri lângă Muzeul Militar Central și, vizavi, o aripă de la Spitalul Militar Central, dar poarta principală era în strada Plevna!

Era sâmbătă și Șoule, împreună cu familia, a fost în audiență la generalul maior Ghenoiu.

— Spuneți! Care este problema? a spus generalul maior Ghenoiu.

— Uitați, domnule general, a spus Șoule. Mă numesc... Promoția 1975... Am absolvit Școala Militară de Infanterie de la Sibiu și am fost repartizat la Unitatea Militară de Grăniceri, în plutonul M.T.R. din Sighetul Marmăției. Am o locuință în Cartierul Zimbru. Am promovat la Comandamentul de la Oradea, în Biroul de Luptă, dar nu am o locuință în Municipiul Oradea. Am fost în audiență, ierarhic: It. colonel Fador – niciun răspuns; am fost în audiență la colonelul Bejenariu – mi-a spus că nu

este de competența lui și mi-a mai spus că o să discute cu comandantul, colonelul Călin Victor; am fost și în audiență la Comandant, respectiv colonelul Călin Victor! Și am așteptat o săptămână, două săptămâni, trei săptămâni, patru săptămâni, cinci săptămâni consecutiv și, în final am primit răspunsul: „O să repartizăm după un an!” Uitați! Un răspuns, al colonelului Călin Victor, în audiență, la final: „du-te la plimbare, la aer, în parc, undeva...” Și am ajuns în audiență la Comandamentul de Grăniceri, la București! Cum să procedăm?!

— Da! E o situație mai delicată la locuințe, a spus generalul maior Ghenoiu. În privința comportamentului colonelului Călin Victor, este cunoscut și la Comandamentul de la București și, mai mult, este cunoscut și la Statul Major General și de la M.A.N. în prima ședință la Comandament, o să discut și cu generalul colonel Pătruț și o să discut pe loc cu lt. colonel Fador (Era Ofițerul de Serviciu în Comandament și l-a sunat prin T.O!) de la Brigada de la Oradea.

Prin telefon, generalul maior Ghenoiu către lt. colonel Fador:

— Am o soluție! a spus lt. colonel Fador. Apropo de rezolvare, s-a eliberat un apartament care aparținea tot unui ofițer! Dar la Comandamentul de Instrucție de la Oradea. Ofițerul plecat de la Batalionul de Pază! Și apartamentul este liber! Ce părere aveți!?

— Bună idee și soluție! a replicat, sec! generalul maior Ghenoiu. Cu o specificație: un apartament cu două camere sau confort...?

— Două camere semidecomandate! Dar are și un balcon! a subliniat lt. colonelul Fador. În cartierul „Nufărul”! Altă soluție nu am mai găsit, din păcate! în perspectivă știu eu!...

Și, prin telefonul direct între generalul maior Ghenoiu și Șoule:

— Sunteți de acord să vă schimbați de la apartamentul din Sighetul Marmăției, la Oradea, cu două camere semidecomandate, din cartierul „Nufărul”, la

etajul...? - și receptorul, era lângă It. colonel Fador -, ce etaj?

— La etajul!... La etajul al doilea! a spus It. colonel Fador.

— La etajul al doilea! a completat generalul maior Ghenoiu. Sunteți de acord! Cu precizarea că în perspectiva apropiată un alt apartament, nu semidecomandat, ci un apartament de două camere decomandat, cu un balcon, sau trei camere cu două balcoane! Ce spuneți?

— Eu sunt de acord, a răsuflat ușurat Șoule. Eu sunt mulțumit!

— Bine ați venit la Oradea! i-a spus generalul maior Ghenoiu lui Șoule.

Dar cum s-a întâmplat cu apartamentele din Sighetul Marmației, exact identic și la Oradea: o birocrație și mai rea, adică iadul!

A scăpat, încă o dată! și la Sighetul Marmației și la Oradea, totuși mulțumit că a plecat din apartamentul de la etajul 10, din cartierul „Zimbrul”, de la periferie, la periferia din cartierul „Nufărul” din Oradea!...

Și, totuși, Șoule a plecat mulțumit de soluția dată de generalul maior Ghenoiu și delt. colonel Fador. A plecat mulțumit împreună cu familia unită, dar cu trenul! Tot la Oradea! Era singura garnitură de accelerat care pleacă din București, Gara de Nord, în direcția Oradea, la ora 20 și 35 de minute!

Era de stat, nu glumă!

Dar, s-a schimbat macazul!

Eu, Șoule, am plecat mulțumit la Oradea să văd apartamentul din cartierul „Nufărul”, iar soția și fiica am hotărât să stea „cuminți” la locuința de la Sinaia. Că situația era tulbure până la clarificarea locuinței de la Sighetul Marmației cu cea din municipiul Oradea.

Soția și fetița au „aterizat” la Sinaia și, tot cu trenul, Șoule a plecat singur, cu acceleratul, la Oradea.

Dimineața până în prânz, că era penalitate, Șoule a achitat Hotelul în care a locuit temporar, câteva zile, pentru că a plecat la București, cu o zi înainte.

Duminică a dormit în Cămin! În Căminul garnizoanei de data asta, la Oradea.

Și garnizoanele din Oradea nu pot face față! Era mare, mare aglomerație! Nu pot face față!

Dacă militarii ar fi stabili (ca dată!) ar fi foarte bine, în cartiere adecvate ar fi subofițerii, ofițerii, maiștrii în Diviza aferentă Dar mută un ofițer tânăr, care vrea o funcție superioară și nu mai este loc, și îl mută la un alt obiectiv, la Regimentul Mecanizat de la Beiuș, de exemplu!...

Și mută ofițerul la Beiuș, că are loc! Dar ofițerul locuiește la mDivizia Mecanizată de la Oradea și îngroașă numărul celor din căminele de la Garnizoane, de exemplu!

...

Din cauza asta, Șoule și mulți alții au îngroșat numărul celor din căminele din toată țara!

Și, totuși, Șoule, a reușit, în final! să capete o locuință!

Locuințele erau puține, și limitate! Căminele erau arhipline...

Și luni, după raport la ora 7, Șoule a discutat, prin intermediul lt. colonel Fador, cu lt. major Maciu și care i-a spus foarte clar:

— Uitați! Uitați Contractul de închiriere, nu este proprietate privată! Nici vorbă, și iată cheile din strada Alea... la scara a treia, la apartamentul nr. 52! Iată Contractul și cheile! Și baftă!

Șoule a sunat imediat la Sinaia că are vestea cea mare: locuința din Oradea! Și că a reușit!...

A sunat și la Focșani că a reușit să obțină o locuință în Cartierul „Nufărul”, la etajul al doilea, iar mama i-a spus că a achitat mașina Dacia, dar o să mai dureze un pic...

Erau două bucurii, împreună! Casa și mașina!

Dar casa nu era veche și apartamentul din Cartierul „Nufărul” era gol.

Și mașina achitată integral prin C.E.C. O să mai dureze! Un pic!

Un vecin de apartament - se numea Floroiu - i-a spus

lui Șoule că vechiul locatar a plecat de mult din apartamentul respectiv. Se numea lt. major Maciu! Și nu a plătit întreținerea din martie sau aprilie și uite am ajuns în septembrie și mâine-poimâne este octombrie!...

— O să achit restanțele ulterior, la zi, la întreținere! a spus Șoule.

Am cheile, am Contractul și vreau să mă mut din apartamentul de la etajul 10, din cartierul „Zimbru”, în cartierul „Nufărul” de la Oradea!

Soția a plecat imediat la Sighetul Marmăției și fetița a rămas la bunici, la Sinaia!

Șoule a plecat - marți - la Sighetul Marmăției, pe la prânz, unde s-a întâlnit cu soția, la apartament.

Și a treia zi - în sfârșit! - a apărut un T.I.R. la „poartă” - era vineri, 12 septembrie 1977!

— Dar nu era lift!

Au cărat întruna, ce mai! mobila de sufragerie, mobila de dormitor și mobila de bucătărie, cu oalele și polonicile... Dar, totuși, au reușit încărcarea T.I.R.-ului! Reprezentanții de la Unitatea Militară de la Sighetul Marmăției au recepționat apartamentul și au luat cheile.

Călătoria de la Sighetul Marmăției la destinație n-a fost o problemă! A doua zi - sâmbătă, în data de 13.09.1977 - șoferul de T.I.R. cu clientul Șoule au parcurs câteva ore de mers. Și, spre final, în „poarta” blocului din scara... Spre prânz erau pe alea îngustă, îngustă și... îngustă!

Ori spargi alea, ori, știu eu?! Cum veneai în scara blocului era o microcentrală termică, care obturează alea principală! Dar era și „alea” din iarbă direct la bloc, dar îngustă, de maximum cinezeci de centimetri!

Și, dă-i înapoi T.I.R.-ul de-andoaselea la bloc! Operațiunea înapoi” a durat aproape două ore de la Centrala Termică până la blocul din cartierul „Nufărul” din Oradea.

Patru scări de bloc cu patru etaje, plus parter. Sus, până la etajul 2, era o scară cu destule trepte. La etajul doi era un apartament cu 4 camere, altul cu trei 3 camere și,

ultimul, cu două camere. Șoule, a deschis ușa, de la apartamentul primit, în blocul respectiv, bloc care corespundea cu o altă șosea și cu o parcare.

A aranjat mobila exact cum am fost și în apartamentul din Sighetul Marmăției - cu două camere, separat, cu holul un pic mai mare!

La Oradea, cele două camere semidecomandate și cu un hol îngust! Lângă hol o debara și baia. Și, cum ar veni, sufrageria cu fereastra lateral, și direct în dormitor și, în continuare, un balcon! Dar un balcon mic și prăpădit, cu lățimea din dormitor!

Din balcon, se vedea o perspectivă oarecum ciudată: o parcare! Și șoseaua lateral; de la un capăt până la alt capăt, un bloc fără parcare, lângă el.

Și, a muncit și a muncit Șoule până la epuizare, și cu vecinii și cu șoferul de la T.I.R., pentru cărat mobila!

Pe la prânz, T.I.R.-ul era gol și apartamentul de la nr. 52 era plin de mobilă și haine, iar bucătăria, cu oalele aferente! Au pus și în balcon, că nu mai era loc în două camere!

Totuși, când a închis ferestrele de la sufragerie și de la dormitor era liniște în apartament.

A doua și a treia zi, la muncă!

Șoule era mulțumit: avea o funcție, o casă, de fapt un apartament, oarecum modest și mic, asta e! în cartierul „Nufărul”, iar soția și fetița erau sănătoase și voinice. Lipsea telefonul din apartament și, în perspectivă, avea și soția un loc de muncă.

Cu mașina, a rezolvat prin intermediul mamei!

A rezolvat și telefonul din apartament! A durat trei luni de zile, cu intervenții și intervenții, dar s-a rezolvat prin intermediul Unității Militare de la Grăniceri, care prevedea că era urgent! Și nu într-o lună, nici în două luni, însă în a treia lună era instalat telefonul!

Și, printre picături, Șoule a ajuns până la Ministerul Economiei, în audiență, la București!

A durat foarte puțin la audiere la Ministerul Economiei. A primit prin poștă decizia care arăta că a

obținut mașina! O mașină albastră, albastru-argintiu! Șoule obținuse înainte, de la Școala Militară, Permisul de Conducere, în 1975.

A parcat mașina la bloc, la rând cu alte mașini.

Pentru Șoule era o perioadă de fericire nemaipomenită! Era, într-adevăr, o rază de lumină în Cartierul „Nufărul” din Oradea.

Liniște, cu telefonul instalat și cu mașina „la scară”! Și o dispoziție foarte bună se va așterne în sufletul lui.

Liniște și la serviciu.

Într-o zi, Șoule stătea liniștit, în tihnă, la birou împreună cu lt. colonel Fador, concentrați asupra unui proiect de luptă... din trimestru. Dintr-odată, a deschis ușa colonelul Rada Ilie și s-a apropiat de fereastră:

— Uite! Am văzut o vacă! a spus colonelul Rada Ilie.

— Ce culoare avea? a întrebat Șoule.

Colonelul Rada Ilie era ofticos și rău la suflet! Cu mulți ani de zile în urmă, i-a murit soția, dar colonelul Rada Ilie s-a recăsătorit cu sora mai mică a soției.

Ba mai mult, în afară de faptul că nu era popular, făcea parte din „triunghiul răutății” cu trei capete.

Primul cap, colonelul Călin Victor comandantul. Era „moarte clinică”, pentru că era mai rău decât răul! Al doilea cap, colonelul Marin Constantin, de la Consiliul superior de la P.C.R. și, ultimul cap, șeful de stat major de la Brigada de la Oradea, colonelul Rada Ilie.

În componența Brigăzii de Pază era prevăzut: Comandantul să aibă gradul de general maior, dar niciodată nu a fost pe această funcție decât colonel. Niciun general!

Era o dispută feroce între colonelul Călin Victor și Ministrul Apărării Naționale, generalul colonel Coman Ioan, o dispută personală, că nu era general! Și, în gândul lui, Șou „Bine au făcut!”

Să mergi de acasă la serviciu și înapoi cu mașina era un „lux” formidabil, pentru că benzina era raționalizată! Și nu se vindeau decât 20 litri de benzină pe lună! Și, culmea: o duminică din săptămână era „pară” o altă duminică din

săptămână era „impară”, și tot așa! în săptămâna „pară” circulau unii, în săptămână „impară” alții, după cum aveau numerele de înmatriculare la mașină. Mașinile care aveau număr cu soț circulau în duminicile pare, iar cele cu număr fără soț, în duminicile impare.

Și era o coadă la „biletele de tramvai sau autobuzul local”, mai mult ca la un concert de muzică populară, ori ușoară, ori – dar rar! – la muzica de concert de cameră!

Biletele se vindeau la Stația din cartierul „Nufărul” pentru serviciu și înapoi! Și, mai rău, erau două clase de tramvai. Prețul la bilete era 35 de bani la clasa întâi și 25 de bani la clasa a doua!

Și mai era o hibă. Chioșcurile de bilete erau așezate cam la două sau trei stații: de exemplu, era în stația „Nufărul”, din care Șoule pleca la serviciu, iar la următoarea stație nu era, la cealaltă, amplasată în cartierul „Cantemir” era, iar la următoarea stație, nu era chioșc de bilete. Dar bine că era un chioșc lângă Comandamentul de Grăniceri. Bineînțeles, în afara Unității!

După întâmplarea cu văcuța, care de fapt era în proprietatea Comandamentului de Grăniceri, Șoule și cu lt. colonel Fador au râs cu hohote, când au plecat colonelul Rada și colonelul Ilie!

Într-o zi, Șoule era la balcon și se gândea aiurea, la parcare la stradă, la bloc și fuma liniștit o țigară, aruncând, involuntar, mukul pe deasupra balustradei, la parter. Se pregătea, de fapt, pentru drum, la București, la decada din septembrie din 1977, care avea să fie ori sâmbătă ori duminică.

La București, a stat o săptămână plină, pentru că a absolvit cu nota 8, 93 Cursul de calificare de la I.E.F.S. în același timp era și un curs la Biroul de Luptă specific de la Brigadă, pentru că nu avea calificare pentru acest domeniu.

O să dureze un an, la zi, la I.E.F.S.-ul de la București, și era în toiul pregătirii bagajelor!

Stătea la balcon, cu brațele deasupra balustradei, la

„taifas”, cu gândul aiurea, privind la mașina personală din parcare.

A apărut, din senin! de vizavi, din blocul alăturat, spre șosea, o femeie cu un copil în brațe și un bărbat care traversa strada, în direcția parcare. Au ajuns la parcare și bărbatul a deschis portiera mașinii protejând capul femeii, apoi a închis portiera mașinii. S-a urcat prin portiera din stânga, a închis-o, a virat și a plecat în direcția centrului orașului Oradea.

Șoule a privit la femeie și a recunoscut-o: era cea din acceleratul de la București Nord la Oradea! Ștefan Nuța, ea era! După doi ani!

Femeia îl întrebase atunci pe Șoule: „o să ne mai întâlnim, cumva?”

„Cu siguranță”, a răspuns în gândul său Șoule, din balcon!

CAPITOLUL 10

În ziua de 12 Septembrie 1977, burdușit cu două geamantane, Șoule a ajuns tot la tren în Oradea, la ora 20 și câteva minute, la clasa a I, și a luat bilet cu locul rezervat!

A durat paisprezece ore cu Rapidul până la București.

Din cauza aglomerației și a oboselii, a ajuns la Gara de Nord frânt! Și, mai mult, trenul a întârziat. Întârzierea era cauzată de furtună și apele curgătoare, iar la calea ferată s-a rupt un fir între Sinaia și Câmpina.

Șoule, a ajuns cu bine, la... Gara de Nord!

A luat-o drept înainte, cu geamantanele, pentru a cumpăra bilete de tramvai.

În afara Stației din Gara de Nord era aproape - lângă stație - o tonetă pentru bilete, iar Șoule a întrebat pe o fată:

— Vreau să merg la Stadionul „Republica”, în strada Urania.

— Păi, urci în tramvaiul care este vizavi și ajungi în Stația Cișmigiu. După aia o să aștepți pentru direcția Republica. Dar, ce faci acolo?

— Merg la un Curs! a spus Șoule. Și a luat încă un bilet de la vânzătoarea de la tonetă. Mulțumesc frumos, mulțumesc! Și, noroc!

A ajuns la prima etapă: Stația Cișmigiu! Și, a stat un sfert de oră până a prins tramvaiul și a ajuns în Stația Urania, care era sub poalele unui deal. Tramvaiul cu două vagoane urcat panta care era un pic înclinată; deasupra pantei se afla linia ferată.

A stat un pic în Stația Urania. Nu departe era o Statuie mică cu un rond de doi metri în jur, iar aproape o tonetă.

Un trecător din apropiere i-a arătat lui Șoule:

— Urci panta 10 metri pe deasupra, după Statuie, și uită-te! Ai văzut?! Treci tonetă păzită! Treci de poartă și, uită-te, o alee nu departe, două clădiri și pe stânga și pe dreapta și ai ajuns sus, la... Stadionul „Republica”!

— Am priceput! a spus Șoule. Mulțumesc frumos!

Clădirile respective erau de fapt un Complex și se numeau I.E.F.S!...

Pe de altă parte, lapoartă scria: I.E.F.S. București!

Pe stânga nu scria nimic, era un panou și, vizavi, pe gardul de culoare verde scria la Stadionul „Republicii” și, la fel, nu I.E.F.S. București, ci Stadionul „Republica” și spre... Fotbal!

Pe platoul pierdut în zare, în mijloc o clădire - cu un etaj.

Șoule se adresă unui trecător:

— Vreau să găsesc secția Militară de la Institutul I.E.F.S.

— Uitați-vă! Pe stânga o poartă și, la etajul întâi și ultimul, Secția Militară de la Institut!

— O! Mulțumesc! Mulțumesc frumos, a spus Șoule.

A urcat tiptil, tiptil scările de la serpentina care era și veche și înaltă și a ajuns la etaj. Un coridor îngust, pe dreapta, unde scria mare: Magazie!

Drept înainte o Sală, atât! Și pe stânga, în continuare, un birou și, sus, scria - cu literei mari - Magazie-Comandant!

În holul principal – dar pe stânga –, o ușă de culoare albă pe care scrie: Spălătorie, dușuri și toalete și, ultima pe stânga, lateral, scria: Corpul Didactic!

Aici este Secția militară de la I.E.F.S! Bun!

Între timp, a aflat că de fapt Complexul I.E.S.F. are o Secție Militară care are trei persoane, plus Comandantul, militari! Restul, mulți la număr, erau civili cu discipline aferente în tot complexul.

Șoule, a deschis ușa pe stânga, la Corpul Didactic!

— E cineva aici? a întrebat Șoule, dar în van!

De după un dulap a apărut un plutonier și Șoule a știut exact cine este. Pe stânga, deasupra buzunarului lateral, pe uniformă, scria mare Plutonier Lumezeanu și Șoule și-a amintit imediat de unde cunoaște persoana: din ziarul „Scânteia”, ori „România Liberă” și chiar ziarul „Sportul”! Era pugilistul! mai exact boxeurul de categorie mică, fostul național și internațional de box! Era mic de statură, ca un ghem!

— Mă numesc Șoule. Sunteți de serviciu?

— Da! Sunt de serviciu! Plutonier Lumezeanu. Uite! Am și... eticheta! Sunteți nou sosit la Cursul de pregătire fizică, nu-i așa?! mai sunt și alți cursanți, ori de la infanterie, ori de la artilerie, ori de la grăniceri.

— Sunt de la Oradea! a spus Șoule. Reprezentantul Brigăzii de Grăniceri Oradea, mai exact. Am ajuns cu greu de la tramvai, cu două trasee, în strada „Urania” am aflat mai greu, dar am rezolvat și, uite, am ajuns la Stadionul „Republica”!

— Da! Ați ajuns bine și la... obiect! Bine ați venit la Cursul de Perfecționare! a subliniat plutonierul Lumezeanu.

În încăpere era un birou, cinci scaune late și cinci mese late; între mese un tabel:

— Mai sunt de venit... unu, doi, trei, patru, cinci, șase persoane unii locotenenți, unii lt. majori, unii căpitani și unii au ajuns și maiori, a spus plutonierul Lumezeanu.

— Din care Comandamentul de Grăniceri, care cuprinde 6 Brigăzi de Pază în toată țara plus

Comandamentul de la București, a spus Șoule. Unde dormim?... Unde mâncăm?... Unde?! Și Cursurile când încep?

— Păi, a spus plutonier Lumezeanu, dormitorul după perete!

— Cum adică a perete?! a spus uimit Șoule.

— Da! La perete! Dar în afara biroului! a spus plutonierul Lumezeanu. Haideți aicea! Concret! Lăsați bagajele aici, că nu se fură... Deocamdată lăsați bagajele în holul principal că nu este nimeni.

După peretele din holul principal era o ușă din tablă, de culoare albă, pe holul principal, pe stânga, dormitoarele. De fapt un singur dormitor.

— Uitați-vă! Marele dormitor cu 6 paturi ca la cazarmă, tipic soldaților, care cuprinde 6 persoane cu 6... cu 6, cu 6... reprezentantul Brigăzii, a spus plutonierul Lumezeanu. Haideți, alegeți un pat!

Șoule a ales unul lateral, la perete, dar opus biroului la care a stat plutonierul Lumezeanu. A mutat geamantanul din holul principal în dormitor și a rezolvat cu asta o parte! La părete!

— Popota unde este?! a spus Șoule.

Popota în sine se numea cantină! Pe dreapta, cum ar veni opus Stadionului "Republica".

— Da! a spus Lumezeanu. De la poarta Instituției, pe stânga, este și Cantina, care este și deschisă!

— Și, ultima cerință, a spus plutonierul Lumezeanu.

Cursurile prin holul mare de lângă Comandant și, vizavi, s-a văzut prin ușa semideschisă, o sală destul de mare pe ușa căreia scria: Sala de Ședință!

Dar biroul plutonierului Lumezeanu era în magazie, pe dreapta.

Cinci profesori au ocupat biroul, pe a cărui față scria cu litere miniscule numele lor, printre care căpitanul Gheorghe Valeriu și, ulterior, fostul valoros sportiv de baschet din țară și internațional, o persoană de partid, lt. col. Neamțu Gheorghe!

S-au întregit, ușor, colectivele unite la Școala

Militară de la I.E.F.S.

La Școala Militară de la I.E.F.S. elevii sunt de la infanterie, artilerie grăniceri, cu 6 ofițeri, în total 21 de oameni.

Și au început școala ofițerii elevi de la I.E.S.F!

Totuși, la I.E.F.S.-ul de la București era titular un Decan civil! Dar componența era ca o anexă de la I.E.F.S., secția Militară, fără Diplomă! O anexă de la I.E.F.S. fără Statut de Diploma de la Secția militară!

Era între I.E.F.S.-ul cu Decan și I.E.F.S.-ul militar cu un Comandant o divergență! Și a rămas în suspans!...

Totuși, elevii cursanți au început școala! La ora 05: 30, deșteptarea! La ora 05: 40, în platou, alergare, gimnastică etc. De la ora 06: 00 până la ora 06: 30 la duș! La ora 06: 30 se pleacă împreună cu studenții civili sau militari, la zi, la Cantină.

La ora 06: 50 erau în fața Sediului Militar. Elevii de Gardă aliniați, în frunte cu Comandantul! Nu trompetă, nu raportul de dimineața! Până la ora 07: 00 fix!!

După câteva minute de discuții, Comandantul are o contribuție substanțială prin vorbire în fața platoului, după care, la clase, la cursuri, la ora 08: 00 o altă repriză de voci, 50 de minute, continuu! Și, mai faci o pauză de 10 minute și la ora 09: 00 fix! o altă repriză de voci continuu, tot cu Comandantul! Și, uneori, până la prânz, la ora 13: 50!

Mai era o materie la înot, o materie de schi, și mai era o materie!... până la epuizare!

Dar și profesorii vorbeau uneori aiurea, cum ar fi „profesorul” It. colonel Tănăsescu, care era la Gimnastică, la sală, și marș forțat cu ranițele și cu echipamentul, inclusiv gamelele și de apă! la fiecare două ore spre prânz, între 12: 00 și 13: 50!

Însă profesorii adevărați profesioniști erau majoritatea din I.E.F.S. civili! De exemplu, care țineau 17 cursuri, printre care 100 metri, 200 metri, 800 metri, 1.000 metri, 3.000 metri, în general, altetismul era cea mai importantă disciplină de curs!

Un profesor „angajat” de la I.E.F.S. era la judo! mai sunt „angajați” de la I.E.F.S., profesorii de handbal; cursurile de medicină sportivă erau de un semestru, în fiecare zi aproape! Erau mai mulți profesori „angajați” de la I.E.F.S. de moca! Vizavi cu secția militară, cu 21 de elevi plus 5 profesorii militari, plus Comandantul!

În general, lui Șoule îi plăcea atmosfera din Institutul de la I.E.F.S., însă îi place și în oraș! Bucureștiul este un oraș relaxant!

În afara disciplinelor amintite, spre primăvară-vară era organizată, din 2 în 2 ani, Universiada și au sosit la București pentru competiții performante: atletism, fotbal, gimnastica etc., la Stadionul „Republica” - ulterior Stadionul „23 August”, din 1978! Deci cu 3 sau 4 luni înainte de competiție, veneau din toate colțurile planetei! Era Universiada!

În afara Institutului, Șoule ieșea și în oraș! Poate spune că nu a mai fost de mult atâta liniște și vrea să mențină această atmosferă tihnită mai multă vreme.

Dispoziția este cam instabilă așa că s-a dus la un film! De mult știa de filmul care se numea „Cosa Nostra”!

Șoule era singur, a ajuns la cinematograful „București”, aproape, vizavi de Spitalul „Colțea”, și era o coadă până la o intersecție, dar a reușit până la urmă să cumpere biletul râvnit, la filmul cu mafioți, crime etc.

Șoule stătea la filmul care rula în grădină, în afara cinematografului și, dintr-odată, s-a rupt filmul și s-au aprins luminile.

În față, la o distanță de 10 - 12 metri, era o femeie și, lângă ea, tot o femeie și discutau, probabil despre faptul că s-a rupt filmul!

Unde a mai văzut-o, unde!? Și Șoule a ghicit: profesoara de la Școala Generală nr. 10, din Focșani!

După film, Șoule s-a ridicat să plece. Ulterior a aflat că în spatele lui, cu două sau trei rânduri, era un bărbat obișnuit care flutura ziarul „Scânteia” dar nu l-a „observat”. Era destul de cald.

Șoule a ieșit din rând, iar la ieșirea la scara spre

cinematograf s-a adresat femeii din fața lui:

— Sunteți profesoara de desen, nu-i așa?

— Eu!? Tu ești?!... a ciripit profesoara de desen. Eu sunt cu serviciul tot la Școala nr. 10, de la Focșani! Faceți cunoștință cu o colegă. Dar tu ce faci aici?

— Sunt la București... Sunt de mai multe luni de zile. Mai exact...

— Mai exact? a spus profesoara de desen. Ești la București, dar unde? Ce cauți aici?

— Dar dumneavoastră ce căutați aici, la București? a replicat Șoule profesoarei de desen.

— Sunt în vacanță, a spus profesoara de desen. Și mai mult, am o expoziție găzduită în Sala „Dalles” din Magheru, de fapt cu colegii. Mai stăm încă o săptămână... Dar, tu, ce faci aicea, la București?

— Păi, a spus Șoule, sunt în București de aproape un an de zile! Prima, sunt la Cursul de Perfecționare de la I.E.F.S. și a doua, viața Bucureștiului de Universiadă, viața, ce mai!...

— Da! Știu! Cum să nu!? a spus profesoara de desen. Vin sportivi de pe toate continentele, nu-i așa!?

— Ei! Cum să nu?! De pe toate continentele! a spus Șoule.

— Dar, tu, a spus profesoara de desen, ce ai făcut după Școala Generală. Ultima dată erai la liceul militar, nu-i așa?

— Da! Am absolvit Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc și, după aia, Școala militară de la Sibiu, secția infanterie, dar am schimbat profilul și am ajuns la grăniceri, la Sighetul Marmăției.

— Și, după aia?!... Ce urmează!? a spus profesoara de desen.

— Și, după aia, simplu: repartitie! a spus Șoule, și după trei ani, am progresat și, uite, sunt la Oradea!

— Ai o funcție ca lumea, nu-i așa? a spus profesoara de desen.

— Nu prea, a spus Șoule, dar este loc și de mai bine! Am o funcție cumsecade și sun la Cursul de Perfecționare

de la București, de pe lângă I.E.F.S.

— Și ce grad ai? a întrebat profesoara de desen de la Școala Generală nr. 10 din Focșani.

— Sunt locotenent! a continuat Șoule, și au ieșit afară din cinematograful, în stradă.

— Cursurile cât mai durează? întrebat profesoara de desen.

— Păi, a spus Șoule, cât durează? Acuma suntem în data de 08.07.1978 și după asta mai durează încă o lună și ceva; apoi mă duc la Oradea. De ce?!

— Uite! a spus profesoara de desen. Am un bilet la Stațiunea Felix, județul Bihor, de când a plecat o serie de elevi. Și sunt singură...

— De ce singură?! a întrebat-o Șoule. Unde este soțul?!

— Nu vine! a spus profesoara de desen. Nu vine! Și, în plus, băutura, mai bine lipsă! Așa că... Biletul este valabil între 15 August și 1 Septembrie. O să te aștept ori în Stațiunea Felix, ori în orașul Oradea, sau în împrejurimi... Oricum, vreau să te cunosc, un pic!

— Da! Sunt de acord cu propunerea, că vreau să mă întâlnesc cu o persoană interesantă, a spus Șoule. O să dau un telefon la serviciu și ne vedem în Stațiunea Felix sau în împrejurimi... știi și eu!?

Șoule a luat o bucățică din ziarul cumpărat de profesoara de desen și pe ea, cu pixul, a scris numărul de telefonul de la Centrala de la Brigadă. Și tot pe o bucățică din ziar, și tot cu pixul la îndemână, adresa profesoarei de desen, din Focșani!

Universiada era în fierbere mare și Șoule avea un loc deosebit la Stadion: cu câțiva luptători - 20 de persoane, sau 25! - nu mai știa exact.

În fiecare dimineață, devreme, de la ora 7 până la 10 făceau antrenament de judo!

Și mai erau câteva zile - cel mult o săptămână! - și a muncit două luni și ceva, dar Șoule și-a împlinit un vis frumos! Universiada! La Stadionul „23 August”! Și, mai mult, a obținut - printre altele - Carnetul de Judo! Era

ceva, nu-i așa?!

Dar s-a schimbat „Calimera”!!!

Secretarul din partea C.C. al P.C.R., Ion Coman, nu era de acord ca printre disciplinele la jocurile de la Universiadă să fie și Judo!

Într-adevăr, s-a înființat disciplina judo de către Președintele țării, printr-o Ordonanță și prin Monitorul Oficial, recent apărut.

Erau 3 discipline de bază: înotul, schiatul și atletismul, dar a apărut a patra disciplină – judo, care armoniza corpul omenesc cu celelalte discipline! Deci 4 discipline de bază!

Judo era disciplină proaspătă de baza, dar conștiința oamenilor era departe, și mai departe, cel puțin cu un deceniu, în special, a lui Ion Coman, Secretar al C.C. al P.C.R. în speță, care a desființat disciplina de bază judo!

Șoule a muncit degeaba, de-a moaca! S-a încheiat „Universiada” fără să participe la deschiderea și închiderea ei de pe Stadionul „23 August”. Fără judo!

Șoule a obținut, la absolvirea Cursului de Perfecționare, promoția, septembrie 1977/1978, media de 8,87, la zi! Un an de zile! Pe muchie!

Față de promoția 1977/1978 de la zi, era o diferență de trei ani, care se puteau face la fără frecvență, deci mai era timp de petrecut la I.E.F.S! Șoule putea fi profesor la Judo, Atletism, Schi, Volei... Pentru aceasta trebuia să mai urmeze cursuri din semestru în semestru, dacă venea la București câte trei săptămâni!

Șoule ar fi mers de la Oradea la București, nu deconta niciun sfanț! Și, mai mult, în fiecare an voia să petreacă concediul în familie sau în altă parte în țară, dar nu este permis și la concediu și la facultate cu frecvență! Ori în concediu, ori facultate! Ori... ori!

„Aventura” nu s-a terminat nici atunci și nici aicea, la Cinematograful „București”, cu profesoara de desen din Focșani!

Șoule a plecat mulțumit după absolvirea Cursului de Pregătire Fizică și oarecum un pic fericit: aproape în

fiecare lună din timpul Cursului se putea duce la Oradea, în familie sau în împrejurimi, în permisie și mașina era în parcare! El să fie sănătos!

Șoule era la serviciu, singur în birou. Era în data de 27 sau 28 August 1978 când a sunat telefonul:

— Alo! Cine sunteți? a spus Șoule.

Centralista era urmărită în surdină, dar Șoule nu știa că era ascultat și de altcineva în afară de centralistă!

— Sunt profesoara de desen de la Focșani! a spus vocea din telefon.

— A! Dumneavoastră?! a spus Șoule. Aparatul pârlăia îngrozitor la ureche! Ce faceți?! Sunteți încă în concediu?

— Da! Sunt încă în concediu, cum am stabilit, a spus profesoara de desen. Sunt în Stațiunea Felix. Mai stau încă câteva zile și începe Școala, dar mă dor îngrozitor șalele... S-a mai ameliorat puțin starea sănătății mele... Hai să ne întâlnim undeva, ori în Oradea ori în Stațiune! Ce spui?

— În oraș, la Oradea, este aglomerație, a spus Șoule. Cel mai bine mă duc la autobuz și ajung în Stațiunea Felix! După program!

— Bine! Cum vrei! Nu te rețin de la serviciu, a continuat, telefonic, profesoara de desen.

— Pe la 16: 00 - 16: 30 ajung în Stațiune, a spus Șoule.

— La ora 16: 00 - 16: 30 în Stațiune. La Hotel spuse femeia.

— După program, dar pârlăie îngrozitor telefonul la ureche! Și Șoule a făcut o pauză de câteva secunde!

— La „Aurora”! a spus profesoara de desen. În parcul de lângă Hotel!

— Da! Bine! Sunt la ora fixată, în parc, și discutăm, a spus Șoule, însă receptorul pârlăia îngrozitor la ureche!

Șoule a întâlnit-o pe respectiva profesoară de desen, ca și cum nu s-a întâmplat nimic important, dar a observat o altă femeie, alăturat, pe o bancă, lângă Hotelul „Aurora”, după întâlnirea cu profesoara de desen.

Deci, la Hotelul „Aurora”, cu profesoara și cu femeia alăturată, pe bancă! Și discutau și discutau...

De fapt era femeia din accelaratul de la București Nord la Oradea, Ștefan Nuța, din Cartierul „Nufărul” din Oradea! Pe drumul din parcul de la Hotelul „Aurora”, Șoule o să facă cunoștință cu două persoane care vor juca un rol crucial în viața sa, ținta fiind Șoule! Dar el nu știa!

Nu departe, o mașină bej staționa în apropierea Hotelului „Aurora”; se vedeau două persoane: profesoara cu logodnica Ștefan Nuța, la volan fiind însuși Sarkozy Iosef! Și se vedea!

În parc, un bărbat flutura, ca și cum ar fi foarte cald! Ziarul „Scânteia”!

Și după o săptămână de zile și ceva, 10 zile cel mult, Șoule a plecat în concediu și a ajuns la Focșani.

A stat fără mașină, prima, pentru că erau restricții la benzină, că se dădeau doar 20 litri pe lună, și a doua, era restricție în privința săptămânii pare sau impare! Era o nebunie, ce mai!!!

Așa că mai bine fără mașină! A stat mașina în parcare, în Cartierul „Nufărul” din Oradea, de s-a prăfuit. A ales, forțat, trenul!

Prima problemă: Viorica a plecat la Suceava însoțită de soțul ei, inginerul Săndulescu Aurelian. S-a mutat din Focșani-Sud din apartamentul cu două camere, în Centru, nu departe de Primăria din Suceava, într-un apartament cu trei camere, la etajul al patrulea, și ultimul!

Totodată, părinții au plecat din apartamentul cu trei camere din Cartierul Focșani-Sud, în Cartierul din buricul târgului: un bloc vizavi de Arhivele Statului din Focșani, în care a fost și clădirea Securității și, vizavi, era Casa de Cultură și, nu departe, Primăria!

Și a doua problemă: Șoule vrea să vorbească cu Dorungeanu! Era datoria sa morală, să se întâlnească cu Dorungeanu pentru că era bolnav! Era veche boala la inimă!

L-a întâlnit la Spitalul Județean din Vrancea pe „Profesorul” Dorungeanu, în salon cu mai mulți pacienți, cu afecțiuni severe la inimă! Au stat de vorbă despre ce s-a mai întâmplat de la Liceul Militar, Școala Militară din

Sibiu, de la Sighetul Marmației, la Oradea, la Cursul de Perfecționare de la București și, uite! a ajuns iar la Oradea! Au discutat mult timp împreună, până la prânz.

Și a treia, și ultima problemă: Șoule a sunat „întâmplător” la numărul de pe peticul de ziar, dat la Cinematograful „București”, pe profesoara de desen! A răspuns chiar ea:

— Sunteți familia profesoarei de desen? a spus Șoule.

— Cine sunteți? a spus profesoara de desen.

— Eu sunt, Șoule!

— A! Tu ești? a spus profesoara. Ai ajuns?

— Da! a spus Șoule. Vreau să vă văd... Atât! Câteva minute dacă se poate!?

— Ai să mă întâlnești, a spus ușor iritată profesoara de desen... Cu o condiție: în zona Gării din Focșani, peste o oră și treizeci de minute, pe întuneric!...

— De ce nu! a spus Șoule. La ora stabilită, în zona Gării, sunt prezent! Și a închis telefonul.

Și, într-adevăr, s-a întâlnit cu profesoara, în Gara din Focșani și, bineînțeles, a întârziat profesoara, dar Șoule a stat cuminte, în așteptare, la marginea trotuarului.

Erau două „prietene” pe lângă trotuarul din zonă, profesoara și Nu-ți Sarkozi. Ajunsă în zona „fierbinte” profesoara i-a șopti ușor:

— Uite!? O să te întâlnești cu un bărbat, în blocul cu două scări de lângă prima trecere de pietoni de la Gară, în direcția Centru!

— Și ce legătură am eu cu un bărbat? N-am nicio treabă... N-am nicio legătură cu un bărbat... în primul rând nu-l cunosc, a spus Șoule răspicat.

— Ascultă-mă! a spus profesoara de desen. Tu o să cunoști o persoană la etajul al treilea, la ultima scară din blocul... apartamentul... Faceți cunoștință, atât!... Tu ești amantul meu, nu-i așa?

— Da! Dar, a spus Șoule, exasperat de vorbele aiurea.

— O să te cunoască! a spus ferm profesoara de desen. Uite! Stau eu la „pândă” la trotuar, ori vizavi, ori lângă el, oricum! la trecerea de pietoni și tu mergi la

întâlnire!

— Da, și de ce nu? a spus Șoule.

Și totuși, cu vocea sugrumată și de emoție! „Și ce pierd oare?!” în gândul său Șoule”. Ce pierd, oare? Ce pierd! Sau nu?!

Era în uniformă, cu cișmele lustruite ca la mustață, și totuși... „Merg și eu la întâlnirea cu bărbatul „misterios”, împreună cu profesoara de desene „animate”, a spus Șoule în gândul său!

— Facem altfel, a continuat profesoara de desen, „amanta”. Mergem împreună până la pragul ușii la apartament, dar nu calc pragul... Tu intri în apartament și eu merg înapoi la trotuar, ori la trecerea de pietoni, sau pe stânga sau pe dreapta și aștept acolo! Ești de acord?

Și, în gândul său Șoule: „N-am de pierdut nimic, o discuție... Ce hram poartă bărbatul din apartament? E din cauza bărbatului „misterios”!”

— Haidem împreună. Până în apartamentul cu pricina, la etajul al treilea, merg eu, iar tu, „amanta”, mergi pe trotuar, la trecerea de pietoni, a spus Șoule. Haidem împreună!

Șoule și profesoara de desen, „amanta”, au traversat strada la trecerea de pietoni și au ajuns la destinație, dar profesoara de desen a tulit-o pe scară, la parter, și Șoule nu a sunat, ci a deschis direct ușa la apartament. Înăuntru un bărbat! Un bărbat în holul apartamentului, ca și cum ar face o glumiță. Dar se pare că era la pândă de cum a intrat Șoule în apartament!

Șoule a recunoscut figura, că era bărbatul din spatele său de la Cinematograful „București”, cu trei sau patru rânduri mai înapoi, cu ziarul „Scânteia”, și din parcul „Aurora” de la hotel, din Stațiunea Felix.

Bărbatul, a închis ușa de la apartament și a închis și yala, ca să fie în siguranță. Era o persoană prezentabilă, costum negru, cămașă albă, cravată roșie și, la lumina reflectată din holul principal, pantofii luceau frumos!

Dar și Șoule era grozav cu cișmele și uniforma!

Și a început... dialogul!

Apartamentul era compus în esență din bucătăria pe dreapta și, în continuare, un dulap de haine în interiorul holului, o baie, sufrageria și, pe dreapta, în perspectiva apropiată, un balcon, iar pe stânga, de la sufragerie, o ușă, probabil un hol mai mic care desparte două dormitoare și, drept înaintea, o altă baie, tipic, pentru apartamentul la bloc.

În sufragerie, era o comodă mare pe dreapta, și pe stânga o altă comodă, dar pe dreapta, aproape perpendicular, un birou masiv de culoare neagră, încăpător, cu trei scaune, unul la perete, cum ar veni, la holul principal, la ieșire și cu două scaune, la fel de comode, lângă birou.

— Stați jos, a spus bărbatul mai înalt cu 10 cm decât Șoule.

Bărbatul s-a așezat la biroul cu fotoliul tapițat și, vizavi de birou, un scaun, iar lângă el o măsuță, mică ca dimensiuni.

— Goldman! Mă numesc Goldman, a spus bărbatul cu costumul negru. Stați în fotoliu!

Sus, pe tavan, ardeau cinci becuri de 100 wați; era resipă, ce mai!

— Am lucrat trei ani de zile și ceva la dosarul dumneavoastră, a spus Goldman.

— Cum adică?! a spus Șoule. Ce dosar aveți?

— V-am urmărit pas cu pas, de la acceleratul care face legătura de la București Nord la Oradea, după aia la Sighetul Marmăției, înapoi la Oradea și, uite, am ajuns la Felix și la Focșani, prin intermediul profesoarei de desen „amanta”! Ce zici?

— Cu precizarea că „amanta” era cuvântul „animal”, a spus Șoule. Erați aicea, în acceleratul de la București Nord la Oradea. Erați aicea? a spus Șoule.

— Eram în spatele compartimentului de clasa întâi, la acceleratul de la București Nord cu destinația Oradea. Eram aicea, a spus hotărât Goldman.

— Bine! Sunt de acord! a spus Șoule. Dar ce legătură este între acceleratul cu destinația București Nord,

Oradea, și ghetul Marmației, la București, că am absolvit I.E.F.S., un an de zile, la zi! A! înțeleg! Și la Cinematograful „București”, cu mafioții din Costa Nostra! Și, în spate, era Goldman! Cu un ziar „Scânteia” și, mai mult, în Stațiunea „Felix”, în parc, în jurul Hotelului „Aurora”. Dădeai târcoale și, mai mult, și ziarul „Scânteia”, nu-i așa? Dar n-am greșit cu nimic!...

— Ba da! a spus iritat Goldman. Eu am un secret și dumneavoastră îl știți, nu-i așa? Dumneavoastră aveți o amantă, și anume o profesoară de desen. Că era un flagrant în Cartierul Titan, ori în Stațiunea „Felix”... Ce părere aveți?

— A! Sunteți șantajist, nu-i așa? a spus Șoule. Aveți dovezi? a țipat ușor iritat! Am o relație cu profesoara, așa e! O prietenie, atât! Aproape platonică! Că este mai mare cu 7 - 8 ani, ne știm din Școală. Și, am recunoscut-o după mulți ani de zile la Cinematograful „București”, iar pe dumneavoastră nu v-am cunoscut, așa că...

— Bine atunci! Totuși, a spus Goldman, vreau o colaborare mai strânsă, care privește, de exemplu, Aeroportul din Oradea... Ce lățime din fâșia arată?

— Du-te... (o înjurătură!) ... cu interogatorii și alți „factori”, a spus Șoule. Nicio informație, nimic! Tu ai vrut să fii ușor racolat și recrutat, nu-i așa Goldman?!

— Nu! Doamne ferește! a spus Goldman. Ce discutăm aicea, la birou, am

„Uitat”.

— Și eu la fel! a replicat, Șoule. Am „uitat” cu desăvârșire discuția că ai vrut să racolezi și recrutezi oameni... Rușine!

— Nu este adevărat! a replicat tăios, Goldman. Am vrut să discut...

— Du-te... (o înjurătură!), a spus Șoule. Auzi! a șoptit deasupra biroului... Du-te... (o... înjurătură!) Și ce dacă! Sunt tânăr și, probabil, o aventură nepotrivită, că am avut, într-adevăr, o relație la București, ori la Felix, ori la Focșani... Deschide ușa, nemernicule!!! Imediat!!!

Goldman a sărit ars din sufragerie în hol și eu, Șoule,

am văzut pe birou o bucătică de ziar din ziarul „Scânteia” și am deschis ușa apartamentului, l-am spus, textual:

— Să nu te mai văd, nemernicule!!! Și am închis ușa tare! Și pe scară!

Șoule a ieșit în stradă și era foarte furios; asfaltul trepida în jurul blocului.

Pe șoseaua principală din Centru la gară trecea, prin fața locului, un pieton. Șoule a văzut-o pe profesoara de desen. Nu a traversat la trecerea de pietoni, nu! A luat-o pe marginea trotuarului, pe lângă iarba mare și grasă. Cerul era înnourat un pic! Profesoara era pândită de pe lângă copacii care erau și pe stânga și pe dreapta.

Șoule, a ajuns acasă și, a doua zi, la prânz, a plecat spre Oradea. Transportul între Stația Ploiești Sud la Stația Ploiești Vest, era mai aglomerat, mai trepindant, mai agitat din Centru spre periferii, din Nord la Sud, de la Est către Vest!

Nu s-a schimbat deloc tot traseul obișnuit: Aglomerație, stres la vârf, permanent! Era un calvar între Moldova, Muntenia, în Căpitală, și în Transilvania.

Dar, totuși, nu s-a schimbat nimic în perspectiva orașului Focșani, așa bunăstare și fericire, pe melegurile Milcovului!

CAPITOLUL 11

Nu departe de intersecția cu drumul principal era un imobil vechi, exact cum era prin anii '60, când erau evrei emigranți, cu două apartamente la etaj! mai bine-zis, era un kibuț: o sufragerie și un dormitor, o toaletă și, nu mai mult doi metri și treizeci de centimetri pătrați, un holuțel.

În stradă, un copac bătrân și un ceasornic de doi metri și ceva, dar nu departe de drumul principal, de trotuar și, lângă el lateral, la cinci metri de stradă, un castan bătrân. În apropiere, cu mugurii mai tineri, un copac crescut aiurea, sălbatic.

Era „paradisul” locuitorilor, era liniște!

Asfaltul crăpat de bătrânețe, cu găuri de o șchiopă, era lat. Copacul era lângă casa cu ceasornicarul, cu asfaltul ondulat. Și erau și furnici! Multe!

Primăvara și spre vară se dădea un strat gros de var de aproape un metru și ceva înălțime, în jurul copacilor... Ce mai, liniște și pace, lângă drum!

În intersecția cu pricina era o aglomerație potrivită și, mai mult, traseul cu semaforul verde, galben și roșu era la aproximativ douăzeci de metri distanță de casă. Vizavi, treci strada principală, cu semafoarele verde, galben și roșu și, uneori, aproape la o săptămână, se producea un accident de circulație, cu mașini tamponate, când semaforul era oprit.

În imobil, a doua intrare era în dos, cu scara de lemn care scârțâia! Tot îngustă și întunecată, fără lumini.

Și, scârțâia din toate încheieturile... Un hol micuț separa două apartamente identice! Omul se numea Goldman. Goldmam ceasornicarul!

Era un bărbat mic de statură, cu ochelarii de vedere, un costum neapărat deschis, de culoare bej și cu cravată. Era ferchezuit nevoie mare! Și, un parfum franțuzesc!

În birou era o masă, un scaun obișnuit cu spătarul lat și cu aripi și pe stânga și pe dreapta. Tot în birou, lângă el, este aparatura de ceasornicărie necesară; un abajur pe stânga, lateral. O canapea îngustă de două persoane, lângă peretele alăturat. Și, în plus, ochelarii fumurii, peste ei monoclu stă cocoțat, pe stânga.

Ceasornicarul, pe dreapta, și o bătrână, pe stânga. Soțul ei a murit de doi ani și ceva. Era în chirie. În fiecare lună, între 5 până la 10 zile ceasornicarul și bătrâna, împreună, se duc la impozitare! Bătrâna era subchiriaș, iar ceasornicarul, proprietarul. Pentru că ceasornicarul a stat la coadă, la impozitare, i-a dat chitanța bătrânei.

— Poftiți chitanța! a spus ceasornicarul și a pus-o în mâna bătrânei. Vrei să cumperi ceva?

Da, sigur că da! Uitați banii pentru impozitare, a spus bătrâna, în halatul cu buzunărel, cu două fețe, erau mototoliți banii, împreună, dar anapoda.

— Poftiți banii! Am numărat banii de la 1 leu până la 10 lei! Și, dați-mi chitanța! a spus bătrâna.

— Dar, ce-i cu tine? a spus ceasornicarul. Ce-i cu

tine? Ești palidă!

— Ei... ei... a spus bătrâna. Sunt bolnavă... Mă doare ficatul și sunt slăbită... Am răcit la plămâni probabil, a continuat bătrâna. Și nici ficatul nu mai funcționează cum trebuie.

— Să vedem un medic sau o asistentă, ceva...

— Până la urmă, mor și... gata, ce mare scofală?

— Ei, nu mori, stai liniștită, a spus ceasornicarul.

— Toți mor... Mor și bărbații și femeile, a spus bătrâna. Hai, ajută-mă... Vreau să cumperi, de vizavi - unde era, într-adevăr, un magazin cu toate cele - o jumătate de ulei vărsat, un sfert de kilogram de parizer, dacă se poate proaspăt, un litru de lapte, bineînțeles tot proaspăt, și o jumătate de pâine... Atât! Poftim banii! Douăzeci de lei e suficient?

— E, cum să nu? E suficient, a spus ceasornicarul. O să ai și rest...

Bătrâna a luat chitanțele și a plecat.

Ceasornicarul era gata să plece la cumpărături, la magazinul de vizavi, dar au apărut două persoane, o femeie și un bărbat. Semnalul acustic strident al soneriei l-a speriat un pic pe ceasornicar, dar mai ales pe femeie. Și pe bărbatul care sosise. Făcea ceasul: Cu-Cu! Cu-Cu!...

— Haideți, intrați! a spus ceasornicarul. Ce s-a întâmplat?

— Vreau să repar ceasul acesta, a spus bărbatul. Poftiți ceasul! Ia uită-te la el, și a înmânat ceasul ceasornicarului. E un ceas aproape nou-nouț... Atlantic... Atlantic elvețian. A apărut pe piață cu puțin timp în urmă, un an și ceva...

— Da, nici de un an, a spus bărbatul și femeia de lângă el la unison, șoptit, în încăperea îngustă a ceasornicăriei.

Monoclul, ustensilele sunt la ordinea zilei...

— Ia să vedem... să vedem... a continuat ceasornicarul. Moșmăia, moșmăia și iar moșmăia cu ochelarii prinși pe nas, lângă veioza aprinsă. Deci, e spart geamul de ceas... A!... A căzut și limba de la secundar... Și

moșmăia de zor și moșmăia... ia să vedem sub capac... ia să vedem și alte chichițe. În spate ceasul este vraiste, arcul s-a rupt, spirala balansierului e distrusă... în orice caz, se repară! a spus ceasornicarul... Ceasul este inima, n-a murit! Dar ce s-a întâmplat, de fapt?

— Păi... păi... cum te numești, a întrebat bărbatul. Cum te cheamă?

— Goldman! Goldman și atât! Dar, dumneavoastră cum vă numiți, a spus Goldman.

— Mă numesc Sarkozy Iosef și soția... Ș.N., a ezitat bărbatul - nu a spus așa decât o parte din nume -, se numește Ștefan. N. Sunt logodit, atât!

— Eu am cumpărat un ceas de ziua lui, anul trecut, recent... dar cu doi frați mai mici, într-adevăr, și cu „soțul” am fost în pădure, la vreascuri. Și, s-a agățat... s-a agățat și toporul de... dar, ce scârțâie... ce scârțâie în podea?

— Scârțâie, și ce dacă! a spus bărbatul - „soțul”.

— Da, scârțâie un pic, a spus ceasornicarul. O să reparăm ceasul și podeua pe rând! Prioritate ceasul, apoi podeua. Sunteți din zona?

— Am o vilă la o distanță de 21 km de aici, în zona de graniță, în comuna Biharia. Nu în centru, nu! în afară localității, a spus bărbatul. Doi km distanță, în comună, însă... am o pădure de jumătate de hectar moștenire de la mama. A murit de curând...

— Îmi pare rău de mama dumitale, a spus ceasornicarul.

— Am un văr care a plecat în Ungaria și după aia a emigrant în Franța. Tot Sarkozy îi spune.

— Dar mai ai frați, ceva? a spus ceasornicarul. Că la vilă este multă muncă, este și pădurea...

— Mai am un frate, a spus Sarkozy Iosef. Se numește Sarkozy Ovidiu, mai mare cu doi ani și ceva decât mine...

— Cât costă reparația? a spus grăbită Ștefan N.

— Cât costă... cât costă... a spus ceasornicarul. Douăzeci de lei!

— Nici scump, dar nici ieftin. Dai banii sau nu? S-a adresat „soțului” Ștefan N. Și cât durează?

— Prima problemă: se rezolvă cu banii, a spus ceasornicarul, și Sarkozy a dat banii îndată.

— Și, a doua: cât durează? O săptămână! O săptămână, nu este mult.

— Nu e mult, a spus Ștefan N. Aveți și o garanție?

— Un an! a răspuns ceasornicarul.

— Nu e mult! a spus Sarkozy Iosef. Peste o săptămână, e bine! E bine!

— Perfect! a spus ceasornicarul, dar stătea la pândă...

— Pe la ce oră? Aveți și o dată fixă? a întrebat Ștefan N.

— Aveți programul! a spus ceasornicarul. Dar, cel mai bine, pe la ora 08.30. E convenabil? E bine, nu?

— Cam așa! La revedere! au spus clienții.

Dar scârțâie și scârțâie și scârțâie podeaua... Și sus, la geamul de intrare, ceasul făcea: Cu-Cu! Cu-Cu! în interiorul încăperii.

par ceasornicarul stătea la pândă!

Între timp, a apărut la orizont, de 2 - 3 minute, un alt bărbat, cunoscut de ceasornicar îndeaproape... Un „barosan”!

— Salut „pionier”! a spus ceasornicarul. Tot la partid?

— Tot! a spus bărbatul.

Avea o mașină de „lux”, cu șofer cu tot! Parcată în fața trotuarului... Partidul tot partid...

— Altfel? a spus ceasornicarul.

— Altfel... îngână bărbatul. S-a reparat ceasul?

— S-a reparat, cum să nu! a spus ceasornicarul. Uite! Este nou-nouț! Ești mulțumit? Tot „Atlantic”...

— Este vreo diferență? a spus bărbatul.

— Mai pune 5 lei! a spus ceasornicarul.

— S-a făcut! Și chitanța? a spus bărbatul. Partidul... contează... Eu am spart ceasul de masă în ședință în plen.

— Cum s-a întâmplat? a spus ceasornicarul.

— E aproape o săptămână și ceva de atunci, a spus bărbatul. Se mai întâmplă!

Dintr-odată, au dat buzna în ceasornicărie cele două persoane care doar ce pleaseră! A deschis ușa instantaneu cu: Cu-Cu! Cu-Cu! și a închis ușa la fel! Cu-Cu! Cu-Cu! Au recunoscut femeia: Ștefan NI

— Ați pierdut ceva? a spus ceasonicarul. Ați pierdut ceva anume?

— Nu am pierdut ceva anume, a spus femeia. Dați-mi o factură, o chitanță, ceva la mână, că am dat banii...

— Banii! Bani au și țișanii! mai ales, banii nu aduc fericirea și... mai sunt o groază de aforisme!

— Mă numesc Ștefan, Ștefan Costică Nicolae și am funcția de secretar U.T.C., în Județ, în județul Bihor. Dumneavoastră cine sunteți?

— Sarkozi!

A privit secretarul de la U.T.C., a privit fulgerător și Ștefan N. și, cu subînțeles, ceasornicarul!

Trei oameni diferiți, dar aveau un motiv: chitanțele sau factura.

Ceasonicarul a împărțit două facturi și chitanța aferentă, însă cu o diferență: Ștefan Costică Nicolae a primit ceasul înapoi, reparat, dar ceasul pentru Ștefan N. Va fi gata peste o săptămână. Aveau însă în comun ceva: ceasul „Atlantic” era identic!

Au plecat de la ceasornicărie deodată.

În stradă era o mașină neagră, cu numărul I-BH-105, lângă trotuar, perpendicular cu Atelierul ceasornicarului. Au discutat aproape 10 minute în parcare, lateral, pe dreapta. Sarkozi s-a scuzat că are o treabă și a plecat spre centrul orașului. Ștefan Costică Nicolae și Ștefan Nuța au luat-o apoi agale pe trotuar, discutând, în timp ce șoferul cu mașina neagră se deplasa încetșor pe stradă, însoțindu-i.

Între timp, ceasornicarul, s-a oprit din lucru. A stins veioza și a pus monoculul pe masă. A întors plăcuța pe care era scris Programul, cu spatele, unde se preciza: „Zece minute așteptați”, și a închis ușa și sus și jos.

Apoi a trecut strada principală, pe care se afla copacul bătrân, călcând pe asfaltul crăpat de bătrânețe, cu

multe găuri de o șchiopă.

— Mă duc la cumpărături vizavi, la Magazin, i-a spus ceasornicarul vecinului întâlnit pe stradă.

CAPITOLUL 12

Împreună, Ștefan Costică Nicolae și Ștefan Nuța se deplasau agale. Erau prinși cu totul în discuții...

— Uite, a spus Ștefan Costică Nicolae, aveți aici o carte de vizită, aveți telefonul de la serviciu și, pe verso, telefonul de la domiciliu, telefonul privat.

— Eu nu am telefon la domiciliu. Am tot făcut cereri peste cereri de instalare dar degeaba. Mă tot amână... Puteți suna însă la serviciu...

— Rezolvăm treaba cu telefonul la domiciliu, nicio problemă... Mai faceți o cerere către director și se rezolvă! Dați cererea și gata, o să discut personal... Dați cererea și gata!

— Când vă mai văd? a întrebat Ștefan Nuța.

— Știu eu?... întâi rezolvați problemele la serviciu, rezolvați cererea de instalare a postului telefonic și, după aceea mai discutăm, a spus apăsător Ștefan Costică Nicolae.

— Am și eu secretele mele...

— Ce secrete? Sunt multe? a întrebat Ștefan Costică.

— Unu: nu vreau să știe soțul meu, a spus femeia, ne-am cunoscut instantaneu la ceasornicărie. Dumneavoastră sunteți căsătorit?

— Nu, nu sunt căsătorit. Sunt doar logodit, a răspuns Ștefan Costică. Pentru căsătorie mai este timp...

— Între altele, vă spun că l-am cunoscut pe „soțul” meu când aveam doar 16 ani și jumătate... a spus Ștefan Nuța.

— E un om matur, inspiră încredere, a spus Ștefan Costică Nicolae. Au ajuns aproape în parcare.

— Vreau să cunosc și șoferul... a continuat Ș.N...

Șoferul, destul de încordat, a oprit mașina lângă trotuar...

— Faceți cunoștință, a spus, în treacăt Ștefan Costică Nicolae.

S-a salutat prietenește Ș.N. cu șoferul.

— Hai în mașină, să mergem împreună. Vă ducem acasă. E depatre?

— Nu. O străduță la centru. Vreau să vă cunoască mai bine și soțul, a continuat Ș.N. Bem și o cafea!

— Cu mare plăcere, cum să nu... a spus Ștefan Costică Nicolae.

— Uite, aici, oprește! a spus Ș.N.

Au oprit în parcare. Soțul era nerăbdător, fuma cu sete în mașină. Pufnea! Dar nu spunea nimic! Stătea în așteptare. A coborât când au coborât și ceilalți din mașina neagră.

— Faceți cunoștință: soțul meu, Sarkozy Iosef, și Ștefan Costică Nicolae.

— Ofițer de Miliție Sarkozy Iosef, acum civil, a spus „soțul”.

— Nu știam că sunteți ofițer. Nu știam. Mă numesc Ștefan Costică Nicolae. Nu sunteți căsătoriți?

— Într-adevăr, nu suntem căsătoriți, spune Sarkozy Iosef, suntem logodiți... Mai așteptăm un an și șase luni. După aceea... mai vedem!

— Tovarășul are un ceas identic, „Atlantic”, o marcă deosebită! Prima coincidență! A spus femeia. A doua coincidență că ne numim Ștefan. Domnul a promis să rezolve problema spinoasă a postului telefonic la domiciliu!

— O să facem tot ce este posibil. Cererea și... gata, se rezolvă, vorbesc eu cu directorul Oficiului Județean PTTR și gata! a spus Ștefan Costică Nicolae. Știa că el și femeia se îndrăgostiseră instantaneu unul de celălalt...

— Ca recompensă, vă invităm la vilă, a spus Sarkozy Iosef.

— Aveți vilă? Credeam că stați într-un apartament, a spus Ștefan Costică Nicolae.

— Avem un apartament cu trei camere în cartierul „Nufărul” dar și o vilă, la 21 km distanță, într-un cătun, mai precis în comuna Biharea, jud Bihor. Sunteți invitat, sâmbătă la prânz sau duminică, cum doriți, a spus Sarkozy Iosef.

— Avem la vilă și stupi, aproape 50 de stupi! A

continuat Ș.N.

— L-auzi! Ați construit personal vila? a întrebat Ștefan Costică Nicolae.

— A, nu! a spus Sarkozy Iosef. Moștenirea este de la mama. A murit recent, săraca.).

— Îmi pare rău, condoleanțe! Uite, a continuat Ștefan Costică Nicolae, aveți aici o carte de vizită... Apelați-mă și stabilim când vă voi vizita.

— Poftiți și cartea mea de vizită, a spus Sarkozy.

Diferența între cărțile lor de vizită consta în aceea că la Sarkozy în fața numelui nu avea decât instituția unde lucra, însă la Ștefan Costică Nicolae, în fața numelui era numărul instituției și pe verso, numărul privat.

Ștefan Costică Nicolae a plecat mulțumit spre parcare, îndrăgostit lulea! La prima vedere!...

Ștefan Nuța, la fel, îndrăgostită la prima vedere!...

Sarkozy Iosef, îndrăgostit Ștefan Nuța și nu prea!...

Și ceasornicarul simțea și știa tot!...

N-au mai băut cafeaua. A plecat fiecare cu mașina lui: cu o dacie neagră, de „personalități” – Ștefan Costică și șoferul său, cu o dacie-berlină, de culoare bej, Sarkozy și Ștefan Nuța. Au parcurs o distanță nu prea mare unii în spatele celorlalți, după care drumurile li s-au despărțit. Dacia neagră a luat-o spre stânga, iar Dacia Berlină, la dreapta.

Era în anul 1975, spre primăvară, mai exact pe 08.03.1975, pe la ora 08, 30. Nu era cald, dar nici rece în mașină, în Dacia Berlină. Ștergătoarele împrăștiu jeturi de apă pe suprafața geamului de parbriz. Din cauză că picăturile provocau condens, fereastra din partea șoferului era deschisă. O deschidere de 5 cm lateral. Însoțitoarea, Ș.N., a deschis și ea geamul, pentru că fuma. Fumau amândoi. Sarkozy Iosef fuma și se gândea: „Sunt ofițer de miliție la Inspectoratul Județean Bihor. Sunt tânăr și... neliniștit, Am „soția” lângă mine. Este foarte, foarte tânără, cu șapte ani mai mică. Nu suntem căsătoriți, doar logodiți, pentru că ea nu are vârsta necesară – 18 ani!”

A cunoscut-o pe data de 08.03.1974, prin intermediul

prietenului său foarte bun, coleg de clasă la Școala Militară de Miliție – Băneasa, la poarta școlii... Prietenul se numea Preda, căsătorit cu Ileana, din comuna Traian, județul Ialomița. Ileana avea o verișoară, pe Ștefan Nuța. Multă lume se numea Ștefan! Unchi, frați, nepoți etc. O comunitate eterogenă, în comună.

Dar erau și satele, printre ele satul Gruia. Deci, Ileana, din satul Gruia, comuna Traian, județul Ialomița și verișoara, Ștefan N. „Întâmplător” puștoaica era la poartă! Au intrat în sala de așteptare, unde primeau vizitatori.

— Faceți cunoștință, le-a spus Preda fetelor. El bunul meu prieten și coleg de clasă Sarkozi Iosef. Ea este Ștefan Nuța, verișoara soției.

Au discutat vreo oră și ceva, la început alături de familia Preda, apoi separat, stând pe o bancă. Sarkozi Iosef și Ștefan N. s-au îndrăgostit la prima vedere!

În fiecare săptămână cât a durat semestrul al doilea – și ultimul la Școala Militară de Miliție Băneasa, la poartă venea Ștefan Nuța pentru Sarkozi Iosef. Acesta i-a spus fetei într-un final că vrea să-i cunoască familia și tot neamul, satul Gruia și împrejurimile.

N-a durat mult și Sarkozi Iosef a absolvit cu „brio” Școala Militară de Miliție din Băneasa.

Comandantul Școlii, care cuprindea și componenta securității, era generalul Vlad Iulian. Repartizarea absolvenților era în ordinea mediilor, de la cea mai mare spre cea mai mică. Însă erau și excepții: au repartizat pe Preda și pe Sarkozi Iosef la București, pentru că, Comisia a hotărât să țină cont de criteriul domiciliului stabil – în București!

Preda cu soția Ileana și Sarkozi Iosef cu prietena Ștefan Nuța au stat împreună, din septembrie 1974, în gazdă în buricul Capitalei, în zona Spitalul „Colțea”, la etajul al treilea, și ultimul. De fapt, cei doi absolvenți din Școala Militară de Miliție stăteau (găzduiți) în apropierea serviciului, vizavi de Inspectoratul General de Miliție București.

— Am primit repartizarea pentru un apartament cu

trei camere, în cartierul Berceni, la etajul al doilea, a spus Preda. Dar, tu ce faci? Stai aici sau pleci în altă parte?

— N-am dreptul la apartament! i-a spus Sarkozy Iosef lui Preda, că se repartizează un apartament la cei căsătoriți, iar eu nu sunt căsătorit! Ca atare, am hotărât să mă duc la Oradea. După o perioadă scurtă de timp o să-mi repartizeze și mie o locuință cu două sau trei camere, într-un cartier... Mai repede, că e Oradea nu București!

Era în Februarie 1977. Și, Sarkozy Iosef s-a mutat cu serviciul la Inspectoratul de Miliție Bihor. A ajuns, iată, la Inspectorat, în centrul Oradei, dar blocul de locuințe repartizat Inspectoratului era Cartierul „Nufărul II”! Norocul lui a fost că un colonel de Miliție de la Inspectorat a refuzat – din start – o locuință, pe motiv că nu este în centru... Așa că i-a fost repartizat un apartament la etajul al doilea.

— Să nu dormi! a spus Ștefan N. Să nu dormi la volan!

— Nu dorm, nu dorm, a spus Sarkozy Iosef. M-am gândit...

— La ce te-ai mai gândit? a spus Ștefan N. Ai o problemă la serviciu, ori...?

Acum e momentul, acum”, a spus în gândul său Sarkozy Iosef. Acum e momentul! Dar, cum să-i spun?”

— M-am gândit! a spus Sarkozy Iosef. Vreau un copil! Și, de ce nu, doi sau mai mulți... depinde...!

— M-am gândit și eu, a spus Ștefan N. Acum e momentul favorabil, următoarea etapă... Dar știi că am o problemă...

— Rezolvăm! Am eu o cunoștință la Spitalul „Colțea”. Doctorul Popescu. Este mai bătrân, dar este Directorul Spitalului. Capabil foarte! O intervenție minoră – la uter – și gata! a spus Sarkozy Iosef

— Sunt de acord, a spus Ștefan N. în mașină. Sunt de acord cu propunerea...

— Când poți să mergi la București? a spus Sarkozy Iosef. Nu trebuie să mergi la Hotel. Te găzduiesc alde Preda și stai câteva zile și la Spital. Câteva zile, ești de

acord?

— Da, sunt se acord, cum să nu, a spus Ștefan N. O să ai grijă cu serviciul la Inspectorat, acasă și la vilă. În rest, vor veni și copiii! Să avem răbdare... Un pic de răbdare!

În zare se vedea comuna Biharia. Nu au trecut de comună.

— Vreau să cumpăr pâine, că aici întotdeauna este proaspătă, aproape fierbinte, a spus Ștefan N.

Ștefan N. a coborât la brutărie, din centrul comunei Biharia. Mai erau câteva brutării în comună, dar asta era preferata ei. Și a avut dreptate: pâinea era caldă și, mult mai, pufoasă.

Au continuat drumul spre marginea Comunei.

— În concluzie! a spus Sarkozy Iosef.

— Păi... în concluzie... și, în concluzie... sunt de acord, a spus Ștefan N. O să stau câteva zile la Preda, apoi la Spitalul „Colțea”, cât va fi nevoie.

— Dr. Popescu mi-a spus, când am discutat acum câteva zile, prin telefon, că trebuie să faci niște analize, normal! Și, după aia, o intervenție chirurgicală minoră la uter, și gata, a spus Sarkozy Iosef. Ești de acord?

— Da! Sigur că da! Eu sunt de acord cu tot ce vrei tu... cum să nu... a spus Ștefan N.

— Ar fi bine să-l anunți înainte de plecare cu câteva zile pe Preda și, mai mult, pe doctorul Popescu, a continuat Sarkozy Iosef. O să aranjez cumva... Stai o săptămână?

— Tu hotărăști! Nu eu! a spus Ștefan Nuța.

— În principiu, o săptămână este suficient, a spus Ștefan Iosef. O să dau un telefon și lui Preda și doctorului Popescu, de la serviciu, că nu avem telefon în apartament. O să-l instalăm în câteva zile, dar să avem răbdare...

Au parcurs cinci sau șase minute cu mașina pe asfalt, nu departe în Comuna Biharie, județul Bihor. Perspectiva cu mașina spre Vilă nu e deloc plăcută: s-a terminat asfaltul... Drept înainte era o gheretă păzită de un soldat.

— Bună ziua! Bună ziua, a spus Sarkozy Iosef, cu fereastra larg deschisă. Uitați permisul! - era ștampilat și

vizat pentru o lună.

— Mergeți, mergeți, dar pe stânga, a spus soldatul.

— Știu drumul! Știu drumul! a spus Sarkozy Iosef. Și, uite, o țigară „Carpați”, și a întins pachetul către soldat. Mult noroc! Și sănătate!

Indicația era foarte clară: pe stânga, la pădure! De fapt nu pădure, ci arbori pitici ca să se vadă până departe granița între România și Ungaria. Era un drum pietruit și șerpuit. Nu departe, până la 500 metri de arborii pitici era o casă izolată, arătoasă, cu un nivel. O vilă. Și, la fel, nu departe granița, perpendicular cu vila. De la graniță încolo era pustiu!

Au ajuns!

— Ai ațipit? a spus Ștefan N. lui Sarkozy Iosef.

— Nu, mă gândesc, a spus Sarkozy Iosef. Mă gândesc... și mă gândesc...

— Ce s-a mai întâmplat? a spus Ștefan N.

— Necazuri, a spus Sarkozy Iosef. Atmosfera de lucru, cu șeful și cu colegii... Bănuiesc că, în toată țara, nu mai e nevoie de mine! Bănuiesc!... Am un sentiment de teamă cu țara vecină... că sunt ungur. Este ordin de sus! Toți ofițerii, subofițeri și personalul civil ungur de la graniță... afară! Era ordin de sus! Printre ofițerii vizați era și Sarkozy Iosef! Era foc și pară!

— Nu te mai omorî! Ai o pâine sau nu? Ori la armată, ori în civilie! Ai facultatea terminată și gata! Nu te mai omorî! a spus Ștefan N.

Șoferul „Daciei” berlină a cotit ușor de la asfalt și a trecut la pietriș. Era kilometrul 20 și ceva, față de centrul Oradei.

În zare era fâșia arată, la 7 - 10 metri distanță de zona care desparte două țări, R.S. România cu Ungaria. Vila era în apropierea acestei zone.

— Mai este un pic, un pic și ajungem, a spus Sarkozy Iosef. Imediat ajungem!

Și au ajuns!

Au oprit în fața verandei de la vila. Ștefan N. a scos din spatele mașinii două bagaje, poșeta de plastic și un alt

bagaj - pâinea încă proaspătă și caldă. Sarkozy Iosef a închis portierele și a asigurat mașina. A lăsat-o în fața șopronului care adăpostește de intemperii, de furtună și de zăpadă și, mai ales, de ploi mașina!

Casa propriu-zisă avea parter și etaj.

În jurul casei era o grădină cu o suprafață de 100 metri pătrați și, foarte apropiat, la 50 metri, o stupărie cu 150 de stupi. Nu departe era lanul de floarea soarelui și o pădurice de salcâmi pitici.

În interiorul casei, bucătăria face legătura - interesant - între șopron și sufragerie. În bucătărie, pe stânga, un dulap, iar lângă el masa de bucătărie, aragazul cu butelia lângă el. Pe perete, stârnate sus erau obiectele obișnuite: oale, diferite polonice de diferite dimensiuni, grătare etc. Tot interesant, în mijlocul bucătăriei era... o fântână. Mică, însă eficientă, cu găleată de 10 litri de apă, cu o pompă de 30 cm. Apa era rece ca gheața!

Înainte, după ce urcai trei trepte lungi și înguste, era sufrageria. Imensă! După ușă, pe stânga, era baia, cu toaletă, cadă și două chiuvete separat. O altă ușă dădea într-un hol pe unde se merge la etaj. La etaj, șerpuit în spirală, un hol obișnuit, pe stânga. Pe dreapta, o baie identică. Trei camere mai înguste, dar separate, cu uși duble. Mobila era obișnuită! O masă cu două scaune, un dulap, patul, cuierul - în fiecare încăpere un cuier pom - și oglindă în perete.

În sufragerie, la parter, era altfel: o masă lungă și lată, cu catifea verde, și, lângă ea, un covor bej mare, cumpărat de la București de către It. Preda, cadou de logodnă pentru Sarkozy Iosef și Ștefan N.

Tot în sufragerie pe stânga, o canapea, iar pe dreapta, două fotolii de culoare bej din care poți să privești la televizor.

Prin ferestrele - două la număr - se vedeau în zare lanul de floarea-soarelui, păduricea de salcâmi, stupii și grădina...

Perpendicular, îndepărtat, la aproximativ 500 metri, o bornă de 1, 5 metri, cu Stema R.S.R.

Spre dreapta, cum veneai la vilă, tot la frontieră, o potecă șerpuită, cu arbuști de o șchioapă, mergea la o altă bornă îndepărtată, tot de 1, 5 metri, cu Steagul Tricolor, și apoi fâșia arată.

În jurul frontierelor, o porțiune nesemnificativă, era sârmă ghimpată un pârau și o porțiune mlășlinoasă.

Și, ultima perspectivă de la vilă, 500 metri de la ghereta păzită de un soldat, care se plimba, sacadat, pe stânga și pe dreapta, comuna Biharie.

Sarkozi Iosef și Ștefan N. au mâncat în fugă, au închis șopronul și bucătăria și, împreună, s-au retras în sufragerie.

În jurul casei era pustiu.

— Rămân în sufragerie, la televizor. Poate ațipesc un pic, a spus Sarkozi Iosif.

— Bine, odihnește-te! a spus Ștefan N.

În gândul său Sarkozi Iosef: „O să mă odihnesc, sigur o să mă odihnesc...”

După moartea mamei, în urmă cu aproape 1 an, el și fratele lui au devenit moștenitori. Au împărțit averea: casa părintească făcut-o jumătate-jumătate! Grădina, jumătate-jumătate, inclusiv stupii! Ofițerul era la serviciu, în oraș, la apartamentul cu trei camere, logodit cu Ștefan N. Fratele cel mare gospodărea la Vilă, de luni până sâmbătă, până la prânz. Sarkozi Ovidiu, așa îl cheamă, a plecat cu cursa din Comuna Biharia, la Oradea. Avea o garsonieră în cartierul din centrul istoric, în zona Primăriei, mai exact deasupra localului „Vulturul Negru”. Uneori, cei doi frații, discutau la Vilă despre ce s-a întâmplat în ultima săptămână.

Sarkozi Iosef a adormit buștean, iar Ștefan Nuța s-a apucat să gospodărească prin bucătărie.

A doua zi, duminica, 09.03.1977, erau liberi.

Dar luni, la ora 05: 30 dimineața la drum, ca să nu întârzie la serviciu, la Oradea. Trebuiau să treacă și pe la apartamentul cu trei camere.

CAPITOLUL 13

Sarkozi Iosef este, încă, milițian la Inspectoratul Județean Bihor.

La data de 10.03.1977, la ora 06 și ceva, a apărut în fața blocului în cartierul „Nufărul” o mașină Bej condusă de Sarkozi Iosef. Era cu logodnica, Ștefan Nuța.

A parcat mașina lângă bloc și au urcat scările. Nu erau multe scări de urcat, decât două scări până la nivelul parterului. Blocul avea patru etaje și parter, cu două scări: A și B.

Au deschis ușa la apartamentul cu trei camere. În apartament era aer stătut. Au deschis fereastra din sufragerie, prin care se vede și mașina parcată.

Apartamentul cuprinde un hol, pe dreapta o bucătărie spațioasă, tot din holul principal sufrageria și, tot înainte, pe dreapta, un dormitor, cu un hol secundar, un alt dormitor și o baie. Dormitorul ultim avea balcon.

— Nu ai uitat! a spus Sarkozi Iosef lui Ștefan N. Eu mă duc la serviciu, dar tu ai o audiență, la Județeană...

— La ora 09: 00! Mă întâlnesc cu tovarășul Ștefan Costică Nicolae a spus Ștefan N. Fac o cerere și, după aia, o să vedem...

— Și a doua, a continuat Sarkozi Iosef, la serviciu o să discut, prin telefon, cu ginecologul de la Spitalul „Colțea” și, după aia, cu Preda.

După împărțirea sarcinilor, Sarkozi Iosef a plecat îndată, iar Ștefan N. la gospodărie și, apoi, în audiență.

Spre seară, Sarkozi Iosef cu Ștefan N. discutau împreună în apartament:

— Am rezolvat cu ginecologul, a spus Sarkozi Iosef. Ai programare peste o săptămână. Luni, dar mai este o săptămână! Am discutat și cu Preda. Ești așteptată în apartamentul din Cartierul „Berceni”. Da, ai unde să stai! O să stai, cum ar veni azi și, probabil, mâine să te odihnești după drum. Dar, în orice caz, ești programată la Spital.

— Am înțeles, am înțeles! a spus Ștefan Nuța. Uite, uite... am instalat... telefonul! Deja!

— Cum așa? Cum așa? a dat în sughițat Sarkozi Iosef. De uimire!

— L-am instalat în sufragerie, cum intri pe stânga!

Uite! a chițait Ștefan N. Am vorbit cu mama mai devreme, și cu tata, cu frații și cu sora mea. Am discutat scurt, a spus Ștefan N., cu Ștefan Costică Nicolae. Între altele l-am invitat la vilă, încă o dată, ca recompensă pentru promptitudine!

Dar, în gândul său Ștefan N.: „Este „programare” cu Ștefan Costică în apartament, mâine, de la ora 09: 00 la 10: 00. Mare lucru telefonul în apartament!”

— Sunt bine-sănătoși cei din comuna Traian? Sunt bine? a întrebat Sarkozy Iosef.

— Bine sănătoși, a spus Ștefan Nuța. Muncesc cu toții la câmp. Nu-i ușor cu 2, 5 hectare de pământ. Robesc la plugul cu doi boi.

— Asta e! a spus Sarkozy Iosef.

A doua zi, Sarkozy Iosef a pus ceasul deșteptător la ora 06: 00 și a plecat la serviciu. În hol a spus:

— Am întârziat cu 2 zile... La Mulți ani... de ziua femeii!

În timp ce-și pupa logodnica, nici nu bănuia de aventura ei cu Ștefan Costică. Șoferul de la mașina de culoare neagră stătea cuminte, în parcare la sediul Comitetului U.T.C., și citea ziarul. La ora 09: 00 fix a apărut „șeful”!

— Bună-dimineța, bună-dimineța, a spus Ștefan Costică Nicolae și a închis portiera.

— Unde mergem? a întrebat șoferul.

— Unde mergem?! în cartierul „Nufărul”, a spus Ștefan Costică Nicolae. O să aflăm și blocul la care mergem!

În locul de parcare a lui Sarkozy Iosef a apărut, după două ore, o altă mașină, de culoare neagră: l-BH-105!

— Am ajuns! a spus Ștefan Costică Nicolae!

A coborât din mașină și a dispărut în scara blocului. A urmat întâlnirea din apartament cu logodnica lui Sarkozy.

La vreo două zile după asta, erau pregătite în hol o valiză și o poșetă, mai mare, pentru drum. Ștefan Nuța pleca la București.

— Am discutat cu nașul, vine la gară să mă ia, a spus Ștefan N.

— Dimineață nașul o să te aștepte în Gara de Nord. Multe salutări din partea Ilenei. Ai aici biletul. La clasa întâi. De, am relații la agenția de voiaj... a spus Ștefan N.

În general, trenul accelerat ori la clasa întâia ori la clasa a doua, nu are importanță, este convenabil, dar noaptea este mai bine la clasa întâi.

Acceleratul care face legătura între Oradea și București era plin ochi, mai ales la clasa a doua.

Dimineața însă, la peron, lt. Preda i-a oferit flori finei, trei trandafiri roșii.

— Bine ai venit, a spus Preda. Ai călătorit confortabil?

— Da, am călătorit bine, a spus Ștefan N. Am am și dormit în trei reprize, dar scurte. Mulțumesc frumos pentru flori.

Preda a luat bagajul și au plecat spre ieșire de la peron.

— Odihna este sfântă, a spus Preda. Că mi-a spus și doctorul Popescu, ginecologul, 2 - 3 zile de odihnă la București și după aia... la Spital. Odihna și psihicul au o consecință determinantă. Sarkozy, ce mai face?

— Bine, la serviciu, a spus Ștefan N. Încotro mergem?

— Mașina este parcată lângă zidul Gării de Nord, a spus Preda. Mai precis, pe Bulevardul Dinicu Golescu, opus cu Bulevardul Grivița, care ocolește Casa de Bilete. Cu mașina este foarte simplu, a spus, în continuare Preda. Dar este un pic aglomerat dimineața, la prânz și spre seară. Intervalul între dimineața, prânz și spre seară nu este aglomerat.

În bloc, în zona Berceni, a parcat mașina. În apropiere erau haite de câini și, mai rău, lătrau amenințător!

— Tot așa, ori la București ori la Oradea, câinii și haitele, haitele și câinii vagabonzi, a spus Ștefan N. Ai fost la Oradea?

— Da, cum să nu, a spus It. Preda. Eram stagiar, împreună cu Sarkozy Iosef. Sarkozy Iosef era în zona apropiată. Și am cunoscut-o și pe mama lui la vilă!

— Ileana unde este, acasă sau la serviciu? a întrebat Ștefan N.

— Este la serviciu, dar nicio problemă, a spus Preda. Odihnește-te, frigiderul este plin de mâncare...

Au ajuns în apartamentul de la etajul al doilea, cu trei camere.

Era spațios! Două holuri, pe dreapta, imediat, bucătăria și sufrageria. Două băi, aproape identice, dar cea de pe dreapta cum ar veni, are și cadă. Dormitorul avea și balcon. Avea obiectele necesare: două dulapuri, pat, oglindă, iar al doilea dormitor la fel: un pat, un dulap un pic mai îngust, o masă cu două scaune și, deasupra, televizorul. Și, în plus, o carpetă. O carpetă foarte obișnuită. Familia Preda este modestă, la început.

După-amiază, Ileana Preda cu Ștefan N., au discutat îndelung.

— Mulțumesc frumos pentru covorul de la vilă, a spus Ștefan N. L-am pus la sufragerie, în mijlocul camerei și, deasupra, o masă grea cu scaune. E frumos. A dat sufrageriei un aspect perfect. Încă odată, mulțumesc frumos!

— Cu mare plăcere! Cu mare plăcere! a spus Ileana. Deci, printre altele, luni la Spital! La Spitalul „Colțea”, la ginecolog! Odihnește-te...

Luni dimineața confirmarea, încă odată, că logonica lui Sarkozy Iosef este așteptată de ginecologul Popescu, la ora 09: 00.

Bagajul pentru Ștefan N. s-a subțiat: lenjerie intimă, periuța de dinți, cele de trebuință pentru igienă. Separat, bineînțeles, buletinul. Împreună cu It. Preda, cu mașina, au ajuns la Spital, pe la ora 08: 30.

Au discutat în Cabinetul ginecologic cu dr. Popescu detaliile „operației” propriu-zise.

— Sunt sigur, a spus dr. Popescu, trompa este obturată pe stânga, pe dreapta este normală. Haideți la

salon. Ați mâncat?

— Nu! a spus Ștefan N.

A plecat milițianul Preda și a rămas doctorul Popescu și cu o asistentă.

— Uitați! Salonul nr. 8 e rezervă, de fapt și ultima, la etajul al doilea.

— Mergeți la analize, de laborator, a spus doctorul Popescu.

— Știu drumul, mi-a explicat asistenta! E la parter!

Analizele de laborator, salonul pregătit înainte și o atmosferă îmbietoare, caldă și spitalicească... la ordinea zilei.

A doua zi, Ștefan N. a intrat în operație, care n-a durat mai mult de o oră și patruzeci de minute. Lângă Blocul operator stătea aștepta milițianul It. Preda.

Zece zile a durat spitalizarea și încă 3 zile în apartamentul din București. Familia Preda și Ștefan Nuța au discutat despre operație.

— Nu a descoperit nimic deosebit, suspect, la operația în sine sau în general... Trompa era obturată pe stânga, pe dreapta era normală, a spus Ștefan N.

— O! O! Mâine, poimâine ori fetiță, ori băiat, ori... gemeni, a spus Preda. Când pleci la Oradea?

— Și... ieri aș pleca la Oradea, a spus Ștefan N., și... ieri ar fi bine...

— Uite! O surpriză... Aveți un bilet de tren! Am reducere cu 5 la sută. În total, 40 de lei la dus, la Oradea. Mâine dimineața, te așteaptă cu mașina Sarkozy! La gară! a spus Preda.

Într-adevăr, a doua zi la prânz, „șoferul” Preda la volan cu Ștefan Nuța au plecat la Gara de Nord!

— Salută-i pe toți de la Oradea! a spus Preda.

— La fel pentru cei din București! a spus Ștefan N. la scara vagonului.

Era mulțumit, Ștefan Nuța. Dar era mulțumit și It. Preda deoarece, lângă Spitalul „Colțea”, o farmacistă frumoasă așteaptă nerăbdătoare cu mașină cu tot! Destine! Unul, la București și, altul, la Oradea!

Dar era și o diferență majoră: It. Preda are un băiat de 4 luni în apartamentul cu trei camere, la etajul al doilea, în Berceni, împreună cu Ileana!

Mașina condusă de Sarkozy Iosef a poposit la parcare de lângă gara din Oradea, nu la scară la vagon!

— Ai „zburat” liniștită? i-a spus, la sosire, Sarkozy Iosef.

Dar gândurile femeii erau aiurea, pentru că a cunoscut o altă persoană în compartiment - un ofițer de la infanterie pe nume Șoule! Proaspăt absolvent de la Sibiu, nu de la Băneasa! Cu doi ani înainte de Sarkozy Iosef.

— Da, am călătorit bine, a spus Ștefan N. Salutări de la nași! Dar unde este mașina? Nu cumva la scara trenului?

— Nu! Este în parcare, nu la scară, că nu este loc... a spus Sarkozy Iosef. Cum era la București?

— Mult zgomot în zona Intercontinental și la Spitalul „Colțea” în special, a spus Ștefan N.

— A găsit „buba”? a continuat Sarkozy Iosef

— Da! A găsit-o! a spus Ștefan N. Trompa era înfundată! Pe stânga, că pe dreapta era normală. Să vedem evoluția...

Bagajul era la fel ca la plecare. Nimic în plus, nimic în minus...

Sarkozy a parcat mașina la locul obișnuit, fără să bănuiască deloc că în urmă cu două săptămâni acolo a staționat o altă mașină, respectiv Dacia neagră eu l-BH-105.

La bloc erau aceleași haite de câini. Exact ca la București, în Cartierul „Berceni”.

După câteva zile, tot sâmbătă după-amiază, Sarkozy Iosef cu Ștefan N. au poposit la ceasornicar. Au parcat în fața ceasornicăriei. Sarkozy Iosef stătea la volan, cu țigara aprinsă, iar Ștefan N. S-a îndreptat spre destinație. Nu s-a modificat în jurul ceasornicăriei decât trotuarul de asfalt, crăpat de bătrânețe, mai adânc și un pic mai lat.

Ștefan N. a deschis ușa dinspre stradă și a intrat. Din interior a strigat Cu-Cu! Cu-Cu! o invenție de

ceasornicărie. Era aprobe genială!

Ștefan N. a închis ușa scurt, ca să nu deranjeze ceasornicarul! Și, mai ales, clinchetul de la ușa spre stradă, dar și în interiorul biroului.

A pășit în încăperea cu zgomotul caracteristic: scârțâitul îngrozitor! și s-a întâlnit cu ceasornicarul! Era acolo și o altă persoană. O persoană care stătea lângă ceasornicar și meștereau un ceas împreună!

— Bine ați venit! Bine ați venit! a spus ceasornicarul către clientă Spuneți!

Era sobru! La fel: cravată, costum, de data asta de culoare albă - alb imaculat! -, cămașă tot albă și apretată. alb imaculat!

Între ceasornicar și cealaltă persoană, care părea pe lângă el neglijentă, era o diferență colosală... Neglijent, impropriu spus. Avea alura unuia din „vestul sălbatic”, cu blugi nou-nouț, cămașa de blugi, iar mocasinii din picioare, de culoare maro deschis. Era șic!

Bărbații vorbeau ceva, nu se înțelegea deloc...

— O, ce surpriză! Ce surpriză, doamna Ștefan, a spus ceasornicarul.

— Da! Adevărat o surpriză. Dar dvs. cine sunteți? Credeam că găsesc o singură persoană: ceasornicarul, s-a adresat Ștefan Nuța celuiilalt.

— Faceți cunoștință: fiul meu, a spus ceasornicarul. Vorbeam de meserie, de ce trebuie să facă cu un ceas stricat...

— A! Nu știam, a spus Ștefan N și a dat mâna cu fiul.

— Tot Goldman.

— Am rezolvat! Am rezolvat, a spus ceasornicarul Goldman. Am reparat ceasul. Aprope-i nou-nouț!

— Cât mai costă? O diferență, dacă e cazul, pentru reparație, a spus Ștefan N. Cât mai costă?

Și, a dat banii - o diferență nesemnificativă - ceasornicarului. A mai spus în treacăt:

— A mai discutat președintele cu dumneavoastră?

— Da! O singură dată, a spus ceasornicarul. Nu mai știu nimic de președinte... E pe teren sau în oraș, știu eu...

O să apară, o să apară... Sunt sigur, ori la ceasornicărie, ori... a spus ceasornicarul Goldman. Îți este dor de el, nu-i așa?

— Așa-și-așa! a spus Ștefan Nuța. Asta e!

— Asta e! a concluzionat ceasornicarul Goldman. Mai poftiți, mai poftiți! la reparat ceasuri în atelierul meu. Mai treceți, mai treceți!

— O să mai trec, a spus Ștefan Nuța. La revedere!

Și, a închis ușa dar, în spatele ușii se auzea: Cu-Cu! Cu-Cu! A plecat repede ca să ca să nu deranjeze pe ceasornicarul Goldman și pe fiul său, începător în ale meseriei.

Erau 100 metri distanța de la ceasornicăria lui Goldman până la parcare Cinci minute agale... Ștefan N. a ajuns la parcare. În mașină, pufăe ca locomotiva, nerăbdător, Sarkozi Iosef! S-a așezat lângă el, în dreapta, și a închis ușa mai tare ca de obicei.

— De ce ai trântit ușa? a spus Sarkozi Iosef. Mai ușor...

— Am rezolvat! A reparat ceasul, a spus Ștefan N.

— Cât ai dat în plus? a spus Sarkozi Iosef.

— 5 lei! Cât a cerut! a spus Ștefan N. în total, 45 de lei. Am chitanța și, pe verso, un an garanție.

— Păstrează-o! a spus Sarkozi Iosef. Și, hai la drum! La vilă! și au demarat în trombă.

În zare, zgomote înfundate de la câinii din cartierele din Oradea, pisici mai mult sau mai puține și, tot în zare, în comuna Biharie, o turmă de purceluși și o scoafă le stăteau în cale. Înaintau încet, spre cârciuma de peste drum.

Familia Sarkozi Iosef și Ștefan N. era mulțumită de rezultatele obținute, în general. A mai rămas problema copilului...

Și, tot în zare, dar fără zgomot, opus de Oradea, a apărut din sudul Moldovei animăluțul!

Era pe data de... (prin septembrie 1977).

CAPITOLUL 14

Colonelul Călin Victor nu s-a dezmințit nici a doua oară în privința celor doi colonei, colonelul Rada Ilie și

colonelul Marin Constantin: au fost sancționați la Consiliul disciplinar pe țară, împreună cu generalul colonel (în rezervă), fostul Ministru Apărării Naționale, acum, secretarul care se ocupă printre altele și de Ministerul de Interne, Ministerul Apărării Naționale etc., care era subordonat Comandamentului de Grăniceri.

La ședință, au participat generalul colonel Petruț și generalul maior Ghenoiu.

Printre acuzațiile aduse erau cuprinse: abuz în serviciu, complicitate cu clanul colonelului Rada Ilie, colonelul Marin Constantin. Erau cunoscuți și de serviciile de informații de la Comandament! Și, mai mult, locuințele date petenților, că mulți oameni nu am locuințe de 2 - 3 ani de zile!

În speță, Șoule a fost în audiență, că nu te joci cu audiența!... și a fost și la Comandamentul din București, sâmbătă - după program, pentru că era de serviciu permanent generalul maior Ghenoiu.

După ședință, au fost sancționați, împreună! colonelul Călin Victor, colonelul Rada Ilie și colonelul Marin Constantin cu avertisment, în plenul coloneilor! Verdictul a fost anunțat de Consiliul Grăniceresc de la Comandament!

Așa-ți trebuie, Colonelule Călin Victor! Așa-ți trebuie!

Dar informațiile furnizate de Consiliul Disciplinar de la Comandamentul de la București le-a aflat Șoule după 2 - 3 luni de la o dactilografă...

În esență, cei trei colonei „au complotat” împreună, nu au asigurat locuințe la timp cadrelor... „Conspirație” privind mușamalizarea la alte locuințe din marginea orașelor mari și obținerea lor cu „pile” etc.

Dar fără urmări semnificative: au fost sancționați cei trei colonei de Comandament cu avertisment! Ei au continuat la fel și pe mai departe, că era mai veche meteahna de la conducere! mai nou, au început cu băutura, cei trei colonei!

Între timp, Șoule a cunoscut, în cartierul „Nufărul” din Oradea, unicul „civil”, mutat împreună cu familia, prin

intermediul fostului elev din Școala Militară de la Sibiu, căruia îi ziceau „Pop din Oradea”! Fostul elev, de fapt sergentul Pop Victor.

Povestea fostului sergent Pop era foarte simplă: în timpul stagiului, în anul 1972, prin aprilie, sergentul era de santinelă în jurul Cazărmii Regimentului din localitatea Medgidia, județul Constanța, care aparține de Divizia Mecanizare. Își făcea „rondul” de santinelă cu pistolul cu 12 cartușe la centură. Dar a ascuns în vie pistolul cu cartușe cu tot! Probabil, să verifice oarece!?! în capul lui ori băătură, ori știi eu!?!

Locotenentul a alertat imediat Comandamentul și Procuratura că nu iese la socoteala: era lipsă un pistol cu 12 cartușe!

Sergentul Pop Victor era turmentat bine!

După câteva ore de somn bun, sergentul Pop Victor s-a trezit în Regiment și a aflat locul „crimei”, în via de la marginea șoselei! Au găsit „obiectul” pierdut și cele 12 cartușe! Consecința era pe măsură: sergentul a plecat în cătușe, s-a lepădat de Regimentul de la Medgidia și s-a mutat la Tribunalul din Constanța! apoi a „călătorit” și pe alte meleaguri! Și nu s-a terminat bâlciul...

Prima dată, la Tribunalul Constanța – și la recurs – a fost condamnat la trei ani și jumătate și, după aproape 6 luni, a fost transferat de la Tribunalul din Constanța la Tribunalul din Oradea.

Era, deci, aprilie 1972. Cu fostul sergent Pop Victor, cu necazurile lui, Șoule i-a cunoscut familia de la Oradea; tatăl Pop, fost director general de la C.F.R. Cluj-Napoca, și mama, Pop... medic, acum pensionară. Avea doi frați: Pop Vladimir, de la București, inginer geolog, și soția Pop Mariana, tot geolog, care aveau un fiu, Liviu, și fratele cel mic, Pop Victor!

Familia de pensionari Pop și familia lui Șoule, erau foarte apropiate!

După înspășirea pedepsei de trei ani și jumătate la Tribunalul din Oradea, fostul sergent Pop Victor, care a scăpat doar cu trei ani și jumătate de pedeapsă! a început

o altă „drăcovenie”. A ajuns la părinți, că nu are niciun venit! și s-a ocupat cu... băutura! în timp – 6 luni – s-a mai complicat și la sănătate, așa că, chirurgul i-a amputat, din cauza vodcii, băută din prostie, piciorul drept, de la talpă până la gambă. Și tot nu s-a potolit, așa că, după încă patru luni, i s-a mai scurtat piciorul până la genunchi! Nu s-a „săturat” de vodcă, așa că chirurgul n-a făcut altceva decât să-i amputeze piciorul de la șold! în final, fostul sergent de la Școala Militară de la Sibiu a murit cu zile! Șoule n-a știut de toate cele întâmplare decât după înmormântare, în anul 1977, prin iarnă! Era atunci la Cursul de Perfecționare la I.E.F.S!

Imediat, după debarcarea de la Sighetul Maramației la Oradea, Șoule a cunoscut în anul 1977 un pensionar, pe fostul director general, ce locuia la patru blocuri distanță, în apropiere de stația de tramvai.

Și mai era tot la „civil” familia milițianului Sarkozi Iosef și Ștefan Nuța, care stăteau cum privești de la fereastra apartamentului lui Șoule.

După „pățania” cu profesoara de desene „animate” de la Școala Generală Nr. 10, din Focșani, cu milițianul „dictator”, logodnicul lui Ștefan Nuța, nu s-a mai întâmplat aproape nimic interesant, decât la serviciu, la Brigadă! Dar totul era normat: ori pe teren, ori la birou!

În sfârșit, a început munca!

La sfârșitul lui septembrie și la sfârșitul lui octombrie 1978, în perimetrul pichetului Stolo, în Compania Vișeu, Batalionul Sighetul Maramației, până la pichetul Ateies, în compania Vărsand în Batalionul Oradea, Șoule a trecut din pichet în pichet, pas cu pas, uneori cu trăsura, cu căruță, cu bicicleta și foarte rar cu mașina – benzina era raționalizată!

— Așa că, dă-i înainte fără mașină!

În componența Brigăzii erau patru Batalioane de Pază: Reședința din Oradea, Reședința de la Cărei, Reședința de la Satu Mare și, ultima, Reședința de la Sighetul Maramației, și două Batalioane de Instrucție, în Cărei și în Sighetul Maramației.

Comandanții de Pază erau: colonelul Deleanu, șeful de stat major, It. major întorcea Vasile (proaspăt absolvent al Academiei Militare), tată acum; la Cărei, comandant era colonelul Ștefănescu și șeful de stat major, maiorul Popescu; la Satu Mare, comandant era colonelul Popa și șeful de stat major, It. major Molodovan Nicolae, proaspăt absolvent de la Academia Militară, Tancuri și Auto.

La Sighetul Marmăției, comandantul, colonelul Ciobanu Nicolae, era prezent mai mult... băut! Șeful de stat major, It. colonel Bălan Nicolae, nu avea decât Școala Militară de la Sibiu.

Șoule a petrecut două-trei săptămâni, din fiecare lună, pe teren! De la un pichet la altul, de la o companie la alta și de la un Batalion la altul. Printre ele, pichetul Biharie, din companie Borș, dar nu ultimul de activitate de infraționalitate, era totuși mai slab.

Șoule și locotenentul luga au plecat împreună pe teren. Au inspectat pichetele de la Borș, că era și Reședința de Companie tot în localitatea Borș! De la sud, până la localitatea-pichet Biharie, pe jos! Au inspectat armamentul din dotare și cartușele aferente, curățenia în incinta clădirii și în curte și au plecat pe teren. De precizat că era ordinul de sus! Prima dată armamentul din dotare și le-au consemnat, de fiecare dată, și în teren și în scripte!

— Haidem pe teren! a spus Șoule.

Sâmbătă, după-amiază și spre seară era cald spre torid, ce mai! Dar au plecat pe teren. Unde-i ordin, cu plăcere!

Linia de demarcație între Batalionul de Grăniceri de la Oradea, cu Batalionul din Cărei era râul Biharie, între R.S. România și R.P. Ungaria!

În paranteză fie spus, în sarcina lui Șoule era pregătirea fizică obligatorie, austeritatea și... fâșia arată, cu un dispozitiv specific. Un dispozitiv ingenios pe linia fâșiei arate, la 50 - 70 metri de la frontieră, și între 200 - 300 metri și pe stânga și pe dreapta un dispozitiv: par! Un par metalic cu dimensiunea de 50 - 70 centimetri, iar în par, un fir cu o rachetă care semnalizează prezența

infractorilor, mai ales noaptea!

Dispozitivele respective, în afara faptului că erau eficiente, erau și periculoase! Dar infractori erau și ziua că infractorii nu alegeau un moment anume!

Militarii stăteau la pândă! Și așteptau, și așteptau prin desișul tufelor de o șchioapă, nu mai mult de 70 centimetri înălțime, cu firul întins! Nu era un singur soldat la pândă, ci doi. Unul sta pe loc și al doilea soldat înarmat, pe... infractor! Era mai singur. Erau însă descoperiți câteodată doi sau trei sau mai mulți infractori...

Era destul de incomod; printre altele, vârful dispozitivelor nu era liniar cum ar fi normal, și din cauza asta uneori, chiar mai des! scăpa firul de sârmă, ori de la vânt, ori din cauza animalelor. În timp, au dispărut dispozitivele și acustica de la fâșia arată, cam prin anii 1983 - 1984.

Au ajuns la Ghereta de Pază de lângă Râul Biharie, pe dreapta.

Au salutat ostășește un caporal, lângă care era, în dreapta un alt soldat, nu mai departe de 10 - 15 metri distanță. Soldatul era cu armamentul din dotare, cu 60 de cartușe, 30 de cartușe în automat și rezervă încă 30 de cartușe, în toc.

— Familia Sarkozy este în casă. Au ajuns la vilă! a spus caporalul, citind ca la carte „rugăciunea” nespusă a lui Șoule!

Era o vilă unică în Cătun, la o distanță de 300 - 350 metri de fâșia arată, pe stânga, deci granița dintre R.S. România și R.P. Ungaria.

— Au sosit de mult? a spus Șoule.

— Nu de mult! a spus caporalul. De cincisprezece minute sau cel mult douăzeci.

Au mers și au verificat dispozitivele din zonă și la fâșia arată și au ajuns la vilă spre seară. Dar nu era întuneric și nici spre seara târziu, era înspre asfințitul de toamnă!

— Bine v-am găsit! a spus Șoule, dar nu știa că bărbatul din fața lui era Sarkozy sau nu!

— Bine ați venit! a spus Sarkozy Iosef. Cu ce ocazie la noi?

Șoule a observat lângă ușă o femeie. Femeia din „trenul accelerat”. Ea în persoană!

— Bine ați venit! Bine ați venit! Dar, cine sunteți? a spus aproape uimită femeia. A! Da! Mi-am amintit în sfârșit! Sunteți locotenentul din „trenul accelerat” în persoană...

— Locotenent major Șoule! Au trecut câțiva ani?! 3 ani de zile, nu-i așa?

— Da. Trei ani pe muchie, a spus femeia.

— Sunteți căsătoriți? a întrebat Șoule.

— Da! Sigur că da! Suntem căsătoriți de aproape doi ani de zile, a Sarkozy

Nuța!

Din senin, de pe verandă, dinspre șopron, a apărut o creatură mică, mică, dar drăguță:

— Cum te numești? a întrebat Șoule.

— Mă cheamă Monica! a spus zâmbind, fețișoara. Ci... ne... sun... toți? a spus, gângănit, fetița

— Mă numesc Șoule! Îți place?! a spus Șoule.

— Nu-mi place! a mai îngânat Sarkozy Monica.

— Nu-ți place?! Nicio problemă! Data viitoare o să vorbesc cum trebuie. Sunt în misiune! a spus Șoule. Îți place sau nu, e treaba ta! Faceți cunoștință cu locotenentul luga de la pichet!

— Dar l-am cunoscut de aproape, că este de la pichet, a spus Sarkozy Iosef. De aproape trei ani, nu-i așa?! au spus, în cor, Sarkozy Iosef, Sarkozy Nuța și creatura de fată, Monica Sarkozy.

— Haideți în bucătărie, sau mai bine zis, haideți în sufragerie, a spus Sarkozy Nuța. Haideți, poftiți în casă!

Au intrat în bucătăria cu oalele puse deasupra pereților. Pe Șoule l-a impresionat fântâna din mijlocul bucătăriei, cu 30 centimetri diafragma și o țevă de aproape un metru deasupra. În interiorul țevii, deasupra „fântânii”, un dispozitiv cu un cârlig!

Din bucătărie, două scări mai sus ca înălțime, au

ajuns în sufragerie și pe Șoule l-a impresionat un covor aproape nou-nouț!

— De unde ați luat covorul, de la magazinul din sat!? a întrebat Șoule pe Sarkozy Nuța.

— Da-de-unde! a continuat Sarkozy Nuța. Covorul ne-a fost oferit de nașul de la București, locotenentul Preda, cadou de logodnă!

Au stat un pic jos, în sufragerie, discutând.

— Nu ați observat o mișcare, un zgomot ceva, în mijlocul viei, sau la stupi? a spus Șoule.

— Eu, a spus Sarkozy Iosef, nu am observat nimic. S-a întâmplat ceva? Cel mai bine întreabă-l pe fratele meu cel mare, dar nu acum, că este liber azi. El are grija gospodăriei, de luni până sâmbătă. îl cheamă Sarkozy Ovidiu. Cel mai bine pe el, nu-i așa?!

— A plecat de mult? a spus Șoule.

— A! De aproape 2 ore, a spus Sarkozy Iosef. A plecat la Oradea! Stă într-o garsonieră, în centrul istoric, în incinta localului Vulturul Negru. Nu este departe nici de Primărie, nici de Biserică!

— Dar, a spus femeia din „trenul accelerat”, Sarkozy Nuța, am o bucurie bine-venită, dar mai bine întrebați pe soțul meu!

— Ce anume? a bâiguit Sarkozy Iosef.

— Ei! Spune-i că avem un văr la Paris. Hai spune-i! l-a îndemnat femeia.

— Da! a spus Sarkozy Iosef. Vărul Sarkozy Nicolae. A absolvit Universitatea din Paris X-Nanferre, e diplomat în Drept Public și în Științe Politice! Și, de asemenea, are Diploma în Drept Privat obținută în anul 1978!

— Ei, și?! a spus Șoule.

— A început lucrul, a continuat Sarkozy Iosef. Era consilier municipal la Neuilly și, să vedem, perspectivele sunt favorabile pentru mai mult, sau nu prea...

— De unde știi? a spus Șoule. Așa, ca chestie!

— Am primit recent o scrisoare, a spus Sarkozy Iosef.

— Și perspectivele sunt mai favorabile, sau să vedem! a intervenit și soția, Sarkozy Nuța.

Șoule și locotenentul luga, care era de fapt Comandantul de companie! au plecat mulțumiți de atitudinea amabilă a familiei Sarkozi.

— Aveți grijă la stupi și la poteca către fâșia arată. Fiți vigilenți în jurul vilei. Aveți grijă! le-a spus Șoule și locotenentul luga celor doi Sarkozi.

Era prin octombrie 1978, la pichetul care aparține de compania Borș din Batalionul Oradea. Șoule nu știa că două femei, tânăra-profesoară de desene „animate” de la Școala Generală nr. 10 din Focșani și casnica din „trenul accelerat”, în speță Sarkozi Nuța (și familia ei!) i-au petecetluit destinul în parcul „Aurora” din Băile Felix, înainte de a pleca din Stațiune!

Dar s-au mai limpezit apele din Vila din comuna Biharie. Și, mai mult, Șoule a avut o surpriză oarecum plăcută prin intermediul It. colonel Fador, șeful de luptă de la Comandamentul de la Șoseaua Aradului, bineînțeles din Oradea! Șoule s-a mutat de la Brigadă la Batalion! La Batalionul de Pază!

N-are nimic! Era bine sau nu? Răspundea de toată aria, de la Nord, de la Pichetul Stolu, până la Sud, pichetul Ateas, compania Vărsând, cu patru județe s-a mai micșorat aria! O porțiune din Bihor!

Vechimea calculată era 1, 5 ani, cum ar veni, pentru un an de serviciu. Adică, era ceva!

Nu s-a schimbat nimic în privința conducerii: colonelul Daleanu comandant și It. major întorcea, șeful de stat major.

Șoule s-a transferat din data de 13 Ianuarie 1981; acum era șeful Pregătirii de Luptă de la un Batalion de Pază la Oradea, cu 4 companii și o companie cu sediul în Episcopia Bihorului, care se ocupa în special de Stația din Gara Internațională Episcopia Bihorului.

CAPITOLUL 15

— Repede! a spus grăbit It. colonelul Fador, comandantul de Brigadă.

„Ce s-a întâmplat, oare?! ” gândea în sinea lui Șoule.
„Ce s-o fi întâmplat oareare? Mă duc la Comandant! Să fie

„pățania” cu profesoara de desene „animate” cu care m-am întâlnit în Parcul de lângă Hotelul „Aurora” din Stațiunea Felix sau cea de la etajul al treilea din Focșani sau „pățania” din „trenul accelerat” înainte de prima „confruntare” din compartiment cu Ștefan Nuța? Ce să fie oare?!?”

Batalionul de Pază era pe o alee asfaltată, vizavi de Comandament. O alee oarecare... Intră la comandant.

— Să trăiți! a spus Șoule.

— Uite! a spus comandantul de Brigadă, colonelul Călin Victor. Ai o misiune!

Erau singuri numai ei doi în birou.

— Ai o misiune! a spus hotărât, colonelul Călin Victor. Mergi la Batalionul de Instrucție din Sighetul Marmăției și vreau să „furi” pistolul, cu 12 cartușe aferente, al locotenent colonelului Rotundu. Te descurci! Ori îi abați atenția, ori... știu eu?”. Te descurci! Vreau pistolul locotenent colonelului Rotundu, Repet, personal! îl găsești pe stânga, sus, pe raftul de la rastel! Înainte de toate, treci de poartă cu Ordinul de la Serviciu ștampilat cu o monedă inversată pe care se vede inscripționat, vizibil, R.S. România. Este un sergent la poartă, cu Registrul la îndemână cu numărul respectiv! Și ceri Ordinul de Serviciu înapoi, REPEDE! Sigur nu va fi atent la ștampilă...

— Și după aia, ce urmează? a întrebat Șoule.

— După aia, a spus colonelul Călin Victor, mergi la Ofițerul de Serviciu. În raftul cu armament, cu numărul unu este înscrisă arma lt. colonelului Rotundu!

— Cum, o sustrag în prezența Ofițerului de Serviciu? a spus Șoule.

— Verifică, ca și cum ai fi în misiune, armamentul din dotare, a continuat colonelul Călin Victor. În treacăt fie zis, în țară și în străinătate, este la „modă” terorismul! Așa că... Verifică personal, bucată cu bucată, armamentul din dotare, cel uzual, nu de mobilizare! Așa, la vedere!

— N-am înțeles: sunt împreună cu Ofițerul de Serviciu sau nu? a spus hotărât Șoule.

— Când numeri, numeri împreună cu Ofițerul de

Serviciu, îl trimiți undeva, în altă parte, urgent la o companie oarecare și ești „liber” la raft! Câteva secunde sau, poate, câteva minute și este suficient să „furi” și pleci cu pistolul din dotare în... pantaloni, plin de cartușele aferente și cele din toc! a spus colonelul comandant Călin Victor.

— Păi, nu prea e corect! Să pleci cu Ofițerul de Serviciu și să „furi” pistolul, ba mai mult, și cartușele. Nu prea e corect!

— E un ordin! a spus răstit, colonelul Călin Victor. Vreau pistolul It. colonelului Rotundu la mine la birou, mâine după-amiază!

— Dar este o altă Unitate de Grăniceri, a spus Șoule. Eu am plecat de la Brigadă la Batalionul de Pază din Oradea de șase luni și ceva și, în plus, nu este corect, mai ales pentru locotenent colonelul Rotundu! Nu este corect!

— Corect-necorect este ordin și nu se discută! a spus colonelul Călin Victor. Vreau pistolul locotenent colonelului Rotundu! Punct! Ca atare, scrie la birou două Ordine de Serviciu: unul, în misiune de la Batalionul de Instrucție de la Sighetul Marmăției, fals! și al doilea, original! Că, Doamne ferește!...

— Da. Doamne ferește! a spus și Șoule. Dar ștampilă are Cadristul.

— Uite! Eu sunt comandant, nu cadristul sau Șeful de Stat Major de la Brigadă. Sunt Comandant, am ștampilă!

Șoule a scris citeț ordinele de serviciu, a ștampilat unul în original și după aia a ștampilat unul cu o monedă de 25 de bani, inversată, aflată la îndemână. De fapt a hașurat cu un creion. Mai tare, ca să se vadă! Ca și cum ar fi de la ștampilă!

— Uitați-vă! E Bine? a replicat, Șoule.

— Da! E bine! a conchis, colonelul Călin Victor. Când pleci?

— Mâine dimineața, la autobuz! a spus prompt, Șoule.

— Sau la tren? a spus colonelul Călin Victor. Cât durează operațiunea la Unitate?

— Cât durează? a spus Șoule, probabil vreo cinci minute, nu mai mult.

— Cel mult cinci minute, atât! a spus colonelul Călin Victor.

— În timp, nu-i așa? a spus Șoule!

— Da, în timp! Corect! Uite și Ordinul de Serviciu stampilat de la Unitatea Militară de la Batalionul de Pază din Oradea. Original, că, Doamne ferește! am păcălit un ofițer sau un sergent și gata! Pentru restul... Ai ordin de verificare a armamentului din dotare, cu serii și cu numărul înregistrat la pistol și gata... Pe față!...

— Am dat Ordinul de Serviciu original! a spus Șoule. Și, după aia, un alt Ordin de Serviciu... Trucat!...

Dimineața, la ora 5.30 de minute, Șoule a ajuns la autobuzul din Oradea, în direcția... Sighetul Marmăției!

Șoule era într-o misiune riscantă și era stresat. În timp ce mergea, își spunea în gând că o să meargă și la poartă și la Ofițerul de Serviciu. Îi apărea în minte o încăpere mică cu 66 de pistoale de ofițer, așezate pe rând: Comandantul, locotenent colonelul Rotundu, maiorul Țăruș ș.a.m.d. Și jos, cartușele așezate 4 pe 6 în căsuțe în restel! Pastelul de ofițeri era separat de rastelul păentru subofițeri, pentru că aveau în dotare A.G. automat, de 7, 62 mm. Era mai mare rastelul de la ofițeri!...

Șoule a poposit treizeci de minute în Satu Mare - stația de cale ferată din Satu Mare era vizavi și de tren - și uite! mai sunt 80 kilometri și a ajuns la destinație - Sighetul Marmăției!

La ora 13: 30 Șoule a ajuns la parcare din autogară, la timp: șapte minute până la destinație în Unitate.

Șoule a poposit prima dată la poartă. Prima „întâlnire”!

— Bună ziua! a spus Șoule.

— Să trăiți! a spus sergentul de serviciu.

— Uite... am un Ordin de Serviciu, cu numărul... și stampila. Vezi, nu? Aveți Registul la îndemână, treceți în el că sunt grăbit. Am o treabă urgentă de rezolvat, o misiune de îndeplinit... Verificăm armamentul din dotare de la

Batalionul de Instrucție! Serie cu serie și gata!

Sergentul, grăbit, a înregistrat numărul Ordinului de Serviciu, iar Șoule l-a luat înapoi repede Ordinul de Serviciu!

A, ar fi bine o șampilă! Nu-i așa? i-a spus Șoule sergentului.

— Ștampila o luați de la comandantul Batalionului din Instrucție! i-a spus, hotărât, sergentul. Eu nu dețin așa ceva!

— Și semnătura?... a spus Șoule.

— A, semnătura. Și ea, bineînțeles tot de-acolo, a spus sergentul cu puțină infatuare.

Șoule a tulit-o la Comandamentul de Instrucție! Pe drum a împachetat Ordinul de Serviciu și l-a pus în buzunarul de la piept. Totul a durat 30 de secunde, sau poate un minut.

A avut loc a doua „întâlnire”, oarecum diferită. Acum era un ofițer tânăr, absolvent al Școlii de Infanterie, că avea pantalon cu vipușca de culoare roșie, diferit de culoarea verde de la grăniceri.

— Am o misiune de îndeplinit! a spus Șoule. Verificăm armamentul din dotare, cu cartușele aferente. Am aici Ordinul de Serviciu.

Dar Șoule a arătat, în treacăt! Ordinul de Serviciu ștampilat cu moneda de 25 de bani, inscripționată cu R.S. România! I l-a fluturat iute pe sub nas ofițerului... A mers! Vigilență ioc! A trecut hopul cel mai mare...

Ofițerul de Serviciu, locotenentul Corduneau, i-a înapoiat Ordinul de Serviciu fără a sesiza că este un fals.

— Când pleci, a spus locotenentul Corduneanu, să nu uiți ștampila de la Ofițerul de Serviciu la Batalionul de Pază, alăturat, pentru că ștampila era una singură, cea de la locotenent colonelul Rotundu. Din păcate el nu este în Unitate, dar sigur e cineva în locul lui...

În gândul său, Șoule: „Este din ce în ce mai bine: locotenent colonelul Rotundu nu este „acasă”! Deci nu este nici în birou! Hai să verifici armamentul din dotore cu cartușele aferente, din rastel!”

Au deschis lacătul de la rastel: numărul unu, locotenent colonelul Rotundu! Jos, locotenentul Cordunenu Ofițerul de Serviciu...

— Uite! i-a spus Șoule locotenentului Corduneanu, în Compania a treia comandantul era beat... la măsuri imediat! Și repede că altfel e jale! Hai, repede, repede că am eu grijă cu restul de armament din dotare... O să verifici după aia Procesul verbal dintre noi. Cât durează să rezolvi ce ți-am spus?!?

— Până în cinci minute, cel mult! a spus locotenentul Corduneanu, și după aia la compania a treia... o să număr eu, nu-i așa?

— Da! Sigur! a spus Șoule.

— Gata, plec! Rezolv și după aia Procesul Verbal, a spus în final Ofițerul de Serviciu, locotenentul Corduneanu.

„În sfârșit! A plecat și pot să mă desfășor” a spus bucuros Șoule. După plecarea locotenentului a fulgerat pistolul cu numărul unu al locotenent colonelului Rotundu, cu 12 cartușe, și a apucat și tocul cu 6 cartușe de rezervă... Pistolul l-a băgat în stânga, în pantaloni, iar tocul cu 6 cartușe, în dreapta, în bluză. Totul a durat 1 minut și 20 de secunde. Atât! A lăsat lacătul atârnat la rastel, ca să știe Ofițerul de Serviciu, locotenentul Corduneanu, că s-a umblat acolo! îndeplinise cu brio ordinul!

A plecat imediat, în pas lejer. Mai avea un hop: poarta! și era neliniștit. De la clădirea cu Ofițerul de Serviciu înapoi la poartă, un minut... Cel mult!

În total: 2 minute și 20 de secunde.

Tot sergentul la poartă! Șoule i-a spus „La revedere!” ca și cum îndeplinise misiunea!

A ieșit pe poarta unității agale, ca și cum nu s-a întâmplat nimic important și a luat-o în direcția Gară! Sau la Autogară!

S-a îmbarcat la timp în autobuz în direcția Sighetul Marmăției – Satu Mare. Nu a fost oprit la semnul convenit, de la grăniceri. Nu se vedea nicio mișcare la Unitatea

Militară din Sighetul Marmației. Și mașina zbura pe șosea!

Șoule a ajuns la timp la trenul personal Satu Mare - Oradea. Mai erau câteva minute până la plecarea trenului. Erau mulți navetiști. Șoule a luat bilete de la Casa de Bilete și a urcat în vagonul de la etaj. Vagoane supraetajate, vagoane noi, construite mai confortabil și, mai ales, moderne.

Șoule a observat la peron o zarvă cu soldați înarmați cu puștile agățate la umăr, înarmați până în dinți! Grupe de 2 - 3 trei persoane de la Batalionul de Pază de la Satu Mare.

Soldații erau amețiți și destul de somnoroși! Căutau în Gară, în trenul personal, în vagoane pe „Infractorul nr. 1 din lume”, terorist! Căutarea era coordonată de către Comandantul de la Pază din Satu Mare, acum căpitan, probabil merituos! Moldoveanu Nicolae.

Soldații au verificat parțial vagoanele de la parter. N-au urcat decât la etajul primului și ultimului vagon! Ca atare, Șoule s-a făcut că plouă... și trenul a pornit. Întâi încet, încet și apoi mai repede, mersul trenului a devenit tot mai voios și mai sprinten, până la viteza de 100 kilometri pe oră!

Șoule a scapăt încă odată în aventura de la Sighetul Marmației. Era liber să se întoarcă în Oradea, la Unitatea Militară de Grăniceri!

A coborât din trenul personal, la linia întâi, a luat tramvaiul și a ajuns în Stația de la grăniceri. La poartă - veșnica-poartă! - a fost oprit. O surpriză oarecum normală:

— Legitimația vă rog, a spus Ofițerul de Serviciu - un subofițer - și buletinul!

Șoule a dat și Legitimația și Buletinul de Identitate, dar sesiză o zarvă mare și frământări nemaipomenite, de la poartă până în biroul Comandantului! Comandantul însă nu era „acasă”! Biroul era deschis și Ofițerul Principal de Serviciu, care coordonează sistemul de la Batalion în jos și la Comandament, era prezent și singur. Era și firul Guvernamental!

— Misiunea este îndeplinită: un pistol cu 6 cartușe și

încă 6 de rezervă, a spus Soule în biroul central de la ieșire! Am îndeplinit misiunea de la Sighetul Marmăției. Iată pistolul locotenent colonelului Rotundu!...

Locotenentul colonel Iulian a sunat imediat pe comandant, colonelul Călin Victor. Era la domiciliul.

Printre altele, prin telefon:

— Ai cinci zile de permisie, recompensă, și cu Ordinul de Zi - era în Regulament o recompensă dată la o persoană, atribuită de Comandant, cu Ordin de Zi - Felicitări! Pleci în permisie de mâine dimineața!

Șoule a plecat mulțumit, dar în gândul său: „Ce pătesc locotenentul Corduneanu, locotenent colonelul Rotundu, maiorul Țăruș și... Ce pătesc, ce pătesc!... Nici nu mai știu ce pătesc!... Ca la domino! Unii cad și unii urcă!”

A acționat cum trebuie sau nu? Asta nu știa Soule și a plecat în Stațiunea Felix, cu mașina. Fără parcuri, fără Hotel, fără... fără... fără!

A fost a doua „pățanie” din perioada Batalionului de Pază din Oradea!

Era Ofițer de Serviciu a doua zi până spre prânz și se schimba tura. Soule era un pic obosit. La scară s-a întâlnit, ulterior a știut! cu căpitanul Filip, care se ocupa cu securitatea Instituției de la Batalionul de Pază.

— Să trăiți! Să trăiți! a spus Soule.

— Să trăiți! Să trăiți! a spus căpitanul Filip. Ce mai faceți?

— Bine! Așteptam tura! a spus Soule. După aia mă duc acasă! Dar în gândul său, Soule era în alertă maximă, că are ceva să spună căpitanul Filip.

— Uite! a spus căpitanul Filip. Am verificat, personal, și la Focșani și la Sinaia și la sora cea mare, din Suceava, cu implicare la cadre!

Șoule își spuse în gând: „Am sfeclit-o, ce mai! Am sfeclit-o! Pentru că am o obsesie aproape viscerală cu două probleme cruciale - două femei: prima, profesoara de desene „animate” și a doua, femeia din „trenul accelerat”, acum Sarkozy Nuța! Dacă până în prezent n-am sfeclit-o,

acu-i acu!...”

— Am verificat personal și am discutat cu tata, cu mama, la Focșani, cu mama-soacră de la Sinaia și, în general, am aflat cu mare bucurie că nu ai fost anchetat sau condamnat, în dosar nu ai nicio abatere, nicio sancțiune, nimic-nimic care să îngreuneze avansarea mai sus în ierarhie! Nicio abatere, nimic... Am muncit trei săptămâni de zile încheiate cu verificarea în privința dosarului înaintat de Conducere și am trimis prin intermediul Biroului de la Grăniceri, de la Brigada colonelului Nicolae, dosarul la Direcția a patra contrainformații militare.

Șou! să cadă jos! Nimic cu cele două femei obsedante, nimic colateral decât că a avansat ierarhic mai sus. „Eu, Șou! eu?” își spuse.

Și nu s-a terminat surpriza la scară:

— O să te obișnuiești - zi cu zi! - cu Rețeaua Informativă! a spus, în șoaptă Căpitanul Filip. Este cel mai important personaj: Rețeaua Informativă!!!

— Ați verificat la Focșani cu mama, cu tata și cu sora? Și la Sinaia și... și... atât?! a spus Șou!.

— Am verificat tot! Am verificat până la rudele de gradul patru, așa că e în ordine! în dosar, la fel: nicio pată! Așa că... a spus satisfăcut căpitanul Filip.

— Și, în continuare? a întrebat Șou!.

— Am înaintat ierarhic către Direcția a 4-a, Comandantului, generalul colonel Vasile Gheorghe. Dar este o formalitate, așa că „Bine ai venit în Securitate!” Ce părere ai? a spus căpitanul Filip.

— Sunt surprins! a spus Șou!. Datoria este... datorie! Sunt copleșit!

Auzi! spuse în gândul său Șou!. Auzi, am și promovat și din surpriză în surpriză... Ce mai, sunt securist!”

Într-adevăr, s-a schimbat cursul evenimentelor pe mai departe și mai departe...

Câteva zile după „pățania” de la scară, de data asta sunt mai favorabile! A început o viață, oarecum normală în

privața promovării, prin telefonul dat de căpitanul Lucaciu, care se ocupa de la Comandament și adjunctul Biroului de Securitate de la Brigadă.

— Sunteți invitat la Sediul Biroului de Grăniceri.

Șoule a închis telefonul. Era o persoană importantă. Și a ajuns, într-adevăr, la Biroul de Contrainformații!

— Să trăiți! Să trăiți! Mă numesc... Șoule, în Batalionul de Pază din Oradea, în funcția de... Pregătire de Luptă

— Sunt colonelul Geiciu Ioan, șeful Contrainformații din Comandamentul de Grăniceri de la București. Am citit referatul făcut de către colonelul Ichim și sunt mulțumit de rezultatele obținute până în prezent de-alugul timpului. Am citit și sunt mulțumit – în ansamblu – Sunt foarte mulțumit! Și am o propunere: Uite! Este un post vacant de la Ministerul Apărării Naționale la Ministerul de Interne, mai precis în Direcția 4 de Contrainformații Militare. Ce părere aveți?

— Eu sunt de acord! a spus Șoule.

— Am un post de la Comandamentul de Grăniceri, dar la Iași. Ce spuneți? Mergeți sau...?!

— Sunt de acord! a spus Șoule și a mulțumit colonelului Geiciu Ioan. Era în octombrie la început.

După „pășania” cu două femei, la bord a apărut a treia „pășanie”: furtul pistolului locotenentului colonelului Rotundu. Deci s-a ajuns la trei!

Și, totuși, nu s-a mai întâmplat aproape nimic decât că Șoule a așteptat Decizia Direcției 4 a Ministerului de Interne, Departamentul Securității Statului, de la generalul colonel Vasile Vasile!

Șoule era limpezit în suflet, în interior dar și în exterior. Rămânea o singură întrebare: Cât mai durează cu numirea, ori la Crăciun ori de Revelion ori în perspectiva apropiată?...

CAPITOLUL 16

A sosit Decizia în data de 13 Ianuarie 1983! Șoule a predat Mapa și Sigiulul și a plecat la Iași!

A burdușit valizele și, ajutat de prietenul cel bun,

„bunicul cel bun”, pensionarul Pop, că era acasă, au plecat împreună la Gară. Între pensionarul Pop și Șoule era o diferență mare, de aproape 50 de ani, dar erau prieteni. Șoule era un puști de locotenent major de 30 de ani!

Și totuși au plecat împreună la Gară, la trenul accelerat care face legătura din Timișoara Nord, Oradea, Suceava, Iași, până la Galați... Trenul înconjoară țara de la Nord la Vest și la Est! Adică de la Timișoara până la Galați... Dar era accelerat.

Biletul era pregătit înainte cu 3 zile de la Agenția de Bilete, la Clasa întâia!

Trenul accelerat a sosit în Stația Oradea. La ora 15:32! Șoule l-a îmbrățișat de bun rămas pe pensionarul Pop, fost director general la C.F.R., a urcat la timp în vagonul de la clasa întâi, și-a ocupat locul în compartiment și a dat geamul de la fereastră în jos, la refuz. Pe partea stângă, compartimentele erau goale. Pensionarul Pop stătea lângă tren, îmbrăcat ca la carte: purta un palton negru și sub palton un costum – tot negru –, cămașa albă și cravata roșie, un fular aranjat șic și, bineînțeles, pe cap o pălărie din fetru, tot neagră. Pantofii sclipeau de atâta luciul...

Și-au spus adio printr-un semn cu mâinile...

— Aveți grijă și la revedere! a mai spus Șoule de la fereastră.

Trenul s-a pornit din Gara aglomerată.

În stația Oradea Est, dimpotrivă, era liniște... Locomotiva se pornește la drum și merge lin în direcția Cluj Napoca, cu escală în Stația Huedin! apoi din ce în ce mai repede, și mai repede, cu viteză mare, de 90 - 100 kilometri la oră...

Șoule, instalat confortabil în compartimentul de clasa întâi, gol goluț la plecarea din Oradea, cu ușa închisă spre culoar, a tras din țigară, mai „adânc” ca de obicei, năpădit de gânduri. Apoi a ieșit pe culoar.

În al doilea compartiment de lângă el, aproape gol, Șoule a recunoscut figura maiorului Bulă (chiar așa îl cheamă, Bulă!) de la Școala de Instrucție de la Comandamentul de Grăniceri din Oradea!

Era îmbrăcat militar, cu cișmele strălucind. Haina avea pe stânga un cuc, semn că a absolvit Academia Militară! Era un bărbat pe cinste, înalt și voinic, și era acum lector de tactică!

Șoule l-a salutat de pe culoarul trenului:

— Vă salut! Am onoarea! Ce faceți aici, în tren?

Sus, în compartiment a văzut tot două valize, dar mai burdușite și mai mari de două ori decât bagajele lui.

— Merg la Iași, a spus Maiorul Bulă. Definitiv! Am plecat de la Oradea și am ajuns la Iași, cu Ordin de Serviciu.

— Și eu am Ordin de Serviciu, de la Batalionul de Pază din Oradea. Tot la Iași! a spus Șoule.

— Ce funcție aveți? a spus maiorul Bulă.

— Am schimbat un pic și... total: Am trecut de la Ministerul Apărării Naționale la Ministerul de Interne, Departamentul Securității Statului, la Direcția 4. Am fost selecționat temeinic... Nu altfel! a spus Șoule. Dar, dumneavoastră, ce funcție aveți?

— Șeful de Stat Major al Brigăzii de Grăniceri de la Iași, a spus maiorul

Bulă.

— O! Felicitări! Felicitări! a spus Șoule.

Drumul parcurs de la Oradea până la Iași nu a fost deosebit de aglomerat și, mai mult, la clasa întâi rar urca o persoană sau două, ori la Cluj Napoca, ori pe traseu, până la capăt. Era și frig, de la ușă, și îngrozitor de cald, sufocant chiar, în compartiment. Era un curent înfiorător! Era ori cald, îngrozitor de cald, ori rece, îngrozitor de rece din cauza mânerului de la ușa umflată de zăpadă, că era zăpadă în munți, până la Iași!

Pe peronul de la Iași au coborât Șoule și maiorul Bulă, cu bagajele burdușite, duble. Șoule a găsit un soldat pirpiriu să-l ajute pe maiorul Bulă, cu bagajele, însă maiorul a dispărut în ceață! A dispărut într-un Aro de armată în direcția Comandamentului de Grăniceri! Dispărut fără urmă, cu mașină cu tot!... Și era zăpadă de un metru înălțime!...

Și dă-i la trap Șoule!... Cu geamantanele doldora de lucruri, pe luciul de gheață, alunecând cu ghetele, târâș-târâș, spre noua Unitate Militară, tot la Comandamentul de Grăniceri... Pe jos, că era oprită circulația tramvaielor. Era o ninsoare de poveste și viscolea biciuind fața. Se punea gerul...

A ajuns epuizant, după o oră și trei sferturi. Era pustiu pe traseul către Comandamentul de Grăniceri și, mai rău, urcușul pe dealul de la Copou! Și foarte rău, era un ger de crăpau pietrele și o ninsoare, și o ceață...

Un subofițer somnoros era la poartă. Șoule i-a dat Legitimația de la Oradea și Ordinul de Serviciu, pentru că nu era pregătită Legitimația de Securitate. Era în așteptare!...

— Păi a sosit de o oră și ceva mașina de teren ARO, cu noul Șef de Stat Major de la Brigadă, a spus subofițerul de la poartă.

— Da, știu! Am călătorit împreună până la peron și, după aia, era ceață deasă și nu mai știu ce s-a întâmplat cu dânsul, a spus Șoule. Ca să nu deranjez cu mașina, că era cineva, era Șeful de Stat major de la Brigadă, Maiorul Bulă! Mare lucru...

— O luați pe scări, a spus subofițerul de la poartă. Uitați, este Comandamentul și la parter, dar opus, la poartă un soldat, și întrebați...

De fapt, erau doi soldați, unul înarmat. În mijlocul parterului era Drapelul de Luptă și un soldat neînarmat în holul opus de poartă.

Soldatul înarmat avea mânuși albe și era îmbrăcat impecabil. Se plimba în sus și în jos pe hol. Soldatul nu doarme deloc! Șoule a salutat.

— Aveți biroul acela, pe stânga! a spus soldatul priceput.

Lângă biroul lui era secretarul și, vizavi, șeful Biroului și atât!

— Stai aici, pe hol, unde frig de la atâta zăpadă? a spus Șoule.

— Păi... asta e! a spus soldatul.

Șoule a intrat în birou: pe dreapta, un cuier-pom din lemn, curbat, cu suport pentru haine și cu un coș pentru umbrele, drept înaintea un birou cu două mese: una mai mare, cu două scaune și, în față, opus ușii, o masă mai mică, cu un scaun și cu două telefoane. Pe stânga, ferestre duble și Fișetul sigilat. Între Fișetul respectiv, spre ușa cu soldatul instruit, era instalat un pat. Un pat de campanie cu saltea – nu moale ci tare-tare –, cu cearșaf cu pătură în el, și sub el, cearșaful îndoit deasupra saltelei și perna care îi place la nebunie lui Șoul. A adormit spre dimineața, că era un pic cam rece în cameră.

A doua zi dimineață, în data de 14.01.1983, a bătut la ușă soldatul care păzea biroul adiacent. Șoule s-a spălat în grabă, la capătul holului, și a așteptat primul sosit în biroul care peste noapte fusese dormitorul său.

Primul sosit care a deschis ușa a fost însuși căpitanul Șchiopu Constantin, de la Biroul de Contrainformații de pe lângă Brigada de Grăniceri. Și-au data mâna și s-au salutat.

— Bine ați venit! a spus Căpitanul Șchiopu Constantin. Bine ați venit pe meleagurile moldovene din Iași.

Șoule am stat la biroul cel mare, iar căpitanul Șchiopu vizavi, la biroul mai mic, cu două scaune tipitate. Era la ora 06: 45. Șoule la interogatoriu!

— Mă numesc Șoule! Am terminat Liceul Militar de la Câmpulung Moldovenesc, promoția 1972 și, după Bacalaureatul luat cu nota 8, 93, am optat pentru infanterie și am intrat printre primii la Școala Militară de la Sibiu. După absolvirea – cu nota 8, 93 – am fost repartizat la Unitatea Militară de Grăniceri la Sighetul Marmăției, la cerere! Pentru că îmi place grăniceria! După doi ani am fost promovat de la Biroul de Luptă de la Comandamentul de Brigadă de la Oradea și am activat până în anul 1981, spre toamnă, și după aia am schimbat, de la Brigadă la Batalionul de Pază de la Oradea...

— Cu precizarea că ai îndeplinit cu succes „pățania”, că ai „furat” pistolul de la locotenent colonelul Rotundu

Vasile! a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

— De unde ați știut?! a spus Șoule.

— Din Dosar! a spus, hotărât, căpitanul Șchiopu Constantin. Dosarul este în Fișet, dar vizavi, în Birou!...

— Dați-mi Dosarul să-l văd, a subliniat Șoule.

— Nu este permis! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Am citit și, după aia, la Cadre, la Direcția a 4-a, la colonelul Nicolae Nicolae, și l-am și trimis, prin poșta specială!

— Dar nu este secret! a spus Șoule, și s-a închis subiectul.

— Și drumul cum a fost, ați călătorit bine de la Oradea a Iași? a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

— Cum să fie? La tren. Nu cu mașina. Mașina este în parcare de la Oradea și nu am fost cu mașina din două considerente: unul, intemperiiile de pe drum nu-mi permit, e o distanță mult prea mare de la Oradea la Iași, și al doilea, benzina raționalizată și duminicile ori pare ori impare. Așa că, m-am lecut de mașină!

— Deci ați călătorit bine! a subliniat căpitanul Șchiopu Constantin.

— Da! Sigur că da! Am avut o companie bună de la Oradea până la Iași! a spus Șoule. În tren, în compartimentul alăturat a fost actualul Șef de Stat Major de Brigadă din Iași, Maiorul Bulă!

— Cum ați spus? Maiorul Bulă?! E o glumă sau... a subliniat căpitanul Șchiopu Constantin. E o glumă, nu?

— Nu e glumă! a subliniat Șoule. Așa îl cheamă! Bulă!

— Și ați stat împreună în compartiment? a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

— Nu! Am stat pe hol. Atât! Pe hol... a spus Șoule. Ne-am despărțit în Gara Iași, de unde a dispărut rapid, în ceață, cu un Aro!

— Și dumneavoastră ce ați făcut? Cum ați ajuns la Unitate? a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

— Pe jos. De la Gară am continuat am ținut drumul la Comandamentul din Copou și am ajuns un pic mai târziu,

dar am ajuns! a spus Șoule.

— Dacă ați călătorit împreună, ar fi fost bine să și ajungeți împreună, dar n-a fost să fie, a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Ar fi fost mai bine, mai ales cu ninsoarea asta și ceața. Mai e și alunecuşul de pe dealul Copou!

— Și gerul!... a spus Șoule.

— O să faceți cunoștință cu Comandantul de Brigadă de Grăniceri, o să vorbim și cu șeful de Stat Major, numit de curând, a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Ca să știe lumea că l-am numit proaspăt, în sfârșit, pe C.1. - stul de la Comandament!

După aia, s-a deschis un pic ușa și a apărut pâș-pâș, pâș-pâș, un subofițer cu grad de plutonier

— Să trăiți! Să trăiți! către căpitanul Șchiopu, și Bine ați venit! către Șoule, a spus plutonierul.

A dat mana cu căpitanul Șchiopu și cu Șoule.

— Sunt plutonierul Ursache!

— Bună ziua! a spus căpitanul Șchiopu Constantin
Hai! La muncă! S-a adresat plutonierului și plutonierul, docil, a închis ușa în urma lui.

N-a durat două-trei secunde și a sunat alarma, strident, și după încă două-trei secunde s-a oprit alarma! Șoule nu a știut de alarmă și s-a speriat un pic...

— De unde zgomotul de alarmă? a spus Șoule.

— Plutonierul a deschis ușa și, bineînțeles, a declanșat automat alarma. Era normal, a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

După întâmplarea cu subofițerul, plutonier Ursache, căpitanul Șchiopu a sunat la telefon. Pe măsuta de la fereastră, lângă birou, erau două telefoane: unul cu Centrala și un telefon în afară, în municipiu lași și în toată țara cu număr de la Ofițerul Principal.

— Să trăiți! a spus Căpitanul Șchiopu. A sosit Comandantul?

— Da! A sosit! a spus Ofițerul Principal de Serviciu.

— Nu este ocupat?! a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

— Nu este ocupat! a spus Ofițerul Principal de Serviciu. Poftiți!

Căpitanul Șchiopu a închis telefonul și i-a spus lui Șoule:

— Haideți la Comandant! Aveți aici cheile și sigiliul! Luați-le! Și i le întinse lui Șoule.

— Mulțumesc frumos! a spus Șoule, și a închis ușa în urma lui cu cheile.

— Aveți grijă și la biroul meu! Aveți grijă la telefonul guvernamental! i-a spus Căpitanul Șchiopu soldatului din hol.

Și, prin hol, au plecat împreună spre scările care fac legătura cu holul principal ce duce la etajul întâi.

Au urcat scările din treaptă în treaptă și au ajuns la ușa deschisă spre încăperea în care era o singură persoană. Era anticamera, de fapt! O încăpere mai mică decât încăperea cu Ofițerul Principal de Serviciu, cu o masă pe stânga, cu două scaune tapițate ca și fotoliul, și cu un cuier-pom din lemn curbat cu suport de umbrele și de haine. Doar atât...

— Să trăiți! Să trăiți! Comandantul este aici? A întrebat căpitanul Șchiopu.

— Da. Este aici, a spus Ofițerul Principal de Serviciu. Intrați!

Și au intrat în biroul Comandantului.

Încăperea era și mai simplă: un birou mare, la care stătea Comandantul, și un alt birou perpendicular, cu scaune aliniate pe stânga și pe dreapta, câte 6 scaune pe fiecare latură, și un Fișet. Atât!

Dar era foarte luminat, cu ferestrele una și una! Construcția era recent, terminată.

Comandantul era un bărbat cumsecade. Singura meteahnă era, din când în când, pe teren - băutura! -, în rest... pace și virtute!

— Să trăiți! Să trăiți! Am onoarea! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Faceți cunoștință cu Șoule.

Cei doi au dat mâna și au luat loc pe scaune, Șoule pe stânga și căpitanul Șchiopu Constantin pe dreapta

— Să trăiți! mă numesc Șoule.

— Să trăiți! Să trăiți! a spus Comandantul, colonelul Negoiescu. Bine ați venit pe meleagurile moldovene... de la Iași.

— Bine v-am găsit! a spus Șoule, și a luat-o înainte: O primă problemă: un apartament la Iași! Și, a doua, să am sănătate! Atât!

— Am înțeles! Vrei o locuință! a spus Comandantul Brigăzii. S-a făcut! Până în șase luni – cel mult – aveți o locuință în Cartierul Păcurari. Este în construcție. Cu două camere... Cu două camere separat! Sănătatea, depinde de dumneavoastră!

Șoule a mai stat un pic la întâlnirea cu Comandantul Brigăzii, o întâlnire protocolară.

Au stat de vorbă Pe la ora 07: 45, Șoule împreună cu căpitanul Șchiopu Constantin au stat de vorbă la o cafea.

— Uite! Brigada este compusă din pichetul Stolu, în compania Vișeul de Sus până la Galați, pichet care face legătura pe Litoral, la Marea Neagră, a spus căpitanul Șchiopu Constantin. În privința Batalionului, este compus de la Nord: Batalionul de la Rădăuți, Batalionul de la Botoșani, Batalionul de la Iași, Batalionul de la Huși și ultimul, Batalionul de la Galați. În total, de la Batalioanele de Pază – 5! Și Comandamentul! în plus, mai este Batalionul de Instrucție de lângă el, compania de la transmisiuni, Compania de Geniu, Parcul Auto și o Centrală Termică.

— Cine sunt comandanții și Șeful de Stat Major de la Batalioanele? a spus

Șoule.

— Comandanții și Șeful de Stat Major de la Batalioane sunt, în ordine: Batalionul Rădăuți – Comandant Maiorul Răuță și Șef de Stat Major căpitanul Timofte; Batalionul de la Botoșani și Șeful de Stat Major, nu mai știu cum îi cheamă!; Batalionul de la Iași – Comandant Colonelul... nu mai știu cum îl cheamă!; Batalionul de la Huși – Comandant căpitanul Timofte Radu, proaspăt absolvent de la Academia Militară, promoția 1982, și Șef de Stat

Major... nu mai știu cum îl cheamă!; La ultimul batalion, Comandantul și Șeful de Stat Major nu mai știu cum îi cheamă!

— Și în privința contrainformațiilor? a spus Șoule.

— În privința contrainformațiilor, de la Nord la Sud: locotenentul major Burghele de la Rădăuți, locotenentul colonel Grădinaru și am sărit intenționat de la Iași, căpitanul Șchiopu Constantin! Locotenent major Țiplea Nicolae de la Huși și locotenentul colonel Petcu de la Galați.

Erau atenți pe Hartă, de la Nord la Sud și de la Sud la Nord când, dintr-odată, a intrat brusc, fără să ciocănească la ușă, un alt „gușter”, locotenent major...

— Cine sunteți? a spus, un pic speriat, Șoule.

— Sunt locotenent major Aminteloiaia Alexandru, proaspăt la Securitate! mai precis, la Batalionul de Pază de la Iași!

— Păi! Bună ziua! Bună ziua! în primul rând, a spus foarte iritat de comportamentul afișat căpitanul Șchiopu Constantin. Aveți de-a face cu adjunctul, în persoana lui Șoule!

Era deja ora 08.00 fix.

Locotenentul major Aminteloiaia Alexandru a dat mâna pe deasupra biroului și a stat pe scaunul din dreapta căpitanului Șchiopu Constantin. Era un pic țâfnos, fudul și, nu în ultimul rând, mojić!... și nespălat!... în fine!

— Uite! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. O Informare de ansamblu de la Brigadă: Eu, căpitanul Șchiopu Constantin am început la Școala Militară din Sibiu, secția de grăniceri, cu un pluton. De 4 ani. Din promoție face parte, în afară de subsematul, maiorul Robu, acum în Consiliul de la P.C.R. din toate Brigăzile, căpitanul proaspăt absolvent de la Academia Militară, promoție 1982, Comandantul de Batalion de Pază de la Huși, Timofte Radu. Mai sunt și alte persoane importante în ierarhie de la Comandamentul de la București! Și la Direcția a 4-a, maiorul Pavel Coruț, și mai sunt destui... Sunt la Facultatea de Drept de la Iași, ultimul an, și după

aia Licența! mai am o Sesiune și gata! Licența! Sunt căsătorit cu o profesoară și am o fetiță. În rest... la muncă!

...

— Și eu, Șoule, sunt căsătorit, am o fetiță, am Liceul terminat!

— Uite! a spus căpitanul Șchiopu Constantin, în reședința Comandamentului am, pe dreapta cum ar veni, la stradă, înainte, Penitenciarul de la Iași; în jurul clădirii a răsărit Divizia Mecanizată de la Iași și o Unitate Militară de Geniu!

— Am înțeles! a spus Șoule. Mai este de spus ceva important?!

— Sunteți ultimul „Mohican”, a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Aveți o sarcină de îndeplinit: 45 de zile la Cursuri, în comuna Grădiștea din județul

Giurgiu... Din martie sau aprilie, cel mai târziu! în curând, la Cursuri de începători! Tot cursant și Șoule și locotenentul major Aminteloiaia Alexandru.

— Am înțeles! Am înțeles! a spus Șoule. E voie să deschid fișetul de pe dreapta?

— Aveți cheia de la încăpere și, bineînțeles, și cheia de la fișet! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Uite, nu am uitat: chemă secretarul, plutonierul Ursache, cu semnătura... la mine!

Șoule a sunat prin telefon, la numărul primit de la căpitanul Șchiopu Constantin, pe plutonierul Ursache.

— Rețea... Informativă cu.000! Vino în birou... este Secret de Stat în toată țara!

— Am înțeles! a spus plutonierul Ursache și i-a dat „Documentul”, lui Șoule sub semnătură...

A sunat telefonul Guvernamental, cu colonelul Goiciu Ioan, de la Comandamentul din București! Câteva secunde mai târziu, un minut sau două, cel mult! căpitanul Șchiopu Constantin spune:

— Repede la telefonul alăturat, în birou! i-a spus căpitanul Șchiopu Constantin lui Șoule. Hai, repede!

Șoule a închis ușa la birou și a intrat vizavi, în alt birou, nu mai mare.

— Să trăiți! Să trăiți! a spus Șoule prin telefonul Guvernamental. Să trăiți! Mă numesc Șoule.

— Ați ajuns? a spus colonelul Goiciu Ioan.

— Da. La Oradea era cald și frumos, iar în Iași este prăpăd! Este ninsoare, ger, și ceață, a spus Șoule. Dar am ajuns cu bine la Comandament!

— Aveți grijă. Unu, repede de la Oradea la un apartament la Iași! Doi, aveți grijă cu mutarea soției și fiicei, de la Oradea la Iași! Și trei, aveți grijă cu mâncarea la popotă! Deocamdată, să nu dureaze mult cu calabalăcurile de la Oradea la Iași! Dă telefonul înapoi căpitanului Șchiopu Constantin! Și noroc și ce îți dorești!

— Să trăiți! Să trăiți! a spus, Șoule, sec, și a dat telefonul Guvernamental căpitanului Șchiopu Constantin.

Șoule a studiat, în amănunt, directiva cu Rețeaua Informativă, dar o știa înainte, de la întâlnirea cu căpitanul Filip. Șoule știa, în general, de Directiva secretă cu Rețeaua Informativă și, uite, are documentul la îndemână și îl studiază, și dă-i... și dă-i!... Rețea Informativă și are și Caietul pregătit, serie cu serie, ce mai! Era doldora de cărți, dar acum era o singură cărticică: Rețeaua Informativă! Punct!

Vremea nu s-a potolit decât a treia zi, când s-a mai potolit ninsoarea.

Drumurile erau blocate în municipiul Iași și Șoule a stat o parte de zi în oraș împreună cu căpitanul Șchiopu Constantin, pentru că mai era de făcut, în paralel, și turul prin Inspectoratul de Miliție de la Județul Iași, aflat vizavi de Divizia Mecanizată, pe o stradă secundară. Au intrat la Inspectoratul cu doi șefi: șeful numărul I dar care nu era „acasă” și le-a spus asta de la secretariat un subofițer – iar adjunctul era în concediu, așa că s-au întors roată înapoi, la trotuar. Pe stânga, lipită de o altă clădire, de tipul K.D.V. Stalinist, era Inspectoratul de la Securitatea Iași, fără nicio inscripție, nimic!

— Vreau să vorbesc cu șeful Inspectoratului Județean, a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

A deschis imediat Ofițerul de Serviciu și, în surdină, a

vorbit cu o secretară. La câteva secunde, a apărut printr-un hol Ofițerul de Serviciu:

— Sunteți aștepți! a spus Ofițerul de Serviciu.

Au urcat scările la etajul întâi, unde era șeful Inspectoratului de Securitate. Mai era un etaj, al doilea, unde erau compartimentele.

— Am ajuns! spuse Ofițerul de Serviciu.

În anticameră, o femeie. Era secretara, care se adresă celor doi:

— Bine ați venit! Bine ați venit! Îl cunoștea numai pe căpitanul Șchiopu Constantin!

— Faceți cunoștință, spuse căpitanul Șchiopu Constantin. Noul coleg, Șoule! Acuma suntem colegi! Unde vă este soțul?

— A! La serviciu, la Municipiu, a spus femeia-secretară sunteți așteptați! Femeia era soția Comandantului Municipiului Iași, căpitanul Zaharia!

Au intrat în birou. Au discutat cu colonelul Copil, trei minute de protocol!... Au schimbat câteva cuvinte și au plecat mulțumiți în general de atmosfera de la Securitate.

În sfârșit, a început să nu mai fie ninsoare! Șoule, cu ajutorul soldatului, să găzduit la Căminul Garnizoanei, de pe a doua stradă după Divizia Mecanizată, pe dreapta.

După episodul cu locotenentul major Aminteloiaia Alexandru - cam tembel!

— Șoule a petrecut timpul la Serviciu, la Cămin, la serviciu, la Cămin și tot așa până la un punct!... Câteva zile!...

Șoule se ducea la plimbare, de la serviciu la Cămin, și, dintr-odată, a observat în poartă la Divizia Mecanizată pe căpitanul Eugen Butur.

— Ce faceți aici? a întrebat Șoule.

— Eu la serviciu! Tu ce faci aici? a spus căpitanul Eugen Butur. Eu la serviciu! Tu ce faci aici?

— Am terminat serviciul și mă duc la Cămin! a spus Șoule.

— Tu erai la Oradea parcă!? a spus căpitanul Butur Eugen.

— M-am mutat un pic de la Oradea la Iași! a spus Șoule.

— Te-ai mutat, te-ai mutat, dar unde? a întrebat, curios, căpitanul Butur Eugen.

— La Brigadă! La Brigada de Grăniceri, a spus Șoule.

— Și ce lucrezi? a devenit mai curios căpitanul Butur Eugen. Ce lucrezi?

— Sunt la contrainformații la Comandamentul de lângă Divizia Mecanizată! Dar tu?

— Păi, tot Contrainformații dar la Comandamentul Diviziei Mecanizate! a spus căpitanul Eugen Butur. Și, uite, suntem colegi, nu-i așa?!

— Se poate spune și așa, a răspuns Șoule. Dar mă duc la Cursuri!

— Ce Cursuri! a spus căpitanul Butur Eugen. Nu cumva la Cursurile de Inițiere...

— La Grădiștea! a spus Șoule, sec.

— La Grădiștea? Ce coincidență! Suntem și colegi de breaslă din două Comandamentele - Divizia Mecanizată și Brigadă - și cursanți la Grădiștea!

Căpitanul Eugen Butur era mai mare cu doi ani, din promoția 1973, și absolvent de la Academia Militară, promoția 1982!

Șoule, dă-i cu Rețeaua Informativă și dă-i Rețea Informativă, până la gât! A ajuns cu primăvara la colț! Și este pregătit pentru Cursuri! Pe 13 Aprilie 1983!

CAPITOLUL 17

Totuși, nu s-a întâmplat aproape nimic esențial!

Cursurile de inițiativă erau utile și folositoare, dar Șoule a plecat singur la drum la Grădiștea, deoarece căpitanul Eugen Butur a plecat mai devreme, ocolind un pic pe la părinți, în județul Sălaj, iar locotenentul major Aminteloiaia Alexandru a plecat mai târziu cu o zi sau două... Era mai bine, oricum, de unul singur!

A plecat cu trenul rapid, așa cum l-a sfătuit căpitanul Șchiopu Constantin, că este de preferat să ajungă la București pe la ora 13: 00 și ceva și, în continuare, în direcția Grădiștea. A luat biletele cu trei zile înainte și a

stat liniștit până la sosiră trenului!

În Gara Iași, nu era Calea Ferată electrificată, nici la nord, nici la sud, în direcția Bârlad, Tecuci până la Focșani, unde se lega cu Calea Ferată electrificată. La nord, până la Pașcani, nu era Calea Ferată electrificată, dar de la Pașcani sistemul era electrificat. În esență, s-a terminat Calea Ferată electrificată din București Nord până la Suceava!

Șoule a stat liniștit în compartimentul de clasa I. Ajunsesse la tren la ora prevăzută, 13.30. Era încrezător și optimist, cu gândul un pic, aiurea! Nu știa traseul de la Iași până la Mărășești.

Prima Stație era Stația Bârnova care „reglează tirurile” la tren. Sunt 19 km între Iași și Bârnova, pe stânga, unde a stat 5 minute.

A doua Stație este Stația Vaslui, tot pe stânga, unde a stat 3 minute. A stat și la Bârlad, dar pe dreapta, tot 3 minute. La Tecuci Nord, pe stânga.

În Tecuci este și Stația Tecuci Mare care face legătura cu Galați. Dar trenul n-a luat-o pe stânga, ci pe dreapta, în direcția Mărășești!

În Stați Mărășești a stat 25 de minute. Una, s-a întors locomotiva invers, în direcția Mărășești, de la Tecuci spre Focșani, și a doua, locomotiva diesel a trenului care făcea legătura de la Iași la Mărășești a separat vagoanele de locomotiva propriu-zisă și a dat înapoi, în direcția Focșani. La Focșani Șoule a coborât la peron și a întâlnit o persoană cunoscută: pe tatăl lui!

— Ce faci tată!? a spus Șoule. Eu mă duc la cursuri în zona Bucureștilor. Mama, Viorica ce fac? Sunt bine?

— Bine! Bine! a spus tata. Ți-am pregătit un pachet: niște pâine, salam, carne friptă să ai la drum!

Șoule a înșfăcat punga cu alimentele și a urcat îndată în tren, că nu staționa decât 3 minute, atât!

A parcurs încă 200 km în direcția Focșani, Buzău, Ploiești Sud București Nord. Trenul a oprit la 20: 30. De la Stația București Nord, din Centru, trebuia să ajungă la Stația București Progresul, deci de la Nord la Sud!

Șoule a coborât în stație și o „Informatoare” de la ghișeu i-a spus că de la București Nord în direcția București Progresul trebuie să ia alte mijloace de transport. Șoule nu știa că există și Stația București Progresul. Pe Șoseaua Giurgiului era o distanță apreciazabilă! A sfieclit-o încă odată! Noroc că nu avea bagajele doldora.

Când a ajuns în stația București Progresul era destul de târziu, aproape

23.45.

Nu numai Șoule a sfieclit-o, mai erau și alți securiști pentru Inițierea de la Grădiștea. Au stat în gară - la clasa I - până dimineața în zori, când s-a format un tren personal, de la București Progresul în direcția Giurgiu. Din stație în stație au ajuns la Grădiștea...

Și nu s-a terminat povestea îndulcită cu „miere”: după plecarea trenului au plecat, în sfârșit, încă 3 km pe jos, între gară și Unitatea Militară de Securitate!

Șoule a sosit la poartă, bineînțeles civil. Un plutonier de serviciu a verificat Ordinul de Serviciu și Buletinul de Identitate și Șoule a intrat în Unitate. Plutonierul i-a spus:

— Luați-o printre clădiri și, pe stânga, este o clădire cu două etaje, urcați scările și întrebați de Direcția a 4-a.

După ce a primit înapoi Ordinul de Serviciu și Buletinul de Identitate, n-a stat de loc. A plecat în direcția arătată.

În zare era un soare strălucitor pentru că era dimineață-dimineată. S-a îndreptat spre clădirea cu 4 etaje, dar erau trei clădiri în jurul platoului și nu o clădire singură... Departe, printre copaci, să nu se vadă, era o clădire. Un secret deosebit sau nu prea!? Să vedem!

Pe dreapta, o construcție cu 4 etaje: la parter, de la stânga la dreapta, rezervat pentru un pluton și o companie! La etajul 1 erau ori începători ori avansați de la Interne Direcția l-a jumătate de etaj. Cealaltă jumătate, pe dreapta, era Direcția a 2-a, care se ocupa de contraspionajul economic. La etajul al doilea, Direcția a 3-a, care se ocupa cu contraspionajul propriu-zis, cu două

ramuri: de Interne și de Externe. Direcția a 4-a, inițiați și avansați și etajele trei și patru, găzduiesc Milițieni - inițiați, avansați, subofițeri, ofițeri.

Mai era și Direcția a 5-a, care se ocupa cu demnitari, cu armele la îndemână, Direcția 6, 7... până la Direcția 13 și mai era și cu „viza” nu Direcție, nu! Era Special: cel mai secret-secret și secret se numea Participantele de la est și Tratatul de la Varșovia!

Le-au dat și uniforme de Securite, ca a soldaților de la Instrucție, dar cu stele - locotenenți, locotenent! majori, căpitani, uneori maiori, locotenenți colonei și, mai jar, colonei!

Într-o altă clădire, perpendiculară, o clădire nouă, cu patru etaje și cu parter era clasa în care era și Șoule, la etajul întâi.

Printre cursanți se număra căpitanul Butur Eugen și mulți alți cunoscuți. Ca număr - 19 inițiați! în serii de câte 45 de zile!

Au început cursurile. A doua zi, a apărut și locotenentul major Aminteloia Alexandru, cu uniforma fără epoleți!

A doua și a treia zi și pe parcurs, printre oameni era maiorul Georgescu și maiorul Cârjan. Maiorul Georgescu se ocupa de Cadre, la Direcția a 4-a, iar maiorul Cârjan se ocupa de Statul Major al Armatei Române. Erau prieteni destul de buni cu Șoule. Noaptea jucau cu zarul în spălătorie până dimineața, la răsărit!...

Cursurile se făceau ca și la I.E.F.S: din două în două ore până la ora 14 și 10 minute. Și la masă la fel... Dar de după-amiază până în dimineața următoare, erau liberi!

Masa era la o cantină comună și, în general, era o cantină incredibilă că suportau mizerie de la gamele... în fine...

Disciplinele erau predate în două ore, dar uneori, la câte o disciplină, cursurile durau două zile sau câteva zile. Cele mai importante erau cursurile de Rețea Informativă. Printre cursuri erau și cele de antiterorism, care aparțineau de Direcția a 4-a Secția Antiterorism, unde

preda maiorul Trosca.

Tot în acel timp, maiorul Trosca a povestit cursanților povestea încâlcită, și incredibilă, cu fostul Ministru al Apărării Naționale, generalul colonel (în rezervă) Militaru. Incredibil, dar e posibil! Ce s-a întâmplat?...

În zona din Cartierul Drumul Taberei, în apropiere de Marele Stat Major, locuia generalul colonel (în rezervă) Militaru Nicolae, fostul Ministru Apărării Naționale și căpitanul Trosca, care era Șef de Birou la Marele Stat Major. Sursele, din interior și din exterior, militari sau civili, au spus că este spion din est: codul „B” (Barat). Îstețul căpitan Trosca a vrut să știe ce făcea în apartament Ministrul și, ca atare, sursele erau asigurate din telefon inclusiv T.O. Și la telefonul scurt (un telefon numai pentru personalități importante cum ar Președintele Statului, în speță). Fostul Ministrul al Armatei era ascultat prin pereții apartamentului și nu numai...

Ca atare, a spus maiorul Trosca, toate dormitoare, sufrageria, holurile și, mai ales, băile erau căptușite cu microfoane și ascultate corespunzător cerințelor și de fonie! Era un plan minuțios, cu mai mulți participanți în acțiune! Se implantau microfoane când era liber la etaj și jos, lateral în jurul apartamentului, inclusiv în apropiere. Se plantau în toate dormitoare, holurile și, mai ales, băile! Dar s-a rezolvat, pe viu, în... direct, în apartament cu generalul colonel Militaru Nicolae!

„Obiectivul” era „filat”, între altele, cu două mașini - una înalte și una după. În timpul unei urmăriri mașina generalului colonel a fost tamponată din spate de mașina din care era filat. Și după „tamponare” dă-i scandal!... Dar „muncitorii” asudau pe „rupte”, cu ofițeri, în speță cu căpitanul Trosca.

Este prima dată din Istorie, de la Direcția a 4-a, că la domiciliul vizat, în speță a generalului colonel (în rezervă) Militaru Nicolae, erau „pereții” căptușiți cu microfoane în toate încăperile. Repet, de la Direcția a 4-a!

Nu mai știu ce s-a întâmplat până la urmă; generalul colonel Militaru Nicolae a fost trecut în rezervă, la scurt

timp după ascultarea discuțiilor din apartamentul lui și de la Birou.

Alt eveniment mai important a fost tragerea la țintă, cu pistolul de 7, 51 milimetri.

În afară de specializarea Rețea Informativă se predă disciplina Doctrină Politică Contemporană. Profesor era un căpitan, și doctor, care predă și la Academia de Științe Politice „Ștefan Gheorghiu”, Academia Militară, Academia de Științe Economice etc., Lectorul Universitar doctor Imre Asztalos.

Căpitanul Imre Asztalos a deschis ușa la clasă.

— Bună ziua! Bună ziua! și a închis ușa.

Căpitanul în rezervă era mai înalt, cu uniforma de la Instrucție cu diagonale și bocancii mai înalți - că erau mari - a început cursurile. Erau în clasă toți 19 cursanți, că a sosit și locotenentul major Aminteloia Alexandru. Era de față și căpitanul Butur Eugen și, mai ales, maiorul Cârjan.

— Sunt rezervistul căpitan Imre Asztalos de la Academia „Ștefan Gheorghiu”, lector universitar, și mă ocup de Doctrină Politică Contemporană, o parte din cursuri, adică Transformări în Doctrinile Politice ale Burgheziei în condițiile Crizei generale a capitalismului.

Și pledoaria o continuă de la Socialism la Capitalism și invers, de la Capitalism la Socialismul dezvoltat...

Șoule a luat cunoștință că era strigător la cer ce spunea lector universitar și „doctor” Imre Asztalos, de exemplu: Socialismul Dezvoltat înapoi la Capitalism în condiția crizei Capitalismului și... n-a înțeles expunerea! În replică, căpitanul Imre Asztalos către Șoule:

— O să ții minte cât vei trăi gestul că ai interpretat greșit niște dispute care nu au rost. Să asculți atent pledoariile... Atât!

Dar Șoule n-am greșit cu nimic ca să se dea lecția peste cap, dimpotrivă, divergențele cu privire la Socialismul Dezvoltat și la Capitalism erau frecvent întâlnite la unii „elevi” neastâmpărați.

Șoule a luat cu „brio” examenul de Absolvire de 45 de zile și a plecat mulțumit de rezultatele obținute, dar a

plecat cu căpitanul Butur Eugen, cu mașina din parcare de la Unitatea Militară de la Grădiștea.

Au plecat cu mașina nu la unitățile repartizate, nu! Au ocolit spre satul din județul Sălaj, pentru că tatăl lui Butur era bolnav și dorea să vadă ce s-a mai întâmplat: ori la spital ori se face bine! Deci au plecat împreună, cu mașina, și am ajuns în satul natal al căpitanului.

A doua zi, Șoule a plecat acasă la Iași și a ajuns spre seară.

În ziua următoare, la serviciu, via Căminul de Garnizoană. A ajuns nu la birou, ci în biroul alăturat, la căpitanul Șchiopu Constantin. Că era șeful Biroului! Șoule a ciocănit în ușa dublă capitonată și a intrat:

— Să trăiți! Să trăiți! a spus Șoule.

— Bine ați venit! Bine ați venit înapoi la Comandament, a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Ce noutăți aveți?

— De la început? a spus Șoule. Păi am plecat pe data de 13 Aprilie cu trenul. Cum ați spus dumneavoastră, am plecat cu trenul la ora 13: 30, cu Rapidul de la Iași la București Nord. Am călătorit confortabil, dar nu știam de o altă Gară în București, hăt-departe, Stația București Progresul. Era distanță de la Nord la Sud, nu glumă... Am ajuns în Stația București Progresul, pe la ora 23: 45, dar am pierdut trenul!... Și erau mai mulți începători" care au pierdut trenul! Am stat până a doua zi și cu primul tren am ajuns în comuna Grădiștea. Am parcurs cu trenul personal, de la Stația București Progresul la Halta Grădiștea 17 km! Dar nu știam traseul la Unitatea Militară de „începători” și am urcat ușor dealul, frumos, cu alți cursanți, pe jos, încă... 3 kilometri, până la destinație. Pe jos!

— Îmi pare rău. Ce ați făcut apoi?!

— Au început cursurile de inițiere, a spus Șoule.

— Noutăți de la cursurile de Inițiere?! a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

— Multe noutăți erau, nici la Rețeaua Informativă pentru că am știut punct cu punct capitolul separat - tehnica de ascultare, la corespondență, cu codul „S”...

— Punctele de colectare a corespondenței, cu codul „S”, sunt din regiune, de la tren, lângă Oficiile Poștale adiacente, adunate, unitar erau trei sau patru subofițeri pe tură, iar în orașele mari erau mai mulți și, selecționate cunumărul de Dosar prin cod, de exemplu Dosarul „Dinu” corespund ori D.U.I., ori alt plan, Apărarea de Stat... în fiecare caz...

— Este oficial că vreau să verifici ce s-a întâmplat prin scrisori, a spus căpitanul Șchiopu Constantin în regulă, deservești Gara din apropiere, Oficii Poștal nr. 1!

— Și ce faceți apoi? a spus Șoule.

— Păi, subofițerul de tură era același ins care colecta informația necesară, dacă era utilă și folositoare, către ofițerul de la Unitatea Militară de care aparține și, după aia, a „pierdut” scrisoarea sau o copie sau, mai frecvent, fragmente, și scrisorii originale i se dădea drumul și subofițerul de „acoperire” trimite o scrisoare adresată ofițerului de la Unitatea Militară! Și, este un birou separat, a continuat căpitanul Șchiopu Constantin. Mai sunt multe metode de la lipici – prin încălzirea treptată, până la... Sunt metode mai eficiente de sofisticate ca și cum nu „percep că s-a umblat” la scrisori!

— Eu am știut de la Cursuri că aveți preocupări de la «S» la telefoanele ascultate... Dar aveți și un microfon în pereți... a spus Șoule. De exemplu maiorul Trosca. Ce păre aveți!

— Am știut de „pățania” de la domiciliul Conspirativ D.U.I., care cuprinde Ministerul Apărării Naționale! Am știut și de pereții din zona Cartierului Drumul Taberei, în apropiere! Și căpitanul Trosca a ajuns din Biroul de la Ministerul Apărării Naționale, la Direcția a 4-a de anti-terorist, a înaintat în funcție și a promovat și în grad. Acum, este maior Trosca! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Am știut și la convocări, în fiecare lună! Și, a doua?!

— A doua, a spus Șoule, nu mi-a plăcut Doctrina Politică Contemporană deoarece un lector universitar și, mai mult, „doctor”, nu mi-a plăcut nici numele. Auzi...

lector universitar doctor Imre Asztalos!...

— Nu am cunoștință de nume, cum îl cheamă? Imre Aldoși sau cum îl cheamă? a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

— E sucit și nu prea, a spus Șoule. Se numește Imre Asztalos! Era tot „coleg” de breaslă de la Școala de Inițiați de la Grădiștea și, mai mult, și căpitan, dar în rezervă, cu bocancii mai înalți și cu un număr mai mare. Și am avut, personal, o dispută la Doctrina Capitalismul și Socialismul Dezvoltat și am avut niște „altercații” verbale, nu prea frumos, dar civilizată, oricum!...

— Nu-l cunosc și nu prea mă interesează, a concis, căpitanul Șchiopu Constantin.

Dintr-odată a apărut, ca și cum ar fi venit un uragan, cu ușile larg deschise bineînțeles, locotenentul major Aminteloia Alexandru. Și, mai rău, nici „Bună ziua” n-a spus! A spus mormăit, un pic, cuvântul căpitanul Șchiopu.

— Băi! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Bună ziua! Întâi și după aia...

— Da. Bună ziua! Am sosit! a spus locotenentul major Aminteloia Alexandru.

— Și, apropo! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Ce dispute ați avut în legătură cu faptul că între Șoule și un lector de la Academia „Ștefan Gheorghiu” s-a iscat un conflict. Ce discuție ați avut?

— Ei, o discuție filosofică mai mult, că am fost atent la discuție, în clasă... Dar, a fost o dispută „cumsecade”, a spus locotenentul major Aminteloia Alexandru.

— Și nu s-a concretizat nimic!? Sau... a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

— A fost o discuție aprinsă și atât! a spus locotenentul major Aminteloia Alexandru.

— Am și eu noutăți, a spus precipitat, căpitanul Șchiopu Constantin. Cele două blocuri din Păcurari sunt gata! Dumneavoastră Șoule sunteți așteptat începând de azi, între orele 08.00 – 15.00, în fiecare zi fără duminică. Cheile sunt la meșter. Și tu, la fel! Cheile sunt la meșter.

Mare bucurie pe Șoule și, bineînțeles și pe

locotenentul major Aminteloia Alexandru!

— Mai sunt câteva zile și gata, a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Și acuma, la muncă!

Putonierul Ursache a plecat la București, definitiv, și a venit plutonierul Suditu Constantin. A apărut personal, fiind chemat prin sonerie.

După întâlnirea cu cei trei, în birou, Șoule a plecat din birou și a doua sau a treia zi, căpitanul Șchiopu Constantin și cu locotenentul major Aminteloia Alexandru au plecat, cu mașina, în teren din pichet în pichet. Câteva zile au stat!...

Șoule a stat „planton” la telefonul alăturat, telefonul Guvernamental, dar era și planton cu drepturi depline și un soldat.

Șoule eram în birou și a sunat telefonul Guvernamental:

— Haideți la telefon! a spus soldatul de serviciu. Sunteți pe fir!

— Mă numesc Șoule... Ordanați!

Vocea era cunoscută, dar nu de la București, nu...

— Sunt eu, căpitanul Lucaciu de la Oradea, a spus prin telefonul guvernamental. Ce mai faceți?

— Ei! Bine ați venit! Bine ați venit! a spus Șoule, dar era ca un arici fript!

— De ce am intervenit? a spus căpitanul Lucaciu. Eu... mă omule... Când eram la Oradea eu, căpitanul Lucaciu, am interceptat, cu tine, o înregistrare telefonică cu o femeie din afara unității, din Stațiunea Felix. Fâșâia telefonul... Cum ce s-a întâmplat?! Vreau să știu! Vreau și cu explicații! Nu-mi vine...

Șoule a înlemnit. Cuvântul trădare, e puțin spus! Însă, și-a revenit repede și la voce:

— Eu, am avut o aventură nefericită atâta! a spus Șoule. Vreți să spun și numele și prenumele?

— Da! De ce nu!? a spus căpitanul Lucaciu.

— Este profesoară de desene „animate”, din Focșani! a spus hotărât Șoule. Eram mic, la școală și, dintr-odată, a picat de la București! Și, gata... A fost o aventură, atât!

— Și ați mai întâlnit-o și în Stațiunea Felix sau nu? a spus căpitanul Lucaciu.

— Da! Am întâlnit-o în parc, pe lângă Hotelul... cum se cheamă!? A! ba da! Am uitat! Hotelul Aurora...

— Sigur! a spus căpitanul Lucaciu.

— Ei! Și tu! a spus Șoule. Cum să nu?!

— Bine atuncea! a spus căpitanul Lucaciu. Aveam o suspiciune. Atât, nu-i așa?!

— Bineînțele!... Bineînțele!... O suspiciune dureroasă!... O aventură nefericită din viața de zi cu zi! a spus Șoule. Dumneavoastră, ce mai faceți? Ce face colonelul Ichim?

— Am fost pensionat, la termen, a spus căpitanul Lucaciu. Dar eu am înlocuit persoana!... Am schimbat biroul alăturat!...

Un zâmbet plăcut mustea la telefonul guvernamental din interceptarea convorbirii celor doi: căpitanul Lucaciu era cu o octavă sus, iar Șoule cu o octavă mai jos decât de obicei.

— Dar a pierit, însă, căpitanul Filip, a spus căpitanul Lucaciu.

— Ce-a avut? a spus - un pic iritat - Șoule. Ce boală a avut?

— Inima! Inima, că așa știu eu! A murit în somn căpitanul Filip, săracul! a spus căpitanul Lucaciu. A murit de o lună și ceva...

— Odihnească-se în pace! a spus Șoule.

— Ne mai vedem pe la sfârșitul lunii octombrie sau noiembrie, la convocarea anuală, și mai discutăm, a spus căpitanul Lucaciu.

— Eu nu sunt de acord, a spus Șoule. Nu mai vreau să discut o problemă oarecum spinoasă, că nu am greșit cu nimic, că nu am trădat țara! Este exclus! Am avut o aventură, a fost și gata! Te rog să dai uitării! a spus Șoule.

Și în gândul său Șoule: „O plasă, un păienjenis veninos, cu două femei obsedate: una, din „trenul accelerat” București - Oradea, alta, profesoara de desene „animate” din Focșani, poate afecta cariera. Două femei,

pe amândouă le-am cunoscut nu întâmplător, dar le-am cunoscut, în jurul Stațiunii Felix, în parcul de la Hotelul „Aurora”. O altă rețea, dar în interiorul țării!...”

Șoule a închis telefonul guvernamental și a uitat de atunci necazuri și bucurii mărunte. A început cu treabă, mai multă treabă...

Și, totuși, nu s-a întâmplat nimic important din viața, de zi cu zi! Cerul era senin, soarele era strălucitor și vremea era așa și-așa!

CAPITOLUL 18

Șoule a început, cu adevărat, lucrul și la serviciu și la noul apartament din Cartierul Păcurari din Iași.

A început la apartament. Construcția era finalizată așa că Șoule a plecat înapoi, la Oradea. A mai fost de două ori, dus și întors, dar s-a întors acasă la Oradea să împacheteze lucrurile, mobila, oalele și polonicile, farfuriile, totul... Pleca cu familie cu tot în direcția Iași!

A călătorit de la Iași la Oradea fără incidente majore. Bineînțeles, două garnituri de tren: una, de la Timișoara la Galați, via Iași și, a doua, invers, de la Galați – via Iași – în direcția Oradea până la Timișoara, înapoi. Dus și întors, de la Iași la Oradea, era la fel, ca timp, dar mai era o diferență mică, nesemnificativă – schimbarea de la locomotiva diesel la electrică. De la Oradea, din Stația Oradea Est, Șoule a plecat la Iași însoțit de prietenul său, pensionarul, „Bunul Pop”. S-a întors acasă pe la ora 15: 30, dar de la Iași la Oradea era altfel: mai târziu! Pe la ora 11: 30, în Stația Iași sosea trenul accelerat de la Galați la Timișoara.

Era în data de 13 iulie 1983, aproape 6 luni prognozate de construcție în Cartierul Păcurari la apartamentul propriu-zis.

A ajuns noaptea în Cartierul „Nufărul” din Oradea.

De la balcon, Șoule a observat o mașină de culoare neagră, cu numărul de înmatriculare: l-BH-105, în locul mașinii de culoare bej, care nu era în locul de parcare rezervat.

Vizavi, în apartamentul cu trei camere, era aprinsă

lumina de la sufragerie!... Şoule ştia ce-i în capul femeii „din trenul accelerat”!... Lumina era difuză, de la o veioză.

Şoule a întors privirea de la parcare, a intrat în apartament şi a adormit buştean.

A doua zi, Şoule a plecat după un T.I.R., undeva, în zona din apropiere de Gară, de la Staţia Oradea Est. A plecat singur, că nu era departe, şi a ocolit blocul alăturat să verifice şi maşina.

În parcare, la maşină era dezumflată un pic roata pe dreapta şi Şoule a umflat roţile, patru bucăţi, că este de mers distanţă destul de mare de la Oradea la Iaşi. A închis cu cheile portierele şi la portbagaj, în spate, şi a plecat în direcţia Autogară. N-a mers mai mult de doi sau trei metri distanţă de parcare şi, hopaşa! a apărut femeia, tot din senin, de vizavi. Sarkozi Nuţa! Femeia din „din trenul accelerat”...

Şoule, civil de data asta, a recunoscut femeia. Femeia a trecut strada în direcţia parcare.

— Te cunosc sau... nu prea? a spus femeia.

— Ei, şi tu?! a spus Şoule. Uniforma şi uniformă, am trecut la civil, nu-i aşa?!

— A!... Da!... Bună ziua!... Bună ziua!... Nu te-am observat, că erai ofiţer şi uniformă m-a dat de peste cap. Se întâmplă, nu-i aşa?! a spus, uimită Sarkozi Nuţa.

— Ei, cum să nu! Se întâmplă şi la case mai mari, şi la cele mai mici, se întâmplă, nu-i aşa?! a spus Şoule, şi, agale: „O să te mai văd încă o dată?” a început să fie un Motto! De la „trenul accelerat”. Ce părere ai?!

— Da, probabil! Ştiu eu?! a spus Sarkozi Nuţa. Dar tu, ce cauţi aici? Şi, totuşi, maşina era în parcare! Ce s-a întâmplat?

— Uite!? Caut nu maşina, nu, caut o maşină mai mare, un T.I.R. ceva, pentru că plec definitiv în altă localitate, a spus Şoule.

— Asta-i bună! Unde? a spus Sarkozi Nuţa... Unde pleci!?

— Plec din localitate... a spus Şoule.

— Unde? Spune! Dacă se poate!... Dacă nu, nu! a

spus Sarkozy Nuța.

— La lași! Definitiv! a spus Șoule.

— Nu știam ce s-a întâmplat. Și cu mașina ce faceți?
a spus Sarkozy Nuța... A!... Acuma am înțeles!...

— Mă duc la Autogară că lângă ea este și parcul de T.I.R.-un.

— Și împachetezi și după T.I.R. mașina personală!...

— Ai ghicit! a spus Șoule. Astăzi plec cu bagajele și, după T.I.R., mașina personală, după el nu-i așa? a subliniat Șoule. Dar unde ai fost cu mașina, că nu era în parcare? Ai fost undeva?!

Femeia „din trenul accelerat” era roșie la față și, uneori, palidă și brusc un tremur și-o transpirație din cap până -n picioare...

— Păi! Soțul a plecat cu mașina la serviciu, că se întâmplă des, are niște... la Inspectorat și din cauză că... a mai îngânat cu vocea sugrumată Sarkozy Nuța.

— Da și noaptea?!... în fiecare zi, sau două zile, sau trei zile, zdup!... La serviciu! a spus Șoule. Bravo! Bravo!

— Ei, se întâmplă, a spus Sarkozy Nuța.

— Și se întâmplă des, nu-i așa? a spus, șoptit, Șoule. Dar, uite, azi-noapte era o altă mașină în locul parării și, mai mult, era înmatriculată eu I-BH-105, nu-i așa!? Șoferul era la volan și în mașină, în surdină, muzica cânta. Dar ușile erau camuflate... Ce părere ai?!

— Se mai întâmplă, nu-i așa! a spus Sarkozy Nuța. Am cunoscut o altă persoană, de la Partid, cu numărul de înmatriculare I-BH-105, ești mulțumit!

— Dar dimineată nu era nimic în parcare. Și, după aia, a apărut soțul, a spus Șoule. În parcare...

Sarkozy Nuța era cumva pierdută și îngândurată. Era abătută!

— Uitați-vă! a spus Sarkozy Nuța. Am mințit!

— Cum așa? a spus Șoule.

— Soțul a fost la Inspectoratul de Miliție și a fost trecut în rezervă! a spus, sec, femeia din „trenul accelerat”.

— Cum așa? a spus Șoule.

— Păi, eram siguri de perspectivele de la Inspectoratul de Miliție, dar lucrează și la securitate, așa că... a spus Sarkozy Nuța.

— Dar ce s-a întâmplat cu adevărat? a spus Șoule. Așa, deodată... Ce s-a întâmplat?

— Am primit o scrisoare de la Paris! a spus Sarkozy Nuța.

— Așa... a spus Șoule. Ce scrisoare? a spus Șoule.

— Care privește pe vărul, era Consilier municipal și acum e Primarul Parisului! Și, vărul, Sarkozy Iosef, a fost trecut în rezervă imediat! Și un loc în Oradea. Am apelat la Ștefan Costică Nicolae, acum Secretarul de Partid din municipiul Oradea, și acum Sarkozy Iosef a devenit jurist Municipal în Oradea! Punct!

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu soțul! îmi pare rău! a spus Șoule.

— Și tu pleci la Iași! Ce funcție ai în perspectivă! a spus Sarkozy Nuța.

— Am schimbat un pic, de la Ministerul Apărării Naționale la Ministerul de Interne, a spus Șoule. Mai precis la Direcția a 4-a care aparține de Securitate, înțelegeți!?

— „O să ne mai întâlnim, cumva?” a spus Sarkozy Nuța.

— „Cu siguranță!” a spus Șoule.

Șoule a plecat oarecum mulțumit de evoluția situației date. Informația dată era prețioasă: Șoule, a plecat în linie dreaptă în cariera Militară și, în schimb, cariera lui Sarkozy Iosef era frântă, dar soția lui era zâmbitoare! Și, mai ales, forțat de împrejurări: Sarkozy Iosef are unica șansă în carieră ca jurist Municipal la Oradea, în schimbul soției infidele care are amantul lângă ea când vrea, ori acasă ori la vilă! Că nu era acasă Sarkozy Iosef!

Era, de fapt, un troc: soțul merge la serviciu, vine următorul la schimb ori acasă, ori la vilă, dar era o singură persoană: amantul, Ștefan Costică Nicolae!

Șoule a observat o treabă: amantul Ștefan Costică Nicolae era de o cruzime diabolică cu Sarkozy Nuța: să știe

tot!... Unde a plecat, ce a făcut, să știe tot! Gelos până la moarte!...

Șoule a plecat în treaba lui, la autogară, să vorbească cu un șef de la T.I.R.-un, iar soția Sarkozy Nuța a intrat în mașina sa.

Dar Lenuța-Nuța Sarkozy, femeia din „trenul accelerat”, n-a plecat la „târg”... Nu!... A plecat într-o altă direcție decât a mers Șoule!... A plecat la locul stabilit cu Ceasornicarul o informație în ceea ce privește unul dintre „Obiectivele” sale: Ținta, Șoule!” Obiectivul-șoule”, că a plecat de la Ministerul Apărării Naționale la Ministerul de Interne, Direcție a IV-a la Securitate! De la Oradea la Iași! De la Comandamentul de Grăniceri! Era o informație valoroasă. Ceasornicarul Goldman a trimis informația valoroasă la superiorii săi, tot la o femeie din rețea, profesoara de desene „animate”! Dar o altă Rețea!...

Șoule a rezolvat cu T.I.R.-ul, dar intrarea la scara blocului era îngustă, cum a fost și acum 5 ani de zile, când s-a mutat de la Sighetul Marmăției la Oradea. S-au stricat aleile pe margine. Iar terenul era lunecos, că ploua într-una! Cu chiu cu vai au rezolvat într-un final treaba!...

Șoule a predat cheia de la apartament unui subofițer nou, de promoție de la Sibiu, la Iridentendență, și a picat cu bine din Oradea cu T.I.R.-ul încărcat de mobilă, polonice, farfurii etc., și în spate cu mașina personală cu familia, în direcția Iași. Spre seară, șoferul de T.I.R., Șoule cu familia au poposit la un Motel, aflat la jumătatea distanței între Oradea și Iași. A doua zi, au plecat diz-dedimineată spre Iași, unde au ajuns pe la prânz, ca să nu descarce totul pe întuneric. Au ajuns la timp: îi aștepta niște soldați pregătiți pentru descărcarea

T.I.R.-ului la apartamentul din Cartierul Păcurari. A durat o oră și ceva, maxim două ore, cu mutatul din T.I.R. la apartament.

Era în data de 15 Iulie 1983, Șoule a plecat la serviciu, la Comandamentul din Copou. Soția a transferat-o de la Oficial Poștal din Oradea la Oficiul Poștal din Iași și fiica a transferat-o la o Școală din apropiere. Și și-a

închegat familia...

De la Focșani a primit o veste care l-a fulgerat pe Șoule: Dorungenu care avea de mult afecțiuni cardiovasculare grave, a murit în urma unui infarct! A murit în somn! Odihnească-se în pace!

Șoule a lucrat pe brânci și pe rupte, zi și noapte la Comandamentul de Grăniceri, dar a meritat!

Cel mai important lucru, apogeul! era Dosarul de urmărire Informativă, prescurtat D.U.I!

A început din data de 13/14 Ianuarie 1983, când Șoule a preluat funcția la Comandamentul de Grăniceri din Iași. Atunci nu era niciun Dosar de urmărire Informativă...

Era în mijlocul lunii martie sau aprilie 1984, Șoule avea 7 cazuri de D.U.I.-un, iar căpitanul Șchiopu Constantin, trei D.U.I.-un.

Cel mai important caz, un D.U.I.

— I „Chergez” din Iași, care era al lui Șoule și căpitanul Șchiopu Constantin, un D.U.I.

— I „Tudor”, care aparținea de contraspionaj.

Dosarul D.U.I. „Chercez” este locotenentul colonel (în rezervă) C... Fratele, mai mare cu 2 ani, regizorul de Film, a plecat în voiaj în Statele Unite ale Americii și nu s-a mai întors acasă. Așa că, a fost trecut în rezervă automat și a început Dosarul urmăririi Informative!

Fratele de „dincolo” s-a stabilit în New York City într-un apartament vizavi de Forul Internațional de la O.N.U.

Planul de Acțiune, Scopul: Introducerea - în perete - a unui dispozitiv de ascultare I.T., în apartamentul din Cartierul Tătărași din Iași, de fapt 4 camere, două băi, trei balcoane și bucătărie.

S-a convenit, cum era obișnuit, interceptarea „obișnuită” a telefonului trei săptămâni la rând, înainte de lucrarea de introducere a câte un microfon în zid la sufragerie și la baia principală.

Au colaborat, în ordine, Șoule, căpitanul Șchiopu Constantin și colegii: maiorul Zaharia, comandantul de Miliție Municipală Iași, colonelul Copil, șeful Inspectoratului de Securitate din Județ, locotenentul major

Aminteloaia Alexandru colegul de la Batalionul de Pază din Iași, căpitanul Butur Eugen, colegul de la Divizia din Iași și au cerut să „lucreze efectiv” în apartamentul din Dosar doi „muncitori”: plutonierul L.M. și maistrul militar – după aia, un fost prieten – A.G... Atât!... Și, bineînțeles, se știa de la București!

Șoule a înaintat Dosarul „Cercez” la Direcție a 4-a, generalului colonel Vasile Vasile, și a așteptat câteva zile până a venit aprobarea.

„Obiectivul” era: locotenentul colonel (în rezervă) „C”, soția casnică și cele două fete, între care era o diferență de doi ani, ambele mediciniste, una măritată cu procurorul Anton Rășcanu de la parchetul București și a doua, nemăritată, la Oradea.

Dar nu s-a intrat imediat în apartamentul cu pricina! Șoule a adunat două informații pentru Dosarul „Cercez”: vecinii de la etajul al doilea și primul adjunct de la Secretarul P.C.R. din județul Iași, ce funcție!...

Vecinii din apartamentele vecine nu au vrut să dea relații decât chemați cu citații, alții au refuzat invocând că au „treabă”. Nicio persoană din vecini „nu era acasă”! Dar Șoule nu avea cheie... Nu avea cheie!... Aia era problema! Șoule nu avea cheie!... Ce să facă, cum?...

— Dați-mi un telefon mâine, a spus căpitanul Șchiopu Constantin. „Obiectivul” n-are de ce să se supere. Îl chem la mine, vreau să discut cu el diferite aspecte în legătură cu viața civilă, cu privire la partid, etc. Ori civil, ori militar, să vedem. Dar, obiectivul principal e să-și scoată haina, îl ademenim în biroul alăturat, la căpitan, și îi luăm cheia de la apartament, și cât el stă de vorbă cu căpitanul în cealaltă cameră, se face o copie după cheie! Când terminați îmi dați un semnal, să treci de pe hol, în „anticameră” cu obiecte mai groase în mână!

— Bună ziua! a spus căpitanul Șchiopu Constantin „obiectivului”. Luați loc unde vreți, ori pe canapea, ori pe scaun...

Locotenentul colonel (în rezervă), „obiectivul” D.U.I. „Cercez”, era în uniformă, cu „insigna” că a terminat și

Academia Militară, dar a terminat de mult „stagiul militar”, era de aproape 3 ani la pensie.

Șoule a închis ușa biroului căpitanului Șchiopu Constantin cu „Obiectivul” în birou și a găsit în haină chelele buclucașe. După aia, într-o cutie mică de plastilină, și pe stânga și pe dreapta, mulajul cheii de la ușa apartamentului. A închis apoi capacul, a șters cheia cu batista, că era un pic murdară de plastilină, mulajul cheii l-a dat plutonierului Suditu Constantin, iar cheia a pus-o înapoi în buzunarul „obiectivului”.

A durat maxim un minut cu plastilină din cutia de... magician! Șoule a suna imediat pe căpitanul Șchiopu Constantin, în birou:

— Am rezolvat! a spus Șoule. Am terminat treaba!

— Ați greșit numărul! a spus căpitanul Șchiopu Constantin pentru că era și „obiectivul” lângă el, aproape de receptor!

Șoule a închis telefonul și a stat cuminte în biroul alăturat, cu plutonierul

Suditu!

— Ce mai faceți? a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Ce mai faceți?

— Dar, cine sunteți? Că nu vă cunosc! a spus locotenentul colonel (în rezervă), obiectivul „Cerchez”.

— Mă numesc căpitanul Șchiopu Constantin.

— A!... Am înțeles!... Am înțeles!... Acum am priceput! a spus obiectivul „Cerchez”. A plecat colonelul Pătruț și, uite, un tânăr căpitan. Da! Erați comandantul de pichet la Rădăuți. Acum am înțeles!... Am înțeles!...

— Ce mai faceți? a repetat căpitanul Șchiopu Constantin.

— Ei?!... Ce să fac?... în bucătărie de când sunt civil, a spus Obiectivul „Cerchez”.

Au mai discutat o jumătate de oră, tet-atet, fără să vorbească nimic în legătură cu străinătatea. Apoi, „Obiectivul Cerchez” împreună cu căpitanul Șchiopu Constantin au intrat în birou:

— Uitați fâșul dumneavoastră sau pardesiul... Este

rece afară, a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

„Obiectivul Cerchez” a plecat însoțit de căpitanul Șchiopu Constantin până la ieșiră din clădire, unde și-au dat mâna de despărțire.

Era suspicios „Obiectivul Cerchez”!... Foarte suspicios!... în hol mirosea puternic a naftalină!

După plecarea „Obiectivului Cerchez” Șoule a plecat imediat la Sediul Inspectoratului de la Securitate și a dat plutonierului „L”, la parter, „cutia” în care era imprimat în plastilină mulajul cheii. A durat 15 minute, maxim două zeci de minute, ca plutonierul „L” să-și facă treaba și a înapoiat, după mulaj, o cheie dublată.

— „Cutia” rămâne aici, în birou, sigilată, a spus plutonierul „L”. Dar, uitați cheia dublată!

— Am înțeles! Am înțeles! a spus Șoule.

— Părerea mea, a spus plutonierul „L”, cel mai bine, după încercarea de butuc de la încuietoarea de la yală, verificați cu atenție, ca nu cumva să fie schimbată yala!... Aveți grijă că mulți oameni își schimbă yala! Aveți grijă!

— O să am grijă, oricum! a spus Șoule.

— Și, cel mai bine, supravegheați imediat „Obiectivul” și asigurați-vă că vecinii sunt plecați, a spus plutonierul „L”. Asta este părerea mea!

— O să țin cont, a spus Șoule.

— Și, ultima: Aveți grijă să nu faceți zgomot prin apartamentul respectiv al „obiectivului” a subliniat plutonierul „L”.

— O să țin cont, a spus Șoule.

Șoule a executat planul, exact cum a fost planificat de două zile, când nu avea cheia respectivă. Momentul respectiv a sosit după câteva zile: familia „Cerchez” pleacă! Bineînțeles, soțul și soția!... Șoule a aflat de plecare prin ascultarea telefonului interceptat. A venit momentul!...

Soțul și soția au plecat cu trenul la Oradea și nu era nimeni în apartament, în planul inițial erau prevăzute ca toate mișcările din zona, din bloc și din apartamentul vecin, să fie supravegheate și Șoule a mai cerut - prin

telefon - doi flori care aparțin de Inspectoratul de Securitate. Era de fapt, cum ar veni, un pluton subțiat, din Județul respectiv, cu 2 - 3 flori cu 2 - 3 la grupă! De exemplu, pentru un „Obiectiv”, florul, ori militar-milițian, ori de la armată, își schimba înfățișarea, urmărind din aproape în aproape, persoane mai mult în civil, ori la tren, ori la autobuz, ori cu mașina, ori... ori... ori!... Cu toate facilitățile necesare ca frezatul, cu mustață ori cu barbă, ori cu hainele îngrijite sau anapoda și/sau cu pantofii lustruiți sau rupți, depinde de situație.

La ora fixată Șoule a fost anunțat că a plecat „Obiectivul” la Oradea și că a ajuns la destinație de la Iași la Oradea, cu acceleratul Galați-Timișoara, Via Oradea. În tren cu „Obiectivul Cercez” erau și florii lângă compartimentul adecvat: o femeie, bineînțeles ofițer, dar civil și, nu te cunosc! lângă ea un bărbat.

Filorii au trecut granița între județe, de la Iași la Suceava și, în continuare, din județ în județ până la destinație, în speță Oradea. Era o singură persoană care coordonează acțiunea supravegherii și care știa numele și prenumele celorlalți flori. Era secret de stat! O singură persoană coordonează florii - colonelul Copil, Șeful Inspectoratului de Securitate din Județ. Atât!

„Obiectivul” a plecat și au rămas vecinii, dar planul era asigurat prin intermediul persoanelor de serviciu din bloc, ori elevii, ori copiii, ori... și așa s-a asigurat securitatea din apartamentului „Obiectivului Cercez”.

La instructaj, la ora 07: 00 dimineața, la Inspectorat Județean de Securitate, era oarecum agitație. Participa: colonelul Copil, Șeful Inspectoratului Județean Iași, maiorul Zaharia Teodor, adjunctul Inspectoratului Județean de Miliție, căpitanul Schiopu Constantin, căpitanul Pandea, Șeful de Compartimentului de Tehnică Operativă și Șoule!

— Ultima întrebare? a spus colonelul Copil. Doamne ferește că e zgomot, ori... Ce faceți atunci când apare un vecin, o altă persoană la sonerie, ce „lucrare” faceți?!

— Am vizor. Un vizor „tăcut” și ușor, lateral, ca să nu intre lumina, a spus Șoule. Am văzut persoana și... atât!

— Și sună telefonul. Ai să răspunzi?! a spus colonelul Copil.

— Nu am să răspund! a spus Șoule.

Șoule a pregătit minuțios Planul de Acțiune și a trecut la treabă! La ora 09.00 punct! A intrat, pe scară era liniște, jos, la parter, la fel. Spre etajul întâi, după ușa închisă, un cățeluș lătra și lătra, întruna. La etajul al doilea o pisică miorlăia, miau-miau... Dar la etajul al treilea era liniște. O liniște tulburătoare. Șoule a introdus cheia de yale și a vrut să deschidă ușa. Nu merge! mai dă-i o dată... Nu merge, dar a forțat ușor, ușor de yală, de două ori și a deschis ușa. A intrat în apartamentul cu pricina.

În spatele lui Șoule erau doi „muncitori” îmbrăcați cu salopete: plutonierul „L” și maistru „A”. Au închis ușa în urma lor. Intrarea! în holul principal. Au privit cei trei „muncitori”; nu este nimeni... Câteva secunde, nu mai mult... Au privit în sufragerie... Nu era nimeni! La bucătărie, numeni! în debara, nimeni! Au intrat în cele trei dormitoare și în balcoane... Nu era nimeni! Nici la baia principală nu era nimeni, dar erau două băi mai departe, care despart holul principal de un dormitor și încă un hol... Nu mai era nimeni nici aici!

Șoule a stat la vizor, cu ochii cât cepele și pe stânga și pe dreapta, și pe dreapta și pe stânga, continuu! A stat la pândă și la holul din scări, și la vecini... Era liniște! „Muncitorii”, la lucru!...

Picioarele celor trei erau înfășurate cu pâslă, mergeau foarte ușor, fără zgomot.

— Să nu atingeți nimic, a spus Șoule.

Traseul fusese verificat. Pe lângă blocul respectiv și pe străzi laterale erau 2 milițieni care patrulau anevoie și cam în silă, în uniformă, fără să știe exact ce se întâmplă, uitându-se așa, din când în când, la scara blocului și la ieșirea din apartamente. Cereau la unele persoane buletinul, cei care nu-l aveau, luau câte o amendă... Verificau, la scară, persoanele care intrau și ieșeau din imobil.

O mașină de București, cu doi civili, probabil filorii,

patrulau pe străzile adiacente.

— La dreapta! a spus Șoule, dar nu știa exact plasamentul, ori în dormitor, ori la bucătărie, ori în sufragerie, în baia principală, pe hol... Două obiective cu tehnica în zid. Plutonierul „L” și maestrul „A” erau formidabili! Nu lăsau niciun semn! mai mult, ca la teatru, se înțelegeau prin gesturi, erau uniți și la gândire și la gesturi, exclusiv fără vorbe!... Erau ași în toate!

Erau mai multe „Obiective” în județul Iași, dar erau două persoane „muncitori calificați”. Însă, mai sunt și „Obiectivele” din afara Iașului: Botoșani, Suceava, Bacău, Piatra Neamț până la Focșani și Galați și, mai mult, în vestul țării... De la „Obiectivele” din județele Bihor și Timișoara până în Municipiul București. Erau două persoane „muncitorii”, care nu se comparau cu alții, că erau buni! „Așii” „L” și „A”! Sunt buni, foarte buni meseriași „ași” și la propriu și la figurat! Sunt cei mai din țară... Acolo asta era necesar...

Fotografii, mai multe fotografii de fapt conțin unghiri, înălțimi, diametre etc. Șoule a aflat după acțiune. Erau făcute lângă sufragerie, la zid, erau color, și lângă priza cu telefonul – un pic zgâriat –, la zid, lângă ușa principală.

Și dă hainele la o parte și dă-i și dă-i!... Șoule în hol, cu vizorul ridicat, sus și jos, jos și sus, ca și cum ar fi Stan și Bran, fără zgomot!... Niciun păs... Nimic!... Nicio șoaptă... Nimic!... Și stai nemișcat în hol. Și „muncitorii” trăgeau la jug!... Dar „muncitorii destoinici” erau ca o ființă... Nu două ființe... O singură ființă... la chelea, dă chelea, ia șurubelnița, dă șurubelnița... la mistria, dă mistria... Două ființe ca una singură... Taci și faci!

Și dă-i cu pikamerele, pikamerele-minuscule, și dă-i și dă-i în zid, și tot în zid, și tot în zid!... Un zgomot uniform, se face o pauză... Muncitorii în sufragerie și Șoule asigură ca nu cumva să intre vreo persoană „nepoftită” în apartamentul gol, dar prietenos!...

Stă în permanență cu simțurile ascuțite, face clik-клик!... click-клик!... la virzor, iar ochii îi plimbă și pe stânga și pe dreapta... și pe dreapta și pe stânga...

Se auzea în surdină pikamerul minuscul, în zidul alăturat, din holul principal, în zid și tot în zid. Pauză... în zid era o gaură de cinci centimetri în adâncime și de patru-cinci centimetri în lățime, apoi capacele închid gaura din zid, cu dispozitivul de ascultare în interior...

Liță specială în formă de „L” inversat și microfonul minuscul, cât o gămălie de ac! Mic-mic, dar eficient! Foarte eficient!

Mortarul e făcut corespunzător, cum trebuie, și firele sunt așezate două cu două, până la firele telefonului... Cu un plastic au astupat ermetic totul, apoi au pus mortarul la suprafață, care este însă umed... umed!... Salvatorul este la dispoziția „muncitorului”: foehnul! Nu fierul de călcat! Nu! Că se strica jucăria din zid prin atingerea cu căldură foarte mare! Foehnul era bineînțeles miniscul, dar foarte eficient!... Era o priză obișnuită și foehnul mormăia ca și cum ar toarce o pisică, ușor-ușor, ușor-ușor și bine! După mortar, apare varul, identic cu cel din zugrăveală, și iar dă-i cu foehnul!...

Pași înfundați cu pâslă, din ce în ce mai apăsați, și „muncitorii” munceau în sufragerie, cu maiourile ude flească. Au terminat treaba, și au trecut la următoarea locație – baia principală. Șoule era din ce în ce mai agitat și ceasul făcea: Tic-tac! Tic-tac!... Tic-tac și în sufletul său!

...

„Muncitorii” au intrat în baie și Șoule a văzut în sufragerie că peretele era exact cum a fost în urmă cu 2 ore și 17 minute, când s-a început lucrarea. Era ceva praf deasupra parchetului, dar nu și pânza de păianjen de deasupra tocului ușii. În timp, se reface și pânza paiajenului, în câteva ore, până pe seară, ori cel mult mâine dimineața!...” Obiectivul” era plantat și mortarul suficient de uscat.

S-a început să se lucreze și la baie, cu sculele și „geamantanul” pe holul principal. Era o priză obișnuită, fără faianță, iar zugrăvela avea culoarea albă... Albă-albă! ... Au montat microfonul sub dispozitivul de prins hârtie igienică, ca să nu se vadă. Încă odată calificativul de „ași în

meserie" se confirmă: au dat jos dispozitivul cu sulul de hârtie igienică, au scos cele două şuruburi ruginite şi, la o distanţă de 35 centimetri, priza. Priza cu microfonul deasupra dispozitivului de hârtie igienică. Şi dă-i la şanţul cu firul între priză şi dispozitivul de hârtie igienică, mai adânc şi mai adânc... Era cumplit! Şi, mai mult, se întrerupe curentul după montarea microfonului! Iar liţă, mortar, zugăveală, lanterne, pikamere, patent... sunt obişnuite la „muncitorii” ordonaţi, care au refăcut legătura la curentul electric: funcţiona! Au dat un var potrivit în jur şi au uscat cu foehnul. Au urmat încă 10 minute de chin... Dar au reuşit!

— Nu se vede! au spus „L” şi „A”. Nici aici şi nici în sufragerie!

Şoule a văzut că era în baie exact cum a fost la început, ca şi la sufragerie. O inspecţie rapidă arăta că totul era „lună”. Şi „muncitorii” au închis geamantanul! În total, 5 ore şi 12 minute a durat lucrarea! Au pândit zgomotul scărilor şi din apartamentele adiacente, de sus şi de jos, dar nu era nimeni. Au închis yala şi au dat drumul la cheie în buzunar”. Muncitorii” au luat-o înainte, ca şi cum ar fi fost de la gaze...

Pe scară, la etajul al doilea, o pisică mieuna, iar la etajul întâi, o căţeluşă făcea pipi pe holul scărilor. Curgea până parter!... Probabil asta era teritoriul ei!... în bloc era linişte şi soarele strălucea pe cer, nu cum a fost la început lucrării.

Şoule s-a întâlnit „întâmplător” pe stradă cu căpitanul Şchiopu Constantin şi au plecat împreună la plimbare. Tot aici s-au întâlnit cu doi Miliţieni în uniformă, s-au salutat şi au plecat fiecare în treaba lui.

Pe strada alăturată, a oprit o maşină de Bucureşti, cu doi civili în ea, avea gemurile semideschise. Şoule a făcut semn cu ochiul către ocupanţi:

— Unde este strada Mircea cel Bătrân? au întrebat ocupanţii maşinii.

— Uitaţi! a spus Şoule. O luaţi la dreapta, apoi la stânga şi drept înainte Strada Mircea cel Bătrân!

— Mulțumesc frumos! a spus șoferul de la mașina de la București.

Încet, încet, mașina cu număr de București s-a depărtat și în final ocupantul de pe dreapta făcu semn cu mâna. Au plecat. Unde? O altă misiune!...

— Haide-ți la plimbare, a spus Șoule către căpitanul Șchiopu Constsntin.

— Vreau să închid dispozitivul! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Ați verificat? în apartament era totul în ordine?

— Am verificat tot, până și cheia de yale!... Totul este în ordine! Cheia este la mine! a spus Șoule.

— Nu s-a terminat misiunea! mai aveți de lucru! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Nu-ți amintești? Ai uitat un lucru: 2 ofițeri superiori, la Divizia Mecanizate!... Erau în audiență, azi dimineață, la ora 07.30. Îți amintești?!

— Da! Sigur că da! a spus Șoule. Merg eu la Diviza Mecanizată și dumneavoastră mergeți la birou, că aștept un telefon, că am de rezolvat o problemă!...

— S-a făcut! Mergi la Divizia Mecanizată cu prietenul, căpitanul Butur Eugen, și eu merg repede la telefon, a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

Traseul în Cartierul Tătăraș era către Comandamentul de Grăniceri cu tramvaiul și a oprit la Divizia Mecanizată din Copou. La Punctul de trecere de la Divizia Mecanizată, era un subofițer.

— Vreau să vorbesc cu căpitanul Butur Eugen, dacă se poate, a spus Șoule către subofițer.

— Da! Sigur că da! Aveți o legitimație? a spus subofițerul.

Șoule a dat legitimația pe sub ghișeu; era de fapt o cămăruță cu un holuț cu două uși: una la intrarea din Copou, și una la ieșirea spre Comandament. Mai era și încăperea micuță cu o masă, un scaun și un pat de cazarmă. Șoule a aștept 10 minute.

— Dați un telefon, ceva! a spus Șoule.

— Nu este nimeni în birou! a spus subofițerul de

serviciu. Sună și iar sună. Dar căpitanul era în Comandament!... în fine, răspunde, iar subofițerul îi dă receptorul prin gemul îngust lui Șoule.

— Ce faceți? a spus Șoule.

— La muncă! a spus căpitanul Eugen Butur. Acum merg la audiență cu doi ofițeri. Acum mă duc!... Acum!... a spus căpitanul Eugen Butur. Am avut o groază de lucruri de făcut, da acuma mă duc...

— Când termini, vino și la Comandamentul de Grăniceri, că vreau să-ți spun ceva, foarte important, a spus Șoule. Când termini! (cu audiența).

Până la birou, gândurile lui Șoule s-au limpezit: a rezolvat o parte care aparține de tehnică și, în plus, tehnica lăsată în sufragerie și la baie nu s-a stricat. A intrat în biroul alăturat, care este al căpitanului Șchiopu Constantin.

— Am rezolvat. Acuma sunt audiați vecinii, a spus Șoule. Nu prea mai are importanță, de fapt, amănuntul că sunt audiați de la Comandamentul Diviziei Mecanizate. Am intrat în „Obiectiv”, nu am văzut pe numeni, și am plecat liniștit pe scări. La etajul al doilea era o pisică care mieuna, și la etajul întâi, o cățelușă lătra și lăsa o dâră pe pardoseala de ciment. Urina puternic...

Șoule a plecat și mai liniștit la el în birou, cu căpitanul Butur. A discutat cu căpitanul Eugen Butur și când va termina o să vină și în biroul de la Comandamentul de Grăniceri. În concluzie, Șoule a terminat misiunea!

A sunat imediat că a încheiat misiunea. A dat trei telefoane cu T.O. Primul telefon, la Comandamentul de Grăniceri de la București că a rezolvat problema în „Obiectivul Cercez”.

La telefon era adjunctul, colonelul Badea, colonelul Goiciu Ioan era în concediu:

— Felicit personal, trei zile de permisie liberă, prin Ordin de zi și consemnăm în dosar! a spus colonelul Badea. Ai făcut o treabă de nota 10! Este a doua oară la Direcția a 4-a că se face montarea microfoanelor în apartament. Prima dată a fost la generalul colonel (în rezervă) Militaru

Nicolae, urmărit de maiorul Trosca, aproape 3 ani de zile, la București, și, uite, am ajuns la Iași, în D.U.I. „Cercchez”. Felicitări! Felicitări! și a închis telefonul Guvernamental.

Al doilea telefon, dat de către căpitanul Șchiopu Constnatin, la Inspectoratul Județean de Miliție Iași, căpitanului Zaharia Teodor, adjunctul Inspectoratului de Miliție Iași că, s-a rezolvat problema și a mulțumit echipelor sale.

Al treilea telefon, la Inspectoratul de Securitate din Iași, în speță colonelului Copil. I s-a mulțumit echipei condusă de căpitanul Pandrea.

Șoule a „scapăt” rapid de obiectivul D.U.I”. Cercchez”, dar a apărut un alt Dosar de urmărire Informativă. De data asta era în biroul alăturat celui ocupat de căpitanul Șchiopu Constantin, biroul pentru comandantul de Batalion de Pază de la Huși, județul Vaslui, colegul de la Școala Militară „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, promoția 1971, căpitanul Radu Timofte!

CAPITOLUL 19

D.U.I. instrumentat de căpitanul Șchiopu Constantin era pentru căpitanul Radu Timofte! Căpitanul Șchiopu Constantin și căpitanul Timofte Radu erau colegi de breaslă.

În plus, era un Caiet – dar era în Fișet – al căpitanului Șchiopu Constantin. Un caiet care cuprinde numele, prenumele cu data nașterii, cu tot, plus conspirativul, și, în clar, care este membru al Partidului Comunist Român, dacă a colaborat cu Securitatea! Era un Caiet! Atât!

De fapt, erau „două” Inspectorate de Securitate Județene! Inspectoratul de Securitate din toate județele din țară și, separat, Inspectoratul de Securitate – tot din toată țara – care apăra Blocul Sistemului Socialist, Pactul de la Varșovia! în afară de Lumea Occidentală! care cuprinde: U.R.S.S., sursele de informare! Republica Populară Albania, Republica Populară Bulgaria, Republica Democrată Germană, Republica Socialistă Cehoslovacă, Republica Populară Polonă, Republica Socialistă România, Republica Populară Ungaria. De fapt nu Pactul de la

Varșovia sau Tratatul de la Varșovia... Nu!... Era numit, în mod oficial, Tratatul de prietenie, cooperare și asistență mutuală, o alianță militară a țărilor din Europa Răsăriteană și din Blocul Răsăritean, care voiau să se apere împotriva amenințării pe care o percepeau din partea alianței NATO! Două conflicte: Pactul de la Varșovia cu NATO! Bună afacere! Concurentă: Partidul Comunist Român și NATO!

Deci, „două” Inspectorate de Securitate Județene! întâiul... Direcția 110!

Inspectoratul era un secret, la limita legii și în afara ei! Până în pânzele albe! Că a plecat generalul locotenent Pacepa, pe 28 iulie în anul 1978, via Bonn, și, ulterior, în SUA, și nu s-a mai întors, bună afacere!

„Inspectoratul de Securitate al 2-lea” era separat, la etajul al doilea, a 5-a secție, cu 2 - 3 birouri, șeful era colonelul Radu Costache.

După întâlnirea cu șeful Inspectoratului Județean de Securitate, Șoule împreună cu căpitanul Șchiopu Constantin au intrat în legătură cu colonelul Radu Costache, pe care îl știau de la Școala din Grădiștea. Colonelul Radu Costache era în concediu.

Inspectoratul Județean de Securitate era într-o fundătură și nici becul nu funcționează cum trebuie: sus, neonul face feste, lumina tremură. La intrare era poartă metalică, jumătate o ușă metalică, iar pe cealaltă jumătate, sus, un vizor, pe dreapta, și mai era o sonerie, din hol, și, mai mult, un interfon care duce după ușa metalică.

Căpitanul Șchiopu Constantin și Șoule au sunat prin interfon și a răspuns un bărbat:

— Cine sunteți?

— Mă numesc căpitanul Șchiopu Constantin.

— Sunteți așteptat? a spus bărbatul deasupra ușilor metalice.

— Vreau să discut cu colonelul Radu Costache, am sunat prin T.O. și am cerut o întrevedere!

S-a deschis ușa automat și a apărut un tip, civil, dar spilcuit, cu cravata îngrijită. Era mai înalt decât de obicei,

1, 90 m. Au intrat în sediul celui mai important serviciu de informații: un hol mare și lat, un birou cu scaun obișnuit și, pe stânga, la perete, mai multe telefoane. Printre altele T.O. și, mai mult, un telefon de culoare roșie, mai departe, dar la îndemână!...

Bărbatul a sunat în interior, dar nu s-a înțeles deloc convorbirea cu o altă persoană, așa era de șoptită.

— Sunteți așteptați. O luați pe stânga, o ușă dublă, a spus sobru bărbatul spicluit. O să așteptați în holul alăturat.

— Mulțumesc frumos, a spus căpitanul Șchiopu Constantin și, după el, Șoule. Au așteptat 10 minute după care a apărut însuși colonelul Radu Costăche! Mic de statură, de 1, 60 metri, lat în spate, dar drept și cu o înfățișare de bărbat frumos. Era spicluit și parfumat.

— Bine ați venit! a spus colonelul Radu Costache. Bine ați venit! Stați pe scaune. Pe dreapta, un „pom” obișnuit de care se prind hainele: uniforma de securitate și o pălărie oarecum stranie – mai mică! Biroul propriu-zis, scaun obișnuit și, pe dreapta, un fișet și maiobișnuit. O altă masă mică ca dimensiuni; deasupra biroului era o vază, cu trei flori albe, proaspăt înflorite, și încă o masă mică, pe care erau așezate 6 telefoane, cum ar fi la Ofițerul de serviciu. Colonelul a apăsă îndată un buton. Nu se fumează în perimetrul Unității Militare 110!

— Cu ce te ajut? a întrebat colonelul Radu Costache.

— Cu nimic! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Sunteți la protocol, nu-i așa!

— Ce s-a mai întâmplat? i-a spus colonelul Radu Costache la ureche... Vrei o cafea?

— Dar nu nechezol! a spus căpitanul Șchiopu Constatin.

— O cafea naturală, din Cuba, a îmbiat colonelul Radu Costache.

— O, ce plăcere, comunismul e în floare, a spus Șoule.

După ce a butonat o sonerie, a apărut îndată Ofițerul de Serviciu:

— Ordonati!

— Vreau pentru colegii noștri două cafele - că eu am băut -, a spus colonelul Radu Costache.

— Îndată! a spus Ofițerul de Serviciu.

Au băut cafeaua oferită de Ofițerul de serviciu. Au discutat, în ansamblu, tematica oferită de Sistemul Socialist după plecarea generalului locotenent Pacea, în anul 1978.

— Am organizat două „tabere”, a spus colonelul Radu Costache. Una din Occident, și a doua de Est! O bucățică... Atât!... Se ocupă de apărarea Blocului Sistemului Socialismului! S-a înființat o Unitate Militară cu statut separat: apără Blocul Socialismului! După Pacea, a spus colonelul Radu Costache, un experiment unic: doctrina! Unii la Occident și alții la Răsărit! Asta e!

— Cum adică?! Am avut o experiență nu prea plăcută la Școala din Grădiștea, a spus Șoule. Era un profesor, cică profesor „doctor” Imre Asztalos de la Academia „Ștefan Gheorghiu” și am avut o dispută, aproape aprinsă, la clasă. Era căpitan de securitate în rezervă, că era la catedră. Dar era la reciclarea de 45 de zile, cum am fost și eu! În fine, în esență mi-a spus „doctorul” de la clasă și eu, ca elev: confruntări pe plan mondial dintre Capitalism și Socialism, și care diferă major...

— Diferența costă în evoluția din capitalism și socialism, dar democrație propriu-zisă unde este? Era la mijloc... Sau nu prea... a spus colonelul Radu Costache. Dar care este numele și prenumele lui? că era aiurea...

— A! Profesorul „doctor”? a spus Șoule. Se numea Imre Asztalos, și să nu uitați!

— Am memorie slabă, a spus colonelul Radu Costache. Și, în final, evoluția era în favoarea socialismului științific!

Șoule a plecat mulțumit că a cunoscut un om deosebit, pe Comandantul-șef de la Inspectoratul de Securitate din Județul Iași, dar era a doua Securitate!... S-a închis paranteza!

În biroul căpitanului Șchiopu Constantin erau

căpitanul Radu Timofte, Șoule și apare maiorul Robu, adjunctul Brigăzii, Secretarul P.C.R. în birou, era o atmosferă apăsătoare cu privire la evoluția țintei: căpitanul Radu Timofte.

Șoule l-a cunoscut, în treacăt, ori la convocare etc., dar în orice caz a trecut deseori în biroul de vizavi, în biroul alăturat, în speță al căpitanului Șchiopu Constantin, de un an și ceva zile!

Fața căpitanului Radu Timofte, comandantul Batalionului de Pază Huși, era mai palidă ca de obicei; avea o batistă umedă de transpirație, ori o nervalgie, ori... Oricum era flească de transpirație! Și în nu mai mult de un minut și ceva, batista era udă cât apa unui lac de acumulare!... Avea o față neobișnuită, palidă, apoi roșie spre vișiniul

— Bună ziua! a spus maiorul Robu Constantin. Luați loc pe scaun!

Și au stat în jurul mesei în biroul care aparține căpitanului Șchiopu. S-a citit cu atenție rezoluția, era un extras de fapt în privința cazului „Căpitanul Timofte Radu” (D.U.I! - era în Fișetul din spatele căpitanului Șchiopu Constantin, pe dreapta: Strict Secret!)

S-a citit, de fapt, o lucrare bine întemeiată, cu probleme de străinătate. Sora căpitanului Radu Timofte a plecat în Austria, la Perfecționare, și nu s-a mai întors acasă, în R.S. România.

În gândul său, Șoule: „Ce legătură are cu serviciul, că Radu Timofte era Comandantul Unității, foarte bine, bravo lui!... Că are și o soră n-are importanță... Era totuși Comandantul Unității și, mai ales, erau și trei copii de crescut!... Totuși viața suporta până și așa transpirație de ape stătătoare nu un râu!...”

S-a discutat 30 de minute rezoluția și comentariile referitoare la sora sa.

— Am hotărât: Dați-mi Carnetul de Partid (Afară din Partid echivalent Ofițer în rezervă!) în civilie! Asta e! Aveți întrebări? a spus maiorul Robu Constantin.

— Mai multe! a spus căpitanul Radu Timofte. Mai

multe, că eu nu am greșit cu nimic, nici la serviciu, nici acasă... Am o soră. E mare, face ce vrea! Ce am greșit?! A fost la specializare în Austria și a cunoscut un bărbat și s-au căsătorit recent... Ce vină are?... Ce vină am eu!?!... N-am nicio vină. Este sora mea! O să dau uniforma deoparte că s-a întâmplat! Și o să am un alt serviciu, de inginer, că am niște cunoștințe, cumva, a spus căpitanul Radu Timofte. Dar nu mor de foame! Am pierdut o bătălie, dar nu războiul!

Șoule era dezamăgit în privința discuțiilor aprinse cu maiorul Robu, că nu era dreaptă decizia dată pentru căpitanul Radu Timofte!... Și, căpitanul Schipu Constantin era între ciocan și nicovală. Într-adevăr, n-a durat mai mult de o săptămână sau 10 zile că a trecut în rezervă căpitanul Radu Timofte. Decizia era luată de Comandantul Brigăzii de la Iași. În fine!...

Era în iunie sau iulie 1984!

CAPITOLUL 20

Nu s-a schimbat aproape nimic interesant decât că Șoule a obținut din partea Direcției a 4-a, după instalarea microfoanelor și a rezultatelor scontate, un atu primordial: dreptul la studiu la Drept, ori la Academia Militară!

În birou, Șoule a discutat cu căpitanul Șchiopu Constantin despre perfecționarea studiilor necesare, ori la Academia Militară ori cu diferențe, de ce nu!? la I.E.F.S. că nu este târziu!

— Unde vrei? a spus căpitanul Șchiopu Constantin. La Drept, la I.E.F.S. ori la Academia Militară? Trei posibilități! Ce părere ai?

— Am discutat, în familie, și, în principiu, am optat pentru Academia Militară, a spus Șoule.

— Păi, a spus căpitanul Șchiopu Constantin, ai hotărât: mergi la Academia Militară și, mâine dimineață, la ora 07: 45 o să sun imediat, prin telefonul T.O., că am hotărât la Academia Militară. De acord?!

— Da! Academia Militară! a spus Șoule. La Academia Politică este exclus pentru că Doctrina nu-mi place! Și gata!... Mai ales că am cunoscut personal pe..." Doctorul"

Imre Asztalos! Știi că am avut niște dispute la Grădiștea! Așa că, la Academia Militară! Punct!

A doua zi, Șoule împreună cu căpitanul Șchiopu Constantin au sunat pe colonelul Goiciu Ioan. Erau la serviciu, în Centrul de la Comandamentul de Grăniceri.

— Uitați! a spus căpitanul Șchiopu Constantin. Am discutat în privința faptului că Șoule a optat ori la Drept, că era la o stație de Universitatea din Iași, ori la Academia Militară. S-a hotărât: la Academia Militară. Că timpul presează!...

— Cu specificația că este la concurs! a spus colonelul Goiciu Ioan. Aveți tot ce trebuie: cazare și, mai mult, trei săptămâni de pregătire efectivă. În total, o lună în Academia Militară. Eu sunt de acord! Cu noroc și sănătate! Altceva?

— În Brigadă nu s-a întâmplat nimic important! a spus căpitanul Șchiopu Constantin, și a închis telefonul Guvernamental după colonelul Goiciu Ioan.

— Am rezolvat! a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

— Am rezolvat o parte! a spus Șoule. Dar, cel mai important a fost faptul că am sunat pe colonelul Goiciu Ioan, că altfel!...

— Da, într-adevăr! a spus căpitanul Șchiopu Constantin.

— Și cel mai important e faptul că a fost telefonul vieții mele! a spus Șoule.

Șoule a reușit la Academia Militară! Academia Militară de Stat Major de

Infanterie și Tancuri, cu 8, 95. Al 8-lea din tabelul până la 121 de ofițeri de Stat Major! Erau la concurs șapte sute și ceva de ofițeri pentru Academia Militară. 7 pe loc! Era ceva!

Era în data de 08.03.1985. Până în data de 08.06.1985, cu trei săptămâni la pregătire la Academia Militară ori la Sala de la Direcția a 4-a, lângă clădirea Inspectoratului Municipiului București și, în rest, la birou, la Iași!...

Abia au început săptămânile următoare însă

gândurile zboară la frumusețea vieții și la găsirea unor căi de a mai condimenta puțin existența!... Caută porțița și Șoule a găsit-o: s-a refugiat la Academia Militară! Și a câștigat încă odată!

A „câștigat” și doi prieteni din copilărie, acum tot căpitani: căpitanul Boscodeală Gabriel și căpitanul Rotaru Măricel. Au reușit și ei la Academia Militară. Deci, sunt colegi la Academia Militară, dar ei erau la Secția de Artilerie, iar Șoule la Secția de Stat Major.

A durat o săptămână încheiată examenul de la Academia Militară, pe care l-a luat cu nota 8, 95. A aflat de rezultatele obținute prin intermediul cadristului de la Direcția a 4-a, colonelul Nicolae Nicolae, după o săptămână de zile!

Principalul suspect din Dosarul D.U.I. „Cercez” nu a furnizat datele care privesc că ar fi trădător de țară; nu confirma la microfoanele instalate în sufragerie și baie, dar Șoule a continuat înregistrările pe care le-a predat în data 13.09.1985 la Inspectoratul Județean.

Următorul pas, Șoule la tren! Nu cu mașina, pentru că era raționalizat carburantul mai acut ca niciodată: două bonuri pe lună de 40 litri! Nu rentează de la Iași până la București în fiecare săptămână! Nu rentează mai ales piesele de schimb de la mașină, așa că Șoule a hotărât: la tren! De ce să-și complice existența: are o slujbă, o soție în câmpul muncii, fiica era la școală și mama și tatăl sunt sănătoși, la bloc. Viorica cu soțul tot la bloc, dar la Suceava, vizavi de Hotelul „Bucovina”!

Pensionarii, fostul director de la C.F.R. și soția sa, fost medic, trăiesc la bloc, sunt și ei sănătoși!

Așa că Șoule a făcut naveta dus-întors de la Iași la București!

A ajuns la București Nord în data de 13 septembrie 1985. A plecat din Iași cu Rapidul la ora 05: 39 fix, la clasa întâi! A avut o pilă prin intermediul colonelului Radu Costache și prin intermediul locotenentului major Cârcel, care răspundeau de toate Regionalele C.F.R! l-au dat o legitimație gratuită pentru orice Casă de bilete din țară! E

o chestie, ce mai... Și Șoule a ajuns la Gara București Nord!

Era cald și frumos, niciun nor pe deasupra Bucureștilor. Era senin și soarele strălucea, pe la amiază.

Armata” de cerșetori se împrăștia pe la colțuri, între Gara Basarabi și Gara București Nord. Ai impresia că sunt niște „umbrele” ziua și, mai ales, noaptea.

Șoule nu-și permite un taxi că era scump de la Gară până la Academia Militară! Și mai era și o chestie de rutină: era coadă la orice casă de bilete pentru troleibuze, tramvaie.

Era sezonul începerii școlilor, generale ori licee. Mai lipseau studenții. Dar mai târziu vor veni și ei!...

La rând, la intrarea în Academie, era o mulțime de oameni cu tot felul de bagaje, mai mici sau mai mari. Un subofițer de serviciu controla tot, ca nu cumva să aibă cineva băuturi alcoolice în bagaje! Pe rând și pe rând!... Era o nebunie și la poartă și la ușa de acces. S-au repartizat câte 6 ofițeri pe fiecare apartament! La etajul întâi și etajul al doilea, în fiecare apartament cu paturi, chiuvetă și toalete necesare.

Șoule și-a asigurat cazarea. Următorul punct la ordinea zile, masa!

Era o cantină modernă, cu mase de 4 persoane. Ulterior Șoule a aflat că mâncarea costă! Nu mult, dar merita, trei mese pe zi: dimineața, la prânz și seara!...

Șoule a început activitatea! între orele 06: 30 - 07.30, la masă, în cantină. O pauză la intrare, că era aglomerat și, mai mult, bulversant; după aia, la ora 07: 50, în clase. Tot la 2 ore se făcea o pauză de 10 minute și iarăși la cursuri. După ora 09: 50 pauză de 20 de minute, pentru sandviș, o cafea la bufet și plata! În fine, la ora 14: 10 s-au terminat cursurile, au închis mapele, bineînțeles sigilate! și, după aia, la coadă cu mapele sigilate la o altă încăpere: o magazie de fapt, în care le îngălăbeau într-un dulap.

Materia era „standard”: Tactică, Geografie, Filosofie, Doctrină și hărțile în fiecare zi! Cu o schemă

stabilită!

După-amiaza, la 16: 00 fix! La studiu! Dar, înainte de toate, înapoi la mapele sigilate de la magazie, în dulapul masiv. Până la ora 20: 00, când se încheia activitatea, și înapoi mapele sigilate la magazie, vizavi, și stai la coadă! Se termina „acțiunea” mapele și înapoi la cantină! După mâncare, la culcare, la ora 21: 00 la etajul al 2-lea, deasupra cantinei! A doua zi, la ora 06: 30 la cantină, la cursuri și tot așa... Sâmbăta după-amiază și duminica erau liberi!

Sâmbătă după ore, că s-a terminat „școlița”, elevul-ofițer de la Academia Militară face o pauză și repede la tren!

Două trenuri rapide, pe ruta București Nord – Iași, la ora 14: 10, al doilea, tren Rapid, la ora 17: 00. Fac exact 6 ore din Gara București Nord până la Iași!

Șoule avea liniște desăvârșită: cazarea, studiul, uneori cu soția și cu fiica, ori la părinții din Focșani, ori la Sinaia!

„Bucură-te Șoule, și odihnește-te, că nu se știe cât vor dura studiile!” își spune Șoule în gând.

Până la un moment dat, era încă senin în toate privințele!...

CAPITOLUL 21

18 Februarie 1986. Șoule era în clasă sâmbăta. După ora 14: 10 a plecat la cantină și a înfulecat un pic de ciorbă și felul al doilea, după care, cu colegii stabiliți, căpitanul Buga, locotenentul major Stoica Viorel, maiorul Tălmăciu, căpitanul Cristescu, s-a dus la fotbal în sală.

Când a plecat la cantină, era o zăpadă de 35 centimetri grosime și după 10 minute zăpada a ajuns la 40 centimetri! Era o zăpadă de vis! Și morțiș-morțiș, la fotbalul de vis! Dar era un frig la sala de deasupra, la etajul al treilea, cum ar veni, la fațadă, două blocuri departe de Academia Militară, un frig de - 15 grade Celsius! Era un frig cumplit!

Șoule a plecat de la clasă pregătit cu treningul gros, adidași și fesul obișnuit. A plecat la fotbal, cinci cu cinci!...

Fără încălzire!

În fiecare săptămână, o oră și 40 de minute la fotbal, înapoi la spălat, înapoi la clasă și la trenul Rapid!

Dar de data aceasta nu a mai fost așa!

Un adversar a dat în piciorul lui Șoule și dintr-odată Șoule a fost săgetat sau, mai bine zis, o fulgerătură, o secerătură, pe dreapta, la picior, și nu mai poate să meargă decât șontâc-șontâc...

A coborât în clasă cu căpitanul Buga și cu locotenentul major Stoica Viorel, care era de promoție cu doi ani mai târziu, respectiv 1977 de la Școala Militară de Infanterie de la Sibiu și era coleg de clasă.

Gleзна sâgera, era aproape amărâtă.

— Mă duc la Spital! a spus Șoule. Mă doare rău!

Apare maiorul Tălmăciu și un coleg de clasă, din echipă.

— Haideți la Spital, că nu se mai poate. Te doare sau nu prea!? a spus căpitanul Buga.

— În spatele mușchiului, pe dreapta, s-a rupt un tendon... ceva... a subliniat Șoule. Unde este Salvarea? Ați chemat Salvarea?

— Haideți la Ofițerul de Serviciu că nu este departe, la etajul întâi. Haidem împreună, a spus maiorul Tălmăciu, repede, mai repede!

Grupul era compus din patru persoane, plus Șoule! Două persoane stăteau cu pacientul și două se agitau să rezolve situația.

Șontâc-șontâc, târâș-târâș, au ajuns în biroul Ofițerului Principal de Serviciu de la Academia Militară.

Era un locotenent colonel cumsecade.

— Sunt căpitanul Buga, Secția de Infanterie și Tancuri, anul întâi, la clasa B... Avem o problemă... Am jucat fotbal la Sală și dintr-odată s-a accidentat un coleg... Uitați-vă! El este! Trebuie dus la Spital...

— Mă numesc Șoule! Am fost la fotbal și, dintr-odată, s-a rupt ceva, un tendon, în spatele gambei... Piciorul mi-e amărât! Ce părere aveți?

— În primul rând, stai jos! a spus locotenentul

colonel, Ofițerul Principal de Serviciu. Te doare rău?

— Da, a spus Șoule. Am făcut o miuță la Sala de sus și am avut în mijlocul sălii o ciocnire cu colegul... Cap în cap... Dar am căzut pe podea, pe dreapta... în timpul căzăturii s-a rupt ceva... Ori mușchiul ori o articulație, un tendon, ceva... Am propus să merg la medic! La un medic specialist că nu aveți la Academie așa ceva...

— Da! într-adevăr, nu avem un medic specialist în Academia Militară și, mai ales, imediat. Din păcate! a spus locotenentul colonel. Cel mai bine o să mergi la Urgența de la Spitalul Militar Central, în curând...

— Și a doua problemă, familia! a spus Șoule. Puteți să-mi faceți legătura telefonică acasă? La Iași?

— Nicio problemă! a spus locotenentul colonel, Ofițerul Principal de Serviciu.

Șoule a dat numărul de la Iași, a obținut legătura și a vorbit scurt, foarte scurt, ce s-a întâmplat la sală, că a avut un accident de fotbal și sigur se duce la Spitalul Militar Central. Să nu-l mai aștepte acasă...

— Am rezolvat a doua problemă! a spus locotenentul colonel, și o să sun și la Comandant!

— Să trăiți! a spus locotenentul colonel către generalul-locotenent Logofătu. Aveți o problemă cu un ofițer-elev. În căzătură la sala la fotbal și-a rupt tendonul lui Ahile, mai exact!

— Ce propuneți? a spus generalul locotenent Logofătu.

— Propunerea mea este să meargă la Spitalul Militar Central imediat, a spus locotenentul colonel de serviciu...

— Sunt de acord! a spus generalul locotenent Logofătu.

— Și nu avem Salvare pentru drumurile sunt blocate zăpada care a depășit 50 centimetri grosime. Traficul este blocat!

— Aveți o situație neprevăzută! a spus generalul locotenent Logofătu. Aveți niște oameni la îndemână, pentru că nu este departe de la Academie la Spital!

— Avem patru persoane la pacientul cu pricina, a

spus locotenentul colonel. Sunt aicea! Deci pe jos, la Spital... La Spitalul Militar!

— S-a făcut! a spus generalul locotenent Logofătu. O să sun îndată și pe colonelul Goiciu Ioan, ca să știe!

— Ați auzit, nu-i așa? a spus locotenentul colonel. Dar totuși troleibuzele mai funcționează oare?

— O să vedem, a spus Șoule. Ori la troleibuz, ori la autobuz, vedem noi, oricum, destinația este foarte clară: la Spitalul Militar Central.

Au plecat patru persoane și, bineînțeles, pacientul olog de un picior, ofițerul-elev Șoule, până la clădirea de la Comandamentul Academiei Militare.

Porțiunea între clădirea A de la Academia Militară până la stația de autobuz sau troleibuz era aproape imposibil de parcurs: zăpadă pufoasă de 61 centimetri grosime și, mai mult, era pustiu!

Și ninge, și ninge, și cinci persoane în mijlocul nămeților... Și mai era și noapte, că au stat aproape o oră și ceva la Ofițerul Principal de Serviciu de la

Academia Militară... Făceau cu schimbul câte doi și, în mijloc, ologul. Dar, miracol: Au traversat strada la stație și a apărut un troleibuz!

Șoferul aștepta la scară că a văzut un pacient olog și patru ofițeri. Au coborât în stația Plevnei, la 10 metri distanță de poarta principală de la Spitalul Militar Central. Mai era și o altă poartă, lateral, vizavi la Muzeul Militar Central. Era un subofițer la poartă.

— Vreau să discut cu un medic specialist că am o problemă: o gâlmă urâtă, pe dreapta, la gleznă, mai sus un pic! a spus Șoule.

— Și garda de corp la ce folosește?! a spus subofițerul de serviciu. Glumesc, nu-i așa?!

A sunat lung la telefon și a răspuns o femeie:

— Sunt asistenta principală de la Traumatisme, etajul trei. Cu ce pot să ajut?

— Un pacient și patru persoane sunt la poartă, a spus subofițerul de serviciu. Pacientul are o gâlmă deasupra gleznei, pe dreapta. îl îndrum la dumneavoastră? Ce

părere aveți?

— Să vină aici, la etajul al treilea, a intervenit o voce de bărbat. Și cât mai repede!

Zăpada era mai blândă decât la început, în stația de troleibuz! Era mai blândă și apoasă, apare chiciura! Fulguia și fulguia, până la clădirea principală de la Spitalul Militar Central. Au luat-o pe stânga, la lift. Dar ghinion, nu funcționa! Și dă-i pe scări, și dă-i pe scări... până la etajul al treilea. O plăcere, nu alta!

La etajul al treilea au cotit-o la stânga, pe un hol imens, și au ajuns, în sfârșit, la medicul specialist. Era liniște acolo. Doar niște asistente, surori medicale și femeia de serviciu. Era o liniște apăsătoare!...

Era două trei asistente în secția de traumatisme.

Cinci persoane stăteau pe holul principal, cei patru ofițeri și pacientul Șoule. Nu erau scaune pe holurile principale și nici lateral, așa că au stat „liniștiți” cincisprezece minute în picioare până a apărut o asistentă medicală.

— Cu ce pot să vă ajut? a spus ea.

— Vreau să discut cu... a spus Solule, dar a apărut, ca din senin, din camerele cu pacienți, un doctor! Doctorul respectiv era locotenentul colonel cu care au discutat de la biroul Ofițerului Principal de Serviciu de la Academia Militară.

— Haideți la serviciul de gardă! a spus medicul tânăr. Ce problemă aveți? în încăpere, pe stânga, era o masă cu roțile și două etajere cu sticle și tampoane și, în față, un pat metalic. Șoule s-a așezat pe pat, iar cei patru ofițeri au stat deoparte.

— Păi, a spus Șoule, în fiecare săptămână suntem la sport, la sala din Academia Militară, indiferent de timp, că-i cald, ori rece... Dar a fost foarte rece, minus 15 grade în sala de la etajul al treilea, deasupra Comandantului. Și cu toate astea am încins o miuță, la fotbal... Un adversar, în căzătură, a nimerit peste piciorul meu. Piciorul drept nu funcționează cum trebuie, este amorțit șiumflat!... Ce părere aveți?

— Arată-mi piciorul drept! a spus locotenentul colonel. Dați-mi un scaun. Scoate ușor bocancul, ușor... ușor...

A pipăit, sub gambă, până la mușchiul de sus, și a spus foarte clar:

— Aveți o ruptură la Tendonul lui Ahile, între călcâi și mușchi, se vede umflat de la genunchi până la călcâi... Ei, se repară!...

— Nu cumva să-i taie piciorul! a spus căpitanul Buga.

— Cum adică?! Glumești, nu-i așa?! a spus Șoule.

— Ei! nu, a spus locotenentul colonel. Nu se pune problema! Dar o să dureze, să știi! și am hotărât: se internează de urgență la salon, imediat! Este sâmbătă! Duminică nu mâncați nimic, dimineață, la ora 07: 00, o analiză sumară de sânge și, după prânz, normal. Dar luni, la operație!... Că nu mai merge! La ora 09: 00! Sunteți primul! Văd că n-aveți nici prosop, pastă de dinți, nimic! Dar, curaj!

— Sunt total nepregătit! a spus Șoule.

— Măine dimineață, devreme, o să te ajut cu tot ce trebuie: prosopul, pasta de dinți, pijamaua etc. Pe la ora 09: 00... E bine? a spus locotenentul major Stoica Viorel E bine așa? Unde este cazat? Salon sau o garsonieră? Îl întreabă apoi pe doctor.

— Aveți garsoniera cu numărul 1, a spus locotenentul colonel. Poftiți pe aici, vă rog.

— Acum ești pe mâini bune, îi spune unul dintre colegi lui Șoule. Noi ne întoarcem la Academie.

Și cei patru ofițeri de „gardă” au plecat, lăsându-i singuri pe Șoule și pe doctor.

— Prima, de unde ați știut că am nevoie de o garsonieră, mai ales la numărul 1, și a doua, de unde ați știut de existența mea? De unde?! a spus Șoule.

— Ei! Era simplu! a subliniat locotenentul colonel. Cu câteva zeci de minute înainte, cine a sunat? Comandantul de la Academia Militară, generalul locotenent Logofătu, că are o problemă cu un ofițer-elev din clasa B, și a mai sunat și colonelul Goiciu Ioan, cu: „Haide, ajută-mă! că am un

pacient deosebit!" Așa că garsoniera vă stă la dispoziție!...

„O, da! în gândul său, Șoule. A sunat Comandantul și a sunat și colonelul Goiciu Ioan, aproape instataneu și acum am înțeles: comandantul, și colonelul Goiciu Ioan au cerut celor de la spital să aibă grijă cu „cazarea”, la garsonieră! Au făcut o treabă bună... ce mai!...”

Doctorul, locotenentul colonel, și cu o asistentă drăguță, l-au însoțit pe Șoule în garsoniera propriu-zisă. Era o garsonieră cu un pat de tip cazarmă, în mijlocul încăperii. Pe stânga era un cuier pom și, lângă pat, o etajeră și... Doar atât! mai era o ușă în peretele opus patului, ce dădea în baie. Acolo: o chiuvetă, un coș de gunoi menajer, toaleta și, cel mai important, dușul impecabil!

Spre dimineață Șoule a auzit zgomot pe holurile principale și secundare, din douăzeci în douăzeci de minute... O femeie de serviciu făcea curățenie și: fleoșc-fleoșc! fleoșc-fleoșc!...

Era ziua de 19.02.1986, duminică dimineața. Șoule nu a mâncat, pentru că la ora 07: 00, însoțit de asistentul șef, a plecat în altă încăpere, pentru analize. Aici Șoule era atent la alți pacienți care sufereau de diverse afecțiuni: un picior rupt, dreptul sau stângul, mâini rupte sau luxate, dar cel mai impresionat a fost de un pacient ciuntit de toate cele 10 degete...

N-a durat mult și a apărut locotenentul major Stoica Viorel, pe la ora 09.00! Venise să-i aducă cele de trebuință.

— Mâine dimineața, dacă am analizele cum trebuie, la operație! a spus

Șoule.

— La ce oră? a spus locotenentul major Stoica Viorel.

— Păi! la ora 09: 00, în sala de operație, a spus Șoule.

— Aveți grijă mâine, pentru că sunt la cursuri la Academie și n-am cum să scap decât după ora 14: 00. Îmi pare rău, a spus locotenentul major Stoica Viorel. Dar am auzit că aveți o echipă de nota 10 pentru traumatismul de la picior. O echipă formidabilă, condusă de un chirurg

renumit! Nu știu cum îl cheamă, este profesor universitar, un general-locotenent! Baftă și noroc!

— Și după? După operație? Sunteți prezenți aici după curs? a spus Șoule.

— După curs, după operație, firește, a spus locotenentul major Stoica

Viorel.

— O singură întrebare am, dar să nu te superi pe mine, vreau să știu, nu mota-mo, ce s-a predat la cursuri la Geografie, la Tactică, etc., a spus Șoule.

— A! Nicio problemă, nicio problemă... Să fii sănătos și după aia!... a spus locotenentul major Stoica Viorel.

A plecat locotenentul major Stoica Viorel. Femeia de serviciu continua curățenia, prin colțuri, între holul principal și holul secundar, făcea un zgomot, nu prea mare, ce-i drept: flească-flească!... flească-flească!... Următoarea zi, la ora 08: 45, a apărut la orizont căruciorul cu roțile, în spatele lui, asistentul șef, care l-a luat pe Șoule și direcția Blocul Operator!

Șoule a stat cumintepe masa de operație, până a adormit buștean.

Operația a durat 4 ore și patruzeci de minute!

— Deșteptarea! Deșteptarea! Cu-cu-ri-gu! Cu-cu-ri-gu! Dar Șoule a dormit buștean!...

— Am avut treabă multă! a spus chirurgul. La tendon, mai era un centimetru până la călcâi, cu 3 - 4 centimetri mai scurt. Era franjuri!... Dar am rezolvat în final! Haideți la gipsat!

Pe Șoule l-au mutat de pe masa de operație pe masa cu roțile!

— Pacientul este liber! au spus medicii: locotenentul-colonel, o femeie, și generalul-locotenent.

Șoule era bulversat un pic dar, a spus:

— Vreau două cârje că nu pot să merg decât cu un picior!

— Sunt două variante: prima variantă, să luați cârjele de la o cunoștință, a doua variantă, jos, la parter, în secție, un muncitor-ambulant face cârje de dimensiuni diferite! a

spus asistenta-șefă.

— Cel mai bine... Aveți ceva de notat? a spus Șoule.

În hol, altă asistentă i-a dat o hârtie și un pix, și numărul de telefon al muncitorului confecționar de cârje. Apoi Șoule a fost dus într-o altă încăpere, aproape, și l-au bandajat cum „trebuie”: până la coapsă, învelit cu ațele și gips de sus până la călcâi! apoi Șoule a fost dus la garsonieră.

După-amiază, pe la ora 16: 00 - 16: 15, a apărut la ușă o fetiță de 5 sau 6 ani, cu un trandafir roșu! Unul singur! Și, în spatele ei, locotenentul major Stoica Viorel.

Șoule a discutat puțin, din pat, cu locotenentul major Stoica Viorel și apar în față cârjele, nou-nouțe! și în spatele cârjelor, maiorul Cârjan!

— A! Nu se poate! a spus Șoule. Faceți cunoștință: locotenentul major Stoica Viorel, cu drăgălașa Ancuța, și maiorul Cârjan.

— Cum a fost? a spus maiorul Cârjan.

— Cum a fost? a spus Șoule. Am rezolvat problema: Concret! Este ghipsat de la călcâi până la coapsă!... Cu mențiunea că, în interiorul piciorului eram franjuri... Ce mai!... Au tăiat franjurile și au înlocuit tendonul cu unul de bou, cu diametru de 10 centimetri!...

— Și, acum, te simți bine? a spus maiorul Cârjan.

— O să-mi revin, încet-încet, a spus Șoule, dar a trecut, în fine!... Dar ce facem în continuare? Aia e problema, cu recuperarea!... Mi-a spus doctorul, în sala de operații, cum am deschis ochii... Nu s-a terminat povestea!

— Cum așa? au spus uimiți cei doi bărbați.

— După patruzeci de zile încheiate o să vin înapoi la Spital, ori la Spitalul Militar din Iași ori la Spitalul Militar Central din București. După ce am terminat cu ghipsul, urmează o altă fază: de recuperare propriu-zisă, tot la Spitalul Militar din București și apoi încă 12 zile, tot la Spital!

— Aoleu! au strigat, în cor, locotenentul major Stoica Viorel și maiorul Cârjan. Aproape două luni! Și cursurile, și sesiunea din semestru?!

— O să recuperez... O să recuperez... Stați liniștiți! a spus Șoule.

Dar, din ușă, o asistentă i-a spus să stea liniștit în pat că apare comisia! Și, într-adevăr, la ora 17: 00 a apărut comisia formată din medicul de gardă. Un medic de gardă are în subordine 8 - 10 saloane, pe dreapta, și alt medic de gardă de 8 - 10 saloane, pe stânga. Mai era un alt medic stagiar, mai tânăr, asistenta șefă, care scria într-un caiet Tot ce spuneau medicii. Comisia este comisie!

— Bună seara! a spus medicul cu „bisturiul” de la sala de operație, locotenentul colonel. Ce mai faceți? Sunteți bine? Nu mă deranjează deloc că sunt și colegii dumneavoastră...

— Faceți cunoștință: locotenentul major Stoica Viorel cu fiica Ancuța și maiorul Cârjan; este la Marele Stat Major, la C.1.

Au discutat câteva minute cu maiorul Cârjan, cu locotenentul major Stoica Viorel. În final, comisia de specialitate s-a pronunțat:

— Prima, la ora 18: 00, ampicilina, o doză, dar noaptea ampicilină cu kanamicină și dimineța, în continuare, ampicilina și la prânz, din șase în șase ore și, a doua, a continuat doctorul locotenentul colonel, o asistentă va tăia din gips o porțiune de 7 - 8 centimetri lățime și de 25 - 30 centimetri lungime... O să taie mâine că vreau să văd cicatricile!... Și, după aia, niște iod, după care pansament steril!... Ați consemnat?

— Da! Am consemnat! a spus docil asistenta.

— Te mai doare ceva!? a spus doctorul locotenentul colonel.

— Nu mă doare, a spus Șoule, dar vreau să știu exact ce s-a întâmplat cu piciorul meu?!

— Păi! a spus doctorul locotenentul colonel, am intrat la operație și am văzut ce n-am văzut niciodată: erau numai franjuri franjuri... S-a rupt tendonul lui Ahile! Din cauza neirigării cu sânge, apare o contracție în jurul tendonului lui

Ahile, mușchii adiacenți și-au mutat un pic

tărieectoria... Un pic! Ca să irige tendonul! și cu nervii adiacenți!... în fine!... Dacă erai operat în străinătate, fără personalul auxaliar, te costa în totalul 10.000 mii de dolari! La Londra!... Este foarte scumpă o bucățică de tendon de bou, dar este vitală!... în vechea Persie, în timpul luptelor, învingătorii tăiau tendonul învinșilor! Așa că!...

Șoule a făcut cum a vrut doctorul. A stat șapte zile încheiate cu ampicilină și kanamicină, din 6 în 6 ore. Luni, medicul de „gardă” a apărut.

— Ați făcut ampicilină din 6 în 6 ore? a spus doctorul locotenentul colonel.

— Cu ajutorul asistentelor, a spus Șoule.

— Pleci acasă! La domiciliu! a spus doctorul. Acuma suntem în data de 27.02.1986! După 40 de zile încheiate, te întorci la Spital! Și, cel mai bine, odihnește-te! La Iași!

— Gata! O să plec? a spus Șoule.

— Da! a spus medicul, locotenentul colonel. La familie la Iași!... O să dai asistentei șefe Biletul de Externare, pentru că nu poți să mergi în alt Pavilion și nu știi exact mai mult, este târziu la Externare. La ora 10: 00 s-a terminat programul. Așa că, la tren!

— Mulțumesc foarte frumos pentru gestul și atenția acordată! Încă odată mulțumesc! a spus Șoule.

Dar nu era târziu. Asistenta șefă a plecat îndată. Și a plecat și medicul, locotenentul colonel...

Șoule a rămas singur. Cu boarfele din rucsac... De fapt o improvizație, pentru că mâinile erau ocupate cu două cârje!...

A durat treizeci de minute cu hainele și cubiletul de Externare. Șoule a plecat gândindu-se la ce s-a întâmplat la Sala de Fotbal și, mai mult, la drumul de la Gara București-Nord la Iași!

Șoule a plecat singur, în cârje!... Nu-i venea să creadă că lifturile nu funcționau și a luat-o în jos, pe scări, până a ajuns afară din clădire, la aer proaspăt. Era liber, în sfârșit!

A ieșit pe poarta principală, care făcea legătura în Bulevardul Plevnei, în direcția Gara București-Nord!... A

mers ostașie, a traversat strada cu cârjele, într-un un picior! Și a ajuns la gară.

Mai erau două ore până la plecarea trenului spre Iași... Norocul lui Șoule era faptul că avea legitimația la îndemână și a ajuns la casierie:

— Vreau să cumpăr un bilet pentru Iași! a spus Șoule.

— Pentru ce oră? a spus casiera.

— Pentru trenul de ora 14: 00! a spus Șoule.

Biletul era gratuit! După un timp bun de așteptare, a urcat în tren.

Șoule a ajuns acasă!... La familie. La Iași!...

CAPITOLUL 22

Patruzeci de zile încheiate a petrecut Șoule la Iași! În data de 02.04.1986, duminică noaptea, cu trenul Rapidul, la ora 23: 30, Șoule a plecat spre Spitalul Militar Central. Avea Biletul de Internare, încă de la ieșirea din Spitalul, de acum 42 de zile.

Între Iași și București Nord erau mai puțini călători, pentru că era noapte.

Sfârșitul săptămânii a venit cu precipitații mixte în toată țara, și iarna își face încă odată „încălzirea”! Sunt așteptate ninsori mai spre vale, spre Mărășești, Focșani... Nu numai la munte, ci și în zonele mai joase. Noaptea s-a circulat cu dificultate în zonele Râmnicul Sărat, curbura meridională, în speță Buzău. Șoule, a avut de înfruntat, ceața și zăpada viscolită. Trenurilor nu le-a fost ușor să se deplaseze! Cârjele se tociseră de la atâtea deplasări pe culoar și m și compartiment... S-a oprit trenul! Șoule era înzăpezit!

Primele utilajele de dezăpezire au fost scoase spre dimineață, pe la ora 07: 00, în data de 03.04.1986, luni, pe tronsonul Buzău-Ploiești. S-a întârziat patru ore și ceva!

Până la Spitalul Militar Central, cu rucsacul pe umeri, Șoule a mers cu cârjele o oră și ceva și a ajuns la poartă la ora 11: 30 de minute. A dat subofițerului Biletul de Internare și a intrat în Pavilionul Central, la etajul al treilea... Aici, personalul medical și pacienții se confruntau cu... păduchii!

Tot garsoniera „veche”! Și tot asistenta șefă care era când a plecat la Iași! Șoule era singur acum...

— Aveți păduchi? a spus asistenta șefă. Știți că păduchii sunt de mai multe categorii? Păduchi albi, păduchi negri, obișnuiți, păduchi albaștri... Sunt mai multe tipuri de păduchi, Monseur!... Gata! S-a terminat și cu scărpinatul!...

O incizie de la laba piciorului până la coapsă. Era îndemânatecă, asistenta șefă! Șoule i-a dat foarfecă la îndemână și-a văzut în interiorul gipsului o mulțime de gânganii de culoare albă... De fapt erau păduchi albi!

Șoule a observat că piciorul drept nu era umflat, dar era pe jumătate în grosime față de celălalt! S-a subțiat considerabil! Era schelet... Era atrofiat!... Stângul era normal, dar dreaptul, ioc!

— La recuperare! a spus asistenta șefă. Este la Pavilionul alăturat. O să te faci bine.

A trebuit o ștamplilă, una singură, și Șoule a plecat împreună cu asistenta șefă, cu boarfele în brațe și cu cârjele agățate, la recuperare.

Era un Pavilion modern cu patru etaje, parter și subsol și două scări: o scară principală și o scară laterală, pe stânga, mai mică ca dimensiuni.

Șoule a intrat în interiorul Pavilionului cu asistenta șefă și a urcat scările câte una!... câte una!... până a ajuns la etajul întâi! Drept înainte, după două uși rabatabile, au ajuns în hol și tot drept înainte era biroul cu medicul de la Recuperare. Asistenta șefă a ciocănit ușor:

— Intră! a spus un bărbat.

— Bună ziua! a spus asistenta șefă. Primiți oaspeți? Avem un pacient proaspăt de recuperat!

Șoule a stat pe canapea și asistenta șefă în fața șefului Comandamentului, pe fotoliul din fața biroului. Încăperea era mică; în față era o etajeră mai mare și pe stânga, că nu se poate altfel, pomul de agățat umerașele. 6 la număr! mai mult, pe podea, o altă încrengătură din 6 împletituri!

— Bine ați venit! a spus un locotenent colonel. Al

treilea locotenentul colonel din spital.

Locotenentul colonel a citit Fișa de Intrare, Fișa de Externare, Biletul de Externare și Biletul de Internare și Foile de Observație. Mai erau și alte documente necesare în Dosarul medical al lui Șoule.

— Aveți de recuperat fără injecții, fără... numai gimnastică cu piscină. Avem aparatură de ultima generație și începeți de astăzi, că nu este târziu! a spus locotenentul colonel. La subsol! Și ultima chestiune: am pregătit o garsonieră cu numărul 2, căci garsoniera Este ocupată. O personalitate!... Haideți împreună la garsoniera dumneavoastră.

Șoule a făcut cum a spus locotenentul colonel, la brațul asistentei șefă, în direcția garsonieră.

În a doua garsonieră, cu numărul 2, au intrat în ordine: locotenentul colonel, Șoule cu cârjele proptite, oricum tocite, și asistenta șefă. Din holul principal, un hol mai mic în încăpere: o ușă și se vedea chiuveta, era clar toaleta, și o altă ușă ducea în garsoniera propriu-zisă. Era mare: pe stânga între scaune, o masă lipită de perete și două paturi pe laterale, în direcția geamului, cu noptiere alăturate și, în plus, omniprezentul cuier de haine, pe dreapta.

În garsonieră, era un pacient adormit deasupra păturilor și învelit cu un halat peste picioare din cauza frigului.

— Păi, este cineva, a spus Șoule.

— E normal! a spus locotenentul colonel.

— Am ațipit, a spus pacientul de la fereastră. Mă numesc maiorul Rădulescu și... Radu. Mai bine, Radu!

Șoule a dat mâna cu maiorul Rădulescu însă a simțit mâna maiorului lipicioasă și, mai mult, umedă.

Au plecat asistenta șefă și locotenentul colonel, convorbirea a durat un minut. Când a plecat, Comandantul a spus:

— În garsoniera numărul 1 este o personalitate importată. O să-l cunoști la bucătărie sau la televizor, între orele 20: 00 și 22: 00, a spus Comandantul de Recuperări.

Aveți grijă!

În gândul său, Șoule: „Cine este personalitatea din garsoniera nr. 1?!

După-amiază, Șoule a plecat la plimbare! Erau 13 garsoniere, aliniate una-cu-una, pe stânga și pe dreapta, vizavi – cum ar veni –, o ușă semiînchisă. Pe holul cu lumina opacă, aproape beznă, era un bec de neon. Pe lângă zidul cu garsoniere, o bară de aluminiu, până la capătul holului. Tot în ceață, că lumina era restricționată (?), o ușă dublă închisă, care făcea legătura la scări și bucătărie. La bucătărie erau mesele pe dreapta și sus televizorul, sigilat cu capac de lemn! Vizavi era sala de gimnastică pe care scria, pe stânga: Gimnastică de Recupare!

Șoule a intrat. Pe stânga era liniște, dar pe dreapta un bărbat făcea exercițiul de întreținere. Era jos, pe saltea, și rotea șoldurile când într-o parte când în alta. Hâc-hâc! hâc-hâc! pe stânga, hâc-hâc! hâc-hâc! pe dreapta.

Privire atentă, dar și cu bunăvoință! îi străluceau ochii... Unde l-a cunoscut?! Unde?! Șoule și-a amintit: era Corneliu Mănescu!

— Bună ziua! a spus Șoule. Mă numesc Șoule.

— Ce faci băiatule! a spus fostul Ministru de Externe. Ce-i cu tine? Stai în garsoniera cu numărul doi?

Șoule a închis ușa din hol, că era curent, și a stat oarecum înțepenit în cârje.

— Am venit la Spitalul Militar Central azi la prânz și mi-a scos gipsul, a spus Șoule. Eu am avut pe 18 februarie 1986, la sală, la Academia Militară, am avut un accident de „muncă” ... S-a rupt tendonul lui Ahile, era franjuri! Și iată-mă aici...

— S-a reparat tendonul? a spus fostul Ministru de Externe.

— Am fost operat, apoi în „concediu” 40 de zile, la Iași, acum la control, și sunt la recuperare de astăzi, a spus Șoule... Dar în „concediu” am fost nevoit să stau nu din cauza mea, a fost fortuit!...

Șoule și-a ridicat cracul drept de la pantalonul de la pijama ca să vadă fostul Ministru de Externe ce a pățit la

picior.

— E o cicatrice foarte frumoasă cusută, a spus fostul Ministru de Externe Dar este roșie, nu-i așa? că nu văd decât cu ochelari, și nu am ochelarii pe nas.

— Dumneavoastră, ce faceți aici? a spus, timid, Șoule.

— În fiecare semestru fac o cură de recuperare și medicul curant mi-a spus că am diagnosticul „Artrită” și acum fac gimnastică la aparate, ori la saltea, orialergare ușoară, în jurul parcului, la Spital, ori acasă, depinde!... a spus fostul Ministru de Externe.

— Dar este o boală grea, a spus Șoule.

Da. Apropo, unde stai? a spus fostul Ministru de Externe.

Șoule a stat jos pe salteaua de burete și, vizavi, fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu, la distanță de doi metri.

— Vreau amănunte! Despre dumneata, despre ce faci, a spus fostul Ministru de Externe.

— În primul rând, a spus Șoule, sunt căpitan, elev la Academia Militară, însă nu de la Ministerul Apărării Naționale; sunt de la Ministerul de Interne, de la Securitate, la Contrainformații! La Containformații Militare!

— Ei! și ce dacă, a subliniat fostul Ministru de Externe. Este o structură bine întemeiată... Și ce faceți aici? în ce an sunteți?

— Primul an! a spus Șoule. Am avut un pic de necazuri. În fiecare săptămână, după orele de curs, de la ora 14: 10, după masa care a durează 10 minute maxim la cantină, îmbrac treningul și, după aia, la fotbal. Mai precis, facem o miuță 5 - 6 ofițeri... Doar cei care doresc un fotbal. După asta, la ora 16: 20, la spălat, după care la Gara de Nord. Casiera este o cunoștință, din întâmplare! Luăm bilete la clasa întâi, gratuit, și după asta, la ora 17: 10 minute în tren spre Iași.

— Este interesant! a spus fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu. Continuă!

Stătea pe saltea și se gândea și, uneori, rar, gimnastica de rigoare!

— În continuare, am petrecut 5 ore și 58 de minute în trenul Rapid, a spus Șoule. La Iași, cu familia! După care înapoi la cursuri, la București!

— Și?! a spus fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu. Ce ai făcut!?

— Și... Fatitic! a continuat confesiunea Șoule. Pe 18 februarie 1986 am fost la cursuri, la ora 14: 10 la cantină, înapoi în trening și la fotbal, mai precis o miuță... Era totuși sâmbătă!... Dar era frig, foarte frig la sală de deasupra Comandantului Academiei Militare. Dintr-odată s-a rupt mușchiul din cauza frigului! Tendonul lui Ahile diagnosticat ulterior că s-a rupt. Era franjuri!... S-a reparat și am stat 40 de zile la Spital, apoi la domiciliul de la Iași. Acum sunt aici, la recuperare... Asta e!

— Și cu sesiunea ce ai făcut?! a spus fostul Ministru de Externe.

— Am amânat-o, la prima „înfățișare”, dar s-a rezolvat după 12 sau 13 zile, cel târziu 14 - 15 zile, după spitalizare, a spus Șoule.

Au discutat o oră și jumătate în Sala de Recuperea Șoule cu fostul Ministru de Externe.

— Știi ceva? a spus fostul Ministru de Externe. Mâine dimineața, pe la ora 06: 30 - 07: 00 mergi te rog la chioșcul de ziare din incinta Spitalului și vreau să cumperi ziarul „Scânteia”. Am acasă abonament, dar aici sunt mai la îndemână... Se poate?

— Nicio problemă, nicio problemă... O să cumpăr un ziar... Ce mare lucru! Chiar în fiecare zi! a spus Șoule

— În fiecare zi! a subliniat fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu.

Dintr-odată a apărut la ușă însuși locotenentul colonel, șeful de la recuperare, cu o altă asistentă:

— Cât e ceasul? a spus locotenentul colonel. A! Nu știam că sunteți aici cu tovarășul fost Ministru de Externe! Scuzați-mă! Tovarășe căpitan Șoule, haideți la subsol, la procedura stabilită în Fișele de Observație. Repede-

repejor!

La subsol erau o minunăție de aparate, în locuri separate, cu ultrasunete, cu curenți galvanici etc. Șoule a obținut o derogare: masajul cu un maseur de nota 10! mai era un bazin cu apa potrivită ca temperatură și, în plus, cu temperatură reglabilă.

CAPITOLUL 23

În data de 04.04.1986, marți dimineța, la ora 06: 20, Șoule a început gimnastica! Cu o zi în urmă i s-a scos gipsul și era „ușurat”, însă cârjele erau o povară. Șoule și-a cumpărat un ceas deșteptător.

Pe scări era să cadă, dar s-a ținut de balustrada fixată în perete, lângă scări, între etaje. La parter era un telefon urban, nu interjudețean, cu fise de 25 de bani, dar Șoule era pregătit, avea fise de rezervă în buzunar la halat. Era pregătit cu minuționizate, fise pentru orice împrejurare, cumpărate de la chioșcuri, în speță chioșcurile care deserveșc Spitalul Militar Central. Fise, fise și iar fise! O persoană fără fise este o persoană moartă!

Șoule avea de parcurs 200 metri distanță între Pavilionul de Recuperare și chioșcul de ziare, care era așezat între 4 parcuri miniscule, dar cochete, cu 4 - 6 bănci, împrejur flori deosebite, violete, zambile, care au început să înflorească, și altele care dădeau un miros aromat...

Șoule, șontâc-șontâc, șontâc-șontâc a ajuns la chioșcul de ziare și bineînțeles era coadă la ziare sau la revistele săptămânale sau lunare! Șoule a stat la coadă și a reușit, în sfârșit, să cumpere prețiosul ziar „Scânteia”! Obosit fiind, a stat 3 - 4 minute în parc, pe o bancă, și a frunzărit, un pic, ziarul „Scânteia”, însă n-a observat nimic importat pe prima pagină, unde era încadrat mare Nicolae Ceaușescu. Pe pagina a doua era Elena Ceaușescu, cu dedicație că este doctor în științe. La capitolul Agricultură dedicație Secretarului General și la capitolul Externe, scria Africa de Sud, America Latină etc. Șoule a frunzărit încă odată ziarul, însă nimic important în ce privesc concret realizările obținute pe teren. Nimic! Nimic important!

Șoule a împachetat ziarul „Scânteia” și l-a pus în buzunarul de la halat. A ajuns la ora 06.55 la ușa garsonierei lui Corneliu Mănescu și a ciocănit trimit.

— Intră! a spus Ministrul. Intră!

— Eu sunt! a spus Șoule și a închis ușa după el.

Era la baie fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, dar ușa era deschisă. Era pe jumătate bărbierit, iar pe obrazul drept avea încă spumă de ras...

— Stai jos, undeva pe un fotoliu, că am treabă un pic la bărbierit, a spus fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu. Câteva minute! Poți sta și pe pat... Ai cumpărat ziarul?!

— Da! a spus Șoule. Am cumpărat ziarul.

— Cum e afară?! a spus fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu... E mai cald sau potrivit?!...

— Cum să fie?!... încă rece... a spus Șoule. Dar am observat la dumneavoastră că aparatul de ras este din aur!

— Exact! Aparatul este din aur! A spus fostul Ministru de Externe. Este cadou de la soția mea, Elena Mănescu! Eram la Paris!

— Dar, lama propriu-zisă, cum este? Din aur sau este o lamă obișnuită? a spus Șoule.

— Lamele sunt obișnuite! a spus fostul Ministru de Externe. Manșonul cu apărătoarea sunt din aur! Lamele se uzează... După trei săptămâni sau mai mult, cum rezistă oțelul, și după aia se înlocuiesc cu lame obișnuite! Dar manșonul cu apărătoarea țin cât voi trăi! Stai jos, în odaie.

Șontâc-șontâc, Șoule a intrat în odaie, dar un miros deosebit de țigară era în cameră. Un buchet deosebit de țigară, mai puternic ca de obicei! Capacul la portțigareț era semideschis. Șoule a privit în interior și a văzut proveniența: China!

Șoule s-a așezat pe pat, cu cârjele alături, iar după un minut și ceva a apărut fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu. Era mai înalt decât Șoule cu 15 centimetri.

— Gata! Am terminat bărbieritul. Ai găsit ziarul? A, da! a adăugat, prompt Ministrul.

— Era o coadă de 24 - 25 de persoane, a spus Șoule.

Am cumpărat ziarul „Scânteia” și am făcut o pauză; am stat câteva minute și am frunzărit ziarul...

— Și ce ai observat? a spus fostul Ministru de Exterene.

— În primul rând, am observat în pagina întâi pe „iubitul și stimatul”, o fotografie obișnuită... în pagina a doua, agricultura și, în continuare, la fel! Industrie, câteva adăugiri pe tema „iubitul și stimatul” și niște fotografii mari, ca la gazeta de perete! Și Externe...

— Externe, Externe, a spus fostul Ministru de Externe și a aprins țigara.

— Păi, Dumneavoastră sunteți mai în măsură să spuneți de externe, nu eu, a spus Șoule.

— O să discutăm în liniște, a spus fostul Ministru de Externe. În privința internelor, ce să spun? Agricultura și Industria, în general, să facem o comparație între proprietatea de stat și cea privată!... în Occident nu există decât proprietate privată, nu de stat! Proprietate de Stat nu există! Privată, da!

— Eu nu prea știu, a spus Șoule. Prima! în trecutul apropiat aveam o casă în Focșani, județul Vrancea, era în centrul orașului, vizavi de Muzeul Duiliu Zamfirescu. Am discutat cu tata, la via din bățatură. Printre altele era o problemă: în bățatură era pământ privat, dar în afară, pe străzi și, mai mult, la câmp, era proprietate de stat!

— Bine, a spus fostul Ministru de Externe, și a doua?

— A doua!... A doua!... a spus Șoule. A doua, în trecutul mai îndepărtat mă întrebam care e diferența între Partidul Comunist și syndicate pentru că eram mic, de 4 - 5 ani, tot în bățatură, și era campania electorală condusă de Ion Iliescu și a spus mama „Eu nu vreau să fiu Comunistă! De la început, am ales Syndicatele, că vreau să fiu mai liberă!” Ce părere aveți?

— În primul rând, a spus fostul Ministerul de Externe, cât costă ziarul „Scânteia”? Cât costă?

— Prima problemă: deplasarea, inclusiv cârjele, dus și întors, că am stat și la coadă, nu costă nimic! a spus Șoule. A doua problemă, ziarul costă 25 de bani, facem

fifti-fifti, o jumătate dumneavoastră, 12 bani, și eu, Șoule, o jumătate.

12 bani, dar rămâne un bănuț!... Cum să-l împărțim? ... Aia e problema!... Un bănuț!... Ce părere aveți?!

— Da, a zâmbit fostul Ministru de Externe.

— Deci, reluăm... a spus fostul Ministerul de Externe. În Occident nu este proprietate de stat decât rar, foarte rar. De exemplu: Compania Căile Ferate din Belgia este proprietate privată, ca și pământul din bătătură din câmp și ogoare. Este o diferență colosală între proprietatea de Stat și privată! Și am ajuns la Partidul Comunist și sindicate... Ei bine, controverse sunt destule!... Eu, personal, sunt adeptul la comuniști sau mai bine zis socialiști... Dar mai sunt, și mă refer la occident! mai sunt și alte partide, de exemplu: Partidul Socialist Francez. Are și opoziția Partidul Radical... în fine, în România este Partidul Comunist și opoziția este dată de sindicate... la o țigară să vezi ce bună e! la!...

Mintea lui Șoule era visătoare... A luat o țigară obișnuită, cu filtru, cu o aromă deosebită, însă nu era occidentală, era din China! Era într-adevăr o țigară comunistă, nu occidentală, avea un miros înțepător, însă plăcută la gust!

— Proprietatea este sfântă în Occident! a spus fostul Ministru de Externe, în privința sindicatelor, în socialism sau comunism este o problemă de fațadă!

— Cum adică? a spus, repede, Șoule.

— Doar numele mai este de sindicate, nu sunt decât un Partid de Sindicaliști, dar între Partidul Comunist și aceste sindicate este o diferență mică! a spus fostul Ministru de Externe. Mă rog!...

— Dar ce părere aveți de Industrie? Ce păere aveți în general! a spus

Șoule.

— Tot așa! Și industria și agricultura, la bază este proprietatea privată! a spus fostul Ministru de Externe. Nu mergi la masă?

Un ciocănit scurt la ușă și apare o soră cu o tavă de

mâncare caldă. Pe tavă era un piure de cartofi și lângă el un cotlet de porc, mic ca dimensiuni.

— Poftă bună! Poftă bună! a spus Șoule. Mă duc la popotă... O să mai discutăm, nu-i așa?

— Bineînțeles! Aveți grijă la cârje! a spus fostul Ministru de Externe, și poftă bună!

Fostul Ministru de Externe a rămas la masă, cu tava pregătită de către bucătăreasă, cu țigările împrăștiate din cutie și, mai mult, ziarul proaspăt împăturit, la care se văd imaginile cu rubricile și știrile externe.

Șoule a plecat liniștit din garsoniera numărul 1 și șontâc-șontâc, cârjele sub braț, a făcut cinci minute până la bucătărie. Să-și dea ultima suflare la ușa, nu alta!

Nu era mare bucătăria! Era, de fapt, formată din două garsoniere improvizate: pe stânga, aragazul obișnuit, cu o hotă nouă, adusă din occident, cu 5 sau 6 mase de patru persoane. În total, intrau la mese odată aproximativ 24 de persoane! Însă se stătea la rând la popotă, 5 sau 10 minute. Unii plecau, unii așteptau! În mijloc era televizorul, bineînțeles sigilat. Șoule a ajuns la ora 07: 55 de minute. Era cam târziu! Masa de dimineața a durat 10 minute cu totul, apoi înapoi la garsonieră și repede la medicul de gardă, locotenentul colonel, și cu asistenta șefă care nota în fiecare zi toate informațiile necesare într-un dosar.

Șoule a stat până la ora 08: 10 la consultația medicului de gardă, după care acesta i-a spus:

— La ora 08: 20 să fii la subsol, faci curenți galvanici zece minute, apoi ultrasunete 10 minute și în final masaj 10 minute obligatoriu. Apoi bazinul de înot. Era autoritar un pic, locotenentul colonel.

Și șontâc-șontâc spre subsol, la ora 08: 20!

Mai era un pic până la parter, dar a fost la un pas să rupă cârjele din neatenție și a apărut, din senin, o persoană și după ea o altă persoană... Șoule na recunoscut decât pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, dar cealaltă persoană l-a ajutat să nu cadă la podea. Acea persoană, era un pic mai înaltă ca el, cu o geacă din piele

cafeniu spre maro și pantaloni negri. Bărbatul era frumos și parfumat după bărbierit, dar venea și un danf de țiucă dinspre fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Hai să te ajut! a spus persoana respectivă.

Șoule și-a redresat cârjele și pe lângă balustradă a pornit drept înainte, spre subsol.

— Faceți cunoștință: Șoule și profesorul universitar doctor Petre Roman, a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Să nu mai cazi! a spus profesorul universitar doctor Petre Roman. Ușurel, ușurel, să nu mai cazi încă odată, că e jale. Ai grijă la balustradă!

Până la subsol, Șoule a mers împreună cu profesorul universitar doctor Petre Roman și cu fostul Ministru de Externe și au făcut toate procedurile împreună. Mai puțin bazinul de înot, la care a fost numai Șoule!

La sală Șoule a stat o oră și ceva, aproape două ore.

— La revedere! a spus Șoule profesorului universitar doctor Petre Roman. Mă duc la bazin, vizavi. Aveți grijă de fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu să ajungă cu bine la garsonieră.

— Bineînțeles! a spus profesorul universitar doctor Petre Roman. Și dumneavoastră aveți grijă cum căleați. Aveți cârjele, dar mai alunecă, uneori!

— O să am grijă, a spus Șoule. O să ne mai vedem cu alte ocazie?

— Sigur! Sigur că da! Nu mâine, că am ore la Politehnică, dar poimâine sigur! a spus profesorul universitar doctor Petre Roman. La garsoniera fostului Ministru de Externe, dar sună! Și recuperare plăcută! O să-ți revii, încet-încet, la normalitate. Sunt sigur!

A apărut în încăpere, de la masaj, prin hol, însuși fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Șoule a mai discutat un pic cu profesorul universitar doctor Petre Roman și fostul Ministru de Externe, după care a făcut o „încălzire” și a ajuns la piscină.

La piscină, de fapt o „găleată” cu patru trepte în interior, cu o lungime de trei metri și lățime de doi metri,

cu adâncime crescătoare, de la un metru până la doi metri, ca să nu te îneci! Barele nichelete au rol de susținere și, mai mult, să nu aluneci în bazin.

Terapeutul era tânăr, frumos, înalt și talentat, îmbrăcat cu un trening de culoare albastră, cu adidași. Ce mai, era frumos!

Primul lucru: Șoule a dat la o parte căjele, cu ajutorul tânărului terapeut, după care la înot! Fără cârje, la înot... Picioarul era atrofiat și flească, dar cel mai important lucru era să nu cadă! După cum i-a spus terapeutul.

La ora 12: 30 Șoule a plecat de la subsol spre garsoniera numărul 2 și pe la ora 13: 00, la masa de prânz! Când a plecat din garsonieră la popotă, femeia de serviciu făcea cu mopul curățenie: fleoșc-fleoșc! fleoșc-fleoșc!

După masă Șoule a stat un pic în gasonieră, vreo douăzeci de minute, după care a plecat la plimbare la garsoniera cu numărul 1. A bătut încetișor în ușă și a intrat.

— Dormiți! a spus Șoule către Ministru.

— Am ațipit un pic, a spus fostul Ministru de Externe. Am citit ziarul „Scânteia”, am și radioul deschis că, de! îmi permit, a spus fostul Ministrul de Externe.

Avea un radio obișnuit, de dimensiuni treizeci pe douăzeci centimetri, pus lângă pernă. Lângă perete, un radio mai mare.

— Haideți la plimbare că este cald și frumos! Haidem împreună, la aer, a spus fostul Ministrul de Externe Corneliu Mănescu... Vreau să discut ceva important!

Șoule, cu cârjele pregătite de drum, și fostul Ministru de Externe făceau un cuplu perfect: Șoule șontâc-șontâc! din cauza accidentului, iar Ministrul șontâc-șontâc din cauza vârstei!

Fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu era urmărit din priviri de la scară... Și ce dacă?! Ministrului nu-i păsa...

Halatul Ministrului era larg deschis, neglijent, avea și ziarul cumpărat de dimineață de Șoule.

— M-am gândit, a spus Șoule. În ziarul de azi nu scrie

nimic important din aspectul cotidian, în general!

— Dimineată ți-am făcut cunoștință cu Petre Roman, în persoană, este profesor universitar doctor, lucrează la Politehnica din București! Dar, ai știut că și-a dat doctoratul în străinătate? în orașul Toulouse, de fapt o provincie Toulouse, din Franța...

— Nu știam! a spus Șoule.

— În sudul Franței! a continuat fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Este fiul fostului coleg de breaslă Walter Roman. A murit săracul! în tinerețe eram trei „frați”: generalul-maior Walter Roman, generalul-maior Nicolae Ceaușescu și subsemnatul, general-maior...

— Aoleu! a spus Șoule și a făcut un pas înainte pe aleile asfaltate și înguste.

— Dar fiul lui, Petre, a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, este căsătorit cu Mioara Roman!

— A! a spus Șoule. Azi dimineată a fost amabil și m-a ajutat să nu cad pe scări...

— Exact! a subliniat fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Eram Ministru de Externe în anul 1972, iar Petre era plecat la Studii la Toulouse, în Franța, perioada 1971 - 1972. Era serios și sânguinos!...

— Și după aceea?! a spus Șoule.

— În anul 1972 am fost la Ambasada din Paris, a continuat fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Petre Roman cu doctoratul la braț! Serios și deștept tânăr și isteț! Eram la Paris cu Petre Roman, la Ambasadă în birou și discutam pe îndelete de agricultură care era la pământ! Industria, în speță cu T.V.A! era o discuție acerbă: Guvernul de la Paris avea 19%, dar syndicatele aveau 17%! din electorat. Și dă-i proteste în stradă și la televizor! A durat o săptămână încheiată și syndicatele, prin manifestările de stradă și la televiziune, opoziția a câștigat încă 2%! Dar la noi în țară nu există opoziție... Syndicatele și comuniștii sunt împreună, așa că... Și un alt exemplu! Am plecat la plimbare, împreună cu Petre pe bulevardul Champs Élysées, pe la magazine și în vitrină o pereche de

pantofi, n-are importanță numărul încălțămintei, 40 sau 45, din piele, prețul era 45 de franci francezi care includea T.V.A! în toată țara, de la Nord la Sud și de la Est la Vest același T.V.A!

— Ce părere aveți de agricultura din țară? Ce părere aveți? a spus Șoule. Apoi s-au așezat, în sfârșit, pe o bancă. O bancă așezată la capătul unei alei cu flori.

— Vrei o țigară? O țigară chinezească? a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Cum să nu?! a spus Șoule.

Stătea fostul Ministru picior peste picior, la soare. Lui Șoule i-au cam amuțit picioarele. Au fumat țigările în tihnă și fostul Ministru de Externe a continuat:

— Agricultura este sfântă! Proprietatea, indiferent, este proprie! Am făcut drumuri asfaltate în orașele din țară, în jurul asfaltului era grâu, floarea-soarelui, cartofi, porumb... Era, cândva, acolo proprietatea fermierului, tot la om ajungem! Indiferent de suprafață, ori mici, ori mari suprafețele de cultivat în țara noastră nu sunt decât agricultură socialistă! La Stat!...

— Dar ce spuneți, cum e bine, o agricultură de Stat sau privată? a spus în șoaptă Șoule. În sistem, cel mai important lucru ar fi partidele politice. Ce părere aveți?!

— S-o crezi tu, băiatule! a spus, tot în șoaptă, fostul Ministru Corneliu Mănescu. Aia e problema! Partidele politice! La francezi era Partidul Socialist, Partidul Democrat, Partidul Conservator, Partidul... Dar în țară este unul singur, Partidul Comunist Român! Atât! Partidul Comunist Român! Francezii sunt civilizați, au și opoziții! ... Dar are și curenți sistemul: șomaj, inflație etc., dar oricum sunt mai civilizați și democrații De exemplu, Partidul Socialist, Partidul Democrat, Partidul... Am participat la o întrunire, tot la Paris, și erau unele persoane implicate din zona diasporei în incinta Ambasadei de la Paris. Am remarcat o personalitate marcantă, nu spun numele personalității, a scâpat niște cuvinte de neimaginat de agresive, un român ca la Europa Liberă, unde sunt nenumărate personalități! Și eu am

înghițit gălușca și a apărut un securist din mulțime...

— Și ce-a zis? a spus Șoule.

— A plecat ofițerul în civil cu persoana în cauză și nu știu ce s-a întâmplat după, n-are importanță!... Dar gestul că o persoană din diaspora își face de râs Ambasada era de neînțeles, a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Și mai deranjant este că zilele Președintelui sunt numărate! Ați înțeles aluzia? a spus Șoule.

— Și, a doua, am fost la o recepție, cum ar veni la Președintele țării, Nicolae Ceaușescu cu soția Elena Ceaușescu. Era o mulțime de lume... Printre alții și subsemnatul cu soția, tot Elena, dar Mănescu! La recepție, printre altele, am cunoscut în anturajul apropiat, prin intermediul primarului de la Neuilly, foarte aproape de Paris, o cunoștință. Se numea Sarkozy Nicolae, consilier, și era vărul lui Sarkozy Iosef, jurist consult la Primăria din Oradea.

— Ia uite! a spus Șoule. Am cunoscut personal familia Sarkozy Iosef și soția, acum Sarkozy Nuța! l-am cunoscut de aproape! Au un apartament în cartierul „Nufărul” și eu am locuit în tot în cartierul „Nufărul” din Oradea. Au și o Vilă, în comuna Biharie, de fapt un cătun! din județ. Era foarte aproape de granița cu Ungaria! Și ați vorbit?!

— Am vorbit când am plecat de tot și a sunat că nu mai știu ce s-a întâmplat, că era la Miliție, nu-i așa? a subliniat fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. A spus că este consilier la Primăria din Neuilly! A sunat o dată și atât! în fine!... Are perspective frumoase Sarkozy Nicolae! Măine-poimăine poate fi în locul primarului din Neuilly!...

— Și în continuare ce ați făcut?! Că sunt curios! a spus Șoule.

— Tovarășa Elena Ceaușescu era un pic urâtă, iar doamna Elena Mănescu, o frumusețe! După turneul Președintelui cu soția Elena Ceaușescu, era în iunie 1982, am ajuns în țară și, să nu spui nimănui, am fost rechemat de la Ambasada de la Paris la București. La fel a fost

rechemat și Atașatului din Franța la București, generalul Pancea Marin...

— Păi, este conferențiar universitar sau lector și se ocupă de Transmisiuni la Academia Militară, a completat Șoule.

— Dacă este el, transmite-i salutări de la subsemnatul! a spus senin fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Și ce ați făcut în continuare? a spus Șoule.

— M-am întors apoi la București, după predarea funcției de ambasador, că era protocol de patru săptămâni...

— Ce amintiri aveți? a spus Șoule.

— Ce amintiri să am?!? Păi, aproape în fiecare zi îmi amintesc Bistroul din centrul Parisului. Îmi plăcea la nebunie! Era, de fapt, un Restaurant vizavi de Ambasada de la Paris. Se numea „Le Petit”. Cu Petre, Petre Roman, a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, am plecat înapoi la București, la Politehnică, și am terminat de mulți ani doctoratul. Mai ai un pic de răbdare, a spus ministrul...

— Cum adică?!? a spus mai șoptit Șoule.

— Măine-poimăine va fi pregătit primul ministru al țării! a adăugat ferm fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Guvernul se sacrifică... O să scapi, în curând! Împotriva... puncte... puncte... în curând!

— Dumneavoastră, aveți o fiică, nu-i așa? a spus Șoule.

— Da! Am o fată! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Se numește Alexandra și este căsătorită cu un avocat, Petre Ninosu. Alexandra Mănescu a devenit Ninosu și este tot avocat.

— Am înțeles, am înțeles! a spus Șoule. Ați spus că agricultura este la pământ pentru că nu este proprietate privată, nu-i așa?

— Nu doar agricultura, că nu este privatizată ca în alte părți cum ar fi în Franța, Germania, etc. Mă doare că și Industria nu este privatizată cum ar fi în Franța,

Germania etc., 1 a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Mă doare!... Mă doare, ce mai!... Este un singur partid la noi, a apăsât Ministrul. Este subminarea economiei țării... LA ZID, FĂRĂ CRUȚARE!... LA ZID!!! a mai spus încă apăsător, și încă apăsător, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Fără specificație!

— Am înțeles! Am înțeles! a spus Șoule. Am înțepenit pe bancă și cu cârjele! Haideți la masă!

— Fii atent! a spus fostul Ministru de Externe. Când mai mergi în parc, singur, caută cu privirea 6 bănci, în centru 3 bănci, pe dreapta 3 bănci și pe stânga, în mijloc, un rondou. Acum stai pe banca numărul unu. Suntem aici. Data viitoare, când mai mergem la plimbare împreună, de la numărul 1 până la 6 verifică sub bancă un dispozitiv miniscu de ascultare!!!...

— A! La... „Șipcă”?!... Nu-i așa? a spus Șoule. Știu de care: un dispozitiv de ascultare de la baterie. La o distanță de 150 maxim 200 metri distanță!...

— Și, corespondentul, a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, unde este situat?

— În Pavilion! Ascultați în direct!... Că altfel n-are nicio transmisiune și, după aia, o să scrie un ofițer, sau un subofițer, cu casca pe cap, după aia mai departe, la superiorii de la Ministerul de Interne, în speță Departamentul din Direcția a 4-a, a spus Șoule. Am cunoscut o persoană din Pavilion! Se numea căpitanul Buda, Clstul. L-am cunoscut îndeaproape, că am fost colegi la Liceul Militar Câmpulung Moldovenesc, dar cu trei ani înaintea mea! După aia a fost la școală Militară, Secția Grăniceri, de la Sibiu și, după aia, s-a mutat C.1. - st la Spitalul Militar Central și are și Academia Militară!

Șoule a verificat sub bancă dispozitivul „buclucaș”, dar nu apare nicăieri, dar în gândul său Șoule: „Dispozitivul de ascultare poate fi în față, deasupra băncilor de lemn, singur! Dar nu se știe la care din bănci!”

— Și în final n-are importanță ce am vorbit! Ce dacă?! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Să audă și superiorii din Direcția de Informații

sau cum se cheamă! Și mâncarea raționalizată - un kilogram de carne de porc sau de vită pe lună de persoană -, căldura raționalizată... Așa că la zid, punct cu punct, fără nume!

Șoule a plecat împreună cu fostul Ministru de Externe înapoi, în garsonieră pe la ora...18: 00, la amurg!

La intrarea în Pavilion, dar pe stânga, la unica scară, a apărut... ceistul din biroul de la Spitalul Militar Central... căpitanul Buda!... Șoule, a pășit, împreună cu fostul Ministru de Externe la... braț; telefonul din hol, era agățat în furcă... inversat!

Șoule și-a încrucișat privirea cu fostul Ministru de Externe, care a spus franc „Și ce dacă?! ”

S-au întors în clădire.

— Să ciocănești ușor, a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, când vrei să mergem la popotă, pe la ora 19: 30. Până atunci, o să mă întind un pic pe pat... și a intrat în garsoniera nr. 1.

Șoule a plecat șontâc-șontâc spre garsoniera nr. 2, a intrat și s-a întins și el pe pat. Colegul de cameră, amicul, maiorul Rădulescu, nu dormea. Se prefăcea!

— Fii atent!... Fii atent cum vorbești și mai ales ce vorbești! a spus șoptit, maiorul Rădulescu. Fii atent, că sunt oameni și oameni printre noi, pentru că sunt personalități însemnate. O notă informativă și sunteți... gata! Și pereții vorbesc! Un demnitar salonul unu!... Fii atent!

Șoule era mut de uimire. Pentru prima dată oameni din două structuri separate, securitatea și cadrele, erau de aceeași parte! mai exact, Reteua Informativă de la Securitate și Cadristu! Și știa!...

Șoule a stat în cumpănă: ori maiorul Rădulescu știa mai mult decât trebuie de la Rețeaua Informativă, ori știa de la Cadrist!... Rețeaua Informativă sau Cadrele?

— Ai grijă, sunt Cadrist! a spus maiorul Rădulescu. Sunt cadrist în Biroul de la Marele Stat Major!

Șoule a stat la pândă în garsonieră, în pat, până la ora 19.30, după care a ciocănit ușor, ca să nu deranjeze

prea tare, la ușa de la garsoniera nr. 1, la fostul Ministrul de Externe Corneliu Mănescu.

A ciocănit și a ciocănit până când a deschis ușa larg, dar nu era nimeni!... Era pustiu!

„Unde ești?! Unde ești!?” a spus, în sinea lui, Șoule. „Unde ai plecat?”. A închis ușa de la garsonieră și, încet-încet, cu răbdare, a plecat la telefonul din casa scărilor. Aici era fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Avea o convorbire cu glasul mai strident decât de obicei:

— O să ne vedem la popotă! O să discut cu soția, după care la popotă! Peste câteva minute!...

Un zgomot ca un zumzet, ușor sesizabil, venea dinspre aparatul din perete. Cineva asculta convorbirea fostului Ministru de Externe cu exteriorul, știa și fostul ministru, știa și Șoule, și mai știa și de la Pavilionul de la prima scară!

Și știau și la Direcția a 4-a! la Ministerul de Interne. Într-adevăr, nu în direct, doar prin intermetulul poștei!... Și durează două-trei zile prin poștă!... Poșta militară!

— Am înțeles, am înțeles! a spus Șoule. O să ne vedem la popotă! Șoule a plecat cu maiorul Rădulescu la popotă. Erau amândoi betegi: Șoule, tot cârjele și maiorul Rădulescu cu complicații la genunchi, că era mai rău, era umflat mai mult!... Și femeia de serviciu făcea cu mopul fleoșc-fleoșc! fleoșc-fleoșc! pe hol, până la cantină.

Cina era în toi. Pacienți: în civil, cu halate de culori diferite, cu diverse afecțiuni: artroză, poliartrită, entorse, luxații, intervenții chirurgicale...

Mâncarea la popotă era slabă, și cantitativ și calitativ, niște zgârci cu niște cartofi... Mâncare? Nu prea!

...

În ușa a apărut fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, o informație colosală pentru alte meleguri din afara Pavilionului din apropiere.

Fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu s-a așezat la masa pregătită în mijlocul încăperii, cu Șoule și cu maiorul Rădulescu. Avea o privire strălucitoare, dar caldă!

Au mâncat cum au putut, fără friptane, că era târziu. În farfurie, zgârci cu niște cartofi împutinați! pâine și iaurt la ceașcă. Asta era cina! Bucătăreasa avea obligații la dublu: să pună mâncarea în farfurii și să deschidă televizorul la ora 19: 58, pentru telejurnal. Șoule a privit 2 ore la televizor: știri, punct cu punct, agricultură, industrie etc. Rar, foarte rar niște imagini fulgerătoare pe ecran. Filme românești ori străine, un sfert românești, trei sferturi din străinătate. Șoule a stat în sală până la ora 21: 55, după care bucătăreasa a închis imediat televizorul și l-a sigilat!

Au plecat pe rând pacienții, grăbiți spre garsonierele lor ca potârnicile, iar Șoule, maiorul Rădulescu și fostul Ministru de Externe ceva mai târziu.

— Și să nu uiți pentru mâine! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Ai bani potriviți?

— Am! a spus Șoule. Am bani potriviți pentru ziarul de mâine!

— Să nu uiți! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Mâine de dimineață!

— Noapte bună! i-a spus Șoule împreună cu maiorul Rădulescu.

Șoule a intrat cu maiorul la ei în garsonieră. Prin fereastră se vedea, vizavi, un pom fructifer, în care era la pândă o cucuvea!...

Șoule a vrut să doarmă, însă de la garsoniera nr. I se auzea un zgomot, oarecum înfundat: Radio... Radio Europa Liberă!

În fine, a pus ceasul pe noptieră și, mai târziu, a adormit buștean...

CAPITOLUL 24

În data de 05.04.1986, miercuri, la ora 06.30 dimineața, deșteptarea! Ceasul de pe noptieră suna... L-a oprit la ora 06.31! Se duce repede la fereastră ca să vadă unde mai este cucuveaua din pom! Era la vedere! Cucuveaua clipea încet, parcă făcându-i semn cu ochii...

A plecat apoi să ia ziarul de la chioșcul respectiv, pe traseul cunoscut. A închis ușa după el încet, ca să nu

deranjeze pe maiorul Rădulescu, care dormea buștean.

Era senin și era soarele, că doar venise primăvara!...

Șoule a verificat băncile de la prima până la ultima, dar n-a observat nimic, decât două pisici, una neagră și una albă. Se jucau de-a v-ați ascunselea. Sus, în mijlocul rondului era un pom fructifer, în care era o bufniță...

Șoule a ajuns la chioșc, însă nu mai era coadă. O binecuvântare pentru el, care oricum avea de mult pusă răbdarea la încercare.

Obosit din cauza cârjelor tocite a stat un pic pe a doua banca, să frunzărească ziarul, însă nu era nimic interesat. În fiecare pagină, punct cu punct, despre academiciană... La Agricultură și la Industrie duduiau cuvintele de laudă și, uneori, se făcea referire la sistemul de irigații din Bărăgan, că s-a defectat o pompă! Uitați, un muncitor desface capacul de la pompa defectă, în rest, liniște și pace! Șoule a citit articolul respectiv și, la pagina a treia, niciun conținut, nimic! A plecat cu „Scânteia” sub braț, la fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Era ora 06.45 dimineața!

— Bună dimineața! Bună dimineața! a spus Șoule. V-am cumpărat ziarul „Scânteia”, proaspăt tipărit...

Fostul Ministru de Externe stătea în pat și citea o carte. A închis ușor cartea, a dat-o la o parte și a luat o țigară, cu parfum de chinezesc.

— Bună dimineața! i-a răspuns el lui Șoule. Ce faci băiatule, ai dormit bine?!...

— Am dormit buștean! a spus Șoule. Am frunzărit ziarul proaspăt tipărit. L-am frunzărit un pic, în parc. Am citit punct cu punct și despre academiciană! Printre altele, Industria este... înfloritoare, cu motoul „înainte tovarăși”! Agricultura, bla-bla-bla... este interesantă, a spus Șoule.

— Vrei o țuică! a spus fostul Ministru de Externe. Spune, vrei o țuică!? Așa, pe burta goală!

— Da... aveți? a spus, șoptit, Șoule.

— La o ceașcă, țuica este făcută la Comarnic, la un pic și gustă! a spus fostul Ministru. Gustă!... Uite aicea... Sper că nu ne vede nimeni...

Șoule a luat o ceașcă cu licoare.

— O! Da!... E foarte bună! a spus Șoule. Are un gust deosebit! De unde ați spus că este?

— Ți-am spus, de la Comarnic! a spus fostul Ministru de Externe. Eu sunt din apropierea Ploieștiului, din comuna Filipeștii de Pădure. Sunt mai mulți de Mănescu; la tot pasul Mănescu! Mănescu! și iar Mănescu! Dar tu, băiatule, din ce zonă ești: de la munte, de la deal sau de la șes?

— A! Sunt din Focșani, județul Vrancea. Tata lucrează la telegraf și mama la coafor. Mai am o soră, Viorica, mai mare decât mine!... Viorica, este asistentă medicală, căsătorită la Suceava, cu un inginer. Stă în mijlocul târgului... Eu, Șoule, sunt căsătorit, iar soția lucrează la Poștă. Am și o fiică în clasa a IV-a.

— A! E mare! a spus fostul Ministru de Externe.

— „Fetele” mele sunt la Iași. Eu sunt acum la Contrainformații Militare, la Grăniceri. Am terminat Liceul Militar de la Câmpulung Moldovenesc, Școala Militară de Infanterie „Nicolae Bălcescu” de la Sibiu, și am mai făcut un an la I.E.F.S., la zi. Din păcate, n-am continuat. Am devenit C.1. - st, la Iași. După aceea am plecat la o școală de inițiere, de securitate, în comuna Grădiștea, județul Giurgiu, în perioada aprilie-mai. Am obținut rezultate deosebite la Iași și, în general, am obținut rezultate bune în carieră. Am ajuns prin concurs, cu nota aproape 9, la Academia Militară, Secția „Infanterie și tancuri”, și, iată! a spus Șoule, cu necazuri, din data de 18 Februarie, 1986, sâmbătă, pe la ora 18.00, la Spitalul Militar Central. Acum sunt la Recuperare!

— Ei! Ești tânăr băiatule, și perspicace! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Mai vrei o țuică?

— Eu nu mai pot!... Mulțumesc!... Este suficient!... Și oricum e devreme pentru băutură! a spus Șoule. Să o lăsăm spre seară, mai târziu! Acum haideți și la masă!

— Am convenit cu doctorul: dimineța gem cu unt și două ouă sau un sandviș! La prânz, un grătar cu murături, iar la cină, ceva frugal! Însă, în fiecare zi, la ora 12.00,

soția mea Elena, în afară de țigări din China și niște dulciuri, aduce o jumătate de țuică. Mai sunt două cești! Chiar nu mai vrei un pic?! a spus fostul Ministru.

— Nu, nu mai vreau! a spus Șoule. Îmi place țuica de la Comarnic, este gustoasă, dar pentru dimineața asta, e suficient...

Șoule a plecat un pic amețit de la țuică, dar nu era mult două cești. A mâncat, la ora 07.50 de minute, două ouă jumări cu niște murături și ceai cu pâine unsă cu gem. A plecat direct la procedurile stabilite de medic și apoi la plimbare, după ora 12.00, în parc. Dintr-odată a simțit o zvâcnire în piciorul drept. Nu-i venea să creadă! Mergea bine cu ambele picioare, fără cârje!... Dar shiopăta un pic... Se întâmplase o minune!... în fața ochilor, pe banca numărul doi, l-a văzut pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, însă mai era o persoană lângă el. O persoană mai în vârstă un pic, nu cu mult, mai mică de înălțime și îndesată, cu pălărie ploștită, cu trenziul de culoare neagră și, cel mai important lucru, cu teniși în picioare! Era, probabil, o modă din Occident!...

— Bună ziua! i-a salutat Șoule.

— Faceți cunoștință, a spus fostul Ministru de Externe. Corneliu Profesorul Silviu Brucan.

Șoule a dat mâna, cu profesorul Silviu Brucan.

Doi câini vagabonzi, unul negru și unul alb, se jucau în jurul băncilor. Pe de altă parte două pisici, una neagră și una albă, pe care le-a văzut și de dimineață, se jucau de-a v-ați ascunselea. În pomul din mijlocul parcului, sus, la cu-cu-ri-gu, o bufniță pândea să prindă o vietate. Erau toate semne că primăvara a venit de timpuriu!

Șoule a stat pe bancă, împreună cu cei doi și, în treacăt, a observat deasupra pământului ceva sclipitor...

Șoule s-a prezentat lui Silviu Brucan, în detaliu, cu toate școlile și cursurile absolvite, cu întreaga lui carieră, inclusiv cu motivul ajungerii la operație și, implicit, la Spitalul Militar Central.

Au discutat multe probleme de actualitate, de exemplu știrile din „Scânteia”, despre academiciană,

despre economie etc.

— Îți place doctrina în general, nu-i așa?! a spus Silviu Brucan.

— Da! Cum să nu? îmi place doctrina contemporană! a spus, mai tare, Șoule. Dar și cea militară, și doctrina...

— Ești tare! băiete, a spus Silviu Brucan. Ai discutat despre asta și în comuna Grădiștea, cu o persoană interesantă... Ce părere ai?!?

— A!... Am înțeles întrebarea... Am avut o dispută importantă despre sistemul capitalist în contradicție cu cel socialist... Cu o persoană cu nume unguresc... Parcă Imre Asztalos. Sigur Imre Asztalos!

— L-am cunoscut în perioada de glorie, cum ar veni, a spus profesorul Silviu Brucan. Profesorul doctrinar Imre Asztalos era căpitan și preda la Academia „Ștefan Gheorghiu”, cea nu departe de Academia Militară.

— L-am avut profesor la Grădiștea. Căpitan în rezervă. Am avut disputa aceea interesantă, doctrina capitalismului, doctrina socialismului! O dispută aprigă, în sine! De idei! Am abordat și doctrinara Militară...

— Am înțeles perfect disputa voastră, cu doctrina capitalismului pe de-o parte, doctrina socialismului pe de altă parte și, în plus, Doctrina Militară! a spus profesorul Silviu Brucan în țară, totuși, sunt și politici ascunse, cum ar veni!... Politicul este de mai multe feluri în ansamblu său: centralizat de stat, politiculdemocrat, occidental!...

— Eu sunt politicul democrat occidental! a spus Șoule.

— În politică sunt 2 - 3 personalități importante, printre care și subsemnatul! a spus profesorul Silviu Brucan. În esență, aveți o opoziție! Sau nu?!

— Bineînțeles că nu! a spus Șoule.

— Deci, în esență! a spus profesorul Silviu Brucan. 2 - 3 partide, nu tot P.C.R.!... Altfel este dictatură!... O singură persoană, cu politicul și cu P.C.R.-ul! Este dictatură!... O personalitate „sclipitoare” este numai în povești, nu și în realitate!

S-a întunecat deodată. Au dispărut din senin cei doi

câini vagabonzi, și pisicile care se juca v-ați-ascunselea și bufnița din pom...

S-a declanșat furtuna! Fulgere, tunete, zgomote ascuțite... Probabil o dispută filosofică între Doctrinari! Acum și aici!

Au plecat grăbiți, în direcții diferite, profesorul Silviu Brucan spre poartă, iar cei doi „tovarăși” fostul Ministru de Externe și Șoule în direcția Pavilionului Central. Cârjele nu mai erau necesare decât uneori, pentru echilibrare...

Șoule a realizat că de la două cârje a rămas la una. Făcuse un pas foarte important cu echilibrul său!

Fostul Ministru de Externe a plecat mai repede spre garsonieră.

Între timp, cantină se golise și la conținut. Resturile adunate, de ciorbă sleită și un cartof, au fost împărțite în patru... Șoule a mâncat cu rămasă, dar în sinea lui era fericit că a scăpat de o cârjă! La ora 14.30 a a părăsit cantina.

Șoule gândea că au mai rămas 11 zile de recuperat și, după aceea, înapoi la Academia Militară. Nu a luat-o spre Pavilion, ci s-a hotărât să plece la plimbare, în parcul din împrejurimile Spitalul Militar Central.

Când a văzut prăpădul din atmosferă, s-a întors din drum și a intrat în garsonieră. Era liniște desăvârșită în interior. Maiorul Rădulescu sforăia încontinuu!!! Și Șoule a adormit buștean!

După două ore s-a trezit. A stat în pat până la ora 19.00, când a plecat să mănânce la cantină. De data asta s-a mișcat cum trebuie cu o cârjă. A progresat!

Era aglomerație la popotă, a stat un pic de vorbă cu două persoane. Televizorul era închis, zăvorât și sigilat!

În timpul mesei a apărut și fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu.

— Haideti, luați loc! a spus Șoule, că mai era o singură masă liberă în încăpere.

— Poftă bună! a spus Corneliu Mănescu. Am dormit un pic...

— Foarte bine! Foarte bine! a spus Șoule.

Bucătăreasa a aprins între timp televizorul. Şoule l-a dat mai tare, cu intenţia că vor să audă conţinutul reporajului. Ceva de agricultură, la început telejurnalul.

— Dar ce s-a întâmplat cu cârjele?! a spus fostul Ministru de Externe. Unde este a doua cârjă?!...

— A păpat-o lupul! a spus Şoule. Am dat la o parte o cârjă, a rămas una singură şi în curând o lepăd şi pe asta. Vreau să fiu întreg ca om...

— Sunt sigur de asta! Ce părere aveţi despre profesorul Silviu Brucan... a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Nu mânca, stătea cu o ureche la televizor şi o ureche la Şoule. Deci, ce părere aveţi?!

— Să faceţi ceva!... Concret!... i-a suflat Şoule mai aproape de ureche. Faceţi ceva concret!... Da!... Da!... Concret! Uitaţi-vă la ştiri!... Cât e ceasul? Mai sunt cinci minute şi după aia un film şi, după aia, se închide televizorul! La ora 22.00 lacătul şi sigiliul la carcasă!

— Da! într-adevăr! în Occident era program continuu, zi şi noapte! Ştiri, reportaje, documentare, filme... Un film în fiecare zi şi, mai mult, şi în reluare!... Sunt civilizaţi în Occident! a spus, în şoaptă, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Am ascultat Radio Europa Liberă! în fiecare zi. Mai ales seara şi spre noapte!...

— Am ascultat şi eu Europa Liberă! a spus Şoule. Am avut mare belea la Liceul Militar, să ştiţi... Eram în clasa a unsprezecea, la început, şi am vrut cu nişte colegi pe munte. Era duminică şi am ascultat la radio formaţia Beatles!... Eram puşti... Şi, ne-a prins „potera” - căpitanul Beica, adjunctul Bejenariu, locotenentul Toma, C.1. - stul Liceului! Ascultam în direct şi Europa Liberă!... Am fost arestat câteva ore, am fost tunschel şi la purtaremi s-a scăzut nota la 7!... Dar ce-a fost, a fost...

— Cum aşa?! Ai fost şi arestat! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Şi cum a fost?

— Rău! Dacă n-am fost cuminte?! De! a spus Şoule.

— La televizor, la ştiri e fie Petre Popescu, fie Delia Budeanu. În fiecare zi, imagini scurte, la obiect, cinciminute, a spus fostul Ministru de Externe. Şi mâncare,

căldură... cu porția! în Occident nu există așa ceva!... O altă lume! Civilizație, ce mai!...

Au mai vorbit la masă destule și, în final, au plecat împreună, unul lângă altul.

— La culcare! La culcare! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Obligatoriu! mai stai?

— Nu mai stau! Sunt obosit! a spus Șoule. Măine dimineața, la ziar! Nu-i așa?

— Ai monede de 25 de bani?! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Bineînțeles că am de... 25 de bani! a spus Șoule.

— Bine! Atunci ne vedem mâine, băiatule! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Mă duc la salon!

— Noapte bună! a spus Șoule. Noapte bună!

Șoule a plecat la garsoniera cu numărul 2, însă din garsoniera cu numărul 1, prin pereți, se auzea, în continuare Europa Liberă!... Tare!...

CAPITOLUL 25

În data de 06.04.1986, joi, la ora 06.33, când Șoule a plecat la chioșc, pe aleea a trezit doi câini vagabozi! S-au dat la el mârâind. În parcul principal, sub bancă, iar erau cele două pisici, neagră și albă, care mieunau. A ajuns la timp, cât să prindă ultimul ziar „Scânteia”! Ultimul ziar!... S-a așezat pe o bancă și a răsfoit ziarul să vadă ce mai este interesant.

Pe pagina întâi, numai despre Nicolae Ceaușescu, tot ce a făcut și a zis, punct de punct, și a doua pagină, academiciana de talie internațională! Pe pagina a treia, sus agricultura și jos industria!...

Șoule a împachetat ziarul în patru. S-a făcut că-l scapă jos din „greșeală”, dar verifica dacă sub bănci funcționează ceva cu... baterii! Și sub a treia bancă obiectul era în poziție! Tocmai lângă el! Dar, oare funcționa? Nu are cum să vadă mecanismul. Asta e problema: cu baterie sau nu?!...

Mișcându-se, a trezit vietățile din rondul de flori – câinii și pisicile –, iar bufnița din pom tot făcea cu ochiul...

Șoulea plecat mulțumit de ce descoperise. Dar nu spunea nimic ca să vadă dacă bateria funcționează cum trebuie...

Cu vestea cea bună, Șoule a plecat îndată la garsoniera nr. 1. A ciocănit cum trebuie la ușă și o voce din interiorul garsonierei:

— Intră!

A recunoscut glasul fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Bună dimineața! Bună dimineața! Am adus ziarul, a spus Șoule, și s-a așezat pe un scaun, lângă ușă.

Fostul Ministru de Externe stătea tolănit pe pat. A întrebat:

— Ce noutăți avem, băiatule? Ce noutăți?!

— S-a luminat, s-a luminat mai bine, a spus Șoule. Când am plecat din garsonieră am văzut un pom de mărime potrivită, dar sus, la cu-cu-ri-gu, era ocucueva! mai erau în parc cinci viețuitoare: doi câini, unul negru altul alb, lângă ei două pisici, una albă alta neagră, și „animalul” tăcut, cu baterii, sub șipca băncii nr. 3.

— Ai verificat? a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. La o adică, de ce nu?! Dar ziarul ce spune??

— Am frunzărit ziarul, însă am sughițat de câteva ori ca să-mi revină glasul, a spus Șoule.

— Eu și profesorul de doctrine, Silviu Brucan, am fondat ziarul „Scânteia”! Nu știai?!...

— Aoleu! a spus Șoule. Nu știam!

— În anul 1945, mai precis pe 21.01.1945!... a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Și ai scris în el? a spus Șoule.

— Bineînțeles! a spus fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu.

— Dar cum l-ați cunoscut pe profesorul Silviu Brucan? a spus Șoule.

— De fapt nu-l cheamă așa! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Se numea Saul Bruckner, e de orgie evreiască. Dar și-a schimbat numele și a devenit

Silviu Brucan!

— Interesant! a spus Șoule.

Din cauza ziarului, cu portretul tovarășului, cu academiciana, Șoule a văzut, dintr-odată, că fostul Ministru de Externe era negru de furie și mai ales gesticula din mâini, ca și cum i-ar fi lehamite: „Nu-mi trebuie!... De loc!...”

— Niște țuică vrei? a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Vreau! a spus Șoule.

Țuica era la îndemână, lângă noptieră.

Ministru Corneliu Mănescu era în fierbere din cauză că pe pagina întâi și, mai ales, pe pagina a doua, zilnic era portretul tovarășului și alsoției acestuia, că se scria numai despre ei. Stătea în pat și spunea tot mai tare: „La zid!... La zid!... La zid!... Cu mama lui!”

— Vreți și dumneavoastră, o dușcă? a spus Șoule.

— Mai pune două cănițe pline! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

Au cinstit, în treacăt, cănițele pline de țuică și o senzație de nod în gât le persista, probabil de la ziar... mai ales, fostului Ministru de Externe, Corneliu Mănescu.

— Aveți și în zona voastră viță de vie? Faceți vin și, mai ales, țuică?

— Bineînțeles că aveam o podgorie renumită în zonă! a spus Șoule. Părinții mei chiar au un vin mai deosebit!... Ce părere aveți?!

— Cu mare plăcere, a spus fostul Ministrul de Externe Corneliu Mănescu.

— Aveți o adresă unde să vă pot trimite? a spus Șoule.

— Este simplu de ajuns. Este o stradă lângă Bulevardul Kiseleff, strada Berzei nr. 2 bis. Dați-mi un telefon înainte!

— Facem așa! a spus Șoule. Țuică un pahar, atât! cât durează spitalizarea. Mai am de stat 10 zile. Pentru țuica de la dvs., eu aduc de sărbători un bidon de 20 de litri, cât durează studiile la Academia Militară! PROMIT! Cu prima

ocazie sunt la dvs.

— S-a făcut! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

Și au bătut palma!

— Acum pleci la popotă și după aia, jos, la proceduri cu galvanice, cu masaj și la bazin. Pe la ora 12.30 facem la plimbare, în parc, că am o surpriză! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

În cameră era zgomot din cauza radioului dat tare. O înghițitură de țuică din ceașcă și Șoule a plecat mulțumit, însă în gândul său: „În parc... o surpriză!... Ce surpriză?”. Șoule a plecat șontâc-șontâc! șontâc-șontâc! cu o cârjă, la popotă. „Ce surpriză o fi oare, fratele meu?... Ce surpriză?”

La popotă, o ceașcă cu ceai rece, două ouă ochiuri sleite în farfurie... Apoi repede la proceduri. Ușile duble la intrare, scările cu balustradă și, între scări, telefonul inversat adică „ați umblat”!... înfrigurare și un pic de teamă: „Oare ce a vrut să spună fostul Ministru de Externe?”

Procedurile au fost mai rapide ca de obicei, a scăpat mai devreme. Șoule a ajuns la aer, la plimbare, la ora 11.55! Când a plecat din Pavilion, a văzut o femeie foarte frumoasă și foarte cochetă, cu o sacoșă mică în mână. A urmărit-o cu privirea admirativ. A ajuns în parc și s-a așezat pe banca cu pricina. Și a stat, și a stat, până au apărut, în același timp, dar din direcții diferite, fostul Ministru de Externe și un bărbat. Șoule nu-l cunoștea! Și totuși parcă îl mai văzuse undeva... L-a recunoscut! Cu un palton lăbărțat, costum, cravată roșie și pălărie, persoane cunoscută venea agale. Era Ion Iliescu! Puțin mai bătrân acum!

Șoule a dat mâna cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu și cu Ion Iliescu. Cei doi câini erau tot acolo și lătrau încontinuu.

Ion Iliescu avea în buzunarul din stânga al halatului un ziar mototolit, ziarul „Scânteia”!

— Haideți! Luați loc! Luați loc! a spus Ion Iliescu, ca

și cum ar fi la sala de conferințe... Cum te numești? I s-a adresat lui Șoule.

— Mă numesc Șoule.

— Ce mai faceți? a spus Ion Iliescu. Sunteți bine?

— Da! a spus Șoule. Nu vă amintiți de mine? a spus Șoule. Cu mulți ani în urmă, eram copil, dumneavoastră ați fost în campania electorală la noi în bățatură. La Focșani...

— La Focșani... Da, aveai o mamă frumoasă! Era coafeză sau ceva de genul ăsta. Tata la telegraf sau la poștă... Erau vecini cu o cunoștință de-a mea din facultate, Anghel, nu-i așa? Și tu ai vrut să te faci militar și scriitor, nu-i așa?! Sigur că da! Sigur! a sărit îndată Ion Iliescu.

— Cu precizarea că era și un câine care a vrut să vă muște de picioare! a spus Șoule. Eu am dat cu piciorul câinele la o parte!

— Și ce s-a întâmplat în continuare? Au tencuit în totalitate casa sau nu?! a spus Ion Iliescu.

— Da! Sigur că da! a spus Șoule. Dar a durat puțin, că în anul de grație 1974 s-a demolat casă, și a doua, și a treia și tot așa... Le-au dărâmat...

— Ce s-a întâmplat? a spus Ion Iliescu.

— S-a întâmplat o nenorocire! a spus Șoule. S-a întâmplat cu ocazia vizitei Secretarului General al P.C.R. cu academiciana. Au spus că drumul de la Focșani la București trebuie să fie drept! Și așa a fost... Drept, peste casele și pământurile oamenilor!

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat! Îmi pare rău! a spus Ion Iliescu. Și unde au plecat părinții și sora, că parcă aveai o soră?!

— Sora a plecat la Suceava, cu soțul ei! a spus Șoule. Părinții sunt la Focșani, au schimbat un pic macazul: din bățatură, la bloc! O perioadă au stat în cartierul de Sud! apoi au plecat la două camere, în centru, vizavi de Casa de cultură și aproape de Primărie...

— Acum nu sunt prea departe de tine! a spus Ion Iliescu.

— Nu sunt, și au un vin nemaipomenit! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Și, în continuare, ce s-a întâmplat! Ai făcut carieră! Te-ai făcut și scriitor! a spus Ion Iliescu. Erai mic, dar ai crescut...

— După ce am terminat Școala Generală nr. 10, din Focșani, am plecat la Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulug Moldovenesc. Apoi la Școala de Ofițeri din Sibiu și am fost de repartizat la Sighetul Marmăției. Am schimbat de la Infanterie la Grăniceri!

— Am fost și la Sighetul Marmăției, în stagi. Poate frumos! Eram mai tinerel, a spus Ion Iliescu. Apoi ce s-a întâmplat cu tine?

— După aia am plecat de la Sighetul Marmăției la Oradea și am promovat la Biroul de Luptă de la Brigadă, de la Oradea la Iași. Am luat după mine și familia. Datorită rezultatelor obținute până în prezent la Iași, am fost mutat de la Ministerul Apărării Naționale la Ministerul de Interne, la Direcția a IV-a de Contraintformații. În urma rezultatelor obținute la Iași, am ales la Academia Militară!

...

— Ați făcut un sport, ceva? a spus Ion Iliescu.

— A! Da! Am făcut și sport! a spus Șoule. Dar n-am terminat I.E.F.S.-ul decât un an, la zi. Mai mult nu s-a putut, asta e!

— Și acum? A întrebat Ion Iliescu.

— Am ajuns la Academia Militară de doi ani, la zi! a spus Șoule.

— Dar ce necaz ați pățit, că văd că sunteți olog, a spus Ion Iliescu.

— La fotbal am căzut la pământ, o săgetătură în picior și gata... Tendonul lui Ahile rupt! în căzătură s-a făcut franjuri! Am ajuns la Spitalul Militar Central și am fost operat. Acum fac recuperare. Așa am ajuns să-l cunosc pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Suntem aproape prieteni! în fiecare zi, la ora 06.35, îi cumpăr de la chioșc ziarul „Scânteia”!...

— Frumos! Și unde spuneai că locuiești acum? a spus Ion Iliescu.

— La Iași! a spus Șoule. Într-un apartament din

Cartierul Păcurari.

— Am stat o perioadă și la Iași. Oraș istoric, foarte frumos! a spus Ion Iliescu. Am aflat că ați discutat acum câteva zile cu Petre Roman și cu Silviu Brucan, să faceți o chestie în interiorul sistemului românesc, cu economia, industria și agricultura, cum e în Occident. Fără centralizare...

În zare a apărut femeia frumoasă și elegantă. Era Elena Mănescu!... S-a așezat mai departe, pe o bancă, așa că fostul Ministru de Externe a plecat către ea. Îi adusese probabil ceva de mâncare...

Șoule a rămas cu Ion Iliescu și au vorbit încă 5 - 10 minute. Concluzia era că trebuie făcut ceva, că altfel nu se mai putea...

— A fost o perioadă agitată care ne-a consumat enorm din punct de vedere fizic. Faceți ceva palpabil! Până la urmă, viața ne învață în fiecare zi, în fiecare oră, și mai mult, în fiecare secundă că totul are un sens, că nu se mai poate și trebuie schimbat ceva, a spus Șoule.

— O să vedem! a spus Ion Iliescu. O să vedem! Concret: ori Frontul Salvării Naționale ori Consiliul Frontului Salvării Naționale! Să vedem! însă NU ESTE MOMENTUL ÎNCĂ! Nu este momentul! a subliniat, Ion Iliescu. Nu este momentul!!! Dar ai un pic de răbdare, un pic! în celelalte privințe, în perspectiva imediată, mai sunt patru semestre la școală, adică la Academia Militară. Să rezolvăm cu bine examenul de Licență și după aia discutăm, e bine? însă, ați rezolvat, DOUĂ întâlniri: PRIMA, la Focșani și, a doua, în parcul de la Spitalul Militar Central. Să treci cu brio de Recuperare! ȘI DUPĂ AIA, DISCUTĂM! E

bine? Și încă ceva: mâine sau poimâine o să aveți o surpriză, oarecum plăcută, cu o persoană de la Academia Militară. Răbdare! La revedere!

— NU CUMVA O ALTĂ PERSOANĂ de la Academie, dar nu din Academia Militară, care se numește Imre Asztalos, alias VIRGIL Măgureanu?! Că am avut o dispută la Școala de Inițiere de la Grădiștea, a spus Șoule.

Corneliu Mănescu a apărut la braț soția, Elena Mănescu. Un cuplu perfect!

— Eu am plecat! O să ne mai vedem! a spus Ion Iliescu. Și o să vedem și faptele!

Ion Iliescu a plecat împreună cu Elena Mănescu spre poartă.

— Ai rămas singur, nu-i așa?! a spus Corneliu Mănescu.

— Am discutat cu domnul Ion Iliescu, fără tovarăși! să mai avem un pic de răbdare cu Recuperarea și după aia cu Salvarea Națională sau Consiliul Național, nu este momentul prielnic acum și mi-a spus aproape textual: „În curând, nu terorismul sau comunismul, nu”! Comunismul, în Rețeaua Informativă Europeană de Est, în speță comunitatea Blocului, este ca un șarpe uriaș, este, mai bine zis, păianjenul cu contactul ușor și ușor spre Est. În perspectivă, mai devreme sau mai târziu, un altfel de partid, în opoziție! P.C.R.-ul are un scop precis, însă Doctrina Socialismului la zid!”. Eu n-am înțeles cu terorismul și/sau Comunismul la Zid!

— Indiferent că sunt teroriști sau Comuniști în privința tovarășului cu academiciana, împreună la ZID! Ce s-o întâmpla după, este o altă poveste!... în primul rând împușcăm și după o să discutăm! a spus hotărât și ferm fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Și ce a mai spus Iliescu?

— Mi-a spus, în treacăt, că o să am o surpriză, oarecum plăcută. Probabil mâine sau poimâine, o persoană, a spus Șoule.

— A! Știi! Programul este program! a spus fostul Ministru de Externe, l-ai cunoscut pe rând pe Petre Roman, apoi pe Silviu Brucan și astăzi, pe Ion Iliescu, a spus Corneliu Mănescu. Și nu mai este o surpriză, o să discuți mâine cu VIRGIL MĂGUREANU!

— Și ce am eu de împărțit cu el? a spus Șoule.

— Trecutul apropiat, că sunteți colegi de breaslă, din Școală de la Grădiștea, că REȚEAUA INFORMATIVĂ ESTE UN BUN OBȘTESC! Este o diferență mare: căpitanul Virgil

Măgureanu este în rezervă și tu, Șoule, în ACTIVITATE! Că ai avut o dispută? Este foarte bine să ai și o ALTERNATIVĂ! Ori ÎMPREUNĂ ori...

— O să vedem! a spus Șoule! SUNTEȚI ÎMPREUNĂ: Primul Ministru PETRE ROMAN, IDEOLOGUL SILVIU BRUCAN și PREȘEDINTELE ȚĂRII Ion Iliescu, asta în perspectivă, și mâine aveți, la tavă, pe Virgil Măgureanu! LA INFORMAȚII! Pentru că este foarte importantă o informație! mai este prevăzut, printre altele, că Primul Ministru ARE O ECHIPĂ! La APĂRARE! E bine? Sau nu? Deci, Ministrul Apărării Naționale! O ECHIPĂ, nu-i așa?! DAR NU SUNT PREGĂTIȚI! Nu-i așa?! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. AM un țel: la ZID! ... cu două persoane! E periculos!... Foarte periculos!... Foarte!!!

Șontâc-șontâc, șontâc-șontâc Șoule a plecat la popotă unde a mâncat o ciorbă sleită, cu o pâine cu gust incert, și ca felul doi, niște cartofi cu carne de pui și cu murăturile, bineînțeles cu iz de mucegai, după care a plecat la garsoniera nr. 2. De la garsoniera nr. 1, un zgomot asurzitor la Radio: Era Europa Liberă! Asculta fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

Șoule a dormit câteva ore și maiorul Rădulescu la fel. Spre seară în garsoniera cu numărul 1 erau două persoane: Șoule și cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, cu două pahare de țuică, adusă la prânz de Elena Mănescu.

— Mâine dimineată, la ora 6 și ceva, mergi la cumpărături, a spus fostul Ministru de Externe. La chioșc, la ziar, nu-i așa?! mai ai mărunțiș de 25 de bănuți! Dacă nu, am eu!

Și au trecut la „treabă” adică, încă două pahare de țuică, de culoare gălbuie, așezate pe mijlocul noptierei!

— Dați-mi niște mărunțiș, că nu mai am! a spus Șoule.

Generozitatea fostului Ministru de Externe a fost deplină: o pungă cu monezi de 25 de bănuți!

— Să cumperi și Reviste de Istorie, că sunt

interesante, a spus fostul Ministru de Externe. Ce proceduri aveți pentru mâine?

— Deci mâine dimineață, la ziar! Asta-i una! A doua, la proceduri: curenți galvanici, masaj, bazin și, după aia, la plimbare în parc, pe la ora 12.10. O să mă întâlnesc cu o persoană, nu-i așa?!

— Să nu întârzii!

— Nu am întârziat niciodată, dimpotrivă, întotdeauna am ajuns cu zece minute, un sfert de oră înainte, a spus Șoule.

A mai tras încă o țuică de prune de culoare gălbuie și a plecat. Șoule era oarecum amețit!...

CAPITOLUL 26

Puțin înainte de răsărit, Șoule s-a trezit. Sunase ceasul deșteptător de pe noptiera de la capătul patului! Era data de 07.04.1986, ora 06.30! Era Vineri! Șontâc-șontâc, șontâc-șontâc s-a dus puțin la fereastră să vadă atmosfera de afară. Sus în pom, sus, cucuveaua nemișcată. Maiorul Rădulescu dormea dus!

A intrat în baie și s-a toaletat, apoi a plecat ușor, ușor, ca să nu deranjeze pe colegul de cameră. S-a oprit, în treacăt, lângă telefonul agățat invers și l-a pus cum a fost la început, normal!...

A cumpărat ziarul de la chioșcul cunoscut și a plecat satisfăcut, petrecând un timp pe o bancă. A răsfoit ziarul, dar n-a observat mai nimic important care să merite atenție, o știre, ceva... Numai prezența pe pagina întâi a tovarășului, puncte... puncte... și academiciana... doctor în chimie! În rest, agricultura, un pic de Industrie și, la sfârșit Sport. Dar se știe dinainte ce se întâmplă la tipografie: o notă semnată de Secretarul General al C.C. al P.C.R.

Șoule a plecat de la bancă, a ajuns în Pavilion, la ușa garsonierei nr. 1. A ciocănit ușor și a intrat. Fostul Ministru de Externe era la baie.

Starea de bine a fostului Ministru de Externe era din ce în ce mai bună: după bărbierit, un after mai deosebit, probabil adus de la Paris!

— Bună dimineața! a spus Șoule.

— Bună! Bună! a spus fostul Ministru de Externe. Ce faci bătu! Ai luat ziarul?

— L-am luat, a spus Șoule. Când am plecat m-am întâlnit cu „coana Florica”, care spăla podeaua din hol cu mop-ul! Am salutat-o și apoi am pus normal în furcă telefonul de pe hol. Era agățat invers...

— Ceva noutăți? a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— În parc aceeași doi câini, unul stătea tăvălit pe banca cu numărul 3 și unul sub bancă; cele două pisici dormeau vizavi; în pomul din mijlocul rondoului de flori, sus, bufnița era somnoroasă! a spus Șoule.

— Altceva, ce ai constatat? a spus fostul Ministru de Externe.

— Am stat în parc să răsfoiesc ziarul și am constatat că nu mai am ce să citesc: prima pagină era dedicată lui... și pagina a doua, pe trei coloane, numai despre academiciană. Jos era o dedicație pentru ea, din occident, bineînțeles comandată de la C.C. al P.C.R.!

— Tot așa? a spus fostul Ministru de Externe. Stătea acum în pat cu ziarul lângă el, cu radioul din ce în ce mai tare. Am pregătit două pahare pline cu țuică! Convingerea mea, este că nu mai merită deloc să ne consumăm. Nici ziarul, nici televiziunea nu mai sunt ce-a fost odată. Sunt materiale comandate, mai mult osanale pentru tovarășii, și două ore de emisie, comandate de la C.C. al P.C.R. Și la Radio e la fel!

— Să ciocnim paharele cu țuică, a spus Șoule.

— La Radio, a continuat fostul Ministru de Externe, singura „chestie” este Radio Europa Liberă! Este singura șansă a românilor să afle ce se întâmplă în țară! O porțiță de intervenție a Occidentului, de exemplu să trimit o scrisoare prin intermediul Radioului Europa Liberă! Și, o să trimit, că nu se mai poate!...

— Ce părere aveți? Planul dumneavoastră din țară și din exterior... Aveți o șansă ca să dați o mână de „ajutor”? a pus Șoule.

— Bineînțeles! Punct cu punct, și mai ales cu

„academiciana”, cu țara la pământ, cu industria și, mai ales, agricultura! Prima dată, la ZID! și după aia, mai discutăm...

— Și planul care este? Am văzut misiunea de luni, de marți, de miercuri... Ieri, vineri, am avut întâlnirea cu Virgil Măgureanu! a spus Șoule.

— Am prevăzut, cu atenție, în primul rând, am construit eșafodajul, cum ar fi Primul Ministru... Se va numi Petre Roman! Am terminat cu prima!... A doua, am fost de acort cu PREȘEDINTELE ȚĂRII. Se va numi Ion Iliescu! Are abilitățile necesare, și în țară și în exterior, și coordonează un idiolog, Silviu Brucan! Are „trecere” și în țară și, mai ales, în exterior!... A fost colegul AMBASADORULUI de la Washington! Are o carte de vizită deosebită! în fine! O să mă gândesc la Apărare și am chemat, la ora 12.30 pe Virgil Măgureanu!...

— Da’ de unde ați ȘTIUT? a spus Șoule, că este un conferențiar doctor Virgil Măgureanu la Academia „Ștefan Gheorghiu”!... Cum ați știut? Prin intermediul cui?!

— Prin intermediul profesorului Silviu Brucan! a subliniat fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Nu e mare lucru!

— Și ați discutat înainte! a spus Șoule.

— Bineînțeles! Bine înțeles că am discutat de multe ori! a spus fostul Ministru de Externe. Și vreau să te rog ceva: am stabilit faptul că Virgil Măgureanu este numărul unu! Am stabilit! AVEȚI O PREFERINȚĂ?

— Nu am nicio preferință! a spus Șoule. În cariera mea, în perspectiva apropiată, să termin studiile la Academia Militară, că am de „alergat” patru semestre! și, după aia, repartizarea! Un loc de muncă... la Iași. Sunt ocupate sută la sută! Să vedem...

— Nu ne mai este frică de nimic: La ZID!

— Dar, totuși, cum procedăm? a spus Șoule. De exemplu primul Ministru! Cum să procedăm? Prin intermediul cui? Cum?!

— Răspunsul este destul de simplu: prin intermediul Radioului sau al Televiziunii, și în STRADĂ! Momentul

optim ca să se adune o mulțime de oameni cu niște pancarte. În FAȚĂ apare Petre Roman cu Silviu Brucan. Dar la televiziune! că este foarte important: Radio și Televiziune! S-a pierdut importanța ziarului! A rămas Radioul și Televiziunea! a spus Ministru de Externe.

— Și masele populare! a spus Șoule.

— Manipulează cum vrei: am luat puterea în frâu cu primul ministru Petre Roman susținut din popor, că nu se mai suportă persecuția! ieșim în stradă și, după aia, o pancartă sau un drapel ÎN FAȚĂ, știi eu? a subliniat, fostul Ministru de Externe. Vom vedea!... O SCÂNTEIE!...

— Dar nu este momentul propice! a spus Șoule și a dat pe gât două pahare singur!

— Haideți la masă, că am întârziat! a pus Șoule.

— Și, ultima! a spus fostul Ministru de Externe, astăzi am programul încărcărcat, pe la prânz o să vorbim, în parc, cu Virgil Măgureanu!... Măine, tot la prânz, plec acasă! Externarea!...

— Dumneavoastră aveți căderea să vă întâlniți cu profesorul de la Academia „Ștefan Gherghiu”, cu Virgil Măgureanu, însă eu nu sunt „acasă”, pentru că nu am un rol mai important decât „Bună ziua! Bună ziua!” și atât... Pentru că am avut la Gădiștea, acea cicnire de la doctrină și n-are rost... O să privesc de la fereastră din garsoniera numărul 1. Nu din garsoniera nr. 2.

— Cum vrei tu, băiatule! Cum vrei tu! a spus fostul Ministru. Însă o să te întâlnești cu el la ora stabilită. Vreau să te întâlnești cu Măgureanu, cu exactitate să fie persoanele din scrisoarea către Europa Liberă! Cât mai repede cu putință!

— Nu vă e temă?! a spus Șoule.

— NU MĂ TEM! a spus fostul Ministru de Externa. NU MĂ TEM! Toți murim! mai devreme sau mai târziu! NU-MI PASĂ! Am trăit suficient!... Pentru că am un ȚEL: DOI „tovarăși” la ZID! mai rău de atât? nu prea mai există, decât la Zid! „Tovarășul” și Academiciana! LA ZID!

— Dar ideologul? a spus Șoule.

— Al doilea punct la ordine zilei, a spus fostul

Ministru de Externe. Am mai discutat cu Silviu, am o ciornă și am completat cu creionul niște adnotări, în fine! ORI CU BRUCAN, ORI CU MĂGUREANU!

— E târziu! a spus Șoule.

A plecat singur, la popotă, pentru că fostul Ministru de Externe a mai tras încă două sau trei duști de țuică, galbenă, până la ultima picătură. Șoule a mâncat ca hăplea: niște omletă pricăjită și, bineînțeles, cu pâine cu gem și cu ceai. Când a plecat la proceduri, la scară telefonul era agățat invers și Șoule a pus înapoi receptorul, cum ar fi normal.

Procedurile de la subsol erau obișnuite, însă Șoule a întârziat un pic cu bazinul cel mare, terapeutul a stat de vorba mai multe zeci de minute cu el, și când a ieșit afară a avut impresia că are două picioare erau normale. A „uitat” și de singura cajă! Terapeutul i-a spus însă să mai țină cârja încă o zi și după aceea, labaston! Și să aibă răbdare! Mușchiul, își dă drumul încet, încet.

La ora 12 și ceva a ajuns în garsonieră. La ora 12.30 a văzut prin fereastră, pe alee, bine-cunoscutul personaj din Direcție, pe bancă: Virgil Măgureanu! Era ca un făcut: pălărie pe stânga, exact cum a cunoscut persoanele mai importante, Ion Iliescu și Silviu Brucan!

Șoule s-a întâlnit cu Virgil Măgureanu și a stat de vorbă 7 sau 8 minute cu el și cu fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu, ca și cum ar fi la o întâlnire întâmplătoare”, la o țigară... în orice caz, Șoule a discutat cu cei doi, ca și cum ar fi cu persoane cunoscute și, mai mult, primează ziarul „Scânteia”... Au plecat separat: Virgil Măgureanu a plecat înainte cu trei sau patru minute, iar fostul Ministru de Externe, după! Șoule a mai zăbovit în parc și după aceea a plecat la garsoniera nr. 1. unu! A ciocănit ușor la ușă.

— Intră! a spus fostul Ministru de Externe.

— Cu câțiva ani în urmă, la Grădiștea, era mai subțirel un pic decât arată acum... L-am recunoscut ușor pe Virgil Măgureanu, a spus Șoule.

— Ce părere avem! a spus fostul Ministru de Externe

Corneliu Mănescu. Măgureanu a propus să dau publicității o scrisoare mai scurtă, dar mi-a spus ori la Radio Europa Liberă ori... în orice caz... sunteți în „umbră”, că este suficient să fie patru sau cinci semnături printre care o personalitate, scrisoarea să fie citită la Radio Europa Liberă! Sau la un canal de Radio din străinătate!...

— De exemplu, dumneavoastră, fost Ministru de Externe, a spus Șoule.

— O să mă gândesc! a spus fostul Ministru.

Cel mai important: semnăturile pe scrisoarea de la UN RADIO DIN STRĂINĂTATE!... Era o sincopă, unde este persoana din SEMNĂTURI LA RADIO!... Prin intermediul AMBASADEI! și, cel mai bine, Silviu Brucan!... Era pusă la punct, în detaliu!... Un Radio din străinătate! Radio Europa Liberă! Și se auzea tare, de bubiau pereții!

— Aveți grijă! i-a spus fostul Ministru de Externe lui Șoule. Aveți foarte mare grijă în afara garsonierei! Nu știm decât noi! ATĂT!

— EU nu am discutat nimic decât în această garsonieră! a spus Șoule. Mă duc în garsoniera mea, pentru că sunt un pic obosit. O să discutăm pe seară. Și dumneavoastră laculcare!...

Spre seara, Șoule a plecat la popotă că era timpul demâncare dar, înainte de masă, a ciocănit la ușă, însă fostul Ministru de Externe dormea dus. Șoule a închis ușa ușor, ca să nu-l deranjeze din somn.

Șoule a stat de vorbă cu maiorul Rădulescu la popotă și, printre altele, maiorul i-a spus:

— Aveți grijă! Că am auzit zgomot prin peretele alăturat! Era Radioul sau ceva VOCI?

— Era la Radio! a spus Șoule.

— La Radio (Europa Liberă!) este prea tare, nu-i așa? că nu se știe ce SPUNEM, a adăugat maiorul Rădulescu.

Era ora pentru jurnalul de seară și, bineînțeles, bucătăreasa a scos un maldăr de chei, a deschis un lacăt mai mic și a dat drumul la televizor. La ora 22.00, stingerea televizorului.

— Eu sunt de la CADRE! Repet, sunt de la CADRE! a

spus maiorul Rădulescu. Mai mult, în clădire se află Marele Stat Major și, printre altele, se ocupă de informații și, concret, știe și REȚEAUA INFORMATIVĂ. Însă O ALTĂ STRUCTURĂ de Rețea. O altă structură, o altă REȚEA! AVEȚI [GRIJĂ! Este un avertisment mai dur, dar aveți grijă mai ales la pereți! Aveți GRIJĂ! Pentru că aveți parte de personalități IMPORTANTE, mai ales Corneliu Mănescu! AVEȚI GRIJĂ! Aveți grijă mai ales cum vorbiți!... Aveți încă odată grijă cu pereții, să nu vă doară capul!

— Avertisment sau nu, EU nu am nicio legătură cu Rețeaua Informativă și niciO ALTĂ REȚEA! NU! a spus Șoule. Am discutat, la obiect, ziarul „Scânteia” și am o slăbiciune din când în când în ceea ce privește pe Corneliu Mănescu. Niște țuică! Galbenă și bună! ATÂT! și, Oficial! am mai discutat de „turneul” de la Adunarea Generală O.N.U., că era Președinte. În două rânduri a fost Ambasadorul de la Paris, câțiva ani de zile. Este o personalitate notorie și în public și în privat. Mai dă-i o dușcă și ATÂT!

Printre altele, a mai spus maiorul Rădulescu:

— Aveți grijă cu umflăturile de la picioare!

A fost un pic rău, a spus Șoule. Pereții fac, uneori, „dezastru naturali Dar știa că s-ar putea să sufere TOATĂ VIAȚA!

CAPITOLUL 27

Șoule a dormit buștean, dar ceasul de pe noptieră a fost pus să sune mai devreme ca de obicei, adică la ora 05.45 de minute. Era 08.04.1986, sâmbătă...

Fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu a stabilit, împreună cu Șoule, că plecarea lui o să dureze mai mult, fiindcă era un moment special! maioruLRădulescu însă n-avea nicio vină pentru discuția din seara precedentă. Dormea pe rupe, sforăia de se zdruncinau pereții. Șoule a ieșit ușor, pe ușă.

Holurile era pustii. Între etajul întâi și parter, în furcă, telefonul era agățat invers. Șoule a pus receptorul în poziție normală și, probabil, a făcut clic... Minune, Șoule a încasat douăzeci și cinci de bani, exact prețul ziarului de la

chioșc!

Șoule a ieșit pe ușa de la intrarea în Pavilion. Atmosfera era mohorâtă, totuși o ambianță suportabilă, și Șoule a plecat mulțumit datorită faptului că soarele cernea, încet-încet, lumina zorilor.

A „verificat” parcul cu 6 bănci. A verificat sub banca numărul trei o „șipcă”, însă microfonul „a plecat cu totul”: era un semn bun! La cea cu numărul patru, pe dreapta cum ar veni, câinii maidanezi erau prezenți. Cel negru, care îi amintea de Ciuculache din bătătura de la Focșani, stătea tolănit pe bancă, iar cel alb, mai blând, stătea lateral, și amândoi mârâiau de foame.

Șoule a ajuns la post: la chioșc! Erau două persoana la rând, doi bărbați, iar în interiorul chioșcului, o femeie cumsecade și frumoasă, cu o vestă fără mâneci.

Șoule a stat liniștit la rând până la sosirea mașinii de Poștă, cu două persoane, manipulantul, pe dreapta și șoferul, pe stânga. A durat puțin descărcatul: revistele la o parte și ziarele separat, puține la număr.

Șoule a dat banii vânzătoarei, a luat ziarul și a plecat liniștit în parc. A stat pe o bancă, că era un pic obosit de la cărja de sub braț. Apoi a răsfoit ziarul.

Prima pagină, jumătatea de sus tovarășul, jumătatea de jos academiciana. În gândul său „E bine! Foarte bine! Au economisit și timp și hârtie. Au salvat din copacii necesari celulozei, ca să apară ziarul Scânteia!”

A doua pagină, la Industrie, cincinalul de aur!

La pagina a treia, care făcea referiri la agricultură, succes: s-a însămânțat, pe toată suprafața prevăzută, floarea soarelui! Vestă încurajatoare!

La pagina de Externe, niște articole fragmentate: Hong-kong se retrocedează Chinei, de la Marea Britanie. În gândul său, Șoule: „E bine: să se retrocedeze din toate țările! Nu numai Honk-Kong-ul. Lasă, că e bine!”

La pagina de Sport, niște articole un pic deviate... în fine...

Șoule a plecat mulțumit din parc, în primul rând fiindcă nu mai era la „șipca” de la bancă microfonul și, în

al doilea rând, nu mai folosea cârja, era mai liber la mers. Era și mai bine!

Șoule a intrat în Pavilionul și a închis ușa la intrare. Holurile erau încă pustii, însă a apărut, în zare, femeia de serviciu, cu mopul obișnuit... în garsoniera numărul 1, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu stătea în pat și citea un roman!

— Bună dimineața! Bună dimineața! a spus Șoule.

— Ce mai faci băiatule? Ce mai faci? a spus fostul Ministru de Externe.

— V-am adus ziarul „Scânteia, ca de obicei, însă nicio speranță... Tot așa!

— Cât e ceasul? a spus fostul Ministru de Externe.

— E 6 și 10 minute! a spus Șoule.

— Nu am dormit deloc! Deloc! a spus fostul Ministru de Externe. Nu am dormit toată noaptea...

— Aveți și o explicație?! a spus Șoule

— A, nu mai dorm bine de mulți ani de zile! a spus fostul Ministru de Externe. Ani de zile, băiatule!

— Am avut parte la I.E.F.S. de câteva zile de nesomn, a spus Șoule, și mi-a spus un doctor de medicină sportivă că în 8 ore, între 22.00 și 06.00 dimineața, somnul este 2 ore și patruzeci de minute profund, se face o pauză de 10 - 15 minute, ești treaz și, în continuare, 2 ore și patruzeci de minute somn profund, și facem încă o pauză încă 10 - 15 minute, treaz! apoi iar 2 ore și patruzeci de minute profund, cu plus sau minis 10 - 15 minute, și am ajuns la deșteptare...

— Nu am dormit pentru că eram stresat, îngrijorat de faptul că, în diverse ocazii, de exemplu ziarul „Scânteia”, la pagina întâi și a doua, din când în când același slogan! Același slogan! a spus fostul Ministru de Externe. Când vei termina Academia Militară, o să te invit la domiciliu, să vezi niște poze. Printre ele, o poză de la un Congres. Era o sală mică, cu doar douăzeci sau treizeci de persoane! Atât! ... De la Congresul 5 sau 6! Nu mai știu exact ce Congres... Și stăteau la podea! Era Secretarul General al Partidului, Gheorghe Gheorghiu-Dej și jos, pe trei sau patru rânduri,

în centru, eram subsemnatul, înalt, cu uniforma de general-maior...

— DUPĂ Academia Militară! a spus de la început, Șoule. Mai aveți niște țuică?

— Mai am, cum să nu! a spus fostul Ministru de Externe. Uite aicea! Trage dulăpiorul!

Șoule a găsit licoarea și două sau trei țigări din China! A umplut paharul de pe noptieră cu țuică.

— Noroc și sănătate! a spus fostul Ministru de Externe. Și s-au cinstit Șoule și fostul Ministru de Externe.

— După Academia Militară, a spus Șoule. Am o restanță de trecut primele sesiuni. Mai sunt încă trei sesiuni, Licența... Nu e de loc de neglijat! mai am de tras!

...

— Să nu uiți, salutări generalului maior PANCEA MARIN!

— Bine înțeles că NU UIT! a spus Șoule.

— În ceea ce privește ziarul „Scânteia”, am știut destul de clar că nu este nicio șansă spre bine, în general, și în special, lipsa de comunicare, lipsa de toleranță, lipsa de democrație. Cu MAI MULTE PARTIDE, MAI MULTĂ TOLERANȚĂ! a spus fostul Ministrul de Externe.

— Faceți cumva?! a spus Șoule. Și a dat radio tare, la maxim, la radio popular.

— Am creionat, în general, a spus fostul Ministru de Externe, că sunteți de acord să se facă CEVA!!! Am acordul celorlalți participant. Mai sunt câteva dedesubturi, de exemplu: Primul Ministru va fi Petru Roman, O SCÂNTEIE, O PORTIȚĂ! și, imediat, declanșarea pe străzi și, MAI MULT, la Radio și la TELEVIZIUNE. Ba mai mult, ÎN INIMA COMITETULUI CENTRAL... Un semnal! O SCÂNTEIE! nu-i așa?!? Prin intermediul lui Silviu Brucan! mai sunt, știu eu, 2 - 3 ani! După aia, discutăm! UN semnal! O portiță! O „SCÂNTEIE”, cu adevărat! Și a doua, o SCRISOARE, CEVA, TOT PRIN RADIO, UN SEMNAL, O SCÂNTEIE... Că suntem pregătiți de luptă! De la Occident, cum ar fi Franța, R.F. Germană, unde este sediul la Radio Europa Liberă!...

— ȘI CÂT MAI DUREAZĂ? O revoltă, ceva!?! a spus Șoule.

— Cât mai durează? a spus fostul Ministru de Externe. Știu eu? Doi sau trei ani, nu mai mult!

— Dar sacrificiul costă vieți omenești! a spus Șoule.

— O mie de oameni, sau două, DE SACRIFICIU ORI ÎN STRADĂ ORI la Radio ori la Televiziune, sau împreună! Un". Haos" concertat! a spus fostul Ministru de Externe. Știu EU?!... Până la două mii de persoane! ATÂT!

— Și în continuare? a spus Șoule.

— După furia că l-am PRINS, PE TERITORIUL TĂRII... LA ZID! LA ZID! Și iar LA ZID!

— Și după aia, suntem liberi?! a spus Șoule. Și cât durează REVOLTA?

— DOUĂ SAU TREI ZILE, ȘI AM ÎNCHEIAT „operațiunea REVOLTA”! DUPĂ AIA PARTIDELE, cum ar veni liberalii, țărăniștii etc. Cu descătușarea POPORULUI... a spus fostul Ministru de Externe.

— Și după aia? a spus Șoule.

— Democrație! Democrație! Și Dmocratie!!! a spus fostul Ministru de Externe. În ani de zile consolidăm, prin democrație, partidele convenționale și, foarte important, opoziția! mai sunt de făcut o groază de lucruri... Ei!...

După discuția avută cu fostul Ministru de Externe, Șoule nu știa ce lume avem! Și în țară și în străinătate! Profeție! Profeție! Și iar Profeție!

Când a văzut sclipirea din ochii fostului Ministru de Externe, Șoule a avut o revelație: Un așa OM MARE stătea de vorbă cu împrăpădit deofițer de Informații!

— E oare posibil să se întâmple o schimbare? a spus Șoule.

— Da, dacă va fi conjunctura și în țară și în exterior! ... Depinde!

— În concluzie!? a spus Șoule.

— În concluzie! a spus fostul demnitar, în surdină: după înlăturarea a doua capete, la zid! în ceea ce privește „capul” Revoltei, sau cum se cheamă?! vârful este cunoscut, o personalitate, cum ar fi Iliescu!... Capul țării

este cunoscut, ce mai! A doua, Primul Ministru NU rezervă... Nu! E de grabă o scânteie, pe stradă, cu tricolorul, în continuare la Comitetul Central și după aia la televiziune și la radio și am luat PUTEREA! O Scânteie, o strălucire! mai am dubii în ceea ce privește Ministrul Apărării, să vedem, ori general-colonel, în retragere, Militaru, ori de la Minister un general, Stănculescu, să vedem!... în ce-l privește pe

MĂGUREANU, sunteți umbra lui, să nu se vadă, mai sunt și la Ministerul Agriculturii, la Industrie, însă NU MĂ INTERESEAZĂ PREA MULT! Vârful, Conducerea! ATÂT! La Conducere!...

— NU vă e teamă? a spus Șoule.

— Nu mă tem! Deloc! a spus fostul Ministru de Externe. Nu mi-e teamă! Și, la o adică ori plecăm în „exil”, dar tot în țară, ori la pușcărie, ori, știu eu... Până la urmă o să mori neîmpăcat că țara este la pământ!

— Și, în continuare, care este programul după Recuperare? a spus Șoule.

— O să mă duc cu mașina, condusă de unica mea fiică, „la scară”, a spus fostul Ministru de Externe.

— Și, după aia? a spus Șoule.

— După aia! După aia mă duc acasă, în apartament, a spus fostul Ministru de Externe. Mă duc acasă! Și, după aia, facem o pauză o săptămână sau două săptămâni și, după aia mă duc la un alt Spital. La Spitalul ELIAS, nu este departe, să mă refac, cât se poate! artrita... O săptămână sau, știu eu, două săptămâni... în ceea ce te privește, când mai poți da-mi un telefon, să știu ce mai faci.

— Cu mare plăcere! Cu mare plăcere! a subliniat Șoule. O să sun la telefon săptămânal, e bine? Sunteți de acord?!

— Când poți! a subliniat fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Deci, după absolvirea Academiei Militare, am promis, un vin de excepție din Vrancea! a spus Șoule. După absolvire imediat. Am promis!

— Bine băiatule, bine! a spus fostul Ministru de

Externe. Cât e ceasul?

— E târziu! a spus Șoule. Este ora 07.45.

— Mai întârzii? a spus fostul Ministru de Externe. EU nu mănânc! O să întârzii un pic! Mă duc să dorm, că sunt obosit!

— Și plecați, într-adevăr, acasă? a spus Șoule.

— Plec sigur! a spus fostul Ministru de Externe. O să mai discutăm. O să discut cu Petre, cu Silviu, cu Ion și, în urmă, cu Virgil... Nu mai sunt noutăți, însă o hârtie, o scrisoare adresată din străinătate, prin intermediul Radio Europa Liberă de la München sau și la B.B.C. din Londra! Îmi doresc MULT, ÎNȚELEGI? Este o prioritate, înțelegeți?

— Înțeleg! a spus Șoule.

— Și o să discut, în ordine, în fiecare zi, la Spital, cum fac cu Petre, cu Iliescu, cu Silviu, cu Virgil...

— Am înțeles! a spus Șoule.

— Și, ULTIMA, să nu cumva să discuți ceva, în afară, decât cu subsematul, numai noi doi, AȚĂ T! a spus fostul Ministru.

— Am înțeles! Am înțeles DISCUȚIA! a spus Șoule.

Șoule a plecat, în sfârșit spre popotă! Femeia de serviciu își făcea de lucru cu mop-ul importat din străinătate!

Șoule a mâncat unica mâncare de la bucătărie, bineînțeles sleită. În gândul său, Șoule: „Acum am un SENS în viață, după întâlnirea cu fostul Ministru de Externe. EU, Șoule, am întâlnit personalități importante, ca Ion Iliescu, Silviu Brucan, Petru Roman, și nu numai. L-am cunoscut, la Grădiștea, pe Virgil

Măgureanu! O LOVITURĂ DE STAT! Un pic de lovitură de Stat, mai bine zis!... Dar NU S-A DAT Semnalul! Nu mai sperie pe nimeni!”

Tic-tac! Tic-tac! Tic-tac! Ceasul salvării a început să bată după plecarea demnitarului!

Șoule are o contribuție oarecum importantă de realizarea, în surdină, din data de 04.04.1986 până pe 08.04.1986, la prânz... NU a sosit momentul potrivit!

Șoule a terminat procedurile de la subsol și s-a dus la

garsonieră, dar în drum, între cele două caturi de la scări, era agățat telefonul inversat.

A așteptat la pândă, prin fereasta de lângă aleile asfaltate, oarece mașină condusă de o femeie. La ora 12.00 fix a apărut o femeie drăguță, cu o mașină Ford Taunus, de culoare alb metalizat! A întors repede pe aleile dintre Pavilioane și a claxonat de trei ori. Și apare fostul Ministru de Externe, exact cum am fost în datele trecute, cu halat, cu papuci și cu niște bocceluțe alăturat.

Când a plecat femeia cu mașina, Șoule a salutat-o. Ea a claxonat de două ori și apoi mașina a plecat vârtej pe poartă, pierzându-se în zare!

Șoule s-a băgat în așternuturile proaspăt schimbate și a adormit.

CAPITOLUL 28

(07/02/2013)

Era 08.04.1986, tot sâmbătă, însă, pe la prânz!

Surpriză de proporții: garsoniera cu numărul 2 era pustie! Când Șoule a plecat la ziar, maiorul Rădulescu a spus, în treacăt:

— Plec acasă! Mi-a spus doctorul de la Recuperare că s-a refăcut, oarecum, genunchiul, nu mai doare. Până la 6 luni stau acasă, după aia mă duc la injecții, la Secție, și după aia la Recuperare. Și mai stau încă 12 zile la Secție, la Spital!

— Și în continuare? a spus Șoule.

— Ei! După aia, după externare, o să stau încă 7 zile inconcediu medical! a spus maiorul Rădulescu.

Maiorul Rădulescu și Șoule și-au dat reciproc numărul de telefon, și de acasă și de la serviciu, de la cadre de la Marele Stat Major, adresa de la Academia Militară. Maiorul Rădulescu a plecat grăbit, încât nici la revedere” n-a spus...

Toată ziua în garsoniera goală, cu numărul 2, nu s-a întâmplat nimic, dar în garsoniera cu numărul 1, după plecarea fostului Ministru de Externe au apărut, după câteva minute, o femeie și un bărbat.

Forfotă mare cu asistentele și doctorul de gardă.

Șoule a deschis ușa ușor, și o asistentă i-a spus că se așteaptă o altă personalitate, „mai înaltă”. În gândul său, Șoul: „O altă personalitate decât cele din ziarul „Scânteia”?!”

S-a schimbat așternutul și toți așteptau așteptau cu emoție o personalitate!... Mai înaltă!...

Și a apărut, în sfârșit, personalitatea! O personalitate cunoscută, în sfârșit era un „doctor”! Dar, un „doctor” militar... Mai mult, un „doctor” colonel, colonelul doctor ARSENE de la Academia Militară! Era șeful S.A.O! La al doilea an! Cu armata de personalități, mai deștepte sau nu, dar, în orice caz, era șeful și doctor, și la propriu, era și mai deștept!

Doctorul era mai slab, însă înalt ca statură, și a apărut în halatul lăbărțat, larg deschis. La glezna dreaptă avea o umflătură. O umflătură cât un ou de struț!

Șoule i-a zis doctorului-colonelul Arsene: „să trăiți! iar el i-a răspuns la fel.

— Ce este cu tine aici? a spus colonelul Arsene.

— Păi! a spus Șoule, am avut un accident și...

— Ai avut un accident. De care? a spus colonelul Arsene. Accident de mașină sau...?!

— Am avut un accident la sport... S-a rupt tendonul lui Ahile, a spus Șoule.

— Așa! a spus colonelul Arsene. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Haideți, luați un loc. Văd că ai doar o cârjă și nu două...

— Am început cu două cârje, dar de aproape o săptămână am rămas cu o chirjă! a spus Șoule.

— Dar, ai tras-o!... a spus colonelul Arsene. Ai tras-o cum trebuie, nu-i așa?

— Am tras-o! Am tras-o! a spus Șoule Dar și dumneavoastră ați tras-o!

— Ei! Am căzut de-a berbeleacu la scara din clădire. N-am fost atent și gata! a continuat colonelul Arsene. Am consultat un medic, în Secție, la etajul al treilea!...

— Acolo am fost și eu, în urmă cu două luni, a spus Șoule.

— Da, probabil! a spus colonelul Arsene.

— Ce diagnostic aveți acum? a subliniat Șoule.

— Diagnostic! Diagnostic! O să înfășurăm niște ghips... a spus colonelul Arsene.

Și a apărut comandantul de la Recupare și o asistentă drăguță cu niște pansament gipsat.

— Repede! Repede! a spus medicul. Haideti!

Asistenta medicală a înfășurat pansamentul ghipsat pe piciorul bolnav.

— Faceți așa: dați bastonul pacientului Șoule, iar cârjele le ia colonelul Arsene! Ce părere aveți? a spus comandantul de la Recuperare.

— Aoleu! a spus Șoule. Să schimb cârjele cu bastonul?

— Exact! a subliniat comandantul de la Recuperare, bastonul în locul cârjelor!

— S-a făcut! a spus Șoule. Bastonul, pentru cârje!

— Mai sunt câteva zile! a spliniat colonelul Arsene către Șoule. Câteva zile și după aia mergi la fotbal, nu-i așa?!

— O să mai tai din fotbal până la următoarea sesiune, a subliniat Șoule. Nu am terminat nici prima sesiune nici a doua sesiune... însă o să recuperez nu în totalitate, știu eu, o comisie, ceva?!

— Am o comisie alcătuită special pentru orice împrejurare! De exemplu, în sesiuni, un ofițer elev care n-are sesiunea terminată, la zi, o comisie o să admităfortuit! O sesiune extraordinară! a spus colonelul Arsene. Cât e ceasul?

— Este 14.30, a spus Șoule. Dar, apropo! Când a-ți plecat la pansat la etaj al treilea, în același timp a plecat din garsoniera cu numărul 1 o personalite.

— Ce personalitate? a spus doctorul, și în același timp colonel, Arsene. Ce personalite a fost?

— Fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, a subliniat Șoule. A fost spitalizat fostul Ministru de Externe și a plecat de curând!

— Nu știam! a subliniat, colonel doctor Arsene. Este

la pensie?!

— Da! Este la pensie! a spus Șoule.

— Da ce afecțiuni avea fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Artrită, a spus Șoule.

Șoule a discutat cu doctorul și colonelul Arsene și a stabilit să mai vorbească amândoi după masa de la popotă, pe la ora 19.30.

Șoule a plecat cu bastonul și a dat la schimb o chirjă lustruită, că doar a apărut un alt „cumpărător” în persoana doctorului-colonel Arsene.

Șoule a plecat îndată să caute cealaltă chirjă, care era în garsoniera numărul 2, lângă ușa, și pe care i-a dat-o colonelului doctor Arsene.

— Mă duc la plimbare! a subliniat, Șoule.

— Și ce te reține? a spus colonelul Arsene.

— Nu mă reține nimic! a spus Șoule, decât faptul că nu știu încotro: ori la chioșc, ori la poartă, la gard, la stradă, să văd copacii, troleibuzele, mașinile...

— Să închizi ușa după tine, că sunt acum sunt bolnav și nu mă pot ridica! a spus colonelul Arsene. Trage-o după tine! Eu o să dorm!

— Somn ușor! a spus Șoule, și a închis ușa garsonierei cu numărul 1.

Și tot sâmbătă, dar spre seară, Șoule s-a dus în garsoniera cu numărul 1 să discute cu doctor-colonel Arsene ce s-a întâmplat la Academia Militară, pentru că mai sunt câteva zile și pleacă la Cursuri... Mai este doar o săptămână! A ciocănit ușor la ușa.

— Intră! a spus doctor-colonel Arsene. Intră!

Șoule a închis ușa din hol cu grijă, ca să nu crape gletul de pe pereți. Se întâmpla când era curent. Era ușa care face legătura între holul de la intrare din spital și cameră.

— Ce mai faceți?! a spus Șoule. Cum e?

— Cum să fie? Amorțit! a subliniat doctor-colonel Arsene. Amorțit de-a binelea!

— Da, aveți un accent oarecum moldovenesc. E din

naștere? a spus Șoule. Aveți un accent deosebit! Sunteți din zona? Adică, din zona Moldovei?

— M-am născut în nordul Moldovei, a subliniat doctor-colonel Arsene. În municipiul Pașcani, mai exact. Părinții au murit. Stăteau la Pașcani în centrul târgului. Acolo m-am născut și am crescut, într-o familie numeroasă, într-o casă cu patru odăi. Am plecat în lume, că au plecat trei frați și patru fete și am rămaseu și un frate mai mare! ... Am hotărât să mă duc la armată! Ierarhic, până la rang de colonel! Dar tu din ce zonă ești?

— Eu m-am născut în Focșani, în cartierul „prezidențial”. Erau două case în „târgul Focșanilor”, însă s-a demolat totul cu ocazia trecerii secretarului general. Cum se spune, punct și... punct!...

— Continuă, continuă! a spus doctor-colonel Arsene.

— Nu mai spun nimic! a spus Șoule. Era o casă veche, cu trei camere și dependințe, cu livadă, cu viță de vie și legume, și o altă casă, cu trei camere, mai departe un pic, cu dependințe. Au intrat cu buldozerele și au dărâmat... Tot!... Tot!... la pământ! A durat, știu eu? treizeci de minute... Atât! Buldozerele au făcut prăpăd!...

— Era singura demolare? a subliniat doctor-colonel Arsene.

— Nu. Muncitorul cu buldozerul a făcut o pauză de zece minute și a plecat la următoarea casă de pe listă! În total, cu camioanele aferente pentru încărcarea molozului, a durat trei sau patru ore „curățenia”, că era Ordin!... Ce dracul

— Mai aveți frați? a spus doctor-colonel Arsene.

— O soră! a spus Șoule. E căsătorită cu un subinginer și a plecat la Suceava de mulți ani!

— Și tu ești căsătorit? a spus colonelul-doctorul Arsene.

— Da, am și o fată! a spus Șoule.

— Și unde locuiești? a spus doctor-colonel Arsene.

— La Iași! a spus Șoule. Sunt la Iași, la Grăniceri!

— A! La Grăniceri! Și ce ai lucrat? a spus doctor-colonel Arsene. Ce ai lucrat?

— Sunt C.1. - st a spus Șoule. Am fost încadrat la Comandamentul de Grăniceri din Iași, la Brigadă! Acum sunt la Academia Militară.

— A! Ești C.1. - st! a spus colonelul-doctorul Arsene. Bravo! în ce an?

— Anul întâi! a spus Șoule.

— Cel mai importat lucru la sesiune că, din păcate, nu ai absolvit prima sesiune, că a trecut! Așa că o să discut, în comisie, că am un corijent, unul singur! După câteva zile! Cel mai bine o săptămână!... Însă, nu astăzi, că este târziu. Măine dimineața, până la prânz, o să discut cu șeful de Comisie, că suntem colegi. Așa că, o să discut, dar mâine până la prânz. E bine?

— O! Cum să nu! a spus Șoule. Că sunt la Spital de multă vreme!...

— Cât ai stat? în ce dată ai ajuns la Spital? a subliniat doctor-colonel Arsene.

— În data de 18 februarie a.c., a spus Șoule.

— Da, ai stat mult! a spus colonelul doctor Arsene.

— Ei! S-a întâmplat! a spus Șoule. Și dumneavoastră aveți grijă, că este periculos și la picioare!

— Deci! Până la prânz o să discut cu „partenerul” anului și o să rezolvăm, cumva, o modalitate de absolvire a semestrului... O să treacă, îți spun eu! a spus colonelul-doctorul Arsene.

— Sunt sigur! a spus Șoule. Haideți la masă!

— Mai stau un pic! a spus doctor-colonel Arsene. Uite, vreau să te rog ceva!

— Cu puțină mea, cu dragă inimă! a spus Șoule.

— Nu la schimb! Am rezolvat cu restanța. Am rezolvat! a subliniat doctor-colonel Arsene. Am rezolvat! Am o altă problemă: în afară că am un picior șchiop, pentru care o să stau trei săptămâni, vreau să cumpăr cu sau fără rețetă, de la farmacie, un medicament nu mai știu cum se cheamă, pentru ficat, care să accelereze organismul... Ai o cunoștință, ceva, la o farmacie, cumva, ori în București, ori la Iași! Medicamentul se folosește 10 zile. E injectabil. îl folosesc după ce am terminat 10

injecții, încă șase luni sunt bine venite! Dacă se poate?!

— O să mă interesez la Iași, e cam departe de București! a spus Șoule.

Și doctor-colonel Arsene a scris pe un bilet numele medicamentului miraculos!

— Dar, după ce am terminat cu restanțele cu bine, cum ar veni luni, 17.04.1986, la examene și, după aia, mă duc la Iași câteva zile. Printre altele, o să vorbesc la Spital, că am mai multe cunoștințe, și o să rezolvăm cumva! a subliniat Șoule. Dacă este medicamentul propriu-zis!

— Este! Cum să nu! a explicat colonelul-doctorul Arsene. Însă se obține cu pile! Și mai am o problemă: medicamentele sunt limitate!

În gândul său, Șoule: „E un troc o să trec „strada”, că am un examen de dat, de fapt o sesiune! Și, în schimb, mă duc la farmacia de la Iași pentru miraculosul medicament! Cu injecție! 10 zile și face pauză de 6 luni! Pentru ficat! îmi convine!”

Șoule a dat mâna cu colonelul-doctorul Arsene, cu mare plăcere.

— Acum, haideți la masă că este târziu! a spus Șoule.

Șoule, cu un baston elegant, de braț cu colonelul-doctorul Arsene, dar cu cârjeleau plecat spre popotă.

În hol, în spate, femeia cu mop-ul făcea fleoșc-fleoșc! fleoșcfleoșc!

La popotă nu s-a mai întâmplat nimic întresant, nici în ceea ce privește mâncarea aproape sleită, cu un ceai rece, și televizorul care funcționa anapoda, adică știrie punct și punct și, mai ales, cu academiciana!

CAPITOLUL 29

Duminică dimineața, în data de 09.04.1986, nu s-a întâmplat absolut nimic interesant, adică dimineața, la prânz și seara, la popotă!... în intervalul de la masa de dimineață și prânz, Șoule a plecat la plimbare în parc. În perioada de la prânz spre seară, la fel! Plimbarea obișnuită! Tot la plimbare! Și tot în parc! Dar, a căutat la fiecare din bănci, sub ele, adică șipca, și nu a găsit microfonul! în parcul principal! mai sunt și alte parcuri, ori

la blocul cu 8 etaje, ori în parcuri adiacente, oricum, omniprezentul la șipcă, în parc, nu mai era!

Nu s-a mai întâmplat aproape nimic după ce a plecat fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu!

CAPITOLUL 30

Însă luni, 10.04.1986, în Spitalul Militar Central la Secția de Recuperare, pe la ora 07.00 - 07.15, în garsoniera alăturată, era liniște.

Femeia de serviciu era în preajmă! Când Șoule a plecat la plimbare, prin parc, l-a văzut la telefon pe doctor-colonel Arsene care șușotea de mama focului. Mai mult șoptea! Colonelul-doctorul Arsene a închis apoi telefonul.

— Să trăiți! Să trăiți! Dar ce-i cu dumneavoastră? a spus Șoule.

Colonelul-doctorul Arsene stătea sprijinit de caloriferul, bineînțeles, rece.

— Uite! Am discutat la telefon despre restanțe. Doar comisia și un secretar, și bineînțeles ofițerul-elev Șoule! a spus colonelul doctorul Arsene.

— Cum adică?! a spus Șoule. Ce Comisie?

— O Comisie alcătuită din subsemnatul! a spus colonelul Arsene. Am și un doctorat! Nu-i așa? Așa că, cu Comisia am rezolvat! Dar secretarul, unde este?

— A! Secretarul este locotenentul major Stoica. Stoica Viorel! a spus Șoule.

— E din clasă, nu-i așa? a subliniat colonelul-doctorul Arsene. Mai aveți fise?

— Mai am! a spus Șoule.

Și i-a dat cinci fise, ca să aibă!

Și tot prin telefon, în direct:

— Să fie la ora 12.30, se numește locotenentul major Stoica Viorel, la Recuperarea de la Spitalul Militar Central, cu mapa lui Șoule. Și doctor colonel Arsene a închis telefonul.

— O! Ce surpriză! a spus Șoule. Nu știam că sunteți și doctor! a spus

Șoule.

— Haide la masă! a spus colonelul-doctorul Arsene.

Hai la masă! Hai să mă ajuți la scări și ai grijă și la baston!

Au mâncat repede și fuga împreună la subsol, cu masajul, cu galvanicile, cu... cu... și cu bazinul.

La ora 11, 30, tot împreună, colonelul-doctorul Arsene și Șoule, înapoi la popotă. Când au urcat scările spre hol, între ușile batante o femeie de serviciu, cu mop și, lângă el, o găleată, însă curată, dădea cu mopul și pe stânga, și pe dreapta... Au sosit mai devreme ca de obicei și au mâncat ciorba - acum firbinte - și felul doi, piure cu niște pui, în sfârșit! Și ca desert, o gogoasă, dar mică!

Au plecat îndată, ca la ora de geografie! Șoule aștepta în garsoniera cu numărul 1. Primul a sosit locotenentul major Stoica Viorel, cu mapa sub braț și, colonelul Popa, șeful de catedră. Și avea și doctorat, avea mai multe serii de absolveți din Academia Militară.

— Bine ați venit! a spus colonelul-doctorul Arsene. Luați loc în fotoliul.

— A! Dumneavoastră sunteți aicea! (Se referea la colonelul-doctorul Arsene, nu la Șoule). Ce ați pățit?

— Am căzut pe scara de la birou! M-am împiedicat și s-a luxat glezna de la piciorul drept! a spus colonelul-doctorul Arsene. Și, uite, am ajuns la Spital.

— Acum e bine? a spus doctor-colonel Popa.

— Da! Acum e bine! a spus colonelul-doctorul Arsene. Și tu, locotenent major Stoica și mai cum?

— Mă numesc locotenent major Stoica Viorel, anul întâi, în clasa B! A spus locotenentul major Stoica Viorel.

— Și unde locuiești? a spus colonelul-doctorul Arsene.

— Sunt din București! a subliniat locotenentul major Stoica Viorel.

— Ultima dată unde ai fost? a spus colonelul-doctorul Arsene.

— Am fost în Regimentul de Gardă! a spus locotenentul major Stoica Viorel.

— Bun! a spus colonelul-doctorul Arsene. Mapa unde e?

— Este la mine! a spus locotenentul major Stoica Viorel.

— Uite! a spus doctor-colonel Arsene. Un ofițer-elev de la Academie are niște restanțe pentru că a avut un picior cu probleme. Mai exact, a avut tentonul lui Ahile franjuri! Se mai întâmplă...

— Da! Se întâmplă! a spus și doctor-colonel Popa. Ești pregătit? i se adresă el lui Șoule.

— Am memorie bună! a spus Șoule.

— Ai la dispoziție o oră să vedem, în mapă, la geografie, a spus colonelul doctorul Arsene. Și a deschis mapa și dă-i la învățătură, împreună cu locotenentul major Stoica Viorel și Șoule! Geografia era strict-Secret! Dar cu ajutorul colonelului doctor Arsene, colonelul doctor Popa și cu „asistentul”, locotenentul major Stoica Viorel, Șoule a găsit formulele și prin hărți și prin alte înscrisuri și a trecut cu brio la primul examen, după examenul de admitere de la Academia Militară!

— Comisia formată din doctor-colonel Arsene și cu doctor-colonel Popa au constatat că admis, cu nota 9! a spus doctor-colonel Arsene și a consemnat locotenentul major Stoica Viorel.

Au plecat împreună, colonelul doctorul Popa și locotenentul major Stoica Viorel. Era în data de 08.04.1986, la prânz!

CAPITOLUL 31

Mărți, în data de 11.04.1986, la Spitalul Militar Central la Secția de Recuperare, pe la ora 07.00 - 07.15 minute, în garsoniera nr. 2 era liniște desăvârșită. Nici musca nu se auzea. La prânz, Șoule a primit o vizită mai îndelungată!

Fără mapele obișnuite, locotenentul major Stoica Viorel, însoțit de un alt doctor, de dată asta este vorba de colonelul Gheorghe, a sosit în garsonieră la ora 12.30. Stăteau față în față cu doctor-colonel Arsene și, bineînțeles, Șoule.

— Bine v-am găsit și să trăiți! a spus locotenentul major Stoica Viorel.

— Bine ați venit! Bine ați venit! a spus doctor-colonel Arsene.

— Bine v-am găsit! a spus doctor-colonel Gheorghe. Am sosit. Însă, ce s-a întâmplat cu piciorul dvs. E ghipsat și aveți cârjele la îndemână... Ce s-a întâmplat?

Povestea era cunoscută, că doctor-colonel Arsene a avut un accident la scar de la birou, că și-a rupt un picior, dar celălalt era mai grav: ofițerul-elev a avut tendonul lui Ahilefranjuri! și a avut și operație de aproape 5 ore!... Și foarte greu se recuperează piciorul în totalitate!

Și, uite, a ajuns la baston! Ultima dată, era mai rău, acum câteva zile era în cârje! Dar, o să-și revină, încet, încet, la normalitate!...

— Uite de ce am insistat! a spus doctor-colonel Arsene. Aveți o restanță, un elev. Vreau să verifici că este apt, că a recuperat și cunoștințele acumulate de la filosofie!

— Cu mare plăcere! a spus doctor-colonel Gheorghe. Locotenentul major Stoica Viorel a consemnat în procesul-verbal că Șoule a trecut examenul.

În sine să șoule: „Am o altă perspectivă, am obținut nota maximă, dar 7! Niciun ofițer-elev de la Academia Militară nu a obținut decât 7! mai sus, nu este 8 sau 9 sau 10!...

CAPITOLUL 32

Și la fel, încă odată, dar în data de 12.04.1986, miercuri, la Secția de la Recuperare, pe la ora 07.00 - 07.15, în garsoniera nr. 2 era liniște, nici musca nu mișca! ... Mai sunt două zile și Șoule pleacă la Academia Militară și, mai mult, pe două picioare!... Tot la prânz Șoule a avut o altă vizită obișnuită, locotenentul major Stoica Viorel a sosit, fără mapă, cu o altă persoană „cunoscută”, „legendara” Doctrină, însă fără Contemporane! Cursul, de fapt, era Doctrina Socialismului, ca să nu fi atras de Doctrina Capitalismului. Nici poveste cu Doctrina Capitalismului! Niciun Manual, că a „dispărut” în sine Doctrina Capitalismului și a apărut noul Concept de doctrine și, unic! Doctrina Socialismului! A apărut

locotenentul major Stoica Viorel cu colonelul Nicolai în garsoniera numărul 1, la ora 12.30.

— Bine v-am găsit și „Să trăiți!” a spus locotenentul major Stoica Viorel.

— Bine ați venit! a spus colonelul-doctorul Arsene.

— Bine v-am găsit și „Să trăiți!”! a spus colonelul Nicolai. Am sosit! Însă, ce s-a întâmplat cu piciorul ghipsat și cârjele la îndemână? Ce s-a întâmplat?! Povestea era cunoscută, doctor-colonel Arsene a avut un accident, la scară, și-a rupt un picior, dar ofițerul-elev era mai grav, că și-a rupt tendonul lui Ahile franjuri! a avut și operație de aproximativ 5 ore. Ultima dată era mai rău, câteva luni de zile, în cârje! Dar o să-și revină, încet-încet, la normalitate!

...

— Uite de ce am insistat! a spus doctor-colonel Arsene. Aveți o restanță, un elev... Vreau să verificați cunoștințele de la Doctrina...

— Cu mare plăcere! a spus colonelul Nicolai.

Și locotenentul major Stoicaviorel, a consemnat în procesul-verbal că Șoule a trecut clasa.

În sinea sa, Șoule: „Am o altă perspectivă, am obținut nota maximă la Doctrină, adică 6!

Niciun ofițer-elev de la Academina Militară nu a obținut decât 6... Maxim!... Mai sus, nu este cu 7 sau cu 8 sau, Dom'le ferește, cu 9 sau 10! Este exclus!... Maximul, 6!... Atât! mai jos, da!

Însă, pentru Șoule e ceva și cu 6!

CAPITOLUL 33

Însă în data de 13.04.1986, joi, la Spitalul Militar Central, la Secția de Recuperarea, în garsoniera 2, era liniște! Nici musca nu mișcă!

Mai este o zi de stat la Recuperare, în Secția de la Spitalul Militar Central, și Șoule pleacă la Academia Militară, dar, astăzi, locotenentul major Stoica Viorel, cu mapa sub braț, a pășit împreună cu Șoule în garsoniera cu numărul 1, de data asta ceva mai târziu, pe la ora 08.30!

— Ai pregătit harta? a spus doctor-colonel Arsene.

— Am pregătit-o, cum să nu?! a spus locotenentul

major Stoica Viorel.

Și, într-adevăr, a desigilat mapa și apare, pe masă, o hartă de 1/100.000, pregătită pentru Șoule.

De fapt, esența cursului propriu-zis era tactica. În afară de Doctrină, Filosofie, Geografie, era și Tactica! Tactica și iar tactica!

Tactica de la pluton! Tactica de la Companie! Tactica de la Batalion! și am ajuns la Tactica de la Regiment! Și, în continuare, Diviza! Atât!

De fapt, în speță, Tactica de la pluton până la Divizie, inclusiv. O altă categorie era Arta Operativă, care se ocupă de la Arta Operativă până la Armată! Și, ultima, Armata și Fronturi!

Deci, trei categorii de Tactică, în general: Tactica, Arta operativă și Armata sau Fronturi!

Șoule a discutat cu doctor-colonel Arsene mai multe variante posibile pe hartă și a stat de vorbă până la ora 12.30.

Și, „secretarul” ahoc, respectiv locotenentul major Stoica Viorel, a punctat cu filosofie, cu doctrină, cu geografie și, în total, cu tactica necesară, Șoule a obținut nota 8 și ceva!

Și, locotenentul major Stoica Viorel, a consemnat, în procesul-verbal, ultimul de altfel, că Șoule a trecut din semestrul întâi în semestrul al doilea! Șoule, a scăpat încă o dată!

Șoule a plecat mulțumit de la garsoniera cu numărul 1, a scăpat de griji, de un examen dificil, dar a mers cu sprijinul colonelului-doctor Arsene, cu științele la zi, plus „datoria” de la medicamentul prețios și, de asemenea, cu locotenentul major Stoica Viorel, care se plimba de la Academia Militară la garsoniera cu pricina, și invers, cu mapa sub braț...

— Măine pleci? i-a spus colonelul-doctorul Arsene lui Șoule.

— Musai! a spus Șoule. Astăzi, 13.04.1986, mai stau și mâine, 14.04.1986, plec! Plec la Academie! Eu am dat la o parte și bastonul și mulțumesc, încă o dată, tovarășe

colonelul Arsene. Șoule era protocolar.

În ceea ce-l privește pe colonelul doctorul Arsene, acesta a început să aibă purici albi în interiorul gipsului bandajat, exact cum a avut și Șoule la început. Mâncărimile date de ei deveneau insuportabile!

Pe la prânz, la ora 12.00, înainte de masă, Șoule a sunat de la telefonul aflat între parter și etajul întâi, la scară:

— Vreau să vorbesc cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Se poate? La capătul firului era soția, Elena Mănescu. Și a stat, și a stat o veșnicie până a venit la telefon persoana solicitată.

— Mă numesc Șoule. Sunt încă la Spital. La Spitalul Militar Central, în Secția de Recuperare.

— A! Ce faci băietule! Ce faci? a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Ce mai faci?

— Spre bine! a spus Șoule. Am lepădat și bastonul azi dimineață!

— E ceva! Măine-poimine, în sfârșit, sunteți în normalitate! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Felicitări!

— Mulțumesc! a spus Șoule. Mai durează un pic și gata! mai durează două-trei săptămâni și gata! O să merg cum trebuie! Și am rezolvat și cu sesiunea ÎNTÂI!

— Cum ai zis? a spus fostul Ministru de Externe Colneliu Mănescu. Cum s-a făcut?

— Când ați plecat, sâmbătă la prânz, imediat a apărut, cu un picior „fracturat”, colonelul-doctor Arsene de la Academia Militară. Era șeful S.A.O. Arta Operativă mai exact!

— Și? a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Și i-am spus că am avut restanță și am rezolvat, cum ar veni, de la stânga cu Mohamed! De la sala de Studii de la Academia Militară la garsoniera cu numărul 1! a spus, prin telefon, Șoule.

Însă tot în telefonul agățat de la scara dintre parter și etajul întâi s-a auzit o bufnitura, oarecum ciudată!... Ori a

interceptat telefonul de la scară, ori a interceptat la domiciliul. Sau amândouă... Să vedem!

— Felicitări! Felicitări! Ca nu te lași deoparte, piciule! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Bine băiatule, bine!

— Mai sun?! a spus Șoule.

— Mai sună peste o săptămână sau două, când vrei! Când vrei! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Ai mai fost la chioșc?

— Nu am fost! Nici la chioșc, nici la ziarul „Scânteia”, că n-are rost! Ați plecat și am rămas în beznă, deasupra Recuperării din Secție! a spus Șoule, și plec la Academia Militară! Măine la prânz plec! Că am rezolvat problema!

— Bine că ai rezolvat cu piciorul! a spus fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu. Și, în rest, sănătate!

Au mai discutat un minut sau maxim! un minut și jumătate, la telefon. Și au închis amândoi telefonul.

Dar clicul a persistat și, ca atare, Șoule a întors receptorul de ciudă!!!

Pe Șoule nu l-a deranjat faptul că a fost telefonul ascultat, că știa... Știa bine că sunt ascultate ambele telefoane, de la scară și de la domiciliul în speță. L-a deranjat zgomotul infernal de la receptorul telefonului!... L-au deranjat cumplit bufniturile din receptor!

Și, în gândul său Șoule: „Vreau decență, ce dracu’! Că nu te joci cu securitatea! Și furia lui Șoule nu s-a terminat!”

A închis telefonul ascultat și a plecat, pe jos! că este mai liber la mișcare, fără cârjele agățate sau bastonul. A plecat la plimbare, prin parc, pe alea ce ducea la chioșc și înapoi!

În treacăt, s-a aplecat la băncile din parcul principal, dar nici urmă de microfon. Nimic nu mai era!

Și, mai mult, și câinele negru și cel alb au dispărut! Asemenea și cele două pisici, una neagră și una albă, ce se jucau lângă bancă! Au dispărut fără urmă!...

Era pustiu, ce mai!

Și, totuși, nu s-a mai întâmplat nimic interesant de la ultima intervenție de la garsoniera cu numărul 1 în care trăiește, momentan, colonelul-doctor Arsene și, la garsoniera 2, ocupată de Șoule, umilul slujitor al țării!

CAPITOLUL 34

Data de 14.04.1986, vineri! Ultima zi de stat în Spitalul Militar Central. În tot Pavilionul, la parter, etajul 1, etajul 2 și etajele superioare, în Secția de Recuperare era liniște, că nu s-a întâmplat nimic important în ultimele 24 de ore...

Șoule a realizat importanța tuturor propunerilor ce i-au fost făcute din data de 18.02.1986 – când s-a accidentat la sport –, până în prezent! Și, mai mult, a obținut prietenia fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu. A avut NOROC și în ceea ce privește un alt demnitar, doctor-colonel Arsene, de la Academia Militară! Șoule îi știa discursurile ținute în Amfiteatrul mare, precum și întrebările ofițerilor-elevi, puse la începutul cursurilor.

Amândoi, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu și doctor-colonel Arsene vor merge înainte și vor duce mai departe un lucru deja început, dar fiecare separat: în domeniul Externelor și în domeniul Apărării! Veriga între Externe și Apărare aparține lui Șoule, în ETAPE!

Problema piciorului drept, la care s-a rupt tendonul lui Ahile, a fost rezolvată. Se putea deplasa foarte bine cu ambele picioare. Era crucial pentru Șoule.

Șoule a petrecut dimineața, începând cu ora 07.00, în garsonieră, în lumina caldă a soarelui. A plecat spre popotă, dar pe drum s-a răzgândit: „Mă duc la chioșc nu pentru ziarul „Scânteia”, că dau bani de pomână. Mă duc la chioșc pentru ziarul „România Liberă”. În ziarul „Scânteia” era interzisă tipărirea oricărui anunț de închirieri, de vânzări sau de altă natură. În ziarul „România Liberă” era oarecum permis!

Șoule a parcurs, în grabă, aleile asfaltate, a traversat parcul și a stat la coadă la chioșcul cunoscut. A cumpărat

ziarul „România Liberă”, proscpat tipărit, apoi s-a înapoiat în parc cu ziarul să vadă anunțul cu închirieri. A stat pe bancă, dar Șoule era singurul pacient posibil la ora aceea...

A găsit un anunț în care se spunea că vrea să închirieze, în zona Vitan. Cu anunțul din „România Liberă”, Șoule a plecat îndată la un telefon. Dar la telefonul din interiorul clădirii Centrale cu 8 etaje.

A „evitat” telefonul din Secția de Recuperare, că mai scârțâie un pic! Și a sunat:

— Mă numesc Șoule. Vreau să închiez o garsonieră!

O femeie la capătul celălalt al firului:

— Vă dau o adresă în cartierul Vitan. De fapt, un bărbat este proprietarul garsonierei! Eu sunt o vecină, cu apartamentul vizavi de al lui. Convenientul constă în faptul că nu e departe, dar inconvenientul e că se află la etajul al 10-lea și ultimul! a spus femeia.

— Nicio problemă! a spus Șoule. Vreau să-mi continui studiile la Academia Militară.

— Este și mai bine! a spus femeia. Poți veni oricând, sunt aicea permanent.

— Pe la ce oră să trec la garsonieră, că vreau să o văd chiar azi? a spus Șoule. Acum sunt la Spitalul Militar Central, o să mă externez curând și mă duc la Academia Militară, a spus Șoule. Între orele 14.00 - 16.00 sunteți acasă, nu-i așa?

— Da, e perfect! a spus femeia și a închis telefonul.

Șoule a bifat o altă realizare, în gândul său!

Hopul cel mare a trecut! A plecat la masă, la popotă. Apoi Șoule a făcut, la subsolul clădirii, ultima „ședință” de recuperare cu galvanice, ultrasunete, inclusiv masajul și, ultimul, bazinul de înot. La plecare a mulțumit și terapeutului de la înot.

Pe la ora 11.30 Șoule era deja în parc.

Nicio vietate, nimic, ca și cum ar fi dispărut de pe fața pământului. O pustietate de deșert... A apărut, firav, într-un pom, un pui de cucuvea, dar sus, sus de tot. Și a mai apărut, cu chiu cu vai, loctotentul major Stoica Viorel.

— Bine ai venit! a spus Șoule.

— A, salut! a spus locotenentul major Stoica Viorel.
Cât e ceasul?

— Aproape 12.30, a spus Șoule.

— Gata? Unde este bagajul? a spus locotenentul major Stoica Viorel.

— La garsonieră! Pregătit pentru drum! a spus Șoule.

— Haide! Aduci tu bagajele din garsonieră și eu merg Externări, că am de luat formele de ieșire din Spital și, după aia la „garderobă”, că sunt, totuși, ofițer, nu-i așa?! a subliniat locotenentul major Stoica Viorel.

— Și, după aia? După aia, ce urmează?! a spus Șoule.
Ce urmează?!

— Mergi la Academia Militară, a spus locotenentul major Stoica Viorel.

— Stai un pic! a spus Șoule. Am un ziar aici. Ai citit, nu-i așa?

— Nu citesc decât ziarul „Scânteia” a spus locotenentul major Stoica Viorel. Rar, foarte rar citesc ziarului „România Liberă”, ca chestie, nu altfel!

— Uite! Am un anunț mare! a subliniat Șoule. Vreau să închiriez o garsonieră și am găsit-o! Prin telefon! Am găsit-o în cartierul Vitan!

— Și ai sunat? a spus locotenentul major Stoicaviorel.

— Bineînțeles! a spus Șoule. Am sunat, am vorbit cu o femeie cumsecade! Ca urmare, facem un ocol prin Cartierul Vitan și, după aia, la Academia Militară, că nu este târziu, nu-i așa? Ce spuneți?!

— Cel mai bine, a spus locotenentul major Stoica Viorel, nu te costă nimic să mergi întâi la Academie. Și după aia, mergi la garsoniera din Cartierul Vitan. Ai un termen, o oră?

— Între orele 14.00 și 16.00 am întâlnire cu femeia, a spus Șoule. Deci întâi la Academie și, după aia, glonț la femeia cumsecade!

— Da! a spus locotenentul major Stoicaviorel.

Au plecat împreună la Biroul de Externări și la Magazia cu haine. În timp ce la externări Șoule a stat

aproape o oră la coadă, să țină rândul pentru amândoi, până au obținut Biletele de Ieșire din Spital, parafate și semnate de medicul respectiv, la Garderobă locotenentul major Stoica Viorel a stat doar 5 minute.

Șoule a plecat îndată la garsoniera cu numărul 2 să ia bagajele. Îi era ciudă că locotenentul major Stoica Viorel fusese mai iute cu patruzeci de minute!

— Cum ai rezolvat așa repede? a spus Șoule.

— Ce?! Sunt mai prost decât pare? Am intrat buzna la Magazie, că am o urgență mare, și un plutonier mi-a dat hainele Biletul de ridicare a lor.

— Tu ești băiat deștept, nu eu! a spus Șoule. Haidem la Comandant!

— Mergi tu! a spus locotenentul major Stoica Viorel.

Au plecat, de fapt, la a doua „stradă”, pe dreapta, la garsoniera Comandantului. Și nu au mai stat mult, doar un minut!

Trecuse ziua pe jumătate. Șoule a ciocănit ușor la „pacientul” doctorcolonel Arsene și au stat un pic de vorbă, doar trei minute.

— Am plecat! a spus Șoule. Am plecat la Academia Militară.

— Chiar pleci? a spus doctor-colonel Arsene.

— Plec de la Spitalul la Academie, însă am un concediul de 7 (șapte) zile, a spus Șoule. Între timp, mă duc la Comandant, la Academie, și după aia mă duc la Iași, și am promis: 10 fiole injectabile! O să fac rost!

— Bravo! Să vii sănătos! a spus doctor-colonel Arsene. Ați rezolvat și cu sesiunea!

— Meritul vă aparțineia spus Șoule.

— Fifti-fifti! a spus doctor-colonel Arsene. Ați rezolvavat o sesiune și în schimb 10 fiole necesare vieții!

— Cât mai durează cu piciorul? a spus Șoule.

— Mi-a spus doctorul de la Recuperare că mai durează încă două săptămâni și, ca urmare, o să stau la Spital! a spus doctor-colonel Arsene. Dar tu? Ești zdravăn? Că mergi bine!

— Am progresat! Acum sunt liber! a spus Șoule.

— Să fii sănătos! și în Academie, și în viață! a spus doctor-colonel Arsene.

Șoule a plecat mulțumit de doctor-colonel Arsene, dar și mai vesel.

A plecat împreună cu locotenentul major Stoica Viorel, la Academie. Pe jos! Trei stații de troleibuz până la Academie, dar scurte! Oricum bagajul era un „bagatel”, oricine ar spune că merge la o plimbare!

Locotenentul major Stoica Viorel era zdravăn, însă Șoule șchiopăta un pic de piciorul drept. Au parcurs drumul încet, încet, la pas, în direcția Academiei Militare și de la poartă au ajuns în Pavilionul cu două lături.

Era ora 14.15!

Șoule și locotenentul major Stoica Viorel s-au dus la Comandatul Academiei Militare cu Biletul de Externare de la Spitalul Militar Central. Pe lângă Pavilion, au dat nas în nas cu generalul maior Pancea Marin... întâmplător, pur și simplu!

Șoule a salutat ostășește, însă s-a oprit un pic din mers la generalul maior Pancea Marin.

— Să trăiți! Să trăiți! a spus Șoule.

— Să trăiți! Să trăiți! Cu ce ocazie pe aici?! a spus generalul maior Pancea Marin.

Era pe scară, spre clădirea pe de lângă Pavilion, exact cum a fost în același loc, în urmă cu trei săptămâni, când glezna, colonelul doctor Arsene! Și apropo, ofițerii-elevi, spunea generalul maior, spun „borjour” ca la francezi!...

— SALUTĂRI din partea fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu! a spus Șoule.

Era galben, străveziu, uneori roșu și, înapoi, roșu... generalul maior Pancea Marin.

— Mulțumesc frumos! a spus generalul maior Pancea Marin. Însă, UNDE I-ați cunoscut?!? Cu ce ocazie?

— La Spital! La Spitalul Militar Central! a subliniat Șoule.

— În ce împrejurare? a spus generalul maior Pancea

Marin.

— Am stat la Recuperare, și acolo era și dumnealui, a spus Șoule.

— A! La Recuperare! a spus generalul maior Pancea Marin. La Spital... Cum se SIMTE fostul, Ambasadorul?!

— Are mai multe afecțiuni! a spus Șoule. Printre altele și artroza!

— A! Știi! a spus generalul maior Pancea Marin. A început de mult, de la Paris! Și, unde, a recidivat? îmi amintesc, cu mare plăcere, disputa de tenis de câmp! În fiecare săptămână, pe la ora 16 - 17, sâmbăta, erau programate meciurile între Ambasador și mine! Bine atuncea! Dacă mai ai O OCAZIE, sau sunteți în zonă NU LA BIROU, NU! La domiciliul! Treci strada, și dacă mai ai ocazia, treci și pe la NOI! La scara B, la etajul trei și sunați.

— Bine! Bine! O SĂ VĂ MAI CAUT! Am adresa și suntem cunoștințe, nu-i așa?! a spus Șoule. Dar după o săptămână, pentru că - acum plec la Iași!

— A! La Iași! a subliniat generalul maior Pancea Marin. Bine atuncea! Mulțumesc, încă o dată, pentru complimentele Ambasadorului Corneliu Mănescu. Fostul Ambasador de la Paris!

— Să trăiți! Să trăiți! a spus Șoule.

— Cu respect! a subliniat, generalul maior Pancea Marin. Totuși, unde ați plecat?!

— Mă duc la Comandant! a spus Șoule.

— Aoleu! De ce? a spus generalul maior Pancea Marin. De ce? Aveți o problemă?

— Nu! Nicio problemă! Am sosit de la Spital Militar Central și vreau să trec la Comandant că am încheiat, cu succes, perioada de după operație și, uite, am un Bilet de Externare! Deocamdată atât!

— Succes! a spus generalul maior Pancea Marin.

Șoule a salutat încă odată pe generalul maior Pancea Marin și, lângă el, și locotenentul major Stoica Viorel.

În drum spre Comandant, Șoule a avut o discuție între patru ochi cu locotenentul major Stoica Viorel.

— EU nu am știut că ai discutat cu un Ambasador! a spus locotenentul major Stoica Viorel.

— Da! Am discutat în treacăt! a spus Șoule. Cum a fost la Paris, unde a mai fost, în ce alte străinătăți, și cam atât!

— Atât? a spus locotenentul major Stoicaviorel.

— ATÂT! a spus, ferm, Șoule.

— Bine mă! Cum vrei! a spus locotenentul major Stoica Viorel.

Șoule a dat Biletul de Externare de la Spitalul Militar Central, nu la Comandant, ci la un locotenent colonel de Serviciu, pe care Șoule l-a recunoscut pe loc.

— Ei! Ești acum zdravăn? a spus locotenentul colonel!

— A! Dumneavoastră sunteți? a spus Șoule. Uitați! Am rezolvat, în esență, la Spitalul Militar Central, că am fost operat! Am stat 40 de zile la Iași, am scos ghipsul și am ajuns la Recuperare, tot la Spitalul Militar Central... Am rezolvat și am ajuns la Studiu, la Academie!

— Bravo! a spus locotenentul colonel. Aveți și Biletul de Externare cu recomandare de 7 zile din concediul de boală?

— Uitați! Aveți aici Biletetul de la Externare! a spus Șoule.

— Drum bun! a spus locotenentul colonel.

Șoule nu a mai trecut pe la comandant, a plecat mulțumit de întâlnirea cu un general și cel mai important este faptul că a rezolvat cu sesiunea. Mai mult, este sănătos, mai schiopătă un pic, dar trece!

Repede, repede la troleibuzul 85! Este la limită cu timpul pentru întâlnirea cu femeia cumsecade. La limită!

A ajuns la țanc! Dar, la ultima Stație, în cartierul Vitan!

Șoule a discutat cu femeia 10 minute, a dat bani în avans și a luat cheile. A dat banii și gata! Contorul și telefonul erau ale lui Șoule, însă erau cu plata la zi!

— Și acum, unde pleci? a spus locotenentul major Stoica Viorel când au ieșit în stradă.

— Am ratat trenul de la cinci! a spus Șoule. La cinci și zece minute, ca să fiu corect: cinci și zece minute! Pentru că nu mai am timp să ajun...

— Cât e ceasul? a spus locotenentul major Stoica Viorel.

— Păi, vezi și tu! a spus Șoule. Arată 16 și 30 de minute! De la Vitan la Gară... Nu mai am timp! Așa că, facem altfel. A plecat trenul Rapid, în direcția Iași, eu sunt de acord, însă între trenuri este o altă garnitură de tren, un accelerat, în direcția Suceava. Stau la Focșani câteva ore, că vreau să discut și cu părinții.

— Apoi, a spus locotenentul major Stoica Viorel, ce urmează?! Te duci la Iași, nu-i așa?

— Păi, sunt deștept! a spus Șoule.

La troleibuz au plecat împreună, însă locotenentul major Stoica Viorel a oprit în zona Cișmigiului, că locuia cu părinții, la bloc - la etajul 6, apartament cu două camere -, iar Șoule a continuat traseul stabilit, până la Gara de Nord.

A prins acceleratul de Suceava și, în gândul său Șoule: „Am stat o perioadă bună la Spital Militar Central, dar am rezolvat și cu sesiunea de examene, am rezolvat și cu garsoniera, n-are importanță cartierul, am totuși un cămin, departe de Academia Militară! Părinții o să plătească o parte din chirie!”

Părinții lui Șoule s-au mutat la bloc, într-un alt cartier, vizavi de Casa de Cultură. Dar la parter.

— Mamă, vreau să închiriez o garsonieră cât durează studiile la Academia Militară. Ce părerea ai? a spus Șoule.

— Cât costă? a spus mama.

— Am convenit 800 lei pe lună! a spus Șoule.

— Poftim bănuții! a spus mama și, în fiecare lună, o să primești banii de chirie până termini școala!

Și a zis încă odată în gândul său Șoule: „Dumnezeu, NU DOARME!”

Nu s-a mai întâmplat nimic important în ambianța Focșanilor!

Și nici la Iași, decât că rezolvat o mare problemă: a găsit „miraculosul”.

medicament injectabil pentru doctor-colonel Arsene, care mai avea nevoie de el, în continuare, aproape încă doi ani de zile. Șoule este mulțumit...

Și, totuși, nu s-a mai întâmplat nimic importat afară de cursurile de la Academia Militară!

CAPITOLUL 35

Șoule a plecat duminică, 23.04.1986, cu trenul Rapid de ora 13.30 din Gara Iași la București. A coborât din tren burdușit cu bagaje, în afară de obișnuitele sacose cu mâncare, s-a „alimentat”, din gara Focșani, în 3 minute de staționare, cu niște cârnați, carne de porc fiartă și alte alimente, o pătură și o salteaua, toate aduse de tatăl său pentru garsoniera din Cartierul Vitan.

Șoule a deschis ușa garsonierei de la „cucurigu”, de la etajul 10, în liniște. A pornit frigiderul - un Fram „obosit” -, a sunat acasă, la familie, și la Focșani, la părinți, că a ajuns cu bine.

A dat un al treilea telefon fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu, pe la ora 20.00.

— Bună seara! Bună seara! Vreau să discut cu domnul Corneliu Mănescu. Se poate?

— Nu! Doarme! a spus soția, Elena Mănescu. Să transmit un mesaj?

— Nu! Am sunat să știu dacă sunteți bine! a spus Șoule.

— Încă suntem sănătoși! a spus soția Elena Mănescu.

— Transmiteți-i că am plecat de la căminul Academiei Militare la gazdă, în Cartierul Vitan. Să știe! a spus Șoule.

— O să-i transmit! O să-i transmit cu siguranță! a spus Elena Mănescu.

Și, amândoi, au închis telefonul!

Telefonul săptămânal! la fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

Mapele erau deschise de la ora 07.30 până la ora 15.00, nu departe de D.S.-ul deservit de două femei, iar de la ora 17.00, cu pauză de două ore, până la ora 20.00, la Studiu, obligatoriu!

Trepidațiile și zgomotul cotidian venit din strada cu

troleibuze și autobuze erau sufocante, infernale!

La ora 14.10 la cantină și, cum la ora 15.00 era soare și frumos, Șoule a plecat spre o clădire din afara Academiei Militare, în Bulevardul Panduri. Mai exact, vizavi, la etajul al treilea, la generalul maior Pancea Marin.

A sunat și i s-a răspuns:

— Intră! Intră! a spus generalul maior Pancea Marin. Haideți în dormitor! și a închis ușa din interior.

Era un dormitor îngust, unde Șoule a stat vizavi de general, care a luat loc pe un fotoliu.

În încăpere era o masă triumfilară, un fotoliu, o bibliotecă deasupra patului încrustat, la capătul opus de ușă, o masă obișnuită, din lemn lustruit, încrustat cu niște „figuri”, și, în fine, un televizor color, marca PHILIPS, lângă care era un radio; între televizor și radio, o vază cu trei trandafiri proaspeți, de culoare roșu aprins. Generalul maior Pancea Marin a dat tare de tot radioul. Asurzitor!

— Stai jos! a „poruncit” generalul maior Pancea Marin și Șoule a luat loc pe pat.

— Ce mai faceți? a spus Șoule.

— Bine, mulțumesc! a spus generalul maior Pancea Marin.

— Salutări (cuvânt cu cuvânt!). Salutări de la fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

— Cum l-ai cunoscut? a spus, sec, generalul maior Pancea Marin. (Ca și cum ar fi la interogatoriu, cel puțin!).

— Foarte simplu, eu am avut rupt tendonul lui Ahile și am fost operat la Spitalul Militar Central, apoi o perioadă de 40 de zile la Iași și înapoi la Spital, la Recuperare, și acolo...

— Zi, înainte! Povestește! a spus generalul maior Pancea Marin. Povestește)... Ai făcut și Școala Militară de la...

— A! înainte! a subliniat Șoule. Am fost și la Liceul Militar de la Câmpulung Moldovenesc, județul Suceava.

— A! Știi! Licee de prestigiu: Liceul Militar de la Câmpulung Moldovenesc, Liceul Militar din Stațiunea Breaza, Liceul Militar de la Craiova și, ultimul, Liceul

Militar de la Alba Iulia! E bine! a subliniat generalul maior Pancea Marin. Corect?

— Foarte corect! a mai spus Șoule. Am luat bacalaureatul și am optat pentru Școala Militară de Infanterie Sibiu, promoția 1975!

— Ei! Ești tânăr! a spus generalul maior Pancea Marin. Mai tânăr! După aia, ce s-a întâmplat?

— Am fost repartizat la Unitatea Militară de la Sighetul Marmăției, care aparține de Comandamentul de Grăniceri de la Oradea, a continuat Șoule.

— Și, în continuare? a subliniat generalul maior Pancea Marin.

— Am fost rapartizat la M.T.R., doi ani, și am fost promovat la Brigada de la Oradea, la Biroul de Luptă, și după încă patru ani și ceva am fost selecționat la Contrainformații, în anul 1983, 13.01...

— Și?! a spus generalul maior Pancea Marin.

— Și, m-am mutat de la Oradea, a lași, iar sunt căpitan la Comandamentul de Grăniceri! a spus Șoule. Am obținut, după trei ani și ceva, la Academia Militară!

— Ai familie?

— Da, o soție și o fetiță!

— În afara faptului că sunt general, am un copil, un băiat pe care-l cheamă Cătălin! a spus generalul maior Pancea Marin.

— Am avut o problemă de sănătate: s-a rupt, la sport, tendonul lui Ahile, era franjuri, ce mai! în data de 18.02.1986, și am fost operat la Spitalul Militar Central și, în final, am stat 40 de zile la Iași

— După Iași, ce s-a întâmplat?

— La Recuperare l-am cunoscut pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, a spus Șoule. Ați fost o perioadă împreună, la Paris. Ce amintiri aveți de acolo?

— Oarecum triste! a spus, șoptit, la ureche, generalul maior Pancea Marin, în esență, într-o zi, împreună cu Ambasadorul de la Paris, Corneliu Mănescu, primim o înștiințare că apare „Șeful”, în două-trei săptămâni, în Ambasadă, la nivel înalt. Printre altele, o recepție, spre

seară, prin iunie sau iulie, cu puncte... puncte... și puncte... Academician ELENA!...

— Era și ELENA Mănescu la recepție! a spus Șoule...

— Exact! a spus generalul maior Pancea Marin.

Între timp, a apărut soția generalul maior Pancea Marin.

— Faceți cunoștință: soția mea și Șoule! a spus generalul maior Pancea Marin. A! Ai venit cu cafea?!

— M-am străduit! a spus soția generalul maior Pancea Marin. Și femeia a plecat aproape imediat.

— Aoleu! Tot ELENA și soția dumneavoastră! a spus Șoule. Am înțeles, am înțeles: la Recepție, TREI ELENE: ELENA Academician, Elena Mănescu și Elena Pancea. E corect, nu-i așa?!

— Corect! a spus generalul maior Pancea Marin.

— Și ce a urmat? a spus Șoule.

— Au urmat bagajele, în termen de o lună, atât! a subliniat generalul maior Pancea Marin. Formalitățile necesare și am ajuns la București! Misiune îndeplinită! Și, uite, am ajuns la Academia Militară, Lector la Transmisiuni!

— Și celălalt personal de la Ambasada de la Paris? a spus Șoule.

— Ambasadorul și personalul, inclusiv Atașatul Militar, adică subsemnatul, au îngroșat rândurile de la Academia Militară! a spus generalul maior Pancea Marin. Am „încheiat” mandatul și m-am întors acasă la București. Am încheiat mandatul două familii: a mea, un apartament aici, și o altă locație, în zona Bulevardului Kiseleff, un apartament pentru fostul Ambasador!...

— Eu am văzut-o pe fiica Ambasadorului, Alexandra. Am văzut-o prin perdeau, din garsoniera cu numărul 2, când a plecat fostul Ambasador de la Spital! Era cu mașina, o mașină cu marcă mai deosebită, „Ford Taunus”, de culoare alb argintiu.

Șoule a înghițit licoarea din ceașca de cafea, care avea un miros „ca la carte”: vizavi de Academia Militară se prelucrau cafelele!

— Acum, a spus generalul maior Pancea Marin, sunt șeful Transmisiunilor din Academia Militară, la Catedră, dar cu materii diferențiate: Radio, Transmisiuni, Electronică...

— Materia a început de la Batalion! a spus Șoule și cuprinde și diversiuni, un punct notabil!...

— Da! într-adevăr! a spus generalul maior Pancea Marin. Are un paragraf care cuprine și Diversiuni și, mai mult, am discutat cu specialiști în domeniu, că s-a descoperit un dispozitiv cu fibre optice, un laser! Este luminos, dar la scară mică.

— Am „chiulit” de la școală! a spus Șoule. Sau, am dormit în Aulă la acest capitol...

— Se mai întâmplă! a spus generalul maior Pancea Marin.

— Știu că patru Regimente de la Transmisiuni împânzesc Armata: O Armată la Cluj-Napoca, o Armată la Buzău, o Armată la Craiova și, ultima, o Armată care păzește Bucureștii, a spus Șoule. AVEȚI ȘI O ALTĂ „diversiune”?!

— Nu departe de Regimentul de Transmisiuni din Băneasa, AVEȚI UN BATALION ANEXĂ care cuprinde electronică: un dispozitiv ca laserul luminos, la scara mică, dar impresionant în opinia publică. Catastrofal!

— Unde se construiește? a subliniat Șoule. Unde?

— La Cugir! a spus generalul maior Pancea Marin. Dar e foarte SECRET!

— Deci aveți și în dotare laserul luminos! în sfârșit! a spus Șoule.

— Are și la export! Dar EXPERIMENTAL! Fabricat în România! Și exportat în mai multe țări! a spus generalul maior Pancea Marin.

— Cum funcționează, că sunt curios? a spus Șoule.

— E mic ca dimensiuni! a spus generalul maior Pancea Marin. Un tub obișnuit, un dispozitiv de lumină micuță, de leton luminos și, bineînțeles, cu bateria necesară! Atât!

— Se ȘTIE? a spus Șoule. Se ȘTIE???

— La Marele Stat Major știu câteva persoane! a subliniat generalul maior Pancea Marin. Se știe de o ANEXĂ de la Regimentul de Transmisiuni de la București! Un Batalion de Diversiuni!...

— Și... Mai SUS... Foarte SUS? a spus Șoule.

— ȘTIE! a spus generalul maior Pancea Marin. PUNCT CU PUNCT și PUNCT... Academiciana! ȘTIE!

— Și, totuși, o diversiune, de fapt O ANEXĂ la un Batalion de la Regimentul de la Băneasa reprezintă ceva, nu? a spus Șoule.

— ÎN FORMARE! ÎN FORMARE! a spus generalul maior Pancea Marin. De la Armata din Cluj, Craiova, Buzău! ÎN FORMARE! Dar, aveți grijă ca să nu știe încă CE SE VA PETRECE ÎN CURÂND!

— Și ce ai făcut după externare? a spus generalul maior Pancea Marin.

— Am avut concediul de 10 zile!

— Este suficient! a spus generalul maior Pancea Marin. Când ai ocazie, să transmiți salutări de bine fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu...

— Ieri l-am sunat la telefon! a spus Șoule, și a răspuns doamna Elena Mănescu. Era spre seară, iar fostul Ministru de Externe „s-a culcat!”. Așa că, am transmis prin intermediul soției că am sosit la București și că m-am mutat de la căminul Academiei Militare la un bloc, în cartierul Vitan, în zona Poștei.

— Ai un semn, un semnal ceva sau... a spus generalul maior Pancea Marin.

— Nu am un „semn” sau un „semnal”, prin telefon, ANUME! Nu! a spus Șoule. Am convenit totuși, să ne auzim prin telefon: Eu - „Ce mai faceți! El - „Mai trăiești, sau...?” La o săptămână sau două săptămâni. Vă spun că eu sunt C.1. - st!

— A! Asta e!? Ești C.1. - st! Acum am înțeles! a subliniat generalul maior Pancea Marin. Acum am înțeles!

— Dar ce, este rușine, sau ce? a subliniat Șoule. E rușine, sau ce?!

— Dimpotrivă! Dimpotrivă! a subliniat încă odată generalul. Dar ai ȘTIUT de la Spital „pățania”? NU LA PICIOR, SĂ REPARE! NU! Ai știut ÎNAINTE sau mai târziu, din discuție cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu?

— De la ÎNCEPUT! „Mă numesc Șoule. Sunt securist! De la Direcția a IV-a” și am încheiat capitolul! a subliniat încă odată Șoule.

— Și ce note aveți la Academie? a întrebat generalul maior Pancea Marin.

Ca și cum Șoule ar fi un prosti... „Ce note aveți”, pe ocolite, către generalul maior Pancea Marin:

— Am terminat sesiunea cu brio! a spus Șoule. Am fost și ascultat. Da! La Spitalul Militar Central!

— Cum așa? Erai în Spital și ai fost ascultat la materii?! a spus generalul maior Pancea Marin.

— Da! într-adevăr! a spus Șoule. După ce a plecat, sâmbătă pe la prânz, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, după o jumătate de oră a apărut colonelul doctor Arsene, și am discutat, în detaliu, că am o sesiune restantă. Locotenentul major Stoica Viorel a venit cu mapele necesare și am fost examinat. Comisia cuprindea pe colonelul doctorul Arsene, secretarul cu mapele, în speță locotenentul major Stoica Viorel, și câte un lector pentru fiecare materie de la materiare: filosofie, geografie, doctrină, tactică... Am și Procesul-Verbal care confirmă examinarea de la Spital! Așa că...

— Dacă vrei să te ajut în continuare, spune! s-a oferit generalul maior Pancea Marin.

— Dacă mai am niște întrebări, o să apelez la dvs. cu siguranță! a spus Șoule.

— Dar, veniți aici, în apartament, NU la birou! a subliniat generalul maior Pancea Marin. Și salutări încă odată fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu!

— O să-i transmit! a spus Șoule. O să transmit cu siguranță!

Șoule a plecat mulțumit. Era un om de treabă

generalul maior Pancea

Marin.

Însă, Șoule a trecut la etapa a doua: o întâlnire prevăzută cu colonelul doctor Arsene, tot la bloc, dar la scara A, lângă el, la etajul întâi.

Șoule a sunat la sonerie scurt!

Bineînțele scările era mai înguste, mai întortocheate și fără lumină. A deschis soția colonelului doctorul Arsene.

— Poftiți! Poftiți! a spus femeia. Poftiți!

— Vreau să discut cu colonelul doctor Arsene. Se poate? A spus Șoule.

— Intrați! Intrați! a spus soția. Apoi către colonelul doctor Arsene: Vino dragă, ai un musafir!

A apărut imediat colonelul doctor Arsene.

— Haideți! Intrați... Intrați... Haideți înăuntru! a spus colonelul doctorul Arsene și soția sa a închis ușa de la scara, oarecum, întunecată.

Șoule, tip-ul, tip-ul, a intrat într-un dormitor îngust, cu ușa din hol, exact cum s-a petrecut cu câteva minute în urmă cu generalul maior Pancea Marin. Conformație tipică de bloc... Sovietică!

Au stat în dormitor de vorbă. Șoule fuma, fuma și colonelul doctor Arsene. Era o fumăraie s-o tai cu cuțitul!

— Ce mai faceți? a spus Șoule.

— Bine. Dar tu ce faci? a spus colonelul doctorul Arsene. Ești bine?

— Da. M-am ținut de promisiune și am adus medicamentul miraculos: 12 fiole în 6 cutii! a spus Șoule și a înmânat un pachet mic, dar esențial, colonelului doctor Arsene.

— Unde ai găsit? La Iași sau...? a spus colonelul doctorul Arsene.

— La Iași! a spus Șoule. La Spitalul Militar din Iași! Am o cunoștință acolo, așa că... Era scumpă o fiolă, dar am o gratuitate!

— Dacă vrei să te ajut, spune! a spus colonelul doctorul Arsene.

— Deocamdată, sănătate și după, o să vedem! a spus

Șoule.

— Mulțumesc! Mulțumesc încă o dată! a spus colonelul doctorul Arsene. Când mai pleci la Iași, spune-mi!

— Da! Ar fi bine să plec săptămânal de la București la Iași! a spus Șoule. Am închiriat o garsonieră în cartierul Vitan, să pot sta liniștit.

— Bine ai făcut! a spus colonelul doctorul Arsene. Bine ai făcut!

— Era zgomot de la troleibuze și autobuze, pe latura laterală de sus, în pantă! a spus Șoule.

— Ce alte preocupări ai? a spus colonelul doctorul Arsene.

— Nu am! a spus Șoule. O să termin studiile și după aia discutăm!

— Deci, am stabilit: în fiecare sesiune zece bucăți de medicament și, în schimb, în fiecare săptămână, cu biletul semnat, mergi la familie, la Iași! a spus colonelul doctor Arsene. Ești de acord, nu-i așa?

— Și, la tren, gratuitate! a spus Șoule. Bineînțeles că sunt de acord... Cum să nu?!

Și Șoule în gând: „Încă odată, două persoane importante, în bloc: un general de treabă și, mai mult, un colonel doctor mai de treabă, că vreau să termin Academia Militară cu brio!

Nu s-a mai întâmplat nimic important, în general, la București! Nimic importat la clasă, o chirie în Cartierul Vitan, plătită la zi, trenul Rapid era gratuit, acasă, în Păcurari, în apartament era liniștitor... Și, înapoi la garsoniera din Cartierul Vitan, la Academia Militară, și tot așa...

Șoule a trecut a doua sesiune... De fapt, a trecut cu brio în anul al 2-lea!

CAPITOLUL 36

VECINĂTATEA cu chip și nume începe să deranjeze. Vor să se piardă pe ei și se scufundă... Era mai special!

Însă, doi corijenți în clasă. Au picat la Filosofie!

A început căpitanul Sălăjan, la mijloc din clasă, cum

ar veni, a picat! Tot la mijlocul clasei, cum ar veni, a picat locotenentul major Stoica Viorel!

S-au rezolvat mai bine, restanțele decât era prevăzut: a durat trei săptămâni cu corijentul locotenentul major Stoica Vioral, cu căpitanul Sălăjan; cu nota 5 pentru locotenentul major Stoica Viorel și 7 pentru căpitanul Sălăjan!

Era ca făcut: la filosofie, în fiecare an, restanțe obligatoriu! Și, n-are importanță numele, cum ar fi căpitanul Sălăjan sau locotenentul Stoica Viorel, dar au picat cu tronc colonelului Gheorghe!

Și mai mult, cu „vecinătatea”, s-a întâmplat ceva deosebit în privința fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu și a generalului maior Pancea Marin. Șoule a aflat încet, încet, dar sigur, că s-a întâmplat CEVA! La nivelul cel Mare!

Așa că, în fiecare săptămână, o să verifice telefonic, nu mai are importanță că sunt ascultate sau NU telefoanele. Nu prea mai are importanță! Fostul Ministru de Externe ESTE aici, ÎN VIAȚĂ, sau A PLECAT UNDEVA ÎN ȚARĂ!... Două FIINȚE!

Și sunt două posibilități de abordare, ambele la fel de riscante: de consultare, în continuare, cu OAMENII DE ÎNCREDERE, ori balanța nu se mai înclină clar în nicio parte... Securitatea! Săptămânal, prin telefon, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu sau generalul maior Pancea Marin. Șoule și-a petrecut fiecare zi la Academia Militară! ȘI NU era un pericol!

Încă NU s-a întâmplat nimic important în privința fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu și nici cu al doilea, generalul maior Pancea Marin...

În ceea ce-l privește pe Șoule, NU S-A ÎNTÂMPLAT NIMIC IMPORTANT nici în clasă, nici la garsoniera din cartierul Vitan, nici la Iași și nici la Focșani! NU ÎNCĂ! Și, totuși, Șoule ARE O BĂNUIALĂ VAGĂ că s-a întâmplat ceva IMPORNANT.

În gândul său, Șoule: „CONEXIUNEA cu fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu, cu generalul

maior Pancea Marin, că a înțeles „întrebarea” cu Batalionul de Diversiuni din Regimentul de Transmisiuni de lângă Băneasa! REPET, o paralelă și CONEXIUNI CU NOUL GUVERN, NOU-NOUȚ, ÎN SPEȚĂ PROFESORUL DOCTOR PETRU ROMAN - PRIMUL MINISTRU, PREGĂTIT CU MINUȚIOZITATE DE IDEOLOGUL SILVIU BRUCAN, VIRGIL MĂGUREANU, ASCUNS ÎN SPATELE DOCTRINEI POLITICE CONTEMPORANE și, MAI ALES, ION ILIESCU!... Și, este clar, când vine vorba de conducerea Ministerului Apărării Naționale, ori generalul colonel (în rezervă) MILITARU, cunoscut prin intermediul D.U.I., care aparținea maiorului

TROSCA, ori generalul maior Pancea Marin, ori CĂ S-A ÎNTÂMPLAT CEVA ÎN ȚARĂ!... Deci, fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, ideologul Silviu Brucan, în perspectivă primul ministru Petre Roman, Virgil Măgureanu, care se ocupa de INFORMAȚII, nu de la SECURITATE! și Șeful Statului Ion Iliescu și, nu este clar, „portofoliul” care aparține Ministerului Apărării Naționale. SE COACE CEVA!

Era în ultimele două săptămâni, sesiunea a doua lua sfârșit și Șoule primește o altă misiune, dar în interiorul Academiei Militare: Președintele Libianului, colonelul MUAMMAR al-GADDAFI va veni în țară! Toți C.1. - știi de la cursuri, ori din anul întâi, ori din anul doi, vor fi prinși în acțiune!

Șoule avea misiunea să nu lase să intre nicio persoană, nici din interior, nici din exterior!

În componența dispozitivului erau: generalul colonel Vasile, colonelul Radu Bălăsoiu, locotenent-colonel Petanca Dumitru, colonelul Uță și Șoule.

Locotenent-colonel Petanca a ajuns în fața lui Șoule.

— Nu s-a întâmplat nimic în perimetru delimitat, și mă numesc Șoule! a spus Șoule.

— Știu! Știu! a spus locotenent-colonel Petanca. Știu mai MULT decât a fost! a subliniat, locotenent-colonel Petanca. Ți-am citit dosarul mai amănunțit! Sunteți

la Academie, nu-i așa?

— Da! Sunt la studii! a spus Șoule.

— Ai avut un accident, la sport, cu două sau trei luni în urmă și ai fost la Spitalul Militar Central! a spus locotenentul-colonel Petanca.

— Da! Într-adevăr, am avut un accident, a spus Șoule. Am avut, că era foarte frig în sală; s-a rupt tendonul lui Ahile și am fost operat!...

— Și? a spus locotenentul-colonel Petanca. DUPĂ AIA?

— După aia... După aia am fost la Recuperare! a spus Șoule.

— Da, la Recuperare! Și după aia?... După aia?... a spus locotenentul-colonel Petanca. AȚI CUNOSCUȚ PE CINEVA la Recupare?

— Bineînțeles!... a spus Șoule. Am cunoscut, în salon pe maiorul Rădulescu. Rădulescu Radu.

— Pe altcineva, NU?! a subliniat locotenentul-colonel Petanca. O ALTĂ PERSOANĂ...

— În garsoniera numărul 1 l-am cunoscut pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu! a subliniat Șoule.

— Și ce ai discutat cu el? a spus locotenentul-colonel Petanca.

— Ce am discutat? a spus Șoule. Păi, ce să diacut?!... Am discutat de vreme, de fotbal, despre ce s-a întâmplat la Sala de sport de la Academia Militară... Diverse! Am discutat ocazional, la popotă și în parc...

— ȘTIU TOT! ABSOLUT TOT! a spus locotenentul-colonel Petanca! ABSOLUT TOT!

— Și veți trage apa de la baie?! a spus un pic deranjat Șoule.

— Am știut TOT! a spus locotenentul-colonel Petanca.

— Eu nu am divulgat nimic care să atingă Statutul Ofițerului! a spus Șoule.

— Aveți grijă! Mare grijă! a spus locotenentul-colonel Petanca. SĂ NU MAI VORBIȚI fără încuviințarea superiorilor! Și telefoanele se asCULTĂ, NU-I AȘA?!

Și a plecat ca din pușcă, în altă parte, o altă

destinație de la dispozitivul oarecum aglomerat!

Dar, în gândul său, Șoule: „Și ce dacă?! Nu am greșit cu nimic în privința faptului că am petrecut împreună cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu 12 zile la Recupare. Am divulgat... apa de la baie!”

Atmosfera oarecum încărcată de faptul că a început școala în 15 septembrie 1986. Dar era și faptul că marea majoritate se confrunta cu lipsa de mâncarea în toată țara. Devenise oarecum îndoielnică conducerea țării!...

Și, totuși, a început școala!

De obicei, traseul stabilit era: la cursuri la Academia Militară, de la ora 07.10 până la ora 14.10, după aia la masa de prânz și, în continuare, la troleibuz la Stația de lângă Academie. Șoule aștepta frumos la troleibuzul numărul 84, cu care pleca până la Stația Popa Nan, în Cartierul Vitan. Urma odihna, la ora 16 și ceva înapoi la Academia Militară, uneori la cămin... uneori... La studii până la ora 20.00 și înapoi la garsoniera din Cartierul Vitan, cu dă-i înainte la bilete pentru troleibuz, la linia 84, din Stația Popa Nan!

Nu s-a mai întâmplat, aproape nimic important. Venise iama...

Șoule s-a dus la plimbare în zona Hotelului „Intercontinental”, Restaurantul Trocadero, unde s-a întâlnit cu locotenentul major Stoica Viorel. Era zăpadă că nici trolibuzele nu mai funcționau... Era zăpadă peste jumătate de metru! A întâlnit o femeie cunoscută cu zodiacul! Se numea Neti Sandu! Șoule era singur, dar știa bine pe locotenentul major Stoica Viorel și, printre altele:

— Ce zodiac aveți? a spus Neti Sandu.

— Eu? Fecioară! a spus Șoule. În horoscop, ce prognostic astăzi, mâine, poimâine, și, în perspectivă, an sau doi sau trei?

Șoule a vorbit dehoroscop cu cunoscuta, în București și în țară, Neti Sandu!

Era obișnuit telefonul săptămânal cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu.

Șoule a învățat temeinic, a acumulat suficiente

cunoștință și a trecut examenul de Arta Operativă. A trecut de la Divizie și a ajuns la Corpul de Armată, și a luat cuvântul la hartă. A vorbit cu un colonel cunoscut ca foarte exigent. Colonelul întreba una-alta, Șoule a răspuns fără pauză. Patru ore și jumătate a vorbit într-una! Satisfacție și satisfacție și a reușit cu brio. A obținut nota 10! La tactică!

Nu numai în clasă s-a aflat cât de bine a vorbit Șoule, a aflat și conducătorul din clasă, colonelul Georgescu Haralambie, a ajuns și la urechile colonelului Arsene și la alte clase alăturate...

Când Șoule a plecat la masă și să predea mapele, întâmplător sau nu, în hol a apărut locotenentul major Stoica Viorel cu colegul sau de la Școala Militară din Sibiu, în aceeași clasă, locotenentul major Teodor Frunzeti.

— Da' ce-i cu tine? a spus Șoule.

— Am discutat cu prietenul meu, locotenentul major Stoica Viorel, a spus locotenentul major Teodor Frunzeti. Amândoi suntem în companii separate, dar în Batalionul de Gardă care aparține de Regimentul de Gardă. Așa că, Șoule, uite ce propunere avem, că ești mai bun decât ceilalți elevi din clasă. Am observat că la examen azi ai vorbit singur, fără pauză, de dimineată până la prânz despre corpul de Armată și multe altele! Așa că, să formăm o echipă, că mâine-poimâine terminăm Academia Militară, dăm licența! Am propus să fim colegi la Regimentul de Gardă din București, în funcție la Batalion! Ce spui?

— Sunt de acord, mă duc la Regimentul de Gardă, dar... Prima: Cum mi se va aproba trecerea de la Ministerul de Interne, în speță de la Direcția a IV-a, la Ministerul Apărării Naționale înapoi?... Cum aprobă?!

— Prin Cadre! a spus, scurt, locotenentul major Teodor Frunzeti. O SĂ MĂ OCUP, dacă sunteți de acord! O să mă ocup împreună cu locotenentul major Stoica Viorel prin CADRE! E TREABA LUI! Este o FORMALITATE! Și a doua?

— A doua, nu știu încotro! a spus Șoule. Nu am discutat la Comandamentul de Grăniceri ca să schimb profilul, de la Ministerul de Interne înapoi la Ministerul

Apărării Naționale!

Șoule a ocolit un pic macazul, dar a scăpat.

— O să mă mai gândesc! O să mă mai gândesc! a spus Șoule.

Și, în gândul său, Șoule: „Am o dilemă! EU sunt de acord să plec de la Ministerul de Interne la Ministerul Apărării Naționale... Sunt de acord!... Dar Cadrele?... Cadrele, că știam, și la Ministerul de Interne și la Ministerul Apărării Naționale era la fel: informatorii, colaboratorii și alții... La CADRE!”

Le spuse în final celor doi:

— Mai bine la Securitate! Am schimbat de la Ministerul Apărării Naționale la Ministerul de Interne, o să stau aici, indiferent dacă în alte garnizoane!

Șoule a plecat pe scara obișnuită, spre popotă. Sigur locotenentul major Stoica Viorel și locotenentul major Teodor Frunzeti or să mai discute, în hol, evenimentele la care au participat împreună cu Șoule.

Între timp, zvonurile pentru Șoule, că va fi la o altă garnizoană, erau mai atrăgătoare, mult mai atrăgătoare! mai sunt câteva săptămâni și sunt licențiați, cu „cucul” în piept!

De obicei, după cursuri, seara, după orele 20.00, în vecinătate era Comandantul de Grăniceri! Și, mai mult, Clstul, dar separat, cu mai multe încăperi, la etajul întâi, permanent, prin rotație de o săptămână, era un ofițer. Mai mult, un ofițer de la Brigada Giurgiu, Brigada Tumul-Severen, Brigada Timișoara, Brigada Oradea, Brigada Iași, și, ultima, Brigada Constanța. Dar venise și finalul mandatului în ceea ce privește conducerea: colonelul Goiciu Ioan a fost pensionat și a apărut un colonel, colonelul Botezatu Exact schimbarea din Iulie-August, 1987! La Comandamentul de la Grăniceri!

Însă colonelul Botezatu, cu funcție de general maior, de la C.I. - stul de la Comandamentul de Securitate (era în zona de la Băneasa!), s-a mutat de la Comandamentul de Securitate la Comandamentul de Grăniceri!

Colonelul Botezatu divorțase de prima soție și se

căsătorise recent! într-o zi, de la Comandamentul de Grăniceri, spre seară, după ora 20.00, a apărut în prag însuși colonelul Botezatu, îmbrăcat civil! Ofițerul de serviciu, prin rotație, era căpitanul Aminteloai Alexandru, tot C.1. - st, de la Batalionul de la Iași. Șoule se afla acolo.

— Haideți în birou! a spus colonelul Botezatu și a închis ușa! Măine-poimăne sunteți în piept cu un cuc! Adică ai o licență și, cu alte cuvinte, nu mai ai loc!

— Am știut de la Iași! a spus Șoule. Era ocupat la Comandamentul de la Brigada din Iași, de la început, când am venit la Academia Militară.

— Da! Știu! a spus colonelul Botezatu. Era ocupat de multe luni la Comandamentul de la Iași. Și acum este ocupat, este căpitanul Călinescu.

— Și, ce-mi oferiți?! a spus Șoule.

— Știu și eu?! a spus colonelul Botezatu. La Constanța! CE ARE? Inițial, la Batalionul de Pază din PORT!

— Și după aia? a spus Șoule.

— Și după aia, discutăm! a spus colonelul Botezatu. În primul rând, ofițerul de la Batalionul de Pază-Port este un bețiv și nu-și mai face treaba. L-au mutat la o altă Unitate, tot C.1. ști, în Kilometrul 4 - 5, tot în Constanța! Dar, mai mult, soția lui nu lucrează, și are trei copiii de crescut! Așa că, i-am oferit cât am putut! Altfel, nu mai are loc!

— Și la Brigada de la Constanța nu mai e niciun loc, undeva? a spus

Șoule.

— Organigrama e foarte clară! a spus colonelul Botezatu. Unica varintă este la Batalionul de Pază din Port! Și după aia discutăm. Nu mai mult de un an, maxim doi, o să promovezi de la Batalionul de Pază la Biroul de Containformații la Brigadă! De acord?

— N-am încotro! a subliniat Șoule.

Și au bătut palma!

— Am ȘTIUT TOT! a spus colonelul Botezatu. Am și Dosarul la îndemână, nu-i așa?

— Aveți DOSARUL la îndemână, în Fișet? a spus Șoule.

— DA! Am Dosarul la îndemână! a subliniat, colonelul Botezatu, inclusiv că ai discutat cu o persoană mai deosebită, mai...

— Ce persoane mai deosebite și din ce perioade? a spus Șoule.

— Mai DEOSEBITE! a continuat colonelul Botezatu.

— Aveți un NUME? a continuat Șoule.

— Cum să nu! a spus colonelul Botezatu. Se numea Corneliu Mănescu, fostul Ministru de Externe!

— A! Am înțeles! a subliniat Șoule. Am discutat ÎN TREACĂT... ATÂT!

— AVEȚI GRIJĂ! a spus colonelul Botezatu. AVEȚI GRIJĂ ȘI ÎN CARIERĂ!

— O SA AM GRIJĂ! a subliniat Șoule. DAR, ÎN CARIERĂ, SĂ VEDEM!... Dar, totuși, de unde ați știut că am avut niște discuții cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu! DE UNDE AȚI ȘTIUT?!

— Am ȘTIUT de la locotenentul colonel Petanca și are și la Dosarul... Personal! EȘTI mulțumit?! a spus colonelul Botezatu. Ești mulțumit, nu-i așa!

— Așa mai merge! a subliniat Șoule.

— Bine, bine! să treacă sesiunea de la Academie și după aia mai discutăm! Oricum, felicitări! Felicitări! mai sunt câteva săptămâni și gata... La muncă!... La Batalionul de Pază din PORT! Felicitări... în avans!

Colonelul Botezatu a rămas în Biroul lui, dar a sunat telefonul și Șoule a auzit discuția colonelului Botezatu cu o altă persoană, prin ușa întredeschisă:

— Alo! Sunteți IMRE? IMRE ASZTALOS? a spus colonelul Botezatu.

— ...!

— A înghițit gălușca! a spus, sec, colonelul Botezatu. AM HOTĂRĂT, în sfârșit, ÎMPREUNĂ CU „OBIECTIVUL”. LA Mare! LA BATALIONUL DIN PORT!...

— ...!

— BABA! a spus colonelul Botezatu, unei persoane.

(O persoană: IMRE!)

— O SĂ AVEȚI GRIJĂ, SIGUR CĂ DA! și colonelul Botezatu a închis telefonul.

Și nu s-a terminat! (TOT PRIN UȘĂ!):

— A sunat PETANCA! a spus colonelul Botezatu. (Era telefonul SCURT!)

— ...!

— Am vorbit! La Batalionul din Port! De la Constanța! a spus colonelul Botezatu.

— ...!

— Ne mai vedem! a spus colonelul Botezatu. Și a închis iar telefonul.

Șoule a tuit-o repede, pe scări. Avea o transpirație rece...

A mers până la poartă, a traversat strada opus Comandamentului de Grăniceri și a stat 20 de minute, în stația de troleibuz, pe care scria, printre altele: 84! Șoule a reflectat aproape o oră la discuția cu colonelul-șef de la Contrainformații, colonelul Botezatu, și a reflectat mai adânc, în sinea lui, asupra evenimentelor proaspăt derulate.

În esență, mutarea de la Iași la Constanța era aproape perfectă: o să se ocupe tot de Contrainformații Militare, dar nu-i mai convenea că se știe tot de discuțiile avute de Șoule cu fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu, la Spitalul Militar Central, la Recuperare, în perioada de un an și ceva. Și, în gândul său Șoule: „CE DACĂ! CĂ N-AM OMORÂT PE NIMENI! Asta-i culmea!”

Într-adevăr, Șoule și cu fostul Ministru de Externe sunt pe Veci legați cu o prietenie. Fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu i-a deschis lui Șoule o „fereastră” în fiecare săptămână prin discuțiile avute. Și convorbirile au fost ascultate permanent, au știut și Șoule și fostul Ministrul de Externe Corneliu Mănescu că sunt ascultați prin pereți. Dar nu l-a impresionat cu nimic pe fostul ministru faptul că era ascultat.

În ceea ce-l privește pe Șoule, INDIFERENT CE A SPUS fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu va

păstra o prietenie veșnică cu acesta și, mai mult, Șoule NU TRĂDEAZĂ NICI pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu și, mai ales, pe oameni cu care locuiește!!! Nu trădează, indiferent de ce se va întâmpla! NICIODATĂ!

A doua zi la muncă, la Academia Militară! Dar era foarte aglomerat și la tramvai, și la troleibuz, și la autobuz și, mai rău, la Metrou!

Așteptând în stație la troleibuzul 84, spre Academia Militară, Șoule a observat o cunoștință: era maiorul Radu Rădulescu.

Dând din coade, înghiontind, Șoule a reușit cu chiu-cu-vai să ajungă aproape de maiorul Radu Rădulescu.

— Eu sunt, cel de la Recuperare! a strigat Șoule, că era zgomot.

— A! Ce mai faci omule! a spus maiorul Radu Rădulescu.

— Salut pionierului! a spus Șoule.

Era și aglomerație și îmbulzeală în troleibuz...

— Uite! a spus maiorul Radu Rădulescu. La muncă!

— Ai mai fost la Spital, undeva? a spus Șoule.

— Bineînțeles! Bineînțeles că am fost! a spus maiorul Radu Rădulescu. Am fost ultima dată la Stațiunea „Felix”, din județul Bihor. A mai atenuat, oarecum, durerea din genunchi, dar încă mă doarte! Asta e! Tu ce faci? Ai terminat Școala?

— Mai sunt aproape trei săptămâni și-s gata: am un cuc! Am și terminat licența și mai am susținerea, a spus Șoule și, apropo: pe unde mai este o cunoștință de la Marele Stat Major, maiorul Cârjan? Unde mai este?

— A! a spus maiorul Radu Rădulescu. E mai sus, mai sus, pe la C.C. al P.C.R. Care se ocupă tot de Securitate, pe la Direcția a V-a...

— Am înțeles! Am înțeles! a spus Șoule.

— Era spre plecare de la Marele Stat Major la Direcția a V-a a continuat maiorul Radu Rădulescu. Care se ocupa cu cele mai importante structuri de la C.C. ale P.C.R., care se ocupa de punct... și punct... și punct! PERSONAL! Ce mai! El și singurul coleg din breaslă,

colonelul Enache. Cei doi de la securitate...
Contrainformații!

Era îmbulzeală. Mai era o stație până la Academia Militară, dar șoferul a deschis ușile laterale de la troleibuz ca să aibă loc și mai mulți pasageri, pe scări! Era aglomerat și mai mult!

— Între sesiuni o să merg la prietenul meu, maiorul Cârjan, la Marele Stat Major. O să merg sigur, la birou, a spus Șoule. La revedere!

— La revedere! La revedere! mai treci și pe la noi! a spus maiorul Radu Rădulescu.

— O SĂ MAI VEDEM! a spus, în treacăt, Șoule.

Și a coborât, în sfârșit, la stație. La o stație cunoscută: Academia Militară!...

A doua zi însă, după prânz, de la școală a dat un telefon la Marele Stat

Major.

— Cine sunteți? a spus maiorul Cârjan.

— Eu sunt, Șoule! Eu sunt! a spus Șoule. Ești la birou?

— Da! Sunt la birou! a spus maiorul Cârjan.

— Nu ești ocupat?! a spus Șoule.

— Vino aicea! Nicio problemă! a spus maiorul Cârjan. Dar fii atent, personalul civil, subofițerii, ofițerii, până la gradul de colonel inclusiv, la poarta numărul 1! De la general în sus, permisiunea este stabilită pe la un punct alăturat... Și cu mașinile... Fii atent!

— Acum plec! a spus Șoule. Plec imediat! și a închis telefonul. A stabilit, totuși, o oră.

Telefoanele publice de la Academia Militară erau: telefon urban, pe stânga și interurban, pe dreapta, jos, la parter, pentru studenții-ofițeri, printre care și Șoule. Vizavi, la un alt bloc, unde se afla Rectorul cu profesorii, erau două telefoane: pe stânga pentru urban, București, și pe dreapta, telefonul interurban!

Troleibuzele circulau mai încet când Șoule a plecat la Marele Stat Major. Și, mai mult, Șoule a nimerit exact la troleibuzul numărul 84, care circulă de la Strada Popa Nan

în Direcția Marele Stat Major. Și, totuși, troleibuzele în perioada zilei, de orele 04.30 la 09.00, erau aglomerate până la 15.00 la 17.00; și pe seară erau foarte aglomerate. Șoule a ales să meargă la amiază.

Șoule a intrat la Marele Stat Major mai repede, a intrat cu maiorul Cârjan, care era la poartă!

— Bine te-am găsit! Bine te-am găsit! a spus de Șoule.

— Bine ai venit! Bine ai venit! a surprins maiorul Cârjan... Dă-mi buletinul, că am nevoie!

După gheretă, un subofițer de serviciu își făcea treaba: a scris în Registrul unic numele, prenumele, etc.

— Haideți în birou! a spus maiorul Cârjan.

În drum, Șoule a cunoscut un personaj aparte; este vorba de generalul maior Stănculescu, adjunctul Marelui Stat Major al Armatei, care a dat mâna cu maiorul Cârjan și cu Șoule.

— Am o vizită! a spus maiorul Cârjan adjunctului, general-maior Stănculescu. Faceți cunoștință:

— Eu sunt la Academia Militară, ultimul an a spus Șoule!

— Și ce profesezi? a spus generalul maior Stănculescu. Tot C.1. - st?

— Da! au spus în cor și Șoule și maiorul Cârjan.

— Vrei o cafea? a spus maiorul Cârjan.

— Cum să nu! Se poate?! a spus Șoule. Vreau o cafea naturală, că m-am săturat de nechezol în fiecare zi! Dacă se poate, o cafea naturală! O ceașcă mică, dacă se poate... Și, ultima, ce țigări aveți?

— Am pregătit un carton de țigări B.T! a spus maiorul Cârjan. Se cumpără de la Bufet! Și, mai mult, am o cunoștință, o femeie „cumsecade”!

Femeie cumsecade era informator!

A apărut o femeie cumsecade, cu cafea aburindă de la subsolul clădirii. Când a plecat femeia cumsecade, au savurat, în tihnă, cafeaua cei doi prieteni. Șoule a dat bani pentru țigările cumpărate de la Bufetul de la subsol.

— Dă mai tare și mai tare! a spus Șoule arătând spre

difuzor.

Și maiorul Cârjan, din fotolul capitonat, a dat difuzorul mai tare.

— TU CE SPUI? a șoptit Șoule. Anul trecut am cunoscut o persoană la Recuperare la Spitatul Militar Central, pentru că am pățit-o cu tendonul lui Ahile... Am cunoscut pe fostul Ministru de Externe Corneliu Mănescu! L-am cunoscut și pe profesorul doctrinar Silviu Brucan și, mai mult, l-am cunoscut pe Ion Iliescu. L-am cunoscut în parcul vizavi de Recupare. L-am cunoscut și pe profesorul Petre Roman de la Politehnica din București!

— Și mai sunt! a spus, în surdină, maiorul Cârjan.

— Nu-ți amintești, de la Grădiștea, de ascunsul Virgil Măgureanu? a subliniat Șoule. Ce sfat îmi dai?!

— Ce sfat să-ți dau?! Ce sfat? a spus maiorul Cârjan. Uită-te la mine. Uită-te... și taci!

— Cum adică? a subliniat, Șoule.

— A FOST IERI, dar „astăzi” uite, nu mai merge, a șters cu buretele la tablă! Deocamdată taci și înghite! a spus maiorul Cârjan. O să predăm Biroul de la Marele Stat Major și după aia...

— Și după aia?! Ce surprize mai aveți?! a spus Șoule.

— Ce surpriză avem? Ei bine! Am o funcție tot de Contrainformații, dar din partea Direcției a V-a!

— Și un coleg, tot la Contrainformații, se numește colonelul Enache! a spus

Șoule.

— De unde ai știut! a spus, intrigat, maiorul Cârjan.

— M-am întâlnit în troleibuz, alaltăieri mai bine-zis, spre Academia Militară, cu o persoană cunoscută, dar fără nume... Și am discutat de cazul. Mi-a spus aproape textual: pleacă la Direcția a V-a cu colegul, colonelul Enache! a subliniat Șoule.

— O altă structură... O altă structură oarecum similară cu Direcția a IV-a! a subliniat maiorul Cârjan.

— Adică!? a spus Șoule.

— Tot informații și tot la informații! a spus maiorul Cârjan. Toți sunt membri de partid de la Direcția a V-a. Așa

că, prin vorbe... între mine și ofițeri sau subofițeri de la Direcție... Altfel, nu mai sunt informatori, colaboratori sau surse... Rar! O să recruteze femeia de serviciu, bucătăreasa, portarul etc. Cu sursele, atât! Deci FĂRĂ OFIȚERI DE LA DIRECȚIA a V-a SAU SUBOFIȚERI!...

— O să vedem la fața locului! a spus Șoule. Și am o veste!

— Ia spune?! a spus maiorul Cârjan.

— Uite! a spus Șoule. De la Comandamentul de Grăniceri, de la C.lstul șef, a plecat la pensie colonelul Goiciu Ioan și a fost înlocuit cu colonelul Botezatu. Și ieri, pe seară, am discutat unde este repartizat C.lstul Șoule. Și am o concluzie: prima problemă, cică o să am grijă, în continuare, că am avut multe discuții la Spitalul Militar Central, la Recuperare, cu fostul Ministru de Externe, Corneliu Mănescu. În discuție am fost avertizat încă odată „să stau aicea și să-mi văd de treabă, la serviciu!” Ai înțeles!

— De anul trecut! a spus maiorul Cârjan. De anul trecut, nu-i așa?!

— De la Recuperare! De la Spitalul Militar Central, exact! a spus Șoule.

— Și a doua?! a spus maiorul Cârjan. Ce dolențe mai ai (în glumă, bineînțeles, că suntem prieteni buni și cunoștințe mai vechi, de la Grădiștea!).

— Nu am nicio doleanță, decât am discutat viitorul meu! A spus Șoule. Că mai sunt câteva săptămâni și unde plec? Mi-a spus colonelul Botezatu să plec la Constanța!

— Felicitări! Felicitări! a spus maiorul Cârjan. Și unde?

— La Batalionul de Pază din Port! a spus Șoule.

— Ai de lucru! Ai de lucru! Nu-i așa?! a spus maiorul Cârjan.

— Da! Am discutat în detaliu, dar n-am ce face... Și mi-a spus colonelul Botezatu, în perspectivă, la Biroul de la Brigada de la Constanța! Și, în concluzie, ce părere avem! a spus Șoule.

— În ceea ce privește, la prima, E CLAR O

LOVUTURĂ DE STAT! a spus maiorul Cârjan. Suntem prieteni, nu-i așa?! Dar, unde? Locul?

— Să nu trădezi! Cel mai important lucru: Să nu trădezi NICIODATĂ! a spus

Șoule.

— EU nu trădez! Stai liniștit! a spus maiorul Cârjan.

— Nu am spus nimic, decât TU ȘI EU!!! ATÂT! a spus Șoule. ACUM!

— Stai liniștit! a spus maiorul Cârjan. O să mai discutăm când plec de la Marele Stat Major și, după aia, discutăm! a spus încă o dată, maiorul Cârjan. DAR, CU FOARTE, FOARTE MARE GRIJĂ CA SĂ NU VORBESC ÎNCĂ! ȘI PEREȚII SUNT ÎNCLINAȚI!

— Și, ultima! a spus Șoule.

— În afară de faptul că poporul rabdă, este o întrebare firească! a spus maiorul Cârjan. O Scânteie, ceva! Și gata! Numai eu știu ce urmează dar EU ȘTIU!

În drum, Șoule s-a întâlnit încă odată cu generalul maior Stănculescu, însă nu am dat mâna, decât salutul ostășesc... Și, totuși, interesant, cascheta nu mai era! Avea capul descoperit!

— Ne auzim reciproc! a spus maiorul Cârjan. Prin telefon!

Șoule a ieșit, în sfârșit, pe la poartă de la Marele Stat Major în Direcția Academia Militară. A plecat pe jos și, în gândul său: „Oare a trădat maiorul Cârjan sau nu! Sau trădează la șefii săi? Să vedem!...”

Totuși, Șoule are conștiința împăcată: „Ori mori tu, Șoule, ori maiorul Cârjan, că am știut cam multe de o Lovitură de Stat mixtă! De Lovitura de Stat Militară sau Lovitura de Stat civilă! în fine!”

Șoule a intrat în Academia Militară și și-a sunt soția la Iași.

— E caniculă la București! a spus Șoule.

— Și la Iași tot la fel, caniculă! Tu ce faci? a spus soția.

— Am noutăți! a spus Șoule.

— Ce noutăți ai? a spus soția.

— M-am hotărât. împreună cu conducerea am schimbat garnizoana! a spus

Șoule.

— A-o-leu! în ce garnizoană? în ce oraș? a spus soția.

— La Malul Mării! La Constanța! a spus Șoule.

— Ești mulțumit? a spus soție.

— De ce nu! a spus Șoule.

— La Malul Mării! Bine! a spus soția.

— Sper să fie și ultima! a spus Șoule.

— Bine! La Malul Mării, ultima garnizoană! a subliniat soția.

Atmosfera de la Academia Militară nu s-a schimbat deloc! Ba, din contră.

Săptămânal, Șoule suna la telefon pe fostul Ministru de Externe, că este bine! Și, aproape în fiecare zi, se întâlnea „întâmplător” cu generalul maior Pancea Marin!...

Ca și cum nu s-a mai întâmplat nimic important în jurul Bucureștilor!

CAPITOLUL 37

După două săptămâni Șoule a plecat la plimbare, singur, în direcția Comitetului Central al Partidului! A plecat, totuși, cu un țel: Să știe cum stă!

Lângă Comitetul Central, era o altă clădire. Nicio inscripție, o clădire obișnuită.

— Vreau să vorbesc cu maiorul Cârjan! a spus scurt Șoule. Este aici?

— Cine sunteți? a spus un civil ca stătea în holul oarecum îngust.

Șoule a dat o Legitimație care confirmă că este ofițer de la Departamentul Securității Statului și era semnat, la stampilă: generalul colonel Vasile Gheorghe.

— Este „acasă”! a spus ofițerul de serviciu.

Șoule a stat câteva secunde și a apărut însuși maiorul Cârjan.

— Haideți aicea! a spus maiorul Cârjan. Hai sus!

Dar, în gândul său Șoule: „Era doar parter! însă e întortocheat!

Vila propriu-zisă era cu parter, dar jos era un subsol. Avea etajul unu și, sus, o mansardă. Lateral, încă una, la fel.

Era complexul de vile din mijlocul Comitetului Central al Partidului, era Direcția a V-a cu cel mai important om... puncte... puncte... și cu... puncte... de la Academiciană.

La parter, vizavi de Comitetul Central, într-o cămăruță mică locuiește maiorul Cârjan, din anul... din 08 August. Mai erau până la absolvire încă 8 sau 9 zile. Academia Militară și, în general, toate facultățile la zi erau în plină vervă! Ori la I.E.F.S... Ori la A.S.E... Ori la Academia „Ștefan Gheorghiu” etc.!

Un fișet, un birou, două fotolii uzate și o mașină de scris. Lângă fișet un cuier pom. Pe jos, o carpetă mai uzată. Peisajul era dezolant!

— Stai jos! a spus maiorul Cârjan. Stai jos, în fotoliu.

— Apropo! Inforatorii... Colaboratorii... ce mai fac? Sunt sănătoși? a spus

Șoule.

— Mi-a spus încă odată de la Birou de la Marele Stat Major Direcția a V-a: NU EXISTĂ! Sursele mai sunt bucătărele, femeile de serviciu... în relații de serviciu sunt... Dar NU EXISTĂ informatori, nici colaboratori, că sunt membri de Partid, așa că... a spus maiorul Cârjan.

— Și Comandantul Centrului din Direcția a V-a? a spus Șoule.

— A! Generalul maior Neagoe! a spus maiorul Cârjan.

— Și, de exemplu, un necaz de muncă că, doamne ferește, o acțiune neînteplinită, ce faci?

— Afară! Afară! a spus maiorul Cârjan. O informație, undeva de la bucătăreasă, portar etc., am trimis-o direct Comandantului, generalul maior Neagoe!... ȘI PRIORITATEA NUMĂRUL UN UNU: FAMILIA PREZIDENȚIALĂ!

— Măi să fie?! a spus Șoule. Are și telefonul stație portativă?

— Cum să nu? Au și mașinile, cu numărul 105, care

circulă... puncte... puncte... de acaderician! Sau separat! Depinte!...

— Dar mai sunt și numere de inscripționare din județ cu 105! a spus Șoule.

— A! în județ! a spus maiorul Cârjan.

— Dar, în jurul clădirii ce este? a spus Șoule.

— Ei! Și tu! a spus maiorul Cârjan. Dar fără teamă: în fiecare zi, un „muncitor” special numit, la ora 05.00, verifică, în amănunt, clădirile din apropiere! Cu aparatul röntgen, cu aparatură în fiecare centimetru... Ce mai!

— De exemplu? a spus Șoule. Amplasarea dimprejurul clădirii?

— De exemplu: o clădire vizavi: era bucătăria! a spus maiorul Cârjan.

— Vizavi? a spus Șoule. Dar nu văd?!

— Era o altă clădire între Direcția a V-a și Comitetul Central al Partidului, a spus maiorul Cârjan. Un ofițer, în fiecare zi, din 24 din 24 de ore, zi și noapte, în ture, verifică în amănunt concentrația de mâncare!

— Și, lângă el, ce este? a spus Șoule.

— Vizavi?! Vizavi este C.I.D! Și lângă, o Biserică! a spus maiorul Cârjan.

— Și în spate? a spus Șoule.

— În spate? Era un Hotel, a spus maiorul Cârjan.

— Am identificat! a spus Șoule. Mai sunt câteva zile și plec. Am încheiat Academia Militară, însă am deschis Radio mai tare că vreau să știu ceva.

Și lângă el era, într-adevăr, un Radio obișnuit, dar cu baterie. L-a dat mai tare.

— Anul trecut, am întâlnit pe generalul-maior Pancea Marin, acasă! Prin intermediul fostului Ministru de Externe Corneliu Mănescu, că l-am cunoscut, nu-i așa? a spus Șoule.

— Și? a spus maiorul Cârjan.

— Am discutat în dormitor și spune că un dispozitiv luminos interpus ca și cum ar fi de led luminos! a spus Șoule.

— A! Este vorba de faptul că are niște fire

conductoare cu niște baterii care să se folosească împotriva Dispozitivului inamic! a subliniat, maiorul Cârjan. Este vorba de Batalionul Inamic: diversiune! Era UNA SINGURĂ! Era la Regimentul de Transmisiuni de la Băneasa, lângă București!

— Și ce producție aveți? a spus Șoule.

— De la Cugir! Autohtonă! a spus maiorul Cârjan. Dar are și la Export. Pentru țările din Orientul Mijlociu!

— Cum arată? a spus Șoule.

— Am văzut! a subliniat maiorul Cârjan. Un dispozitiv luminos, cu led (...) cu dimensiuni de 70 - 80 centimetru înălțime și lățime de 30 - 40 centimetri. În ampalaj sunt trei dispozitive.

— Are un Batalion de Diversioniști! Este corect? a spus Șoule. Dar și la Mobilizare?!

— Era un singur batalion! Pe timp de pace! a spus maiorul Cârjan. Dar are și un Batalion de la Armata din Cluj-Napoca, Buzău, Craiova!

— De unde știi? a spus Șoule.

— Am sursele din Marele Stat Major. Așa că... a spus maiorul Cârjan. Ce mai face căpitanul Butur?

— Trăiește! a spus Șoule. La Divizie, la Iași.

— Și locotenentul major Aminteloiaea Alexantru, unde mai este? a spus maiorul Cârjan.

— Tot la Batalionul de Pază de la Iași, a spus Șoule.

În fișetul maiorului Cârjan era pustiu! Doar niște dosare începute curând.

— Ce este alăturat? a spus Șoule.

— Este Biroul șefului, colonelul Enache! a spus maiorul Cârjan.

— Este în misiune sau...? a spus Șoule.

— E în concediu! a spus maiorul Cârjan.

Deci, două persoane, maiorul Cârjan și colonelul Enache!

— Te mai văd? a spus maiorul Cârjan.

— În curând! a spus Șoule. În curând!

Șoule a închis poarta. Era un spațiu de 4 - 5 metri distanță, dar fără asfalt; era piatră cubică de granit. Era

liber la circulație pentru trecători.

Șoule a ajuns pe jos la stația care face legătura cu garsoniera din Strada Popa Nan, cu troleibuzul cu numărul 84.

A doua zi a început examenul de la Academie Militară. Și era duminică și toată săptămâna a fost fără trenuri și fără emoții la examenul de Licență.

Șoule a obținut la Licență nota 10!

Colegii din clasă și din an au fost repartizați așa cum trebuie, pe la Garnizoanele stabilite, inclusiv București, dar Șoule a fost repartizat, înainte cu o lună și ceva, la Malul Mării, la Constanța. Șoule a predat cheile de la garsonieră, cu indexul contorului de lumină la zi, și a plecat mulțumit la Iași, la familie. În apartamentul din Cartierul Păcurari, unde era liniște.

O liniște odihnitoare! Așa că!...

REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA
MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

CERTIFICAT

DE ABSOLVIRE A ȘCOLII GENERALE

Elevul CIOCARLAN I. NICOLAE

a absolvit Școala generală Nr. 10

din localitatea Făcșeni județul Vrancea

cu durata de 8 ani, în anul școlar 1967/1968

DIRECTORUL ȘCOLII

Seria B Nr. 212785

Nr. 403 / 19 68

Data eliberării: anul 1968 luna 10 ziua 6

SECRETAR

Semnătura titularului
Ciocarlan Nicolae

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Loc pentru
timbru etc

DIPLOMA DE BACALAUREAT

De baza rezultatelor examenului de bacalaureat care a avut loc in
sesiunea Iunie 1972 la Liceul MILITAR, ȘTEFAN CEL MARE din
localitatea ȘIMPUUNG-MOLO, județul SUCEAVA, se acordă
absolventului CIOCÎRLAN I. NICOLAE care a terminat cursurile
Liceului MILITAR, ȘTEFAN CEL MARE din ȘIMPUUNG-MOLO,
in anul școlar 1971/1972, prezenta DIPLOMĂ DE BACALAUREAT
pentru secția REALĂ

PREȘEDINTELE COMISIEI

Regulatores

Seria F Nr. 79908

Semnătura titularului

Ciocirlan Nicolae

Nr. 1.105 / 1972

Data eliberării: anul 1972 luna SEP ziua 21

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
ȘCOALA MILITARĂ DE OFITERI ACTIVI
"NICOLAE BĂLCESCU"

DIPLOMĂ

SERIA Nr. 058

Tovarășul **CIOCĂRLAN ION NICOLAE**
născut în data de **27.05.1953** în orașul (comună) **Făcșani**
sectorul **Vrancea** Județul **Vrancea**
a urmat cursurile Școlii militare de ofiteri activi
cu durata de **3** ani în arma **Infanterie**
specialitatea militară **Infanterie**

iar în urma examenului de absolvire susținut în luna
August anul **1975** a fost declarat reușit, obținând
nota generală de absolvire **6,47**

Prin ordinul ministrului apărării naționale nr. M. C.
60 **902** din **18.08.1975** i s-a acordat
gradul de **LOCOTENENT**

PREZIDENTUL COMISIEI

COMANDANTUL ȘCOLII MILITARE

Gl. nr.

Gl. nr.

(gradul)

(gradul)

CONSTANTIN GULESCU
(numele și semnătura)

TAICHIE MIROESCU
(numele și semnătura)

Eliberat la **20.08.1975**

[Signature]
(semnătura președintelui)

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
CURSUL DE CALIFICARE A OFITERILOR
CU PREGĂTIREA FIZICĂ

CERTIFICAT DE ABSOLVIRE

Lt. CIOCĂRLAN I. NICOLAE

este declarat absolvent al

CURSULUI DE CALIFICARE A
OFITERILOR CU PREGĂTIREA FIZICĂ

Promotia 19 **77/1978**

Media de absolvire **8,24**

SEFUL CURSULUI DE CALIFICARE
A OFITERILOR CU PREGĂTIREA FIZICĂ

Lt. col.

[Signature]
Nr. **124** din **30.05.** 19**78**

DE CALIFICARE
A OFITERILOR
CU PREGĂTIREA FIZICĂ

Seria C nr. **155749**

B54477

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE
ACADEMIA MILITARĂ

Seria A Nr.

9182

Severin Ion Nicolae

DIPLOMĂ

În baza hotărîrii Comisiei pentru examenul de
diplomă din sesiunea august anul 1987, *capitan*

CIOCĂRLAN ION NICOLAE

născut în anul *1953*, luna *august*, ziua *27*,
în localitatea *Focșani*, județul *Vrancea*
a absolvit Facultatea de arme întrunite, tancuri și auto
și a obținut

DIPLOMA DE LICENȚĂ ÎN ȘTIINȚĂ MILITARĂ
specialitatea ARME ÎNTRUNITE

cu media *10(zece)* la examenul de diplomă.

Îi se eliberează prezenta diplomă pentru a se bucura
de toate drepturile acordate de legile în vigoare.

p. COMANDANTUL ACADEMIEI MILITARE

General-locotenent

Gheorghe Logofăt

ȘEFUL FACULTĂȚII

Colonel

Aurică Minei

ȘEFUL SECȚIEI ÎNVĂȚĂMÎNT

Colonel

Sebastian Dumitrescu

Nr. *38* din 20 august 1987

Motto: „Câtă vreme mă indignează, sunt Viu!” - (Filosof, Gabriel Liiceanu)

Petre Roman
aprilie 1986

**Un ... General
Marin Pancea**
Mai 1986

Corneliu Mănescu
04.04.1986

Silviu Brucan
aprilie 1986

...și cam atât !

...și încolo,... pauză!

ISBN 978-606-565-060-2

ISBN 978-606-565-061-9